

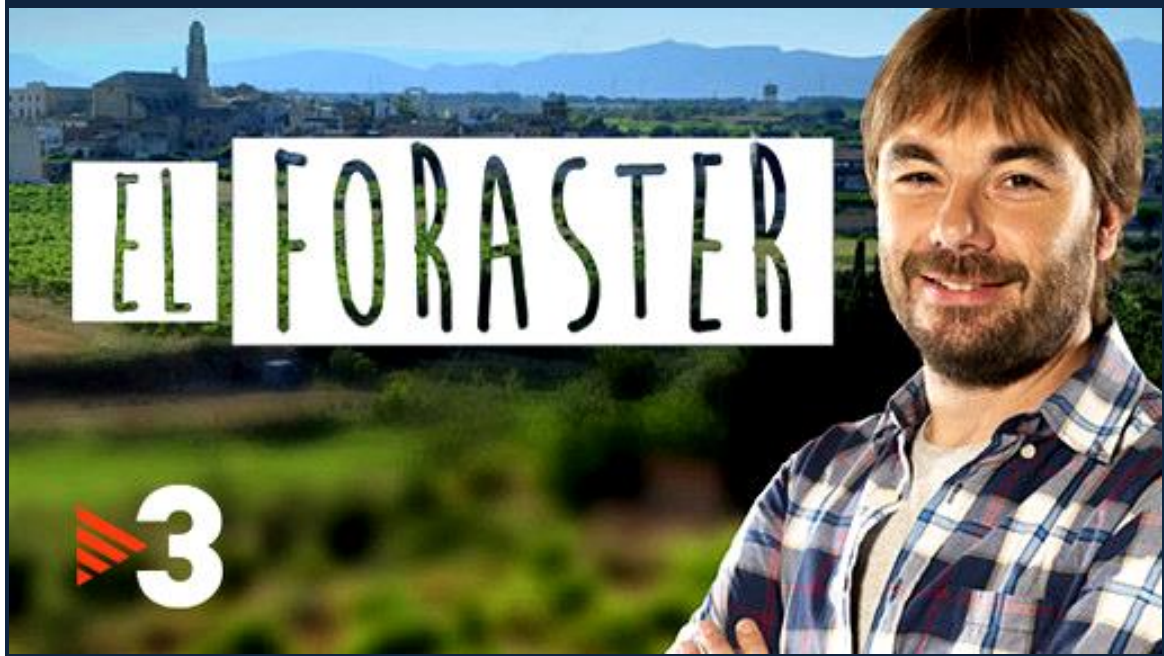
Estudis de ciències de la informació i de la comunicació

Grau de comunicació

Curs 2016-2017 / 1r semestre

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

Autora: Sònia Ferrer i Marchán

Director del TFG: Isidre Monreal Ruestes

Data: 16 de gener de 2017

Resum

El programa televisiu El Foraster està en antena des de l'any 2013 a TV3, la televisió pública de Catalunya. Fins al moment el programa ha comptat amb bones audiències, popularitat a la societat i a internet i, a més, ha estat premiat amb el Premi Zapping i el Premi Ondas. Aquest treball ofereix un repàs exhaustiu a la història del programa, el seu funcionament i realització i ofereix una investigació sobre el gènere d'entreteniment i format híbrid al qual pertany, considerat factual. Alhora, el treball analitza l'impacte social del programa televisiu, amb la intenció d'aportar llum en els possibles factors que han afavorit la bona acollida de El Foraster per part del públic i determinar així les raons per les quals es pot considerar un programa d'èxit.

Paraules clau:

El Foraster, Brutal Media, televisió, gènere, format, entreteniment, hibridació, factual, entertainment, impacte social, audiència, èxit, realització, docushow, docutainment, humor, comèdia, audiovisual

Abstract

The television program El Foraster has been broadcast since 2013 on TV3, the public television of Catalonia. So far the program has had a good audience, popularity in society and on the internet, and has also been awarded the Zapping Prize and the Ondas Award. This work offers an exhaustive review of the program's history, its operation and television production, and offers an investigation about the genre of entertainment and hybrid format to which it belongs, considered factual. At the same time, the work analyzes the social impact of the television program, with the intention of shedding light on the possible factors that have favored the good reception by the public of El Foraster and so establish the reasons why the program can be considered successful.

Key words:

El Foraster, Brutal Media, television, genre, format, entertainment, hybridization, factual, entertainment, social impact, audience, success, television production, docushow, docutainment, humor, comedy, audiovisual

ÍNDEX	PÀGINA
1. Introducció	4
1.1. Objectius generals i específics	5
1.2. Metodologia	5
1.2.1. Procediment.....	6
1.2.2. Sobre la fitxa de codificació de l'entrevista.....	7
1.2.3. Justificació de la metodologia triada.....	8
1.3. Factors de l'èxit del format televisiu	9
1.4. Descripció de l'equip de producció de "El Foraster	17
2. El Foraster, el naixement d'un programa	18
3. Elements tècnics del programa	21
3.1. El tractament del so	21
3.2. El tractament de la imatge	23
3.3. El muntatge	25
3.3.1. El muntatge per als guionistes	25
3.3.2. El muntatge per al monòleg	27
3.3.3. El muntatge per a l'emissió	27
3.4. Les entrevistes	28
3.4.1. Tria dels personatges	29
3.4.2. Factors i criteris clau per a una entrevista vàlida per al programa	30
3.4.3. El llenguatge	30
3.5. El monòleg	31
3.5.1. Procés de redacció i característiques	32
3.5.2. El monologuista: memorització i improvisació	33
3.5.3. Planificació del monòleg	34
3.5.4. Preparació del lloc on es du a terme el monòleg	35
3.5.5. Presentació del monòleg amb les imatges, al poble ..	36
4. Recorregut del programa	37
4.1. Primera temporada (2013-2014)	37
4.2. Segona temporada (2014)	38
4.3. Tercera temporada (2015)	39
4.4. Quarta temporada (2016)	40
4.5. Previsions per a la cinquena temporada (2017)	42
5. El format.....	42
6. Narrativa del programa.....	51
7. L'impacte	52
7.1. Audiència i <i>share</i>	52
7.1.1. L'audiència televisiva i la quota de pantalla.....	53
7.1.1.1. Primera Temporada	55
7.1.1.2. Segona Temporada	56
7.1.1.3. Tercera Temporada	58
7.1.1.4. Quarta Temporada	59
7.1.1.5 Programes especials	60
7.1.2. L'audiència en línia	61
7.2. Ressò mediàtic	62
7.3. Premis i guardons	65
8. Conclusions	66
9. Bibliografia	67
10. Annexos	70
10.1. Fitxa de codificació de l'entrevista.....	71
10.2. Taules resum de continguts.....	72
10.3. Entrevistes	86

1. Introducció

El programa El Foraster s'emet des de l'any 2013 a TV3, una de les cadenes de Televisió de Catalunya. Des d'aleshores ha gaudit de popularitat al carrer i a les xarxes socials, de bones audiències i, a més, ha rebut guardons, com ara el Premio Zapping o el Premio Ondas.

Cada nova edició de El Foraster transporta a l'espectador a un poble de Catalunya amb una població demogràfica inferior als mil habitants (excepte en edicions especials del programa). Una vegada allà el presentador, Quim Masferrer, conversa amb els veïns del municipi sobre la vida quotidiana, curiositats del poble o la persona que entrevista, o qualsevol altre tema que sorgeixi en aquell moment. En acabar la visita al poble, que acostuma a tenir una durada de dos o tres dies, el presentador fa un monòleg sobre els seus habitants, les anècdotes viscudes, etc. Aquest monòleg però, es realitza setmanes després de la visita de l'equip del programa al municipi i després que els guionistes hagin treballat en el guió del monòleg i l'equip tècnic en les imatges. El resultat final, és a dir, allò que l'espectador veu a la televisió, és un muntatge entre el monòleg, les entrevistes als vilatans i vilatanes, les imatges de recurs (que inclouen efectes com el *time-lapse*) i les veus en *off*. El televident té la percepció que tot ha tingut lloc durant el mateix període de temps, això és, el presentador visita el municipi i, abans de marxar, fa un monòleg però, com ja hem comentat, l'execució real no és ben bé així. A més, com es pot deduir, la preparació d'un programa d'aquestes característiques comença abans de la visita del presentador, amb les localitzacions i la recollida d'informació sobre el poble i els seus habitants, les converses amb l'ajuntament del municipi, el debat de l'equip sobre el resultat que es vol obtenir del programa en concret, etc.

Amb aquest treball pretenem fer una anàlisi del programa "des de dins", conèixer-ne les seves característiques, el seu funcionament i les diferents etapes que porten a la consecució d'aquest espai televisiu. Alhora, hem cregut interessant examinar els factors que podrien determinar si aquest programa és un producte audiovisual d'èxit.

1.1. Objectius

Objectiu general:

Confeccionar un document complet que ofereixi informació completa i contrastada sobre la producció del programa televisiu El Foraster i determinar si és un programa d'èxit.

Objectius específics:

Els **objectius específics** que persegueix aquest treball es basen en el procés de creació del programa i el seu impacte social. Així, es pretén:

- Descriure el procés de creació del programa, detallant els passos a seguir fins a arribar a l'emissió del programa.
Es treballarà aquest punt mitjançant la investigació exploratòria.
- Definir quin és el gènere o gèneres televisius al/s que pertany el programa.
Es treballarà aquest punt mitjançant la investigació exploratòria.
Es durà a terme mitjançant la investigació exploratòria.
- Determinar com es mesura l'èxit d'un programa televisiu i, en concret, el del programa El Foraster.
Es treballarà aquest punt mitjançant la investigació explicativa.

1.2. Metodologia

El Foraster fa quatre temporades que s'emet i que està a punt d'estrenar la cinquena. El programa ha tingut molt bona acollida entre el públic i és per això que volem fer-ne una anàlisi, ja que no hem trobat cap treball anterior que s'hagi centrat en aquest espai televisiu en concret, i la farem mitjançant diverses tècniques qualitatives centrades en l'estudi de cas concret: la cerca bibliogràfica, la documentació, l'observació directa i l'entrevista.

En aquest treball pretenem descriure les característiques del programa El Foraster, així com analitzar-ne els factors que hagin pogut influir en l'èxit del format televisiu. D'una banda ens endinsem en el format i el tipus de programa que ens ocupa, així com en el funcionament intern de l'equip i els diferents passos que es duen a terme fins a l'emissió del programa i, de l'altra, determinem els possibles motius de l'èxit de l'espai audiovisual.

En suma, hem dut a terme cerques de recursos bibliogràfics i audiovisuals (programes televisius emesos, entrevistes realitzades a membres de l'equip, articles de premsa relacionats amb el programa, notícies...), hem presenciats la preparació i gravació d'un monòleg del programa i hem realitzat entrevistes amb membres de l'equip del programa tant a la seu de la productora Brutal Media com per via telefònica.

Aquest treball pretén ser una fotografia de la creació, producció i realització del programa i alhora ha de servir per avaluar l'impacte de l'espai i quins factors poden haver estat els responsables de l'èxit del programa.

1.2.1. Procediment

Amb la finalitat de dur a terme la investigació hem construït categories, és a dir, un conjunt d'interpretacions que formen un element comú, un conjunt, en relació amb les preguntes de la investigació. D'aquesta manera hem codificat l'entrevista per a poder processar les dades qualitatives i, posteriorment, interpretar les dades que hàgim catalogat. Per assegurar-nos la qualitat de la investigació i, per tant, el rigor d'aquesta, ens hem assegurat que acomplíem els termes naturalístics per a la investigació qualitativa proposats per Guba (1921:104)¹:

ASPECTE	TERME CIENTÍFIC	TERME NATURALÍSTIC
Valor verdader	Validesa interna	Credibilitat
Aplicabilitat	Validesa externa (generalització)	Transferència (transferir els resultats a altres contextos)
Consistència	Fiabilitat	Dependència
Neutralitat	Objectivitat	Confirmació

Figura 1. Resum dels aspectes a considerar per a fonamentar el rigor científic de la investigació qualitativa (Guba, 1981:104)

En aquest sentit podem dir que ens hem assegurat la **credibilitat** (validesa interna) contrastant els resultats amb les fonts. De fet s'han realitzat triangulacions de dades entre els entrevistats, una tasca que ha estat facilitada pel sistema de codificació emprat. També s'ha dut a terme observació persistent, dels entrevistats, les fonts i el material audiovisual, així com una anàlisi i l'anàlisi en profunditat.

Pel que fa a la **transferència** (validesa externa) podem establir comparacions amb altres programes de televisió per extrapolar els nostres resultats a altres situacions o contextos, encara que, en part, sigui un estudi de cas (únic o independent, per definició).

Quant a **dependència** (fiabilitat), l'hem aconseguit mitjançant els criteris de Pérez Serrano (1994:90, citat a Cáceres i García)², que cita com a procediments de la consistència, com ell anomena la dependència, entre altres, les descripcions minucioses dels informants (en aquest cas els entrevistats), la identificació i descripció d'anàlisi de dades (en aquest cas mitjançant la codificació de la informació) i mitjançant la delimitació del context físic i social (en aquest cas ens

¹ GUBA, E.G. (1981). "Criterios de credibilidad en la investigación naturalista". A GIMENO SACRISTÁN, J. y PÉREZ GÓMEZ, A. La Enseñanza: su teoría y su práctica. Madrid: Akal, 148- 165. Citat a CÁCERES MESA, M. i GARCÍA CRUZ, R. Universidad de Cienfuegos (P. 3) http://brayeban.aprenderapensar.net/files/2010/10/rigor_cientifico.pdf (Data de consulta: 30 de desembre de 2016)

² PÉREZ, SERRANO, G. (1994) Investigación Cualitativa I. Retos e interrogantes. Métodos. Madrid: La Muralla (p. 90). Citat a CÁCERES MESA, M. i GARCÍA CRUZ, R. Universidad de Cienfuegos (p. 6) http://brayeban.aprenderapensar.net/files/2010/10/rigor_cientifico.pdf (Data de consulta: 30 de desembre de 2016)

centrem en l'equip actual del programa de televisió El Foraster, membres que en van formar part i la part representativa de la producció executiva de Brutal Media i de TV3).

Finalment ens hem assegurat la **confirmació** (objectivitat) mitjançant l'observació, l'anàlisi de documents, la revisió de material audiovisual així com amb les entrevistes realitzades a diferents persones de l'equip del programa (triangulació), ja que segons Guba (181:148)³⁴ “no s'hauria d'acceptar cap ítem d'informació que no pugui ser verificat per dues fonts, almenys”

1.2.2. Sobre la fitxa de codificació de l'entrevista

La nostra investigació parteix de les següents preguntes:

- Com és el funcionament intern de El Foraster?
- Quin és el format de El Foraster? Què ha fet que el format del programa tingui èxit?

Aquestes preguntes estan expressades, al títol, de la següent manera:

- El Foraster des de dins.
- Claus de l'èxit del format televisiu.

Com que ja hem realitzat, prèviament, un índex amb els punts que volíem abordar a la dissertació, hem partit d'aquests per a realitzar les categories i les unitats d'anàlisi del treball. Així doncs, hem codificat la informació obtinguda mitjançant la cerca bibliogràfica, la recerca a internet, l'escolta i visualització de documents audiovisuals i les entrevistes (la fitxa pot consultar-se a l'annex d'aquest treball).

Ja que es tracta d'un **treball qualitatiu**, amb una **part de la investigació exploratòria, segons els criteris d'Hurtado de Barrera⁵**, ja que volem analitzar una situació general, acudint a diverses fonts amb instruments oberts (com ara les notícies, les entrevistes...) i que, de fet, pensem que podria servir de base per a propers treballs. Aquesta seria la part que es presenta sota la frase “El Foraster des de dins”.

---

³ GUBA, E.G. (1981). “Criterios de credibilidad en la investigación naturalista”. A GIMENO SACRISTÁN, J.y PÉREZ GÓMEZ, A. La Enseñanza: su teoría y su práctica. Madrid: Akal, P. 148- 165. Citat a CÁCERES MESA, M. i GARCÍA CRUZ, R. Universidad de Cienfuegos, P. 5. http://bravebran.aprenderapensar.net/files/2010/10/rigor_cientifico.pdf (Data de consulta: 30 de desembre de 2016)

⁴ GUBA, E.G. (1981). “Criterios de credibilidad en la investigación naturalista”. A GIMENO SACRISTÁN, J.y PÉREZ GÓMEZ, A. La Enseñanza: su teoría y su práctica. Madrid: Akal, P. 148- 165. Citat a CÁCERES MESA, M. i GARCÍA CRUZ, R. Universidad de Cienfuegos, P. 6. http://bravebran.aprenderapensar.net/files/2010/10/rigor_cientifico.pdf (Data de consulta: 30 de desembre de 2016)

⁵ Hurtado de Barrera, J. (2007) Investigación Holística. Algunos criterios metodológicos de la investigación: <http://investigacionholistica.blogspot.com.es/2008/04/algunos-criterios-metodologicos-de-la.html> (Data de consulta: 13/11/2016). Informació extreta del llibre de la mateixa autora (2007) “El proyecto de Investigación”. Caracas: Ediciones Quirón-Sypal. ISBN: 978-96844-3440-1

1.2.3. Justificació de la metodologia triada:

Pel que fa a la **metodologia**, aquesta serà **qualitativa**, un **mètode inductiu** en què “no es realitza una quantificació, sinó una descripció dels fenòmens estudiats a través de diferents estratègies o tècniques, com podrien ser l'observació o les entrevistes”, en paraules d'Hurtado (2001), basades en Nogueroles (1998) i citades a Da Cunha, Iria (2016, p. 51)⁶.

Escriuen Úriz-Ballesteró-Viscarret-Ursua (2006, p. 66)⁷ que:

“l'objectiu de la investigació qualitativa se centra en comprendre, en atendre la subjectivitat, el punt de vista, per a desconstruir els camins normals de pensament amb la finalitat de guanyar noves perspectives o explorar noves àrees per a generar hipòtesis. Per tant, l'objectiu de la investigació se centra més en la interpretació (Verstehen) del fenomen i no tant en la seva explicació (Erklären)” (traducció pròpia)

Així, en el nostre cas cas, “es tracta d'entendre els fenòmens socials des de la pròpia perspectiva de l'actor per comprendre en un nivell personal els motius i creences que estan al darrere de les accions de la gent” (Weber, 1968, citat a Úriz et al., 2006, p. 67), ja que la humanitat posseeix qualitats úniques com a instrument d'investigació i la investigació qualitativa està relacionada amb allò que l'investigador comprèn a través de diferents mètodes de recollida de dades i de la utilització de la seva capacitat d'anàlisi i de síntesi dels fets complexos (Úriz et al. 2006 sobre Lincoln & Guba 1985).

Val a dir que, tot i que hi ha autors que consideren que un treball d'investigació no té la mateixa validesa, credibilitat o aval científic si no es du a terme mitjançant la perspectiva quantitativa, nosaltres ens posicionem del costat d'aquells que defensen que “la perspectiva metodològica qualitativa basada en el paradigma interpretatiu és més compatible amb les ciències socials en quant aquestes se centren en l'estudi del subjecte” (Úriz et al., p. 70). Aquests mateixos autors defensen que d'uns anys cap aquí la investigació qualitativa ha patit una revolució i ha guanyat importància, sent d'ús habitual havent-se superat molts d'aquests debats quantitativa/qualitativa. Val a dir que ambdues tècniques podrien emprar-se conjuntament i ser complementàries. Tot i això, en un principi, no està previst l'ús de tècniques quantitatives en aquest treball.

Cal afegir que creiem que l'estratègia d'investigació qualitativa que més s'adiu al nostre treball és l'**Estudi de cas** o *Case Study*. Aquesta decisió creiem que és la més encertada tenint en compte que, segons Úriz et al. (2006, p.82);

“es tracta de l'anàlisi, estudi i descripció d'un fenomen o unitat social que pot tractar-se des d'una persona, un grup, una institució o una comunitat” (traducció pròpia).

Aquests mateixos autors citen a Yin (1994) que explica que els casos únics acostumen a servir per confirmar, qüestionar una teoria o representar un cas únic

---

⁶ Da Cunha, I. (2016) El trabajo de fin de grado y de máster. Redacción, defensa y publicación. Barcelona: FUOC. ISBN: 978-84-9064-390-7. Pàgina 51.

⁷ Úriz, M.J.; Ballesteró, A.; Viscarret, J.J.; Ursúa, N. (2006) Metodología para la investigación. España: Ediciones Eunat. ISBN: 84-7768-183-X. Pàgina 66-68.

o extrem. Segons expliquen, els casos únics són ideals per a revelar situacions en què un observador té accés i que anteriorment eren inaccessibles. En aquest sentit, fins al moment (i segons la nostra recerca) no s'ha realitzat cap treball d'aquestes característiques sobre el programa El Foraster i pensem que aquí rau gran part de l'interès i l'originalitat del treball que ens ocupa.

Per a recavar dades necessàries per a la realització de la dissertació hem emprat les següents tècniques: la recerca bibliogràfica i documentació, l'observació directa i l'entrevista.

L'altra part de la investigació considerem que és **explicativa**, ja que hem analitzat les possibles raons que han suposat que el programa sigui un èxit. Aquesta part de la investigació correspon a la part del títol "Claus de l'èxit del format televisiu". En aquest cas proposem les possibles causes que hem aïllat, ja que, fins ara, només coneixíem l'efecte de l'èxit del programa.

1.3. Factors de les claus d'èxit d'un format televisiu

Per iniciar aquest apartat cal que definim l'èxit tal com l'entendem a l'estat espanyol. Segons Àngel Raluy (2011)⁸ als manuals i tractats gairebé mai es parla d'èxit i sovint, si es fa, és fer a referir-se a l'antònim del terme, el fracàs. Tot i això l'autor explica que la noció d'èxit sí que existeix a la nostra societat, tot i que "encotillada per un pertinaç pessimisme i una excessiva sobrietat" (traducció pròpia). Raluy cita a Joan Corominas (1954)⁹ ja que, al seu diccionari etimològic, assenyala que el vocable prové del participi passat del llatí *exitus*, amb origen amb la paraula "èxode" que tenia el significat de "sortida física d'algun lloc", igual que "exodus". A més, tenia també un sentit metafòric que feia referència "al resultat d'algun assumpte o empresa però ni durant el Renaixement, ni en el diccionari de Covarrubias de 1611 apareix com a entrada independent (sí que trobem, no obstant això, 'ventura' amb el sentit de bona sort" (traducció pròpia). La primera part que es troba la definició d'"èxit" al Diccionario de la Real Academia és al 1732. El significat de "sortida" segueix sent prevalent però la definició de "resolució favorable d'un assumpte" (traducció pròpia) no apareixerà fins a l'edició de 1884, "moment en el qual es va generalitzar l'acceptació positiva de l'èxit en tot el món de parla hispana pel que sobra qualsevol objectiu", segons explica Raluy. Segons aquest autor, el sentit o la qualificació positiva del mot està molt més generalitzat als Estats Units que no pas a l'estat espanyol, ja que les primeres definicions de la paraula parlen més aviat d'un "resultat, bo o dolent, d'una empresa o succés", "resultat d'una acció o empresa", "fi d'un negoci o

---

⁸ Raluy, Á. (2011) El concepto estadounidense de "éxito" frente a su homónimo español: dos visiones sociológica, semántica y etimológicamente diferentes. Universidad de Vic: https://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/28730/1/ELUA_26_09.pdf (Data de consulta, 18 de desembre de 2016)

⁹ Corominas, J (1954) Diccionario crítico etimológico de la lengua castellana. 4 vols. Madrid, Gredos. Citat a Raluy, Á (2011) El concepto estadounidense de "éxito" frente a su homónimo español: dos visiones sociológica, semántica y etimológicamente diferentes. Universidad de Vic: https://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/28730/1/ELUA_26_09.pdf (Data de consulta, 18 de desembre de 2016)

dependència” o “Fi o terminació d'un negoci o assumpte” (traducció pròpia). No obstant això, algunes segones definicions sí que s'aproximen més al sentit que se li dona a Amèrica del nord: “Correntment, s'empra sense cap adjectiu i significa bon èxit”, “fet d'obtenir el que es busca o desitja, esp. La fama o els diners”, “resultat feliç” o “resultat feliç d'un negoci, actuació, etcètera” (traducció pròpia). Més enllà d'això existeix una tercera definició que Raluy explica que incideix en el caràcter social de l'espanyol, que

“relaciona l'èxit amb l'acceptació popular i el reconeixement. Les fites de l'individu no es mesuren amb diners o amb estatus sinó a través de la influència que la persona exerceix en la societat. A més, l'èxit s'associa a un matís d'atracció sexual inexistent als Estats Units:

- Tenir acceptació o partidaris entre la gent; circumstància de tenir admiradors de l'altre sexe
- Fet de ser acceptat per gran quantitat de gent
- Bona acceptació que té una persona o cosa”

En definitiva, podem deduir que el terme èxit és ambigu i, com explica el mateix Raluy, citat anteriorment:

“Podem concloure que quan un ciutadà nord americà llegeix la paraula *success* (èxit en anglès) la seva ment reconstrueix un desig de superació personal i progrés col·lectiu al que ha d'aspirar tot individu. Lamentablement, el concepte d'èxit a Espanya té una carència d'aquesta experiència positiva pel que el nostre desconeixement sovint cau en la temptació de menysprear el mite americà com a ingenu o superficial” (traducció pròpia)

En tant que es tracta d'un programa en llengua catalana de la televisió pública catalana i estem abordant qüestions semàntiques relacionades amb la llengua, hem considerat oportú afegir també les accepcions per a la paraula “èxit” que trobem a la segona edició del Diccionari de la Llengua Catalana de l'Institut d'Estudis Catalans¹⁰:

- “1. Manera bona o dolenta de sortir algun afer, alguna empresa, alguna actuació, etc. *Ja em faràs saber l'èxit dels exàmens. Tenir bon èxit, mal èxit.*
2. Bon resultat, manera favorable de sortir un negoci, una empresa, etc. *L'actuació dels actors ha estat un èxit. Aquesta promoció no ha tingut èxit.*
3. Producció artística que ha obtingut un gran ressò popular i un bon rendiment comercial. *Els grans èxits de la comèdia musical nord-americana”.*

Les traduccions dels mots són similars als de la llengua castellana. Veiem que la tercera accepció “producció artística que ha obtingut un gran ressò popular i un bon rendiment comercial” és la que més s'assembla a la definició americana i és, d'alguna manera, amb la que volem abordar el concepte en aquest treball.

Si traslladem el concepte d'èxit a l'àmbit televisiu, podem trobar determinats arguments que ens poden dur a tenir una idea d'aquesta relació semàntica. Segons Contreras i Palacio (2001), citats a Violan, E (pàg 76)¹¹:

“La norma habitual en el comportament de l'audiència al llarg d'un programa és que el “share” vagi pujant, sempre i quan l'espai funcioni. Aquest sol ser un símptoma inequívoc de l'èxit d'una emissió. Si la corba del “share” baixa, estem acabats. Si es manté estable, malament. Si puja, pot

---

¹⁰ Dic. Diccionari de la Llengua Catalana de l'Institut d'Estudis Catalans. Edició en línia: <http://dlc.iec.cat/results.asp?txtEntrada=%E8xit&operEntrada=0> (Data de consulta: 10 de gener de 2017)

¹¹ Contreras, J.M.; Palacio, M. (2001) La programación de televisión. Madrid: Síntesis. ISBN: 9788477388586. Citat a Violan, E. (2008) Com fer un programa per a televisió. L'elaboració del projecte. De la idea a l'emissió. Barcelona: Publicacions i Edicions Universitat de Barcelona.

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

seguir endavant. Això vol dir que el que és més habitual és que el final d'un programa coincideix amb el moment de més audiència" (traducció pròpia)

Per tant, el *share* o quota d'audiència seria un indicatiu d'èxit televisiu, segons Contreras i Palacio. Lacalle¹², per la seva banda, utilitza com a antònim d'èxit el fet que un programa "no gaudeixi del favor dels espectadors":

"Els continus 'retocs' que experimenten els programes de plató, tant si tenen èxit com si no gaudeixen del favor dels espectadors, utilitzen com a únic paràmetre les oscil·lacions del comandament a distància" (traducció pròpia)

Per tant, com podem deduir d'aquest argument, un programa que no "gaudís del favor dels espectadors" no seria un programa d'èxit. Cal remarcar però que a l'afirmació també es fa referència a l'audímetre, l'aparell per mesurar les audiències, donant per entès que l'únic paràmetre per mesurar "el gust" de l'audiència és aquest.

A les entrevistes que hem realitzat a diversos membres de l'equip de El Foraster també hem pogut detectar desigualtats en la forma d'entendre i definir el concepte "èxit". Les hem desglossat a la Figura 2:

Figura 2. Què és l'èxit? El punt de vista dels entrevistats.

Persona entrevistada	Què és l'èxit?
Ferran Aixalà, guionista i assistent de monòleg	Pensa que "és l'aplaudiment, el reconeixement", tot i això diferencia entre dos vessants d'èxit, l'èxit personal i l'èxit professional. En el primer cas considera que "és aconseguir realment o superar aquells objectius que t'has marcat, les expectatives a la vida. Estar bé amb tu mateix i ser feliç" i en el segon cas seria "gaudir de l'aplaudiment del públic a qui vas dirigit i dels teus propis companys de professió, o sigui, la gent del teu sector".
Lali Colomer, localitzadora	Defineix l'èxit com "estar content amb el que fas, independentment de si això que fas té molt de reconeixement públic o no el té".
Marc Duran, operador de càmera i il·luminador	Considera que "l'èxit és arribar a un punt àlgid, no sé si el més alt, però bastant alt, en el qual ets reconegut pel populatxo, per la gent en general".
Oriol Japo, coordinador de postproducció i muntador	Explica que "un èxit televisiu suposo que ja no és el tema de l'audiència, perquè fer programes de cinquanta minuts en un mes, crec que és un èxit de per sí" i conclou que "jo crec que és un èxit tirar endavant un programa amb tant de material, amb tantes persones al darrere, perquè has de treballar en equip, has de saber treballar en equip i tirar-ho endavant i si després funciona, <i>hòsti</i> , doncs és un premi genial, però abans has de fer bé la feina tu, sentir-te bé, que l'has fet bé, que ho has donat tot. I això ja és un èxit".
Reyes Marimón ex cap d'entreteniment de TV3	Centra la seva definició d'èxit en el programa i determina que "l'èxit en el cas de El Foraster és tot, és la satisfacció que tenim, és quan el comentem que t'agrada de principi a fi, és que la gent el comenta, és que la gent el veu, és que després el repotes i la gent el continua

¹² Lacalle, Ch (2001) El espectador televisivo. Los programas de entretenimento. Ed. Gedisa. ISBN. 84-7432-803-9

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	veient”.
Quim Masferrer, presentador, monologuista i guionista	Considera l'èxit també com una qüestió personal “per mi l'èxit, el meu, a nivell personal, és poder-me guanyar la vida fent això” aleshores afegeix que, des del punt de vista del programa “aquí no sé quan s'etiqueta una cosa amb èxit si es mira per l'índex d'audiència, que també, és un programa d'èxit perquè se'l mira molta gent, o és un programa d'èxit perquè agrada molt, encara que no se'l miri massa gent perquè un programa pot ser molt exitós sense tenir un <i>share</i> de vint-i pico”.
Xavier Morral, ex director del programa	Afirma que l'èxit és un concepte molt ambigu. Creu que l'èxit és “saber que has sigut generós amb el que tu saps respecte a la resta de la gent (...) l'èxit és tornar als pobles i que la gent estigui agraïda, això és l'èxit” tot i això considera que “parlaria més de satisfacció. Jo em sento satisfet d'haver fet El Foraster però (...) no m'interessa l'èxit (...) la satisfacció de la gent quan hi vas a veure'ls i veus que estan satisfets i la meua pròpia satisfacció”.
Raimon Masllorens, director de la productora Brutal Media i productor executiu	Considera que “l'èxit és el reconeixement de l'altra gent” tot i que reconeix que des del punt de vista personal “per a mi l'èxit seria més que el reconeixement de l'altra gent assolir les pròpies fites”.
Ramon Pardina, guionista del programa	Opina que en relació amb la seva feina “és treballar d'acord amb el que t'agrada i amb el que ets bo” i pel que fa a la televisió “és que es continuï emetent” tot i que després afegeix “i tampoc, és que depèn (...) o sigui pots dir que l'èxit d'un programa de televisió és que tingui una audiència molt gran però també hi ha programes que tenen una audiència petita però que fan la seva feina perquè són divulgatius (...) suposo que l'èxit és molt relatiu”. Reconeix però que no té una resposta clara.
Joana Pardos, directora de El Foraster	Creu que l'èxit és “que el que tu fas, sobretot en la nostra feina, també tingui sentit per als altres (...) simplement entretenir-se o divertir-se, que això ja em serviria o pot anar més enllà o fer reflexionar o fer pensar en alguna cosa que té a veure amb la teua vida, oi? Obrir-te algun món que no haves obert”. Pardos considera que això té més importància, al llarg del temps, que fer una audiència o estar en una graella perquè creu que “si al final hi ha l'experiència que hi ha en el procés de fer-la (la producció audiovisual), tant a qui el mira, com als que el fem, com als que participen... és el que té més capacitat de transcendir, no tant si has fet un 25 o has fet un 21(de <i>share</i>)”.
Jordi Parera, cap de producció	Considera que és molt subjectiu: “a nivell científic semblaria que l'èxit és el <i>share</i> que acaba fent el programa, els espectadors que té. Des d'un punt de vista més artístic jo et diria que l'èxit és un programa ben fet, ben treballat, amb un contingut interessant, amb alguna cosa característica, original, però que no sigui nociu”.
Jaume Rigual, ex cap de producció del programa	Creu que “èxit és quan tu aconseguixes fer una cosa que és el que vols, el que t'agrada i que a més la gent t'ho valori i a més t'ho reconeguin positivament i t'ho passis bé”. Afegeix que “quan tu dius ‘un programa d'èxit’ t'imagines la gent recollint premis perquè això vol dir, perquè la gent coneix aquest programa més que res i perquè està ben treballat però és que... jo crec que hi ha

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	molts programes que l'èxit s'aconsegueix d'altres maneres”.
Tòniu Xou, realitzador del programa	Pensa que “l'èxit és fer alguna cosa que arribi a la gent (...) llavors podríem definir que s'entén més per l'èxit popularment que potser podria ser un destacar entre els teus”. Conclou però que “si tu fas <i>algo</i> molt maco i no arribes a ningú, per mi segur que no has tingut èxit”

Podem concloure doncs que, tot i aquesta diversitat d'idees d'èxit, hi ha determinats enunciats que apareixen tot sovint i que podem resumir en el que hem anomenat “Figura 3. Possibles indicadors d'èxit”:

Figura 3. Possibles indicadors d'èxit.

POSSIBLES INDICADORS D'ÈXIT			
Aconseguir els objectius personals	Sentir satisfacció personal fent el que fas	Treballar del que t'agrada	La feina ben feta
Tirar endavant el programa	Fer alguna cosa que arribi a la gent	Fer alguna cosa que tingui sentit pels altres	Gaudir del reconeixement popular

Hem pogut comprovar, després de la lectura de les respostes, que tot i que els subjectes entrevistats parlen de reconeixement públic, la majoria no relacionen l'èxit amb tenir un *share* o una audiència elevada en nombre d'espectadors. Fins i tot trobem arguments com el del Tòniu Xou, que defensa que un programa pot tenir èxit sense tenir una audiència elevada:

“Posem per cas, tu estàs fent un reportatge sobre sexe i diversitat funcional i tu només arribes a súper poca gent, fas una audiència de merda, però has arribat a tots els pares de xavals amb diversitat funcional i els has obert la ment en moltes coses, com amb la vida sexual dels seus fills. Doncs has tingut un èxit de ‘puta mare’. Encara que no t'hagi vist ni ‘Cristo’”

Cebrián (2004: p. 62)¹³ s'endinsa en el món de la programació a la seva obra “Modelos de televisión: generalista, temática y convergente con internet” i ens parla de la dificultat de predir l'èxit en televisió:

“La programació és una activitat summament complexa que reclama un treball d'enginyeria o d'encastador de joies. Encara que un treball de qualitat professional permeti aventurar determinats èxits, no existeixen dissenys que fonamentin cap correlació de garantia de triomf, ni tan sols els denominats programes de proveta o elaborats al laboratori de producció conforme les conclusions obtingudes de les anàlisis dels èxits propis o aliens anteriors. L'atzar, el context, les coincidències marquen amb freqüència els resultats. Si les empreses haguessin descobert les garanties d'èxit, no fracassaria cap programa, hipòtesis que es constata en la immensa majoria dels programes que s'introdueixen cada temporada”

Josep Manuel Silva¹⁴ (2010: p. 36) té una opinió similar a la de Cebrián en aquest sentit:

¹³ Cebrián, M (2004). Modelos de televisión: generalista, temática y convergente con internet. Barcelona: Ed. Paidós Papeles de Comunicación 41. ISBN 84-493-1537-9

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

“El conjunt de variables que influeixen és molt elevat: els actors, el gènere del programa, si és d'humor, d'acció, d'entreteniment; el ritme, la caracterització, la proximitat dels arguments, l'idioma en aquelles comunitats en les quals hi ha més d'un idioma oficial, la forma de parlar i el llenguatge que empren, etc.” (traducció pròpia)

Silva considera que una altra qüestió important que cal tenir en compte, com a variable que pot influir en l'èxit televisiu és el dia i l'hora de la programació “perquè el públic que està davant de la televisió, igual que la seva actitud davant de la programació de la televisió, varia al llarg de la jornada” (2010: p.37, traducció pròpia) i un altre aspecte o variable clau, per aquest autor, en la influència sobre la “decisió última del telespectador és el ‘Context Competitiu’ en què s'hagi d'estrenar el programa”, és a dir, les propostes que ofereixen les altres cadenes en el mateix moment en què s'està emetent el programa en qüestió.

Aquests raonaments s'aproximen força als arguments d'alguns dels membres de l'equip de El Foraster quan se'ls hi va preguntar sobre la fórmula d'èxit d'un format televisiu. Tot seguit citem, de nou, alguns fragments de les entrevistes.

Figura 4. Opinions sobre la fórmula d'èxit d'un format televisiu.

SUBJECTE	PART DE LA RESPOSTA
Lali Colomer, localitzadora de El Foraster:	“És una pregunta molt difícil aquesta, jo crec que si la tinguessin els programadors... la pregunta del <i>millón</i> , perquè l'audiència d'avui dia, els espectadors, va tothom... jo crec que està tot molt fragmentat i és molt complicat trobar un programa d'èxit”
Oriol Japo, coordinador de postproducció i muntador de El Foraster:	“Doncs és molt complicat, perquè si sabéssim la fórmula, <i>bueno</i> les productores... és com la fórmula de la Coca-Cola, no? (...) En aquest sentit crec que té molt a veure també la franja on et fiquen (...) la graella fa moltíssim (...) i després sobretot connectar amb el públic”
Reyes Marimón, ex cap d'entreteniment de TV3:	“Jo també penso que depèn del programa i també depèn del moment. Depèn de moltes coses”
Raimon Masllorens, director de Brutal Media i productor executiu de El Foraster:	“Depèn molt del format. Jo crec que no pots aplicar una mateixa fórmula. Cada programa has de veure quines eines utilitzaràs i com faràs aquest motlle. És que cada programa és un motlle diferent, qui vol fer motlles s'equivoca. I qui pensa, ara he fet bé això i ja està, no, no, no, perquè cada vegada comencem de zero tots”.
Ramon Pardina, guionista de El Foraster:	“Jo crec que no existeix, vaja, si algú et diu que sí doncs que t'expliqui... pel que m'he trobat diria que és molt difícil de saber”.
Jaume Rigual, ex cap de producció de El Foraster:	“Ui no sé, i quan la tinguis me la passes. No ho sé, depèn de molts factors, jo crec que no hi ha una fórmula d'èxit però <i>vamos</i> que, una miqueta el que et deia, que sàpigues trobar el que li agrada a la gent amb el que qui dona la cara davant de la càmera ho faci de collons (...) i capti molt bé les necessitats del programa, amb tot un equip al darrere que també estigui a l'alçada i que a més

¹⁴ Silva Alcalde, J.M. “Éxito o fracaso de los estrenos de programas en televisión” a Salgado Losada, A (coordinador) (2010) Creatividad en Televisión. Entretenimiento y ficción. Madrid: Editorial Fragua. ISBN.: 978-84-7074-366-5

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	empenyi molt, que treballin de collons (...) però no estàs mai segur, els gustos i la societat canvia i evoluciona, al que li agrada avui una cosa, demà ho veu... això li ha passat”.
--	--

Com hem pogut llegir, existeixen dubtes sobre l'existència de la fórmula de l'èxit d'un programa i, en tot cas, dependria de molts factors, molts d'ells incontrolables, com ara els canvis dels gustos de la societat, el moment en què s'emet, el format o l'audiència, per citar-ne alguns.

Val a dir, però, que tots els entrevistats consideren que El Foraster és un programa d'èxit i, alguns, s'aventuren a descriure una possible fórmula d'èxit. Veiem la Figura 5:

Figura 5. Possibles fórmules d'èxit.

SUBJECTE	POSSIBLE FÓRMULA D'ÈXIT
Ferran Aixalà, guionista del programa	“Depèn del format (...) en el format televisiu d'entreteniment és que et faci riure, que t'ho passis bé, que no tinguis ganes de canviar de canal, que no et provoqui vergonya aliena... de vegades sí, depèn de quin públic busques això, la vergonya aliena pel morbo... la clau és connectar bé amb el públic que tens, tenint molt clar a quin <i>target</i> et dirigeixes, quin objectiu de públic tens, quin públic és el teu potencial i donar-li a aquell públic el que vol”
Lali Colomer, localitzadora del programa	“jo crec que la gent se senti identificada amb allò que estan explicant i que s'ho passi bé mirant la tele. Això també crec que al final tu el que busques quan mires un programa de tele és que t'entretengui, encara que t'estigui explicant una història o drama, però que com he dit que passis una bona estona i que desconnectis una mica de la teva vida: 'doncs mira aquesta gent també els hi passa això, o mira això que m'estan explicant que està molt bé'. Crec que aniria per aquí”.
Marc Duran, operador de càmera i il·luminador:	“Per TV3 que sigui, que es parli de Catalunya, que hi hagi un tio simpàtic o uns simpàtics presentadors, que no tingui límit d'edat, que sigui des de l'adolescència fins a la vellesa, com menys personal millor, així és impersonal i que parli, que hi hagi coses de les persones, que la gent expliqui coses seves, així la gent fa la xafardera, li agrada saber coses dels altres o riure amb els altres i riure's d'ells i aleshores aquestes quatre coses fan que un programa a TV3 tingui una fórmula excel·lent”.
Reyes Marimón, ex cap d'entreteniment de TV3	“Però jo crec que un programa t'ha de sorprendre, un programa t'ha d'enganxar, si t'ha d'entretenir, t'ha d'emocionar però... i sobretot (...) t'ha de sorprendre (...) que et sorprengui partint de la base que el programa està ben fet, que el programa té una qualitat i està ben treballat”

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

<p>Xavi Morral, ex director de El Foraster:</p>	<p>“El to i el tempo, resumint molt, molt, molt, molt. El to i el tempo crec. I... evidentment, si és que és molt difícil de dir però... en el to hi entren moltíssimes coses. Hi entra qui és el presentador, com ho fa, si se li troba, precisament el to, al presentador, el registre adequat, però també l'ús de les imatges, l'ús de la música i el tempo, no? Evidentment també hi ha una altra T, que és el tema”</p>
<p>Joanna Pardos, directora de El Foraster:</p>	<p>“Per mi crec que explicar històries de persones, no? Si tens això i aconsegueixes explicar-ho o ensenyar-ho d'una manera mínimament innovadora, sempre funciona”</p>
<p>Jordi Parera, cap de producció:</p>	<p>“Si existeix la fórmula... sí, és que és bastant complicat també l'espectador és tan diferent, hi ha tants tipus d'espectadors... per cada espectador la fórmula serà diferent... Aconseguir trobar un format que aglutini el màxim nombre d'espectadors i els hi cobreixi les seves necessitats davant d'un programa, emocionals o... qualsevol tipus de necessitat que ell esperi davant d'un programa, trobar aquest programa... jo crec que és súper difícil”.</p>

Quant a les apostes per descriure la fórmula de l'èxit hem considerat que hi ha arguments que han estat coincidents en més d'un subjecte entrevistat i, per això, els hem aïllat. Cal tenir en compte, però, que els individus poden haver-los expressat de forma diferent, com es pot observar, a continuació, a la Figura 6:

Figura 6. Possibles ítems per a una fórmula d'èxit televisiu.

POSSIBLES ÍTEMS PER A UNA FÓRMULA D'ÈXIT TELEVISIU			
<p>Connectar bé amb el públic / que la gent se senti identificada</p>	<p>Que no tingui límit d'edat / aconseguir trobar un format que aglutini el màxim nombre d'espectadors</p>	<p>Que parli de coses de persones, que la gent expliqui coses seves / explicar històries de persones</p>	<p>T'ha d'entretenir / que passis una bona estona</p>

1.4. Descripció de l'equip de producció de "El Foraster"

Els membres destacats de l'equip de producció de El Foraster són els que s'especifiquen a continuació:

Figura 7. Membres de l'equip de producció de El Foraster.

Membre de l'equip	Tasques assignades
Raimon Masllorens, productor executiu	Promotor de la idea del programa, creador de formats (o adaptador, en aquest cas), cercador d'especialistes, coordinador i venedor del programa pilot, encarregat d'obtenir finançament i de finançar els projectes i de vendre els projectes audiovisuals.
Joana Pardos, directora	Forma part activa de tots els processos de El Foraster. Forma part dels rodatges, dirigeix, analitza, coordina els programes des del punt de vista del guió i col·labora en la seva creació, la realització i el muntatge, distribueix feines, pren decisions finals (localitzacions, imatges, guió, vestuari...).
Quim Masferrer, presentador, monologuista i guionista	És l'entrevistador als pobles que visita el Foraster i fa els <i>stand up</i> (clips adreçant-se a la càmera) del programa i les veus en off. És l'encarregat de memoritzar i representar el monòleg al poble. També forma part de l'equip de guió del monòleg.
Ferran Aixalà i Ramon Pardina (també Javier Martín), guionistes	Creem el guió del programa a partir dels clips de les persones entrevistades. El Ramon Pardina, a més, és present durant el rodatge al poble i durant el monòleg, on ja pren notes i agafa una idea global del programa. El Ferran Aixalà, per la seva banda, també fa el paper d'animador de públic (assistent de monòleg) durant el dia del monòleg i forma part de l'equip de coordinació de càmeres durant el monòleg.
Tòniu Xou, realitzador (i càmera)	Supervisa i coordina els equips de rodatge, fotografia, il·luminació i muntatge. Pren moltes decisions en conjunt amb la direcció, com ara el vestuari del presentador, el lloc on fer el monòleg i la imatge que apareix de fons a la pantalla, pren decisions sobre el tipus de material que s'emprarà de forma excepcional en algun rodatge. També és un dels càmeres.
Jordi Parera, cap de producció	És el responsable d'organitzar, planificar i, en definitiva, assegurar-se que tot es dugui a terme segons les previsions. Així, cal que previngui situacions que puguin crear un problema i que busqui solucions. També se'n carrega de gestionar el pressupost necessari per a cada programa, demanar permisos, fer signar als participants la cessió dels drets d'imatge i dur el control de l'equip humà i tècnic.
Marc Duran, Oriol Bosch Vázquez i Sergi Rigol, càmeres	Els càmeres se n'encarreguen de gravar amb l'equip de realització (imatges del poble) i durant les entrevistes que fa el Quim Masferrer. També són els responsables de la gravació del monòleg.
Marc Duran i Oriol Bosch,	Un dels dos (en funció del programa) se n'encarrega

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

Il·luminadors	de fer la il·luminació de l'espai del monòleg.
Oriol Japo, coordinador de postproducció i muntador (aquesta darrera tasca amb Liana Artigal, Ada Serra i Jordi Gallofré)	Se n'encarrega de gestionar els clips de vídeo que arriben del poble i a fer còpies de seguretat. Fa la careta inicial del programa i fa feines de muntador i editatge d'algunes parts del programa.
Lali Colomer, localitzadora	Encarregada de detectar quins són pobles que puguin ser adients per fer-hi el programa. Els visita uns mesos abans i fa un informe per a direcció.
Aizea Villareal, vestuari	Tria el vestuari i l'estil del Quim Masferrer per a cada programa.
Pol & Art digital sound, postproducció d'àudio	La postproducció de so està externalitzada en aquesta empresa.
Logística de Guerrilla (Dani Tort), muntatge tècnic	Són els encarregats del muntatge tècnic del dia del monòleg. Escenari, pantalla, il·luminació, so, etc.

2. El Foraster, el naixement del programa

El programa El Foraster està basat en un programa danès que porta per nom *Comedy on the Edge* (veure Figura). A l'octubre de 2012 el director de la productora Brutal Media¹⁵ es trobava al festival Prix Europa¹⁶ i allà va conèixer el format del programa de la televisió pública danesa, DR2¹⁷, que el va entusiasmar, segons ens explicava ell mateix. Aleshores, va adquirir el format i, tot i que estava venut per Espanya, va aconseguir comprar-ne els drets d'adaptació per a Catalunya. Juntament amb el Xavi Morral (qui va ser el director del programa durant les quatre primeres temporades) van decidir que el Quim Masferrer fos el presentador del programa pilot, és a dir, el programa de mostra que volien presentar a TV3. Tot i que a l'inici la intenció era fer un programa de trenta minuts, la televisió pública catalana va proposar fer una producció associada amb la condició que el programa tingués una durada de cinquanta minuts. Finalment, la productora Brutal Media va acceptar les condicions.

El programa és diferent del danès, segons explica Raimon Masllorens (veure l'entrevista completa a l'annex):

“nosaltres l'hem allargat, li hem donat color, li hem donat vida, li hem donat sentiment... Li hem donat moltes coses, la realització ens l'hem treballat molt, li hem donat aquestes pauses, li hem donat una admiració pel territori, li hem donat un respecte pel paisatge humà que jo crec que no té l'original, però sobretot per mi el més important és que li hem donat aquesta veu, aquest Foraster, aquesta veu interior que té el programa, això crec jo que és molt important”.

L'ex director del programa, Xavier Morral, per la seva banda, explica que, allargant el temps del programa

¹⁵ Brutal Media. Pàgina a internet de la productora: <http://brutalmedia.tv> (Data de consulta 14/01/2017)

¹⁶ Prix Europa. Pàgina a internet del festival: <http://prixeuropa.eu/home> (Data de consulta 14/01/2017)

¹⁷ DR. Pàgina a internet de la televisió pública danesa: <https://www.dr.dk/tv/> (Data de consulta 14/01/2017)

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

“vam estar obligats a obrir el ventall de registres, vam fer clips molt més reposats, vam fer una estructura molt més variada, saps? I a partir d'aquí doncs ja està, ja teníem el format, que és una adaptació d'un format original, vull dir que no és un format original, l'únic que hem fet nosaltres és això, ampliar els registres, ampliar el to i ampliar el minutatge

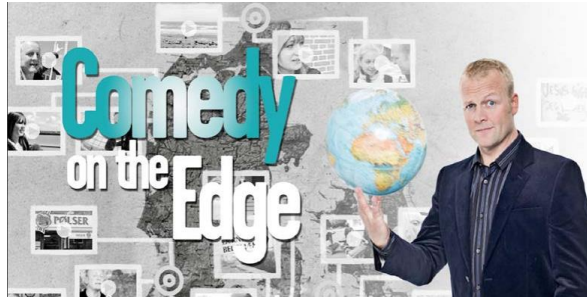

Figura 8: Fotografia del programa original. Font: Banijay International¹⁸

La tria del presentador va determinar-la, en força mesura, el director d'aleshores, Xavier Morral que tenia al cap la idea de tenir un presentador que tingués una forma de fer “fresca” i “poc viciada pels estàndards de TV3” i que, alhora, li agradessin els pobles petits. Aleshores, va pensar en el Quim:

“algun cop que hi havia parlat (...) ell m'havia explicat que ell també havia fet viatges sol (...) Tot això em va quedar gravat i vaig pensar que potser el Quim ho podria fer. I aleshores vam proposar a la tele aquest nom, ens van dir: proveu-ho. Vam fer el pilot durant un dia i mig”

El Quim Masferrer (Teatre de Guerrilla¹⁹), a banda de tenir experiència teatral (una dada destacable, tenint en compte que el programa incorpora el gènere del monòleg sobre l'escenari) també tenia experiència en l'àmbit televisiu.

A l'hora de fer el pilot, el productor executiu i el director tenien la idea clara que volien que la gravació fos en un poble petit i, aquest programa, es va gravar a Espolla a proposta del Quim Masferrer, ja que ell hi havia fet una actuació feia poc temps i va pensar que seria viable tornar-hi. Tot i això, segons Masllorens l'únic que tenien previst era que volien “estar dos dies al poble gravant i després fer el monòleg, i teníem previst que volíem conèixer gent, que allò important era la gent” però la resta, va anar sorgint.

La tria del director, segons Masllorens, va venir donada perquè ell, segons confessa, n'és admirador: “crec que és una persona amb un talent desbordant” i, de fet, ja hi havia treballat en altres ocasions, com ara al programa Òpera en texans, de la mateixa productora.

Pel que fa al nom del programa, Xavier Morral explica que es va fer una llista de noms però que la tria final va ser El Foraster, tot i que a ell no li agradava:

“Nosaltres vam fer una llista de noms i la tele es va decantar per El Foraster, curiosament a mi no m'agradava i al Quim no ho sé, crec que tampoc, perquè en tot moment jo no he volgut mai que el protagonisme se l'emportés el Quim, el presentador. Si t'hi fixes, la càmera no està encarada cap a la cara del Quim, sinó encarada cap a la gent que entrevista”

¹⁸ Comedy on the edge. Pdf sobre el programa. Banijay International: https://www.banijayinternacional.com/formats/content/flyer/104733.pdf?doc_id=310919 (Data de consulta 11/01/2017)

¹⁹ Teatre de Guerrilla. Pàgina a internet sobre la companyia de teatre: <http://www.guerrilla.cat/ca/> (Data de consulta 14 de gener de 2017)

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

Tot i això considera que és possible que el nom “El Foraster” vengui més que un altre nom, igual que podria passar amb el programa “El Convidat” (TV3) si, en lloc de convidat, es digués “L’amfitrió”, un nom que considera que, acústicament, és més agraït.

Quant a l'excap d'entreteniment de la cadena TV3, la tria del programa va ser un encert. Reyes Marimón considera que, perquè un programa sigui emès per TV3 ha de tenir unes determinades característiques: ha de lligar amb la cadena, ser fidel al llibre d'estil de TV3, presentar novetat, ser fresc i interessant. No obstant això considera que tot plegat també depèn de la graella que tingui TV3 en aquell moment.

Val a dir que Televisió de Catalunya ha estat pionera a Espanya quant a l'emissió de programes de telereality, com explica García Horcajo, M²⁰ (2011; p. 44):

“abans dels anys noranta, només apareixien a la televisió famosos – per l'època, toreros i cantants folklòrics-, polítics o experts en alguna àrea. Es considerava que la gent del carrer no tenia res a dir i que les seves experiències, per quotidianes i monòtones, avorririen a les persones espectadores. En aquell entorn, en canvi, TV3 va fer dels programes amb personatges del carrer i desconeguts una de les seves característiques diferencials. Per a una cadena amb un valor principal de proximitat, l'estratègia era pensar que si dediques temps als ciutadans anònims, els tractes amb respecte i t'aproximes a ells amb complicitat, la persona espectadora també se sentirà tractada amb dignitat. I el que és més important: descobreix que al darrere de les històries dels altres hi ha valors universals amb els quals s'identifica”.

De fet, com hem pogut observar al punt 1.4. Factors de les claus d'èxit d'un format televisiu, alguns dels possibles ítems, que havíem aïllat, que podien ser claus per a la fórmula d'èxit televisiu eren connectar bé amb el públic i que la gent se sentís identificada i explicar històries de persones. Es tracta d'uns ingredients que sembla que funcionen a TV3 perquè, en part, formen part d'allò que l'audiència espera trobar a la cadena:

“TV3 ha preferit evitar al llarg de la seva història els *realities* i els programes de testimonis. En el seu lloc, s'ha inclinat per productes de telereality amb més intencionalitat social. L'estratègia dels programes d'aquest tipus a TV3, amb ja més de quaranta sèries produïdes des de les àrees de Nous Formats, Documentals o Entreteniment, se centra en una mirada de respecte i complicitat cap als anònims i les seves històries. Això ha permès una espècie de pacte implícit entre la cadena i l'audiència. Les persones espectadores poden consumir productes menys respectuosos amb els participants en alguns programes d'altres cadenes, però no els semblaria bé que ho fes TV3, a la que veuen com a més pròxima i amb més valors de seguretat i servei (...) Les històries d'anònims d'aquests programes són un intent d'assolir un procés d'identificació a través de les emocions dels altres, més enllà dels estereotips o l'efímera instrumentalització dels sentiments” (id. p 46)

Per tant, podem concloure que l'aposta de la televisió pública catalana pot explicar-se perquè el format de El Foraster s'identifica amb allò que l'audiència espera de TV3 i conté ingredients com ara les emocions (i la identificació a través d'aquestes), que formen part d'aquesta “inclinació” que cita García Horcajo (2011) cap als productes de telereality amb més intencionalitat social.

---

²⁰ García Horcajo, M. (2011) “Estrategias de hibridación en telereality en programas de televisión generalistas” Quaderns del CAC 36, vol XIV (1) – juny 2011 (43-49): https://www.cac.cat/pfw_files/cma/recerca/quaderns_cac/Q36_Garcia_ES.pdf (Data de consulta: 10/01/2017)

Abans de concloure aquest apartat cal dir que el programa pilot que es va fer a Espolla i que després va ser ampliat a quaranta-set minuts, va acabar emetent-se com un programa més de la primera temporada. D'això en podem deduir que, la idea de programa que va sortir del pilot acceptat per TV3 ja va ser definitiva, amb els petits canvis que s'hagin pogut anar afegint a partir de l'experiència i de l'estil de cadascun dels professionals que s'han anat afegint al projecte.

3. Elements tècnics del programa

A l'hora de confeccionar un programa de televisió s'han de tenir en compte diversos factors, com ara el tractament de la imatge i del so, el muntatge o el rodatge, que permeten assegurar que el resultat final serà l'esperat. Tot seguit abordem aquests elements.

3.1. Tractament del so

L'equip de El Foraster no compta amb cap tècnic especialista de so. Això té una explicació, segons ens fa saber el càmera Marc Duran: "no volien que hi hagués la figura del tècnic de so perquè és com més gent encara que està en el rodatge i deien que es perdia espontaneïtat". L'exdirector del programa Xavier Morral, justifica aquesta decisió de la següent manera:

"El Foraster intenta fer una cosa que per mi és sagrada (...) que és tan important el què graves com la manera en què ho graves, és determinant com ho graves, i això no s'entén moltes vegades. És impossible aconseguir naturalitat si portes vuit persones al darrere".

Aquesta explicació es justifica si tenim en compte el format, una qüestió que analitzarem més endavant, ja que es pretén mostrar la realitat, que la gent actuï tal com és, tal com ho faria sense càmeres i, d'alguna manera, el que es vol evitar és que l'entrevistat se senti cohibit o pugui perdre aquesta naturalitat. Cal afegir que, durant el monòleg, el so el controlen els tècnics de "Logística de guerrilla".

Més enllà del so obtingut de la gravació hi ha altres sons que formen part del programa. Pel que fa a les sintonies, la primera i la segona temporada la cançó de la careta va ser "Gang of Rhythm"²¹ de la formació Walk Off The Earth, que forma part del disc R.E.V.O. A la tercera temporada es va canviar per la cançó "Stranger In My Own Town" de Haldor Mar²², una cançó feta expressament pel programa. Segons l'exdirector del programa, Xavier Morral, el canvi es va fer "per un tema de drets". La cançó de les primeres temporades la va proposar el primer realitzador del programa, Ruy Balaña, i va agradar de seguida. Quan es va

---

²¹ Videoclip de la cançó "Gang of Rhythm" cançó de Walk Off The Earth. Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=oHvI6z56zGc> (Data de consulta 16/01/2017)

²² Vídeo de la cançó "Stranger in my own town" de Haldor Mar. Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=zPBDIdtFh0> (Data de consulta 16/01/2017)

crear la segona sintonia, explica Morral, van demanar als autors que tingués similituds amb l'anterior, quant al ritme i l'aire folk de la primera. La sintonia del final del programa, la que apareix als crèdits, és la mateixa des del principi "Corrandes dins d'un sac" de la formació catalana La Carrau²³, dins del disc *Quin Bon Bori*.

Més enllà de les sintonies hi ha les músiques del programa, les que formen part del reportatge. Normalment la tria de músiques es fa entre el realitzador, el muntador, la direcció i part de l'equip, segons explica Morral, que pensa que "tothom té dret a aportar les seves pròpies músiques". L'exdirector del programa considera més rellevant el moment en què s'introdueix la música al muntatge:

"la clau no és quina música si no quan l'entres i és el que jo en dic fer un Amenábar. Amenábar deu minuts abans que arribi el moment de plorar ja t'està entrant els violins per plorar. Això no és manipular, això és fer-ho malament, saps? És confiar poc en l'espectador i 'inclús' vol dir confiar poc en tu, confiar poc en el que tens, en el material que tens".

Segons Morral la música ha de servir per reforçar un moment, un cop les imatges ja ens han transmès l'emoció, però no han de servir per generar el clima o aquesta emoció que ha de sentir l'espectador. Tot i que aquesta és la tònica del programa, el realitzador, Tòniu Xou, admet que de vegades la música no només serveix per reforçar o aixecar moments sinó que també pot ajudar a transformar seqüències

"ara per exemple vam gravar la pesca del calamar a Calella i ells anaven a pescar calamars i quan van tornar era com un drama perquè no havien pescat cap calamar, llavors aquesta seqüència ben editada i amb molta feina d'edició per part de la muntadora i amb una música que t'ajudi et pot portar a fer que sigui una seqüència irònica de com un home que diu que és pescador se'n va a pescar i no pesca. Doncs aquí la música t'ajuda molt, t'ajuda a transformar aquesta seqüència, diguéssim".

Pel que fa a la música catalana ens explica Xou que s'intenta que, com a mínim, la primera cançó del programa sigui catalana, perquè "juga amb aquesta filosofia de El Foraster", és a dir, aquesta aposta pel territori i la proximitat. Tot i això també admet que hi ha molt bones músiques d'altres procedències que moltes vegades encaixen molt bé amb les seqüències i que també es munta el programa amb aquestes cançons.

Quant als efectes de so, l'únic efecte que hem pogut constatar que s'empra al programa és el *crossfade*, que s'utilitza per suavitzar el so entre plans.

---

²³ Vídeo de la cançó "Corrandes dins d'un sac" de La Carrau. Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=evnhod54vOo>
(Data de consulta 16/01/2017)

3.2. Tractament de la imatge

Un dels elements distintius de El Foraster és la riquesa cromàtica de les imatges del programa i el fet que es treballin els fotogrames potenciant la bellesa del lloc, creant el que l'equip anomena els "boniquismes". El rodatge es fa amb càmeres Cànon C300 i s'utilitzen diverses òptiques de fotografia (angulars, teleobjectius...). Arribats a aquest punt hem de distingir entre tres situacions i, per tant, tres formes diferents de gravar: durant el rodatge al poble amb l'equip del Quim Masferrer, és a dir, el *life*; durant el rodatge el poble amb l'equip de realització i durant el monòleg. Més enllà d'això caldrà parlar també de la postproducció de la imatge.

Durant el rodatge amb l'equip del *life*, explica el càmera Marc Duran que la premissa és "tota l'estona anar-se movent, no se sap com es muntarà, per tant és tota l'estona, tota, anar-te movent molt suaument perquè no tremoli tot, anar-te movent perquè ells (els muntadors) puguin tallar". Durant el rodatge amb el Quim Masferrer el càmera porta un estatiu, que serveix per estabilitzar la imatge i ajuda a no forçar tant l'esquena i els braços del càmera, ja que aquesta estructura reposa sobre la seva espatlla. Tot i això la gravació amb l'equip *life* és molt dura i, per això, aquesta feina es reparteix: un dia la fa un càmera, l'endemà un altre i el tercer dia de rodatge al poble la fa mig dia cada un.

Els plans que es graven amb el Quim, segons el càmera, són el pla mig, en el qual hi entren dos persones, el pla figura, el primer pla i el pla general. L'exdirector del programa, Xavier Morral, explica que la càmera està encarada cap a la gent que entrevista el Quim, no cap al Quim ja que, els entrevistats són els protagonistes.

Pel que fa a l'equip B, ens explica el realitzador, Tòniu Xou, que té dos vessants a l'hora de buscar imatges "una que seria més la bellesa pura, sigui arquitectònica del poble o de la natura, és a dir, postals precioses dels llocs que visitem (...) i després el que és la vida", és a dir, les persones, però sense utilitzar primers plans, per evitar que l'espectador es pugui preguntar qui és aquella persona que apareix o quin significat té en la resta de la història. Així doncs els plans que es fan servir a l'equip B no són massa propers perquè són imatges més genèriques que serveixen per revelar que es tracta d'un poble, per exemple. De fet Xou admet que "el que necessitem són accions que transmetin molt clarament la vida d'un poble i com més idíl·liques siguin millor, però que s'expliquin i tinguin una comprensió molt ràpida".

Dins el programa hi ha imatges que es graven perquè hi ha el·lipsis temporals, al programa, i això l'espectador ho ha de poder entendre (arriba el capvespre, el despertar...). Xavier Morral explica que els càmeres han de poder retratar tot l'entorn, sobretot els paisatges i també han de poder generar "poesia":

"tard o d'hora necessitarem poesia, aquell arbre solitari, aquella casa solitària, aquella bala de palla solitària (...) i si hi ha canvis de climatologia, també s'han de poder retratar perquè, si es posa a ploure, hem de poder tenir uns *planos* que expliquin que de cop i volta es posarà a ploure".

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

Per això al poble hi van dos equips que estan en constant comunicació, el de realització i el *life* (el que acompanya al Quim), que estan en constant contacte per poder anar complementant les imatges i la història i crear, així, un programa coherent.

Hi ha llocs i paisatges que estan programats prèviament, ja sigui per la feina de localització de la Lali Colomer o per la d'investigació del Tòniu Xou, el realitzador. N'hi ha d'altres que es troben durant el rodatge. El càmera Marc Duran admet que el realitzador actual, el Tòniu Xou, acostuma a portar bastant preparat què vol anar a gravar perquè, segons explica la directora actual del programa, Joana Pardos, ja es porta una planificació prèvia de com es pot "pintar aquest poble per a donar-li una identitat (...) imaginem com l'ensenyarem".

Pel que fa a la gravació del monòleg, es grava amb cinc càmeres. Una fa el pla màster, és a dir, el pla curt del Quim, un pla americà de genolls fins al cap; després hi ha el pla general, que situa l'espectador, que fa que entengui que és en un teatre; després hi ha el pla escorç, que el fa una càmera fixa sense operador i que mostra el Quim i tot el públic; hi ha un altre pla del públic i, per últim, una càmera que fa un pla súper general, que no s'acostuma a punxar massa sovint però que en llocs com ara una església permet tenir una imatge bonica del lloc.

Quant a la postproducció, el tractament de la imatge ve condicionat des de rodatge. És a dir, les càmeres graven amb un algoritme que, segons el coordinador de postproducció i muntador, Oriol Japo, fa que tot es gravi en tons grisos, d'una forma molt plana. Això permet que quan el material arriba a postproducció, a l'hora d'etalonar, és a dir, modular el color, la llum i el contrast "li pots donar el color que vulguis, pots canviar el color del cel, el color de la jaqueta, dins d'uns límits. Això et permet arribar al límit de cada color, et permet fer modificacions que si ho gravéssim normal, no t'ho permet" (Marc Duran). Segons el coordinador de postproducció, sense aquesta forma de gravar, no es podria assegurar una continuïtat de color, entre altres, pels canvis de llum dels diferents emplaçaments on es grava.

El color és un dels elements distintius del programa. De fet a l'audiovisual que es passa al poble, un vídeo que els membres de l'equip anomenen "buti" (un diminutiu de "botifarra"), ja s'hi afegeix color. Japo explica que, encara que sigui una característica del programa, no vol dir que l'equip sigui esclau d'això perquè hi ha ocasions com ara la gravació en un hospital, com és el cas del programa especial que es va fer a l'Hospital de la Vall d'Hebron, en què el color és més *apagadot* perquè la temàtica el condiciona.

Pel que fa als efectes s'utilitza el *time-lapse*, és a dir, l'acceleració de la velocitat de les imatges i, de vegades, la càmera lenta. Un altre efecte que també es fa servir és el que s'utilitza per crear la careta del programa, quan apareixen els títols Quim Masferrer i El Foraster, que difumina una part de la imatge emprant la tècnica del *tilt shift*, que dona la sensació que es veuen miniatures en moviment.

Per últim, per il·lustrar com en són d'importants tots els elements del programa quant a la imatge, ens centrarem en un detall. El cotxe que porta El Foraster és una Pick Up²⁴ de color taronja (Figura 9). Aquest color no es va triar aleatòriament sinó que es va decidir perquè destaca sobre els paisatges, encara que sigui una imatge en què el vehicle estigui lluny. Això fa que, sigui quin sigui el pla en què es grava el vehicle, destaquï sobre la resta de coses.

Figura 9. Imatge de la Pick Up que condueix el Quim Masferrer a El Foraster extreta de la pàgina de la productora.

3.3. El muntatge

El muntatge de El Foraster és característic perquè, segons explica el realitzador del programa, Tòniu Xou, “és com si gravessis i muntessis dos programes” ja que es fa un muntatge per ser visionat per la gent del poble el dia del monòleg (la “buti”) però després de la gravació monòleg s’ha de tornar a fer un nou muntatge que inclogui les imatges que s’hi han enregistrat. Tot i això, abans de tenir enllestida la “buti” s’ha hagut d’escriure el monòleg i, per poder-ho fer, els guionistes han necessitat els talls de les entrevistes seleccionades, de totes les que es van fer, per fer el guió del monòleg basant-se en aquestes. Per tant, són diverses les etapes que conformen el muntatge del programa. Tot seguit aprofundim en les fases que conformen aquest procés, el transcurs del qual acostuma a tenir una durada d’un mes o mes i mig.

3.3.1. El muntatge per als guionistes

Abans d’endinsar-nos en el muntatge per als guionistes cal parlar del poble. No hi ha muntatge per als guionistes si abans la localitzadora no ha localitzat el poble i els membres de l’equip de realització hi han gravat, posteriorment, les entrevistes i les imatges del paisatge i dels llocs característics del poble. Per tant, partim del fet que hi ha una professional, la Lali Colomer, que s’encarrega de localitzar els pobles, segons ella mateixa explica, uns mesos abans, i fa la proposta a direcció, acompanyant-la d’un informe escrit i una reunió. Ella dedica

---

²⁴ Imatge de la Pick Up que condueix el Quim Masferrer extreta de la pàgina de la productora: <http://brutalmidia.tv/brutalmidia/format2-2/> (Data de consulta 16/01/2017)

dos dies a aquesta feina intentant detectar si el poble “té un Foraster”, és a dir, si hi ha prou atributs com per poder fer un programa de les característiques de El Foraster. Segons Colomer, la tria d'un poble està condicionada per un tema de territori, és a dir, que es pugui anar representant tota Catalunya a mesura que avança el programa; que el poble tingui menys de mil habitants; que hi hagi suficients històries com per fer un programa i de vegades, també, s'intenta fer coincidir la gravació amb un moment que al poble hi passi quelcom extraordinari, com ara una fira, per copsar el moment de màxim apogeu, la fira, i l'endemà, la tornada a la tranquil·litat i la quotidianitat.

Un cop feta la localització i acceptat el poble per la direcció del programa, toca visitar el poble. Allà hi van dues unitats: el *life* i la unitat B. Això és, d'una banda un equip format pel presentador, la directora, el productor i un càmera i, d'altra banda, el realitzador amb dos càmeres i un ajudant de producció. A més, al poble, també hi ha una muntadora que talla i endreça el material, cada nit de gravació, i l'envia a la productora, juntament amb un guió perquè els muntadors tinguin una guia i puguin començar a treballar mentre es continua amb el rodatge.

Una de les característiques del programa, segons Xavier Morral, l'exdirector, és que “en el moment que comences a gravar, que trobes qualsevol persona pel carrer i l'atures i comences a gravar, comences a seqüenciar en directe”, és a dir que “quan estem gravant jo ja m'he d'imaginar com sortirà quan això estigui a la tele (...) ja he d'estar pensant si cal un clip o no cal un clip, si aquella entrevista m'està anant bé i la puc allargar o no val la pena que l'allargui perquè el que tinc ja m'és suficient”. Per tant el director del programa ha de tenir, des de l'inici, una idea global del programa i l'ha d'anar 'redibuixant' constantment.

Segons un dels muntadors del programa, l'Oriol Japo, la mitja de temps de l'enregistrament de cada entrevista està entre una hora i mitja i dues hores (això inclou l'entrevista i els materials de recurs gravats per a l'entrevista) i, de tots els entrevistats es fa una selecció d'uns dotze o tretze subjectes per capítol i es tallen les entrevistes per fer el muntatge per als guionistes. De fet, segons ens explica el presentador del programa, el Quim Masferrer, de cada poble es marxa amb unes trenta o quaranta hores de gravació entre l'equip de realització i l'equip que acompanya el presentador. Per tant, hi ha molta feina d'editatge fins que finalment s'obtenen les peces dels entrevistats que “entren” al programa. Aquestes parts són seleccionades amb uns criteris que poden variar en funció del programa i que abordarem a l'apartat “3.4.1. La Tria dels personatges” d'aquest treball.

Una vegada els guionistes comencen a treballar amb les entrevistes, feina que fan durant tres dies, els muntadors comencen a fer la “buti” per al monòleg de forma paral·lela. L'actual directora, la Joanna Pardos, s'encarrega de fer de nexa d'unió entre els guionistes i els muntadors per anar confeccionant la “buti” en funció de la redacció del monòleg i viceversa.

3.3.2. El muntatge per al monòleg

El muntatge per al monòleg, és a dir, “la buti” és una peça audiovisual d'uns quaranta minuts que inclou les entrevistes i imatges del poble, que s'han gravat i editat de tal forma que s'aprecii la bellesa del lloc, seria una mena de resum que es passa per a la gent del poble perquè, després del visionament, s'hi pugui fer el monòleg.

Val a dir que, tot i que des del poble, durant els rodatges, s'hagi enviat un guió perquè els muntadors vagin treballant, quan l'equip de rodatge torna a la productora la directora es reuneix amb l'equip de muntatge per fer un visionament de les entrevistes i seleccionar quins continguts interessin pel programa i quins no. Així, es van fer versions de la “buti”, mentre es redacta el monòleg en paral·lel, fins que es té el muntatge definitiu pel poble amb la durada desitjada. D'altra banda, és possible que personatges que apareguin al muntatge per al monòleg no apareguin al programa, ja que, segons l'exdirector del programa, Xavier Morral, “sempre anem una mica més llargs per si de cas, perquè no sabem, al final, si aquell monòleg acabarà entrant bé o no, si farà més gràcia o menys gràcia, si tocarà més o menys”.

3.3.3. El muntatge per a l'emissió

Una vegada s'ha fet el monòleg al poble, que inclou el visionament de la “buti” i el monòleg del presentador, comença la feina de muntatge del que serà la peça final de cinquanta minuts aproximadament que, finalment, serà emesa per TV3. Aquest muntatge estarà conformat per les entrevistes que s'hagin seleccionat, les imatges del poble i les imatges captades durant el monòleg, que inclou les imatges del Quim Masferrer fent el monòleg i les reaccions dels personatges que sortiran al programa i la resta del públic present. A més s'hi afegirà la careta, realitzada específicament per a cada programa amb un efecte anomenat amb l'anglicisme *tilt shift*, que permet donar la sensació, a l'espectador, de veure imatges en miniatura. També s'hauran de muntar els crèdits, que es confeccionen amb entrevistes realitzades *a posteriori* del monòleg, just en el moment d'acabar-lo de fer i que, sovint, permeten acabar de tancar *gags* del monòleg i mostrar, de nou, la bona sintonia del programa amb la gent del poble. Val a dir que de vegades es dona el cas que un dia abans del monòleg l'equip de realització s'ha de desplaçar al poble per poder capturar imatges de “boniquismes” (paraula emprada per l'equip del programa per definir les imatges de recurs del poble que han estat gravades d'una forma que permetin crear un entorn idíl·lic o especialment bonic) si durant el rodatge al poble, per motius aliens a l'equip, com ara condicions meteorològiques adverses, no les han pogut enregistrar amb les característiques desitjades. Aquestes imatges s'afegeixen al muntatge final del programa així com s'hi afegeixen les veus en *off* del Quim Masferrer, que acaben completant el muntatge del programa.

Una altra qüestió a tenir en compte és que, quan s'ha representat el monòleg hi ha frases que s'han dit perquè calen per al monòleg, perquè quedi natural, però aquelles frases no són les que serveixen per al muntatge final. Algunes seran substituïdes per imatges de reportatge del programa però, d'altres, a l'emissió per televisió, caldrà que siguin expressades d'una altra manera. Per això, en acabar el monòleg, abans de passar a les entrevistes que es fan *a posteriori*, amb els protagonistes (les entrevistes dels crèdits), el Quim Masferrer ha de gravar *retakes*, noves versions d'allò que ha dit abans, aprofitant que encara està el públic assegut.

El muntatge de El Foraster requereix moltes versions i ordres de personatges diferents. Així, per evitar que hi hagi moments lineals que puguin avorrir l'espectador, s'intenta dotar el programa de ritme i dinamisme. L'exdirector de El Foraster, Xavier Morral, explica que "per a l'espectador ha de ser com fruir d'una pel·lícula, per això li passen aventures al Quim, per això cada seqüència per si sola té com uns mecanismes que fa que hi hagi expectativa i resolució, que és la base de qualsevol seqüència, i això s'explica tant amb text com amb imatges". L'actual directora del programa, la Joanna Pardos, creu que "els motius que normalment estan molt relacionats amb equilibrar el programa són el to, la franja d'edat (dels entrevistats)..." Segons explica, "al final és equilibrar les seqüències perquè siguin diverses i expliquin coses diferents". Així, durant aquest procés és quan els diferents recursos narratius, com ara els *time-lapses*, les imatges gravades amb l'*slider*, les imatges boniques... prenen més sentit que mai, de cara al muntatge final, així com els possibles efectes sonors i les transicions amb músiques.

El muntatge per a l'emissió inclou la postproducció de la imatge i del so (que tan bon punt s'ha 'netejat' s'externalitza a l'empresa Pol and Art) i, un cop feta aquesta feina es fa el màster del programa, es revisa i es fa arribar a TV3 en un disc dur, en format vídeo DVD CPro. L'ordre d'emissió dels programes es decideix entre la direcció executiva de la productora i TV3.

3.4. Les entrevistes

No hi ha programa si no hi ha entrevistes. Les entrevistes són la base del programa, en elles es basa el monòleg i tot el muntatge, ja que com molts dels membres de l'equip afirmen, el programa vol mostrar el "paisatge humà" dels pobles de Catalunya. Per fer El Foraster cal comptar amb la gent del poble i, a partir d'aquí, cal seleccionar aquelles persones que "donin més joc" a cada nova edició del programa. En total, segons l'exdirector del programa, Xavier Morral, es poden arribar a gravar entre vint-i-quatre i trenta entrevistes, tot i que el rècord està en quaranta-tres. D'aquí se'n fa una selecció perquè n'apareguin dotze o tretze d'individuals i dues o tres de col·lectives, una tria que varia en funció del programa.

3.4.1. La tria dels personatges

Tot i que moltes de les persones que apareixen a El Foraster són trobades de forma fortuïta per l'equip *life* de El Foraster (l'equip format pel presentador, el director, el productor i un càmera), d'altres ja han estat prèviament localitzades per la Lali Colomer, que inclou a l'informe de localització que fa arribar a la directora alguns possibles entrevistats i els temes que podrien ser interessants d'abordar. Tot i això, el presentador del programa, el Quim Masferrer, explica que “la majoria de vegades és que tu vas pel carrer, et ve algú de cara, li preguntes i a partir d'allà comença una història. Aquella persona potser et suggereix que vagis a veure una altra i després ho valorem amb l'equip”. De fet, segons l'exdirector de El Foraster, Xavier Morral, “hi ha entrevistes que no estaven previstes la majoria de vegades i són les que t'estan donant *algo*. I per tant aquestes les allargues”. Val a dir que, segons ens explica el muntador i coordinador de postproducció, Oriol Japo, al programa compten amb un sistema que consisteix en codificar les entrevistes en funció de la importància que es considera que puguin tenir pel programa “els número u són personatges súper potents, són personatges protagonistes” i l'escala és descendent, per tant, els número cinc seran els més proclius a ser descartats. Els muntadors, quan els arriba el material a l'estudi, comencen a tallar els primers números d'aquesta escala, els u, dos i tres, i de vegades, segons les instruccions de la directora i l'equip de guió, també els quatre i cinc. De fet, l'actual directora del programa, la Joanna Pardos, explica que l'últim dia de rodatge parla amb els muntadors per definir quins són els personatges que entren i quins no, perquè, com ja hem dit, és habitual que el nombre de persones entrevistades excedeixi el necessari. Amb aquesta tria, afegeix Pardos, “ja li donem una mica una personalitat al programa”.

3.4.2. Factors i criteris clau per a una entrevista vàlida per al programa.

Com ja hem avançat, de cada programa cal fer una tria de personatges que seran els que, finalment, apareixeran al muntatge final. Aquest és un dels moments que el presentador, Quim Masferrer, confessa que se li fa més dur “per mi un dels moments difícil és aquest, descartar la generositat de la gent que ens ha regalat coses i que no hi entren”.

Un dels criteris per a triar les entrevistes pot ser la capacitat de generar emoció d'aquella història. L'exdirector de El Foraster, Xavier Morral, explica que “de totes les històries que ens expliquen algunes arriben abans a generar una emoció i per tant aquestes són les que segurament passen per davant”. L'actual directora del programa, Joanna Pardos, comparteix l'opinió que les emocions són importants en aquesta tria:

“Imaginem quines coses ens agradaria fer (...) però si després no trobes personatges que t'ajuden a fer-ho com que al final el programa no es tracta tant de quines coses fem o quines trobem sinó de com són les persones que ho expliquen i les coses que els hi passa (...) és igual la pesca, el que importa és què li passa al pescador, quines històries explica ell, com és, si és una persona entranyable, si és una persona divertida... al final acabem una mica treballant amb emocions, no tant amb l'acció (...) el que ens ha de guiar són les històries humanes”.

Un altre criteri per a la tria dels personatges és la temàtica o, com diuen els membres de l'equip “els pals” del programa. És a dir, si en un programa la temàtica versa sobre la pluja, perquè han trobat que molta gent parlava d'aquest tema, doncs és probable que si es vol enfocar el programa per aquí, puguin tenir prioritat els personatges que parlin de la pluja, perquè aquests són els que donaran joc a l'hora de fer el monòleg. Per tant, un altre criteri és allò que els personatges expliquen i la relació que té amb la idea global del programa.

El que passi durant monòleg també pot ser motiu per donar-li més valor a un personatge. Segons explica la Joanna Pardos,

“de vegades un personatge que era molt tronat resulta que el dia del monòleg s'emociona i canvia molt el to de la seqüència i el lloc on la tenies col·locada ja no et funciona. Llavors després del monòleg hi ha com un replantejament de tot el que teníem previst i ja guionat de 'butí', doncs tornar a replantejar si l'ordre que teníem previst ens val o convé fer algun canvi (...) no sempre mana el reportatge, de vegades al monòleg acaben sortint coses que fan que algú que estàvem quasi a punt de descartar l'acabem ressuscitant d'alguna forma perquè el monòleg és bo”.

Per tant, El Foraster és un programa mal·leable, que es va construir a mesura que avancen les diverses fases, finalment, formaran el resultat final.

3.4.3. El llenguatge

La llengua de El Foraster és el català i és la que hi predomina tot i que, de vegades, hi apareixen persones castellanoparlants que utilitzen el castellà com a primera llengua. També s'han donat casos en què hi ha hagut algun petit diàleg en altres llengües, com ara l'anglès o el francès.

El llenguatge emprat a El Foraster destaca per ser quotidià i proper. Es fuig doncs de tecnicismes i complexitats lingüístiques amb la finalitat mostrar un llenguatge planer, com el que empra diàriament tant la gent dels pobles que visita el programa com el presentador. Tenint en compte això hi ha una característica, inherent a la parla del Quim Masferrer, que contrasta amb aquesta forma d'expressar-se, el fet que utilitzi el pronom “vós” per a dirigir-se als altres (a excepció dels infants i els joves). La professora del Departament de Filologia Catalana de la UB, Neus Nogué, explica al seu bloc²⁵ que, en l'actualitat, aquest pronom s'utilitza més sovint en el llenguatge administratiu o jurídic i que, en l'actualitat, s'interpreta com a més educat que “vostè”. En aquest sentit cita Margarida Bassols (2001)²⁶ quan explica que “el ‘vós’ es percep ara com a exageradament educat, adequat per a persones que tenen un rang guanyat pel prestigi o per l'edat”. En aquest sentit es pot interpretar que, l'ús d'aquest pronom per part de El Foraster, a més de ser característic del programa, pot tenir la

---

²⁵ Nogué Serrano, N. (2015) “Sobre el tractament de vós en català” al bloc “En altres paraules”: <http://en-altres-paraules.blogspot.com.es/2015/01/sobre-el-tractament-de-vos-en-catala.html> (Data de consulta: 26 de gener de 2017)

²⁶ BASSOLS, Margarida (2001). Les claus de la pragmàtica. Vic: Eumo. Citada a Nogué Serrano, N (2015) “Sobre el tractament de vós en català” al bloc “En altres paraules”: <http://en-altres-paraules.blogspot.com.es/2015/01/sobre-el-tractament-de-vos-en-catala.html> (Data de consulta: 26 de gener de 2017)

intenció de mostrar respecte cap a l'interlocutor, és a dir, la persona amb qui conversa el Quim Masferrer.

. El coordinador de muntatge del programa, Oriol Japo, remarca que “el Quim de vegades té una forma de parlar i unes paraules que aquí a Barcelona jo no les he sentit mai, i allà als pobles sí. Jo crec que connecta molt bé amb aquest públic, que és un públic súper fidel i que ha anat creixent en els últims anys. I jo crec que això, és la seva personalitat, que és un tio súper natural”. De fet, el programa, a banda de mostrar la riquesa paisatgística i humana del territori també serveix per mostrar la riquesa lingüística del país, ja que se'ns mostren persones de diferents parts de Catalunya amb les seves característiques dialectals. D'això també se serveix, el presentador per crear complicitats amb la gent dels pobles i els espectadors. Un exemple clar seria el fet que el Jordi de Barruera²⁷ sigui conegut, a partir del programa, com a pastor de “crabes” i no de cabres.

Al final del monòleg el Quim Masferrer diu “Gent de...” i el nom del poble i, a continuació pronuncia el distintiu “sou molt bona gent”. “Bona gent” era un dels possibles noms que podria haver tingut el programa si no s'hagués optat per El Foraster. Aquesta frase però ha acabat sent identificativa del programa i és la que serveix, a més, per posar-hi el punt i final, donar pas als aplaudiments i, tot seguit, als crèdits del programa.

3.5. El monòleg

El monòleg de El Foraster es du a terme una setmana i mitja després, aproximadament, de la visita de l'equip de gravació al poble. Durant aquells dies s'han estat confeccionant, en paral·lel, el muntatge que es passarà al poble, és a dir la “buti”, i el text del monòleg que, després de la seva escriptura, haurà de memoritzar el presentador. Tot seguit aprofundim en una de les parts claus per al muntatge final del programa, ja que segons manifesta l'exdirector del programa, Xavier Morral “quan ens plantejem el monòleg en el fons ens hem d'estar plantejant el programa sencer”.

---

²⁷ “Els amics de El Foraster”. Notícia de TV3 sobre el programa en què el Quim es retroba amb persones que han sortit al programa: http://www.ccma.cat/tv3/el-foraster/retrobaments-amb-vells-coneguts-a-els-amics-del-foraster/noticia/2_726720/ (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

3.5.1. Procés de redacció i característiques

El monòleg de El Foraster es confecciona una vegada s'ha fet la visita al poble i s'han seleccionat els personatges proclius a aparèixer al muntatge final del programa. Els guionistes treballen durant tres dies en el monòleg, basat en els vídeos d'aquests entrevistats que, prèviament, han tallat els muntadors. El primer dia de guió serveix per a fer un visionat conjunt, repartir les entrevistes de forma equitativa entre els guionistes, perquè cadascú se centri en les seves i comenci a treballar de forma individual, amb els paràmetres que la direcció hagi marcat. El segon i el tercer dia s'empren per a treballar en el monòleg de forma individual i col·lectiva, anant posant en comú la part que confecciona cadascú i fent propostes de millora, amb el vistiplau de la directora i el presentador. Val a dir que un dels guionistes, el Ramon Pardina, que durant la cinquena temporada també està formant part dels rodatges, s'encarrega de corregir i organitzar, cada dia, tota la informació de guió que s'hagi treballat. Segons el Ferran Aixalà, guionista del programa, fer el monòleg és "anar salvant les parts del guió que més els hagi agradat -a la direcció, al presentador i als companys de guió- i refent les que no siguin tan bones i buscant rematades finals". Les "rematades finals" són aquells comentaris o acudits que generen un riure final, en acabar de comentar un personatge. El monòleg de El Foraster és l'eina que serveix per complementar les entrevistes fetes al poble, donant un cop d'humor o d'emoció (o ambdues coses) a una situació. El presentador del programa explica que "ells són els protagonistes - la gent dels pobles- i si hi ha humor, sempre és partint d'alguna cosa que ens han explicat i si hi ha emotivitat, sempre és partint d'alguna cosa que ens han explicat". Per la seva banda la directora del programa, la Joanna Pardos, explica que la clau és "pillar molt quina és l'essència d'aquell personatge (...) un gest, alguna cosa que puguis generar com un estereotip, una cosa que el Quim pugui imitar, per exemple", la qual cosa també permet que després es puguin anar arrossegant *gags* al llarg del monòleg. Alhora, també és del tot important crear vincles entre els personatges, ja que, segons Pardos, "això fa molta comunitat".

Durant tot el procés del monòleg s'intenta buscar una manera de dir les coses que pugui ser humorística però que no falti el respecte als protagonistes del programa ni els incomodi. Segons Masferrer és molt difícil ser guionista de El Foraster "no és un guionista d'un *late* d'humor (...) aquí tenim una base del que ens explica la gent i és complicat, no hem d'anar a buscar *gags* de vegades, sinó senzillament hem de trobar maneres de relacionar les persones entre elles i és complicat de fer". L'exdirector del programa, Xavier Morral, és de la mateixa opinió que el presentador, en el sentit que "no és escriure un monòleg com seria pel Buenafuente, sinó que has d'escriure un monòleg pensant en les imatges, que les imatges ja t'aportaran una informació". Ramon Pardina també comparteix aquesta opinió sobre la forma de treballar al monòleg de El foraster, ja que "està pensat perquè funcioni molt dintre de l'ambient on es fa el monòleg, està escrit per un públic limitat, que és el d'aquell poble, i és molt important que funcioni amb la gent

que l'està escoltant ara mateix, és més important això que *a lo millor* a casa funcioni tan bé. Lo important primer és crear aquest clima de complicitat amb la gent d'allà", i és que el monòleg de El Foraster funciona amb els referents creats per al mateix poble i, com ja hem comentat, "els pals" de cada poble i la seva gent, són les primeres matèries. De fet, el presentador del programa, Quim Masferrer, considera que, al final, els humans no som tan diferents i que, per tant, s'han d'anar a buscar "els matisos que ens fan diferents", amb la finalitat de fer un monòleg diferent a cada nova edició del programa.

3.5.2. El monologuista: memorització i improvisació

Un cop escrit el monòleg el presentador té entre vint-i-quatre i quaranta-vuit hores per aprendre-se'l de memòria, ja que durant la gravació no hi ha *teleprompter*, ja que es busca constantment la sensació d'espontaneïtat, de naturalitat, d'improvisació i de "veritat". Per tant, la presència del monologuista llegint podria trencar la dinàmica del programa. El monòleg ha de semblar improvisat i és per això que també s'intenta que el públic no se n'adoni en cap moment que hi ha un guió, que els membres del guió tenen uns papers que són el guió.

Tot i la dificultat de memoritzar quinze pàgines de guió, el presentador del programa reconeix que el fet d'haver estat rodant al poble i confeccionant el monòleg facilita l'exercici, ja que sap qui és cada persona que hi apareix perquè hi ha tingut vivències. Això sí, el text ha de semblar improvisat i això té un cert grau de dificultat, segons Masferrer, que afirma que "el repte no és estudiar-te'l, estudiar-te'l és la base de la pizza, però després els ingredients són les intencions, són les actituds i també estar molt despert a què en el monòleg et pot passar qualsevol cosa, que una persona et contesta i que pot arribar a ser molt més bo allò que el que hem escrit entre tots, perquè els moments que passen les coses sempre són molt interessants". Segons Masferrer "és un moment molt màgic i, per tant, no s'ha de deixar que un estudi de quinze folis et pugui perjudicar el moment tan 'xulo' d'estar damunt d'un escenari comentant coses amb la gent d'allà, i que després l'espectador fa de *voyeur* d'allò". Per tant, encara que hi hagi un guió i el Quim el tingui un d'amagat a prop de l'escenari (per si es queda en blanc), el monòleg ha de semblar natural i espontani. Val a dir que el Quim també té un cert marge per a la improvisació en funció de les reaccions de la gent durant la seva interpretació al damunt de l'escenari.

3.5.3. Planificació del monòleg

La planificació del monòleg requereix conèixer l'espai on es farà. És per això que, durant la gravació de les entrevistes i el reportatge al poble, un dels dies es rep la visita dels tècnics de "Teatre de Guerrilla" i, de forma conjunta amb el director de fotografia, el realitzador i la direcció es tria l'espai més adient per a dur-lo a terme.

L'espai pot tenir característiques molt variades. Si és bonic, s'intenta mostrar al màxim, fins i tot es pot arribar a fer algun pla de situació perquè així es pugui donar molta informació visual del lloc, per exemple, si aquest és una església, un teatre antic o qualsevol altre emplaçament del que es vulgui exaltar la bellesa. En cas d'un espai lleig i gran es faria el contrari, es transformaria l'espai mitjançant la il·luminació, creant una 'caixa negra' limitant així la visió de l'espectador televisiu al Quim a l'escenari i als espectadors del teatre, mostrant tot el voltant fosc, és a dir, amagant l'espai. El realitzador del programa, el Tòniu Xou, explica aquesta metamorfosi del lloc a través de la tècnica:

"transformem el lloc a través de la il·luminació, doncs pintem columnes, pintem parets... quan dic pintar, dic pintar amb focus. Tenim per donar-li una mica més de joc i per acabar de culminar aquest espai amb la foto o *frame* que tinguem nosaltres al darrere del Quim. És a dir, si a la foto del darrere del Quim estem de tardor i són unes fulles de tardor molt vermelloses i grogues, doncs la il·luminació de l'espai també mirem que combini bé fotogràficament i cromàticament amb l'espai i la foto".

Es tracta doncs d'un plantejament diferent per a cada situació, això sí, sempre s'intenta que sigui un lloc emblemàtic per a la gent del poble, on s'hi senti còmoda i, si pot tenir certa relació amb algun tema que s'ha abordat al programa, per exemple, si durant els rodatges s'ha estat parlant del port i és pot gravar al port, això pot donar-li un valor afegit al programa. Entre els motius per refusar un lloc a l'hora de fer-hi el monòleg hi hauria, el fet que els sostres del lloc fossin baixos, perquè no permetrien fer una il·luminació correcta del Quim, fer els 'contres' o il·luminar el públic; que les parets fossin blanques, perquè fan que la llum reboti i crea dificultats a l'hora de fer la 'caixa negra' que hem esmentat abans; que no hi hagués prou distància al darrere de l'escenari, just al darrere de la pantalla, per poder fer la retroprojectió (projectar des del darrere, que és la tècnica que utilitzen al programa per evitar que el Quim quedi projectat amb la imatge de fons i perquè així la pantalla té més potència de color); que la mida de l'espai, en general, sigui la suficient per encabir tot l'equip i els requeriments tècnics i la gent que anirà al monòleg; que no hi hagi miralls ni vidres, per evitar que reboti la llum i, per últim, evitar l'entrada de la llum exterior, perquè això fa que l'equip s'hagi d'esperar a que marxi el sol per fer les proves de llums i preparar-ho tot. Més enllà d'això existeix un altre inconvenient, en aquest cas relacionat amb el so: si l'espai és gran hi ha reverberació i això pot perjudicar la qualitat de la veu. Aquest seria un altre element a tenir en compte a l'hora de planificar el monòleg.

3.5.4. Preparació del lloc on es du a terme el monòleg

El primer que cal fer és delimitar el lloc on se situarà l'escenari i les cadires. El lloc ha de quedar acollidor i prou íntim perquè la gent del poble s'hi senti a gust. Una vegada fet això es col·loca la pantalla i el projector al darrere, s'ubiquen les càmeres i els controls i es fa la il·luminació de l'espai. Com ja hem avançat abans, aquesta il·luminació varia en funció de l'espai. El càmera i il·luminador del programa, Marc Duran, ens explica que "es reforça l'espai si és maco, s'intenta il·luminar, jugar una miqueta perquè quedi amb concordança amb l'espai que és, reforçar l'espai (...) i que el públic es vegi bé, el que ens interessa són les reaccions de la gent". Així, es posa una llum blanca perquè es vegin les reaccions de la gent, de forma força austera ja que, segons ens explica l'il·luminador, "no anem a muntar un espectacle a qualsevol lloc, si no que sigui bastant casolà, com el programa. Si és un teatre doncs que es vegi com un teatre normal, no anem a posar ni llums, ni rajos, ni històries, ni fums, ni coses... sinó que sigui com molt proper a la gent, molt normal".

També cal decidir la imatge que apareixerà al darrere del Quim, a l'escenari. S'intenta que aquesta imatge sigui representativa del poble o del programa, és a dir, que identifiqui la visita de El Foraster al poble. O sigui, tant pot ser que si es tracta del programa de Gòsol es posi una imatge del Pedraforca perquè és un cim representatiu del lloc i el Quim l'ha pujat durant el programa com pot ser que s'hagi gravat en un lloc on s'hagi parlat de bolets, que la imatge sigui la d'un rovelló. Aquesta imatge també condiona el vestuari del presentador, el Quim. L'encarregada de vestuari del programa, l'Aizea Villareal, ha preparat prèviament uns quants conjunts de vestuari per al Quim i, allà, entre el realitzador i la direcció, s'acaba decidint quina és la imatge i el vestuari més adient en cada cas. Cal afegir que el Quim no porta maquillatge ni durant les gravacions de les entrevistes al poble ni durant el monòleg. En alguna ocasió puntual simplement utilitza un corrector d'ulleres, sobretot quan el cansament es fa notori, després d'hores o dies de gravació.

Una vegada fet tot el muntatge es fa una tria aproximada dels llocs on s'ubicaran aquelles persones que apareixen a la "buti". Es trien seients estratègics i es fan proves de càmera, amb membres de l'equip asseguts en aquests llocs, per comprovar que es capta bé la imatge i, garantir així que, durant el monòleg, es podran gravar correctament les reaccions de la gent del poble. Tot i això, una vegada entra la gent i estan tots ubicats, es poden fer canvis, demanant-los que s'ubiquin en un altre de lloc, per optimitzar l'enfoc de les persones que apareixeran al programa. Aquí també és on entra la figura de l'animador de públic, el també guionista Ferran Aixalà, que s'encarrega de que la gent estigui còmoda i animada fins al final. Ell s'encarrega d'explicar al públic en què consistirà la nit, els demana que siguin naturals i espontanis, que apaguin els mòbils i que no es moguin del seu lloc. També els provoca diferents reaccions com ara riures de diferents intensitats i aplaudiments. Totes aquestes reaccions queden gravades

com a “imatges de recurs” així, si durant el monòleg les respostes dels espectadors no són les esperades o es té la imatge del personatge sobre el qual parlen però no un plan general de la reacció, sempre es pot mirar de posar una imatge de recurs d'unes rialles o un aplaudiment per reforçar aquella part del monòleg. Mentre tot l'equip s'acaba de preparar el Ferran s'encarrega d'anar fent broma i explicant acudits, sempre amb la premissa que no pot avançar ni dir res que després hagi d'aparèixer al monòleg.

Una vegada està tothom col·locat, les càmeres preparades i es tenen gravades totes aquestes imatges de recurs, comença la projecció del monòleg al poble.

3.5.5. Presentació del monòleg amb les imatges al poble

La projecció de la “buti” és prèvia al monòleg del Quim. Per tant, es passa aquest audiovisual d'uns cinquanta minuts i, tot seguit, entra el Quim i fa el monòleg, d'uns cinquanta minuts més. Això permet que els assistents siguin còmplices de tot allò que el presentador narra al monòleg, ja que té relació directa amb els enregistraments que han vist. Tal com explica el presentador i monologuista “tot el que et passa en el monòleg ho vivim junts allà, és a dir, hi ha moments que ells riuen de mi, perquè m'han vist patir, perquè m'han vist no sé què... i jo puc arribar a riure de situacions que m'han explicat ells i que tot és una catarsi conjunta i aquesta és una cosa molt sana (...) i podem fer humor de tot però sempre i quant hi hagi uns límits de respecte i també que el monòleg obre petites finestres cap a l'emoció, cap a la dedicatòria, hi ha moments que no tenen preu de gent que et regala coses molt personals seves i que després les comparteixen amb la gent”.

Durant el monòleg, el Ferran Aixalà, l'animador de públic, també fa la feina d'anunciar als càmeres quines són les persones que han d'enfocar, ho fa a través d'un sistema d'*intercom*. El Ferran porta el guió a la mà i va seguint el que va dient el Quim. Quan queda poc pel proper protagonista ja anuncia als càmeres que es preparin, per poder tenir la seva reacció.

Una vegada acabat el monòleg es graven els *retakes* dels possibles errors del Quim i dels talls de monòleg que interessin només per al programa de l'emissió però que si s'haguessin fet servir al monòleg, aquest podria haver-se vist afectat, restant-li naturalitat. En aquest sentit, a títol anecdòtic, el Quim Masferrer ens explicava que, de vegades, ha de fer ús de l'assegador de cabell per fer un *retake* d'un moment que s'ubicarà al principi del programa, ja que quan acaba el monòleg està suat i això podria suposar un problema de *raccord* (continuitat).

Abans d'obrir les portes del lloc on s'ha fet el monòleg es demana a les persones que han aparegut a la “buti” que no marxin per poder gravar amb ells unes entrevistes *a posteriori* del monòleg que serviran per a construir els títols de crèdit, al final del programa. Aquestes imatges es graven amb un càmera, un il·luminador, el director i el presentador.

4. Recorregut del programa

El Foraster va començar l'any 2013 i aquest 2017 estrenarà la seva cinquena temporada. Durant les quatre primeres temporades s'han fet un total de cinquanta-sis programes que es corresponen a la visita a quaranta-quatre pobles, la realització de deu programes especials i de dos resums. A continuació s'ofereix una síntesi de cada temporada, tant de l'equip que hi va treballar com dels pobles que es van visitar i les dates en què es van emetre els programes.

4.1. Primera temporada (2013-2014)

Membres de l'equip del programa:

Presentador: Quim Masferrer; **Direcció:** Xavier Morral; **Realització:** Ruy Balaña; **Cap de producció:** Adrià Paituví; **Imatge:** Nando Gutiérrez/Sergi Rigol/Nando Gutiérrez; **Edició:** Liana Artigal/Gerard Ribas; **Ajudant d'edició:** Pau Nadeu; **Guió:** Quim Masferrer/Joanna Pardos/Javi Martín/Ramon Pardina/Anna Bello/Xavier Sanjuan; **Muntatge tècnic:** Logística de Guerrilla; **Localitzador:** Fèlix Merino; **Il·luminador:** Marc Duran/Ninno Pizzigallo; **Ajudant de producció:** Mar Font/Eve Hernández; **Auxiliar de Producció:** Ivan Oset; **Runner:** Maite Espeleta; **Postproducció d'àudio:** Quique López de La Fábrica de Carbón; **Postproducció de color:** Ninno Pizzigallo; **Grafisme:** Montse Peiró; **Vestuari:** Aizea Villareal; **Suport musical:** Alan Fábregas; **Direcció executiva Brutal Media:** Raimon Masllorens; **Producció executiva Brutal Media:** Nèlida Sánchez; **Direcció executiva TVC:** Cristina Muñoz; **Producció executiva TVC:** Jordi Guilera.

Figura 10. Poblacions de la primera temporada

POBLES PRIMERA TEMPORADA	
Data	Poble
25/09/13	Benifallet
02/10/13	Bràfim
09/10/13	Paramola
16/10/13	Tortellà
23/10/13	Belianes
30/10/13	Els Muntells
20/11/13	Vall Fosca
27/11/13	El Port de la Selva
04/12/13	Santa Maria d'Oló
15/01/14	Salardú
22/01/14	Borredà
29/01/14	Espolla
05/02/14	Resum 1a temporada

Pobles de la primera temporada

Com podem observar en aquesta taula, la primera temporada de El Foraster va començar el 25 de setembre de 2013 i va finalitzar el 5 de febrer de 2014, si tenim en compte el darrer programa, un resum que incloïa diferents moments de la primera temporada. La primera temporada es va compondre de 13 programes, una xifra que no s'ha mantingut al llarg de les diverses temporades, de la mateixa manera que també ha anat variant el moment de l'any en què comença i acaba la temporada.

Pot ser especialment interessant per al lector saber que el programa emès el 29 de gener de 2014 va ser el primer programa que es va gravar. De fet va començar essent un programa pilot de vint

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

minuts que va refer-se perquè tingués la durada demandada per TV3, en aquest cas de 50 minuts.

4.2. Segona temporada (2014)

Equip del programa:

Presentador: Quim Masferrer; **Direcció:** Xavier Morral; **Realització:** Ruy Balaña; **Cap de producció:** Adrià Paituví; **Imatge:** Marc Duran/Germán de Santiago/Sergi Rigol; **Edició:** Liana Artigal/Gerard Ribas; **Guió:** Quim Masferrer/Joanna Pardos/Javi Martín/Pep Bras/Anna Alsina/Carles Sánchez/Tomàs Fuentes; **Coordinador de postproducció:** Pau Nadeu; **Postproducció d'àudio:** Quique López de La Fábrica de Carbón; **Postproducció de color:** Oriol Carbonell; **Ajudant de muntatge:** Gal-la de Yzaguirre; **Localitzadora:** Lali Colomer; **Il·luminador:** Marc Duran/Germán de Santiago; **Vestuari:** Aizea Villareal; **Grafisme:** Montse Peiró; **Muntatge tècnic:** Logística de Guerrilla; **Attrezzista:** Evelin Hernández; **Auxiliar de producció:** Alex Carceller; **Direcció executiva Brutal Media:** Raimon Masllorens; **Producció executiva Brutal Media:** Nèlida Sánchez; **Producció executiva TVC:** Jordi Guilera; **Direcció executiva TVC:** Cristina Muñoz

Figura 11. Poblacions de la segona temporada

POBLES SEGONA TEMPORADA	
Data	Poble
04/05/14	Godall
11/05/14	Molló
18/05/14	Llafranc
01/06/14	Prades
08/06/14	Alfés
15/06/14	Osor
22/06/14	La Torre de l'Espanyol
29/06/14	Arsèguel
06/07/14	Resum de la 2a temporada

Pobles de la segona temporada:

Com podem apreciar la segona temporada del programa va comptar amb 9 programes, comptant el resum especial, i es va començar a emetre tan sols tres mesos després de la finalització de la primera temporada. El fet que la primera temporada hagués funcionat bé des del punt de vista de les audiències i la quota de pantalla va fer que s'allargués la temporada fins a l'estiu, moment de l'any en què acostumen a canviar les

graelles de la televisió

4.3. Tercera temporada (2015)

Equip del programa:

Presentador: Quim Masferrer; **Director:** Xavier Morral; **Realització:** Patricio Vial/Ruy Balaña; **Cap de producció:** Adrià Paituví; **Imatge:** Sergi Rigol/Germán de Santiago/Sergi SanPol; **Edició:** Gerard Ribas/Laura P. Solà; **Guió:** Quim Masferrer/Joanna Pardos/Anna Alsina/Oriol Parreño; Ari Fleck/Ferran Aixalà/Josep Maria Bunyol/Carles Sánchez/Tomás Fuentes/Guillem Dols; **Coordinador de postproducció:** Pau Nadeu; **Postproducció d'àudio:** Pol and Art digital sount /Quique López de La fábrica de carbón; **Postproducció de muntatge:** Gal·la Yzaguirre/Montse Pina; **Localitzadora:** Lali Colomer; **Il·luminador:** Germán de Santiago/Sergi Sanpol; **Vestuari:** Aizea Villareal; **Grafisme:** Montse Peiró; **Muntatge tècnic:** Logística de Guerrilla; **Attrezzista:** Evelin Hernandez; **Auxiliar de producció:** Sandro Cosculluela; **Assistent de monòleg:** Josep Maria Bunyol/Ferran Aixalà; **Direcció executiva Brutal Media:** Raimon Masllorens; **Producció executiva Brutal Media:** Nèlida Sánchez; **Producció executiva TVC:** Jordi Guilera; **Direcció executiva TVC:** Reyes Marimón/Cristina Muñoz

Figura 12. Poblacions de la tercera temporada

POBLES TERCERA TEMPORADA	
Data	Poble
12/01/2015	Sant Llorenç de
19/01/2015	Salàs de Pallars
26/01/2015	Sant Bartomeu del
02/02/2015	La Pera
09/02/2015	Espinelves
16/02/2015	La Vilella Baixa
23/02/2015	Portbou
02/03/2015	Queralbs
09/03/2015	Barberà de la Conca
16/03/2015	Algerri
23/03/2015	Llavorsí
06/04/2015	Sant Feliu Sasserra

Pobles de la tercera temporada:

La tercera temporada de El Foraster va començar el 12 de gener de 2015 i va finalitzar el 6 d'abril de 2015. Va estar formada per 12 programes i les dues setmanes següents a la finalització de l'emissió de les visites als pobles, es van emetre dos programes especials "El foraster des del sofà" el 13 d'abril de 2015 i "Les intimitats de El Foraster" el 20 d'abril de 2015.

4.4. Quarta temporada (2016)

Equip del programa:

Presentador: Quim Masferrer; **Direcció:** Xavier Morral; **Realització:** Toniou Xou; **Cap de producció:** Jaume Rigual; **Imatge:** Sergi Rigol/Gen Bernadó/Alan Fàbregas/Oriol Bosch Vázquez/Marc Duran; **Edició:** Liana Artigal/Ada Serra/Jordi Gallofré; **Guió:** Quim Masferrer/Joanna Pardos/Oriol Parreño/Josep Maria Bunyol/Ferran Aixalà/Oriol Pardina/Lali Colomer; **Coordinació de postproducció:** Oriol Japo; **Muntatge tècnic:** Logística de Guerrilla; **Postproducció d'àudio:** Pol and Art Digital Sound; **Postproducció de color:** Oriol Carbonell; **Il·luminador de monòleg:** Oriol Bosch Vázquez/Marc Duran; **Ajudant de producció:** Àlex Carceller; **Edició de contingut:** Gal·la Yzaguirre; **Ajudant de postproducció:** Eliane de Bois Brillant; **Redacció:** Marc Borràs; **Localitzadora:** Lali Colomer; **Vestuari:** Aizea Villareal; **Grafisme:** Montse Peiró; **Assistent de monòleg:** Ferran Aixalà; **Attrezzista:** Evelin Hernandez/Eliane de Bois Brillant; **Direcció Executiva Brutal Media:** Raimon Masllorens; **Producció executiva Brutal Media:** Nèlida Sánchez; **Producció executiva TVC:** Mario Daza; **Direcció executiva TVC:** Reyes Marimón.

POBLES QUARTA TEMPORADA	
Data	Poble
13/01/16	Cases d'Alcanar
20/01/16	Castellfollit de la Roca
27/01/16	Vall de Boí 1
03/02/16	Vall de Boí 2
10/02/16	Isona i Conca Dellà
17/02/16	Castellar de n'Hug
24/02/16	Poblenou del Delta
02/03/16	Organyà
09/03/16	Maçanet de Cabrenys
23/03/16	Ventalló
30/03/16	Llessú i la Vall d'Àssua
06/04/16	Viladrau

Pobles de la quarta temporada:

La quarta temporada de El Foraster va començar el 13 de gener de 2016 i va finalitzar el 6 d'abril de 2016. Va estar composta, com l'anterior, de 12 pobles, si considerem que es van emetre dues edicions diferents de la Vall de Boí. A banda d'aquests pobles cal destacar que, el primer programa de la temporada, programa especial fet a l'Hospital de la Vall d'Hebron "Una vall

molt especial". D'altra banda, el 20 d'abril de 2016 va emetre's un programa

Figura 13 Poblacions de la quarta temporada

titulat "Els amics de El Foraster" amb una selecció de diferents protagonistes del programa. A banda d'això cal dir que el mateix any es van emetre tres especials més, un el 16 de juny "Forasters a Madrid", un altre el 13 de juliol "Formentera" i un altre el 16 de setembre a Mercabarna.

4.5. Programes especials

Figura 14. Programes especials

PROGRAMES ESPECIALS	
Data	Títol
14/09/14	El Foraster a TV3
22/12/14	Manual del bon foraster
13/04/15	El Foraster des del sofà
20/04/15	Les intimitats de "El
04/01/16	Una Vall molt especial
20/04/16	Els amics del Foraster
16/06/16	Forasters a Madrid
13/07/16	Formentera
14/09/16	Mercabarna
12/11/16	Històries d'"El Foraster"

Programes especials:

Els programes especials de El Foraster normalment són espais força diferents del programa habitual. Tot i que es conserva l'estructura del programa en la majoria d'ells (a excepció dels de recopilació), la majoria s'endinsen en terrenys força diferents com ara l'Hospital de la Vall d'Hebron (Una vall molt especial), o fora de l'àmbit català, com és el cas de

Formentera o Madrid (Forasters a Madrid). També s'ha donat el cas de fer una mena d'*spin off* amb un dels protagonistes d'un dels programes, el Pepe de Castellfollit de la Roca, per fer el seguiment de la seva sortida amb el catamarà que ell mateix es va construir i que va poder acabar gràcies al micromecenatge de Tot Suma promogut per El Foraster.

Val a dir que l'ex cap d'Entretenment de TV3, que en l'actualitat segueix sent membre de l'àrea d'entreteniment de la cadena, va explicar-nos que el fet de fer especials "no és un tema d'allargar la temporada, és un tema també d'experimentar altres coses". Pel que fa als programes de resum ens va explicar que els sembla que "són maneres *xules* de tancar les temporades, perquè a més els resums de El Foraster no són resums normals de dir, agafo dos minuts del primer, tres del segon capítol... no (...) es *guionitzen* aquests resums".

4.6. Previsions per a la cinquena temporada (2017)

La cinquena temporada es caracteritza per ser la primera que dirigirà la Joanna Pardos, que fins ara havia format part de l'equip de El Foraster duent a terme altres tasques, com la de subdirecció. Ara s'estrena com a directora, agafant el relleu del director de les quatre primeres temporades, el Xavier Morral. Tot i que ja s'estan rodant programes i se sap que hi haurà una cinquena temporada, encara no està clara la data d'inici de les noves emissions. La mateixa Joanna Pardos, responnent a la pregunta "Quan començarà la nova temporada?" durant una entrevista realitzada per a fer aquest treball ens va respondre: "No estic segura, no em facis massa cas perquè no ho sé, trobo que comença al juny".

El que sí que hem pogut saber és que en aquesta nova temporada el programa visitarà Calella de Palafrugell, Gòsol, Foradada, Horta de Sant Joan, Rupit i la Barceloneta.

El programa serà continuista pel que fa a l'emissió. Ella mateixa explica que, tot i això "el repte d'alguna manera és aconseguir fer coses diferents i a la primera és més fàcil que a la segona, a la tercera més difícil, a la quarta més difícil i a la cinquena ja les idees costen més de trobar".

Internament s'ha fet algun canvi, com ara el fet que un dels guionistes, el Ramon Pardina, estigui present també als rodatges, tant al poble com al monòleg. D'aquesta manera s'aconsegueix que un dels monologuistes tingui contacte directe amb les situacions i, així, sigui més coneixedor de la idiosincràsia de cada poble i de la seva gent. D'altra banda la nova directora reconeix que ella delega més feines que l'anterior director. Més enllà d'això, una de les propostes que té la Joanna Pardos és la d'aconseguir que entri a formar part del monòleg una dona, ja que en l'actualitat tots els monologuistes són homes. Tot i això explica que, fins ara, no se n'ha sortit.

5. El format (sobre el format i el gènere del programa)

Podem distingir tres grans parts dins de cada programa de El Foraster:

- Careta (sintonia+imatge del Quim a casa i llançament de dards+imatges Viladrau amb veu en off presentant el poble i recorregut com si es dibuixés en un mapa +entrada al monòleg amb aplaudiments+careta entrada amb miniatures). Durada: 50 segons aprox.
- Programa (barreja alterna de clips amb entrevistes, parts del monòleg fet al poble (i reaccions de la gent) i imatges del poble o de situacions)
- Crèdits (sintonia+entrevistes a posteriori del monòleg (s'estiren encara més els gags)+crèdits, tot alternat)

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

Per poder copsar més clarament què suposa la part que es refereix a "Programa" hem cregut oportú confeccionar una escaleta d'un dels programes, el de Viladrau²⁸, emès el 7 d'abril de 2016, seria la següent (Veure Figura 15, a la pàgina 43)

Figura 15. Escaleta del programa de Viladrau

MINUTAT		PART DEL PROGRAMA
INICI	FI	
0.00	0.55	Careta
0.55	1.27	Imatges del poble i veus en off
1.27	1.38	Monòleg
1.38	1.46	Entrevista Ramon Pagès
1.46	1.50	Monòleg referència Ramon Pagès
1.50	2.27	Entrevista Ramon Pagès
2.27	2.35	Monòleg referència Ramon Pagès
2.35	2.58	Entrevista Ramon Pagès
2.58	3.15	Monòleg referència Ramon Pagès
3.15	3.55	Entrevista Ramon Pagès
3.55	4.10	Monòleg referència Ramon Pagès
4.10	4.28	Entrevista Ramon Pagès
4.28	4.52	Imatges de recurs (Quim al cotxe)
4.52	5.00	Monòleg fa referència a les cases dels rics
5.00	5.08	Imatges de recurs (Quim al cotxe)
5.08	5.28	Monòleg fa referència a les famílies famoses que ténen casa allà
5.28	5.31	Imatges del poble "boniquismes"
5.31	6.30	Entrevista Xavier del Portal del Montseny
6.30	6.42	Monòleg fa referència al Xavier
6.42	7.00	Entrevista nen Patrick
7.00	7.06	Monòleg fa referència al Patrick
7.06	7.20	Entrevista Patrick
7.20	7.50	Monòleg fa referència al Patrick
7.50	8.35	Entrevista nen Pau
8.35	8.56	Monòleg fa referència al Pau
8.56	9.01	Imatges del Quim al cotxe amb el Pau
9.01	9.06	Monòleg fa referència a la visita a Can Sala amb el Pau
9.06	9.12	Imatges del Quim al cotxe amb el Pau
9.12	9.14	Monòleg
9.14	9.16	Imatges del cotxe amb el Pau
9.16	9.22	Monòleg gag
9.22	9.30	Imatges del cotxe
9.30	9.35	Monòleg
9.35	9.40	Imatges entrada al corral + en off l'àudio del monòleg
9.40	9.44	Monòleg
9.44	10.30	Entrevista Pau
10.30	10.40	Monòleg fa referència al Pau
10.40	11.00	Entrevista al Pau
11.00	11.20	Monòleg fa referència al Pau, gag
11.20	12.11	Imatges del poble+imatge del Quim explicant a càmera (<i>stand up</i>) les vistes i la Creu de Sant Marçal+imatges del cotxe
12.11	12.31	Monòleg fa referència al Ramon Pagès
12.31	13.20	Imatges del Quim Caminant. Ens mostra la Creu de Matagalls (<i>stand up</i>) i ens en parla. També ens explica les vistes. Comença a nevar
13.20	13.30	Monòleg fa referència a les imatges i al proper entrevistat

²⁸ El Foraster (2016). Programa de Viladrau corresponent al 07/04/2016. Televisió de Catalunya, Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals: <http://www.ccma.cat/tv3/alcanta/el-foraster/viladrau/video/5593359/> (Data de consulta: 12/01/2017)

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

13.30	14.10	Entrevista Andrés Chinchilla
14.10	14.27	Monòleg fa referència a l'Andrés Chinchilla, gag
14.27	15.36	Entrevista Andrés Chinchilla
15.36	15.53	Monòleg fa referència a l'Andrés Chinchilla, gag
15.53	16.14	Entrevista a l'Andrés Chinchilla
16.14	16.20	Imatge i so dels riures del monòleg
16.20	16.27	Imatge del Quim i el Chinchilla despullant-se (entrevista)
16.27	16.33	Monòleg fa referència a l'Andrés Chinchilla
16.33	16.57	Imatge del Quim i el Chinchilla caminant junts per la muntanya,
16.57	17.06	Monòleg, fa referència al Chinchilla i la seva vivència amb ell
17.06	17.22	Entrevista a l'Andrés Chinchilla
17.22	17.37	Monòleg fa referència al Chinchilla i al Ramon Pagès
17.37	17.49	Imatge "boniquisme"
17.49	17.56	Monòleg fa referència al Chinchilla i a la següent entrevistada
17.56	19.38	Entrevista Assumpció
19.38	20.25	Monòleg fa referència a l'Assumpció i gags Xavi, Chinchilla i
20.25	20.53	Entrevista Assumpció
20.53	21.15	Imatges "boniquismes" amb veu en off i <i>time-lapses</i>
21.15	22.20	Entrevista grup
22.20	22.59	Imatges "boniquismes" amb veu en off i <i>time-lapses</i>
22.59	23.25	Entrevista Àngel
23.25	23.32	Monòleg fa referència als projectors de l'Àngel
23.32	24.12	Entrevista Àngel
24.12	24.29	Monòleg fa referència a la censura del cinema i al Chinchilla,
24.29	25.11	Entrevista Àngel
25.11	25.54	Monòleg (s'inclou un tall de so pels espectadors, de forma excepcional) també, després durant el muntatge, es converteixen uns frames de la imatge en blanc i negre)
25.54	26.26	Imatges "boniquismes" de Viladrau amb efectes de vídeo antic
26.26	26.55	Monòleg alternat amb imatges del Quim esmorçant, referència Xavier
26.55	27.50	Entrevista Joan de la brigada
27.50	28.29	Monòleg fa referència al Joan
28.29	28.41	Entrevista al Joan de la brigada
28.41	29.00	Imatges del poble i Quim esmorçant, de nou. Veus en off.
29.00	29.53	Entrevista Anna de l'Hostal Bofill
29.53	30.07	Monòleg fa referència a l'Anna, gag
30.07	31.30	Entrevista a l'Anna i conversa amb Jaume Bosses
31.30	31.52	Monòleg fa referència a l'Hostal, al Jaume Bosses i al Xavi
31.52	32.15	Imatges "boniquismes". Veu en off.
32.15	32.53	Imatges del Quim amb el cotxe + entrevista al Joaquim de les
32.53	33.12	Monòleg fa referència al Joaquim
33.12	33.24	Entrevista al Joaquim de les castanyes
33.24	33.31	Monòleg fa referència al Joaquim de les castanyes
33.31	33.41	Entrevista al Joaquim de les castanyes i al noi que treballa
33.41	33.50	Monòleg fa referència al Joaquim
33.50	34.05	Entrevista Joaquim de les castanyes
34.05	34.16	Monòleg fa referència al Joaquim de les castanyes
34.16	34.43	Entrevista Joaquim de les castanyes
34.43	34.56	Imatges del Quim amb el cotxe i d'un cavall
34.56	35.06	Entrevista Tonete Ayesa
35.06	35.11	Imatge del monòleg, reaccions
35.11	35.14	Entrevista Tonete Ayesa
35.14	35.42	Monòleg, fa referència a la trepitjada del cavall del Tonete
35.42	36.56	Entrevista Tonete Ayala
36.56	37.00	Imatges del club de polo i Entrevista al Tonete Ayesa
37.00	37.35	Monòleg fa referència al Tonete i a les cases dels de Barcelona
37.35	37.46	Imatges "boniquismes" del club de polo i del poble
37.46	38.00	Entrevista Vane de la Cerve
38.00	38.25	Monòleg fa referència a la Vane i a les castanyes (Joaquim), gags

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

38.25	39.47	Entrevista Vane
39.47	40.09	Monòleg fa referència a la Vane, al Pau i al Chinchilla
40.09	40.49	Entrevista Vane
40.49	41.08	Monòleg fa referència al Chinchilla. Dóna pas a la següent
41.08	41.48	Entrevista Berta de l'escombra
41.48	42.00	Monòleg fa referència a l'entrevista amb la Berta. Ref. Als de Bcn i polo
42.00	43.13	Entrevista Berta
43.13	43.37	Monòleg fa referència a l'entrevista amb la Berta. Ref.
43.37	43.44	Entrevista Berta
43.44	44.10	Monòleg dóna pas Oriol Polo de l'Herbolari (anuncia abans publi)
44.10	44.20	Intermig (miniatures)
44.20	44.30	Intermig (miniatures)
44.30	44.46	Imatges "boniquismes" Viladrau. Time-lapses. Arribada en
44.46	44.54	Entrevista Oriol Polo de la casa de l'Herbolari
44.54	45.03	Monòleg fa referència a l'Oriol Polo i a la Vane
46.44	47.47	Entrevista a l'Oriol Polo
47.47	48.25	Monòleg fa referència al Chinchilla i a l'Oriol Polo
48.25	48.47	Imatges reflexives del Poble i del Quim + veu en off del Quim
48.47	49.41	Monòleg fa referència al Ramon Pagès
49.41	50.27	Crèdits: títols de crèdits alternats amb entrevistes <i>a posteriori</i> del monòleg

Com es pot observar a la Figura. El Foraster és un programa amb un muntatge complex que incorpora una gran quantitat de talls i que dota de ritme el programa.

Arribats a aquest punt considerem interessant concretar quin és el significat dels termes gènere i format. Per fer-ho ens fixem en les definicions que ens ofereix Barroso, J²⁹ (2002: p. 194-195). Segons aquest autor:

"La noció de format sorgeix, aplicada amb especial interès al mitjà televisiu, com a complement del concepte de gènere davant d'un desplegament d'opcions tan ampli que va incloure a reservar el terme gènere per a designar als grans grups sorgits des de la classificació per criteri temàtic o pel destinatari (ficció, informació, varietats, infantils, divulgatius, etc.) i el terme 'format' per a designar totes aquelles variacions formals – del gènere – producte de la mixtura, la transposició, la multi codificació, etc. propis del mitjà i de l'actitud contemporània, però també per la necessitat d'incorporar, en el cas dels mitjans audiovisuals, a les característiques pròpies del gènere i vinculades al contingut, altres conseqüències o exigències del criteri constructiu (la forma), de la programació, les lleis de mercat (comercialització) i la producció tals com la duració, el suport de producció, la tècnica de realització, etc. que, a més de caracteritzar el text en certs aspectes formals, acaben per incorporar-se com a autèntiques marques de gènere" (traducció pròpia)

Per tant, podríem definir el gènere com el marc global on encabiríem el programa televisiu i el format ens permetria detallar les característiques que farien diferents les diverses propostes que formessin part d'un mateix gènere. Tot i això, com comenta Barroso, hi ha formats que "acaben per incorporar-se com a autèntiques marques de gènere".

En el cas de El Foraster, segons la classificació del programa original, Comedy on the edge³⁰ és Factual Entertainment:

²⁹ Barroso García, J (2002) Realización de los géneros televisivos. Madrid: Síntesis. ISBN: 84-7738-428-2

³⁰ Comedy on the edge. Pdf sobre el programa. Banijay International: https://www.banijayinternational.com/formats/content/flyer/104733.pdf?doc_id=310919 (Data de consulta 11/01/2017)

Genre	Factual Entertainment
Creator	DR
Broadcaster	DR1
Duration	16x30'
Seasons	2
Licences	Canada (CBC) Norway (TV2) Spain (TV3)

Figura 16: Genere de Comedy on the edge
Referència a peu de pàgina (30)

Podem considerar, segons aquesta classificació de la versió original, que és un programa de gènere entreteniment i format *factual*. Raimon Masllorens, el productor executiu de la productora Brutal Media va considerar, durant l'entrevista realitzada per a aquest treball (veure annex), que el gènere de El Foraster és el factual. Va definir-lo de la següent manera:

“Factual és aquests programes que estan entre, són programes d'entreteniment però que estan amb un *look* que a vegades pot semblar una mica com de documental i rodats a fora, que no estan rodats a plató, que estan editats, que estan treballats. Jo diria que quasi tenen, a vegades, guió com una pel·lícula però que estan fets d'aquesta manera menys treballada que una ficció... no és ficció mai el factual, és veritat”.

Cal aclarir que l'únic guió que hi ha a El Foraster és el del monòleg i, per tant, suposem que quan ens parla de tenir un guió com una pel·lícula es refereix al guió tècnic, a la forma de gravar, emprant diversos plans i fent una edició acurada del muntatge. Fet aquest apunt, inclourem la descripció que fa Hill (2007: p.3)³¹:

“La televisió factual és un contenidor per a una varietat de gèneres, subgèneres i gèneres híbrids. El terme 'factual' és una abreviació per a 'contingut de no-ficció'. És un terme usual que diu, de forma instantània, que aquest programa de televisió és de fets, no de ficció. Factual és també un terme carregat de valor i, la seva associació amb la veritat, la informació i altres valors conceptuals assegura que vol dir diferents coses per a persones diferents (...) La televisió factual és un contenidor de contingut de no-ficció, això es refereix als valors socials i personals per als gèneres de no ficció; i és una part de les pràctiques de producció i recepció de no-ficció. Per molta gent la televisió factual està relacionada amb el coneixement del món real” (traducció pròpia)

Podem doncs considerar que El Foraster és un programa *factual* en tant que és un programa sobre la veritat, d'altra banda, força comentada per molts dels subjectes entrevistats. Val a dir que la majoria de les audiències avaluen els programes factual usant un criteri de veritat, sent el contingut percebut com a autèntic, com la veritat de la vida (adaptació de Hill a ib.: p. 20). Com ja hem comentat el format de 'Comedy on the edge' està considerat factual d'entreteniment (Factual entertainment). Segons Hill:

“El *factual* popular és el resultat del matrimoni entre factual i altres gèneres, com ara el drama o l'entreteniment lleuger” (ib.: p. 43) (Traducció pròpia)

Considerarem doncs que El Foraster és un *factual* popular, que altrament podríem anomenar *factual* d'entreteniment.

³¹ Hill, A.(2007) Restyling factual tv. Audiences and news, documentary and reality genres. London and New York: Routledge.

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

“Aquesta és una àmplia categoria de programes únics, sèries i formats que segueixen a gent real en el seu dia a dia o fora de les experiències ordinàries (...) es poden fer dues distincions entre els programes de factual popular, els que ja estan tenint lloc i els que creen la situació per als propòsits del programa”. (ib.: p.48-49)

En el cas de El Foraster, segons hem pogut esbrinar a través de les entrevistes, s'aposta pel *factual* popular sobre situacions que estan tenint lloc però, alhora, es creen situacions per als propòsits del programa, és a dir, d'una banda podem trobar gravacions en un lloc concret, on la càmera està captant el que hi passa però, ja en el moment que el presentador, el Quim Masferrer, entrevista algú, aquesta ja pot ser considerada una situació extraordinària, tot i que la persona estigui actuant amb normalitat. D'altra banda, no es pretén conduir a la gent a fer coses que no faria habitualment. En aquest sentit, el Tòniu Xou, realitzador del programa, ens explicava la forma d'actuar de l'equip, durant les entrevistes:

“Tu has d'estar allà esperant que aquella persona faci *algo* interessant, a vegades fins i tot ho pots arribar a forçar, és a dir, pot ser que tu vegis *algo* que ha passat que t'agradi, tu no ho has pogut captar i dius, perdoni, ho pot tornar a fer? Però sempre ho has de fer amb coses que la gent se senti molt natural i siguin molt seves perquè no es vegi falsejat. És a dir, si tu per exemple has arribat tard a l'escombraire que està agafant la bossa de *basura*, tu li pots tornar a demanar que agafi la bossa de la *basura* perquè ho farà exactament igual que ho faria cada dia i no es notarà que tu estàs intervenint, però en canvi si tu agafes una senyora: pot sortir de casa, escombrar, no sé què? A aquella senyora ja li estàs fent fer una ficció i ella s'ho agafa com una ficció i ja és molt més complicat que col·li”.

Podem encabir el programa en el gènere d'entreteniment dins del format factual. Tot i això ja hem comentat que pot existir un matrimoni, una barreja de formats, en un mateix programa. Explica Garcia Horcajo, M (2011: p. 43)³²:

“La hibridació, entesa com una barreja, com un mestissatge, com una intersecció entre ingredients, idees o formats, ha estat tradicionalment una de les eines per crear i innovar en tots els àmbits, ja sigui en l'art, la literatura, l'empresa, el disseny, la música o la comunicació. La necessitat de sorprendre a l'espectador en un àmbit com l'audiovisual on de vegades pot pensar-se que tot està inventat, obliga a buscar combinacions que, almenys en la forma, semblin innovadores” (traducció pròpia)

Aquest seria el cas de El Foraster ja que, aquest híbrid, podria tenir similituds amb diversos gèneres i formats i, així, es va desprendre de les entrevistes que vam realitzar als membres de l'equip del programa:

Figura 17. Gènere i format de El Foraster

SUBJECTE	RESUM DE LA RESPOSTA
Ferran Aixelà, guionista i animador de públic	-No és <i>reality show</i> tot i que hi ha part de <i>reality</i> , que és veritat, que és la gent del carrer. -És entreteniment, és humor, no és documental, no és turístic però és que té una mica de tot. -És un format molt nou, molt diferent en aquest sentit, no sabia dir-te a quin gènere correspon.
Lali Colomer, localitzadora	-Entreteniment
Marc Duran càmera i il·luminació	-Per mi això és entretenir, o sigui és entreteniment. -No és un programa cultural, no crec que ho sigui massa perquè t'està parlant de persones.

³² García Horcajo, M. (2011) “Estrategias de hibridación en telerrealidad en programas de televisión generalistas” Quaderns del CAC 36, vol XIV (1) – juny 2011 (43-49): https://www.cac.cat/pfw_files/cma/recerca/quaderns_cac/Q36_Garcia_ES.pdf (Data de consulta: 10/01/2017)

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	<ul style="list-style-type: none"> -Gènere una mica poc definit, no te'l sabria definir. -Entreteniment personal també, perquè hi ha molta història íntima allà. -No és un concurs. -Entreteniment personalitzat.
<p>Oriol Japo, coordinador de postproducció i muntador</p>	<ul style="list-style-type: none"> -És entreteniment. -Suposo que no és cultural per se. -Es veu tot Catalunya i es veu tradició, o sigui, no se li pot treure aquest vessant cultural. -És comèdia. -De vegades veus seqüències que t'emocionen.
<p>Reyes Marimón, ex cap d'entreteniment de TV3</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Entreteniment (gènere global). -Són moltes coses: entreteniment, programa d'autor, programa de territori, programa d'humor. -Definir-lo en un gènere se'm fa difícil.
<p>Quim Masferrer, presentador, monologuista i guionista de El Foraster</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Entreteniment. -Parles amb les persones, no amb personatges i el que t'explica la gent són les seves veritats, no hi ha ficció i fa que aquest entreteniment vagi una mica més enllà. És a dir, et pot entretenir El Foraster però al mateix temps pots aprendre del que t'explica algú. -I aquesta veritat (...) la veritat que hi ha al darrere, per mi fa que El Foraster sigui molt més que un programa d'entreteniment i que està catalogat d'entreteniment.
<p>Raimon Masllorens, director de Brutal Media i productor executiu de El Foraster</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Factual, no és ficció mai, el factual, és veritat. Són programes d'entreteniment però que estan amb un <i>look</i> que a vegades pot semblar una mica com de documental i estan rodats a fora.
<p>Xavi Morral, exdirector de El Foraster</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Això que en diuen docutainment? No ho sé si és docutainment... És entreteniment. -És entreteniment, però també és un... documentem les vivències. Les experiències, les opinions de la gent dels pobles. -El més important és la veracitat, tot està plantejat perquè sembli veraç.
<p>Ramon Pardina, guionista de El Foraster</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Suposo que és un <i>docushow</i>, vull dir, té part de documental i de <i>show</i> de televisió, monòleg, de comèdia: <i>docushow</i>.
<p>Joana Pardos, directora de El Foraster</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Entreteniment
<p>Jaume Rigual, ex cap de producció</p>	<ul style="list-style-type: none"> -No sé si seria ben bé un <i>docureality</i>, <i>entreteniment</i>... És una mica de <i>docureality</i> amb entreteniment.
<p>Tòniu Xou, realitzador</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Per mi té 'algo' de documental, la tele no ho considera documental, ho considera entreteniment però per mi té <i>algo</i> de documental (...) tenim bastanta vocació d'ensenyar (...) per mi de documental té una part important. -Després evidentment té una part d'entreteniment perquè el que es busca és entretenir la gent i divertir-la. -No sóc un gran coneixedor dels formats televisius.
<p>Jordi Parera, cap de producció</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Crec que és una barreja de formats des del documental fins al <i>show</i> fins a un programa d'humor, no sé, té com una barreja de <i>varis</i> formats, potser existeix un format que defineix tot això i el desconec.

Com podem observar a la Figura hi ha diverses etiquetes que es repeteixen:

Figura 18. Etiquetes comunes sobre el gènere de El Foraster.

Entreteniment	Humor	Comèdia	Veritat	Documental
---------------	-------	---------	---------	------------

Dels tretze subjectes entrevistats n'hi ha onze que consideren que és un programa d'entreteniment. L'humor o la comèdia són anomenats per cinc dels tretze entrevistats. La veritat (o veracitat) és esmentada per tres dels tretze subjectes i, per últim, el documental podríem dir que és anomenat per sis dels tretze subjectes. (Cal aclarir que comptem que tot i que el Ferran Aixalà diu que El

Forster “no és documental”, al final d'una enumeració de diverses coses, afegeix: “però és que té una mica de tot”). D'altra banda la paraula “documental” apareix formant una paraula composta en tres ocasions: *docutainment*, *docushow* i *docureality*. Hem fet una cerca de les definicions d'aquestes paraules:

-Docutainment: “són programes de *docutainment*, és a dir, que barregen documental i entreteniment. Un dels pioners va ser el popular Caçador de bolets, que integrava al seguiment d'una excursió amb anònims a buscar bolets altres ingredients com ara algun *sketch* de Toni Albà, Teatre de Guerrilla o Bruno Oro, la veu en *off* irònica de l'Òscar Dalmau, les intervencions àcides dels avis de Viladrau, receptes de cuina, etc.” (Garcia Horcajo, M; 2011: p.43 Quaderns del CAC 36, vol XIV (1) – JUNY 2011) (traducció pròpia)³³

-Docushow, explica Chema Lizarralde³⁴, en un article, que és: “aquell programa en el qual es presenta la realitat tal com ocorre al moment, és clar que amb una estructura dramàtica, que si no, ja no estaríem a la televisió. Ho hem vist amb la feina de metges i infermeres, dramàtic per definició. Ara el que s'imposa és el *docudrama* o el *docushow* policial i carceller” (traducció pròpia).

-Docureality, segons trobem a la Wikipèdia³⁵ “és un gènere normalment televisiu que combina els gèneres del documental i de la telerealtat. Del gènere documental hereta les seves formes estilístiques i el seu objectiu de plasmar en imatge un tema de realitat, i del gènere de telerealtat hereta un apropament molt més extrem a la temàtica presentada, en forma d'entrevistes i seguiment periodístic de vegades de 24 hores al dia, que el que es realitza en el documental clàssic”. Segons explica García Horcajo, M (ib. p.46) “La necessitat d'oferir noves fórmules en el camp dels *realities* ha portat als creatius televisius a hibridar aquest gènere amb el documental històric en forma de *docurealities* (...) També s'ha barrejat amb concursos de competició tipus gincama o *docugame* (El conquistador del fin del mundo, a ETB, o Pekín express, a Cuatro) i amb *coaching* o reptes de superació personal (El aprendiz, a laSexta, o El cim o Casal Rock, a TV3)” (traducció pròpia).

Es tracta doncs de termes que s'engloben en l'univers *factual* i que, d'alguna manera, recullen les accepcions de la paraula documental juntament

---

³³ García Horcajo, M. (2011) “Estrategias de hibridación en telerrealidad en programas de televisión generalistas” Quaderns del CAC 36, vol XIV (1) – juny 2011 (43-49): https://www.cac.cat/pfw_files/cma/recerca/quaderns_cac/Q36_Garcia_ES.pdf (Data de consulta: 10/01/2017)

³⁴ Lizarralde, Ch. (2013) “El docushow, un formato de moda en la tele española”. Terra.es: <https://entretenimiento.terra.es/tv/el-docushow-un-formato-de-moda-en-la-tele-espanola.d2bcda1d46530410VqnVCM300009acceb0aRCRD.html> (Data de consulta: 13 de gener de 2017)

³⁵ Docu-reality. Wikipedia: <https://es.wikipedia.org/wiki/Docu-reality> (Data de consulta: 13 de gener de 2017)

amb entreteniment, show o *reality*, formant una paraula composta. “Una bona part dels formats híbrids d'èxit a les televisions mundials tenen les seves arrels al documental o en programes basats en la realitat. Els anglosaxons els van batejar com a *factual entertainment*, això és, entreteniment basat en fets reals” (ib. p. 44). Es donava el cas que el Xavi Morral deia que no sabia si El Foraster era un *docutainment*, el Ramon Pardina suposava que era un *docushow* i el Jaume Rigual comentava que no sabia si seria ben bé un *docureality*, tot i que va acabar dient “és una mica de *docureality* amb entreteniment”. Podríem dir que els tres tenen raó, ja que El Foraster podem considerar que és un programa d'entreteniment factual, ja que podem considerar que barreja el documental amb les imatges del poble amb la gent amb l'entreteniment, podria ser un *docushow*, barreja el documental amb el show, ja que s'hi fa el monòleg i l'humor del presentador és inherent al format. I també estaríem d'acord amb Rigual quan diu “és una mica de *docureality* amb entreteniment” tenint en compte que de *docureality* només n'hi hauria “una mica”, ja que podríem estar d'acord en què les persones s'enregistren en el seu dia a dia, tot i no estar tancades en un lloc vigilat per càmeres les 24 hores i no “fer un apropament extrem a la temàtica presentada”. Fugiríem doncs del format o la idea de *reality* que tenim, de programes emesos en altres cadenes com ara Gran Hermano (Telecinco). Val la pena recordar que al punt segon d'aquest treball hem citat García Horcajo, M (2011; p46)³⁶ quan deia “TV3 ha preferit evitar al llarg de la seva història els *realities* i els programes de testimonis. En el seu lloc, s'ha inclinat pels productes de telereality amb més intencionalitat social” (traducció pròpia).

---

³⁶ García Horcajo, M. (2011) “Estrategias de hibridación en telerrealidad en programas de televisión generalistas” Quaderns del CAC 36, vol XIV (1) – juny 2011 (43-49): https://www.cac.cat/pfw_files/cma/recerca/quaderns_cac/Q36_Garcia_ES.pdf (Data de consulta: 10/01/2017)

6. Narrativa del programa

El programa El Foraster es caracteritza per mostrar el paisatge i la gent dels pobles petits de Catalunya. Per fer-ho possible, a més de les diferents tècniques de realització del programa s'han de tenir en compte altres factors, els elements que fan que el programa tingui un fil conductor, que ens transmeti en tot moment la mateixa sensació, que no tingui incoherències. Al Foraster això s'aconsegueix perquè es cuiden tots els detalls. D'una banda el vestuari del Quim és força corrent des del punt de vista de la quotidianitat. Així, el presentador es vesteix amb uns texans, una samarreta i al damunt una camisa de quadres. També porta un calçat còmode. Aquest vestuari ha estat triat per la responsable de vestuari del programa en relació a la temàtica de El Foraster. No s'entendria, per exemple, que el Quim Masferrer aparegués als pobles amb americana i corbata. Segurament això ja crearia una distància amb la gent del poble i amb els espectadors, que podrien interpretar com un vestuari incoherent o poc adient pel context. Un altre element que es té en compte és el vehicle que condueix el Quim Masferrer, una Pick Up de color taronja amb matrícula de Girona (de les antigues). Aquesta tampoc ha estat una tria atzarosa. El cotxe és taronja per una qüestió d'imatge que ja hem abordat anteriorment però el fet que sigui una Pick Up es deu al fet que, als pobles, hi ha molts vehicles d'aquesta mena. D'altra banda, el Quim Masferrer, que és d'un poble de Girona, va demanar que el vehicle tingués matrícula de la seva província, una decisió que està carregada de simbolisme, del marcat caràcter identitari que té el presentador amb el seu municipi de procedència, Sant Feliu de Buixalleu.

El programa compta amb un equilibri entre l'emoció i el riure i, aquestes, són dues característiques constants en la narrativa de El Foraster. Alhora, tal com ens explica l'exdirector del programa, Xavier Morral, sempre hi ha d'haver un punt de partida, un punt d'arrancada, que pot tenir relació, per exemple, amb el moment que es visita un poble:

"no és el mateix anar a Port de la Selva quan ja ha acabat la temporada que en plena temporada. Nosaltres hi anem quan tanca la temporada o quan comença la temporada. En el cas del Port de la Selva va ser quan comença la temporada, i en canvi, a Castellar de n'Hug vam anar-hi el dia que s'acaba l'estiu per ells, que és quan acaba el concurs de gossos d'atura (...) no tant per fer el concurs de gossos d'atura, que s'ha fet mil cops, sinó per veure el poble en el màxim apogeu i l'endemà. Per tant, confies en això. A partir d'aquí jo visualitzo el programa i intento que les peces es moguin en aquesta direcció".

D'altra banda hi ha el que a l'equip de monòleg anomenen els "pals" que tant poden referir-se a les entrevistes, a l'hora de repartir-les, com a les característiques o gags que es poden arrossegar. Un exemple ens el posa el Ferran Aixalà, guionista del programa: "coses que hem vist en un personatge les pots linkar, enllaçar amb personatges posteriors, acostuma a funcionar molt. Com ara, tens un personatge que al principi del capítol et diu que aprofita els temps de vacances per fer bullir l'olla i fer bullir l'olla vol dir, per ell, 'follar', doncs llavors de tant en tant, durant el programa, li dius a un altre personatge que no tingui res a veure amb aquest, li dius 'Ah! Així què? Vosaltres també aneu a fer bullir l'olla?'"

L'altre punt important per la narrativa del programa és el que ja hem comentat quan hem abordat el tractament de la imatge i el muntatge, el fet que hi ha d'haver imatges que permetin per el·lipsis temporals i que, alhora, donin continuïtat al muntatge, com ara la imatge que mostri que comença a ploure o que es pon el sol, per fer entendre a l'espectador el motiu pel qual la següent entrevista és amb pluja o que el dia s'ha acabat. Per això l'exdirector del programa, Xavier Morral, explicava que vol que, en els seus programes, el realitzador "estigui al servei de la història que jo vull explicar (...) també en aquest cas aquell llenguatge visual està al servei de la història". En aquest sentit és força important l'ordre de muntatge del programa, que aconseguixi explicar aquesta història però que, alhora, no generi estones planes que puguin generar una sensació d'avorriments a l'espectador.

Un concepte que ha estat reiteratiu en moltes de les entrevistes ha estat el caràcter veraç, real o 'de veritat' del programa. Morral explica que "la clau és que tot això forma part d'un gran discurs i en aquest gran discurs un altre dels principis per mi fonamentals és que ha de semblar veraç, ha de semblar que arriba per naturalitat i que, per tant, la figura del director no existeix, no es nota". L'exdirector dóna molta importància als mecanismes narratius que fan que "es visqui com una pel·lícula i que no hi ha guionista que prèviament això ho pugui arribar a pensar", ja que, com hem dit, es pretén mostrar la realitat, el que passa de 'veritat'.

Un altre element que ajuda a donar forma a la narrativa i la continuïtat del programa és la veu en off, una veu en off que segons Morral s'allunya de l'estàndard que durant molts anys hi ha hagut a TV3 i que "sembla que siguin improvisades". Aquestes, ser descriptives, fer reflexions sobre la visita de El Foraster al poble o poden servir per a fer referència a algun personatge.

7. L'impacte

Quan parlem de l'impacte del programa ens referim a com ha repercutit en la societat. Això és, quanta gent ha vist els programes i quina ha estat l'evolució de les audiències, quins reconeixements ha rebut el programa i per quins motius El Foraster ha estat motiu de notícia o de comentaris a les xarxes socials. A continuació analitzem tots aquests factors.

7.1. L'audiència i el *share*

En l'actualitat, a l'estat espanyol, l'audiència d'un programa televisiu es calcula mitjançant un aparell, l'audímetre, que s'ubica als televisors d'una mostra representativa i anònima de la població i que, segons els experts en criteris d'estadística, es tracta d'un dels sistemes més fiables. L'empresa encarregada, en l'actualitat, de fer els estudis d'audiència és Kantar-Media ³⁷(abans Sofres). Segons Jordi A. Jauset (2008)³⁸ "les xifres d'audiència es poden expressar en

---

³⁷ Kantar-Media. Medición de audiencias de televisión y vídeo. Pàgina web de l'entitat: <http://www.kantarmedia.com/es/soluciones/medicion-de-audiencias/television-y-video> (Data de consulta: 16/01/2017)

³⁸ Jauset, Jordi A. (2008) Las audiencias en la televisión. Barcelona: Editorial UOC. ISBN: 978-84-9788-758-8

magnituds absolutes (milers de telespectadors) o en magnituds relatives (percentatges). L'audiència, en magnituds absolutes, es refereix al nombre estimat de telespectadors que veu un programa o un canal” (traducció pròpia). Pel que fa a la quota de pantalla o *share*, Jauset la defineix com “la relació existent, en percentatges, entre el número d'individus que veuen un determinat canal o programa i el total d'individus que estan veient la televisió (audiència total o TTV) (traducció pròpia)”. Per tant, és la relació que hi hauria entre l'audiència d'un programa en concret i l'audiència total, és a dir, l'audiència de tots els programes que s'estan emetent i veient en aquell mateix moment.

7.1.1. L'audiència televisiva i la quota de pantalla

El Foraster ocupa del tercer i el vuitè lloc del rànquing d'entreteniment dels 10 programes d'entreteniment més vistos a Catalunya els anys 2013, 2014 i 2015 com podem comprovar en la següent taula, elaborada per Reinald Besalú i Anna Medrano³⁹ per a l'informe “L'audiència de televisió a Catalunya els anys 2013, 2014 i 2015” de l'Observatori de la Producció Audiovisual (OPA), amb dades de GECA basades en Kantar Media, on només s'hi contemplen programes de més d'una emissió. Cal distingir entre l'audiència i la quota de pantalla.

Programa	Any	Cadena	Audiència Mitjana	Quota de pantalla	Nombre d'emissions	Productora
Crackòvia	2013	TV3	678.000	19,9%	38	Minoria Absoluta / Veranda TV
La Voz Kids	2014	T5	661.000	26,0%	7	Boomerang TV / Talpa Media
El Foraster	2013	TV3	633.000	20,4%	9	Brutal Media
Veterinaris	2013	TV3	620.000	18,7%	13	Media 3.14
Salvados	2013	La Sexta	617.000	18,3%	25	El Terrat
El Convidat	2013	TV3	598.000	18,6%	14	Dies Tontos
Polònia	2013	TV3	582.000	18,6%	42	Minoria Absoluta
El Foraster	2015	TV3	575.000	18,3%	14	Brutal Media
Salvados	2014	La Sexta	550.000	16,4%	26	El Terrat
Alguna Pregunta Més	2013	TV3	540.000	16,9%	38	La Productora

Figura 19. Els programes d'entreteniment més vistos entre 2013 i 2015

A partir de les dades d'audiència mitjana i de quota de pantalla (*share*) podem conèixer quin és el nombre hipotètic d'espectadors que visualitzen un programa de televisió. D'aquesta manera es pretén valorar l'acceptació que els productes audiovisuals tenen per part de l'audiència. Com hem pogut veure a la taula, El Foraster ha estat un programa d'entreteniment destacat per la seva audiència en els últims tres anys i creiem interessant subratllar que, juntament

³⁹ Besalú, R; Medrano, A. (2016) L'Audiència de televisió a Catalunya els anys 2013, 2014 i 2015. OPA. <http://opa.upf.edu/informes/audiencia-de-televisio-catalunya-els-anys-2013-2014-i-2015>

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

amb Salvados, un altre programa d'entreteniment, en aquest cas de La Sexta, apareix dues vegades en aquest rànquing. En les següents pàgines podrem veure com ha evolucionat l'audiència de El Foraster en les seves quatre temporades i, alhora, podrem observar l'evolució de l'audiència i de la quota de pantalla en cadascuna de les temporades.

En la següent gràfica (Figura) es poden observar els nivells de quota d'audiència assolits per El Foraster en les seves quatre temporades. Val a dir que en aquesta gràfica només s'hi han inclòs dos programes especials perquè s'ha considerat que tenien relació directa amb el contingut de la temporada, és a dir, es tractava de resums de la primera i la segona temporada que es van fer per a posar el punt final d'aquesta. Deduïm que, com que no van tenir una quota d'audiència massa bona, en comparació amb la resta de programes, es va decidir que s'oferirien formats de programa especial diferents en la tercera i quarta temporada. És per això que és enllà d'aquests dos especials n'hi ha d'altres que veurem més endavant, en aquesta mateixa secció.

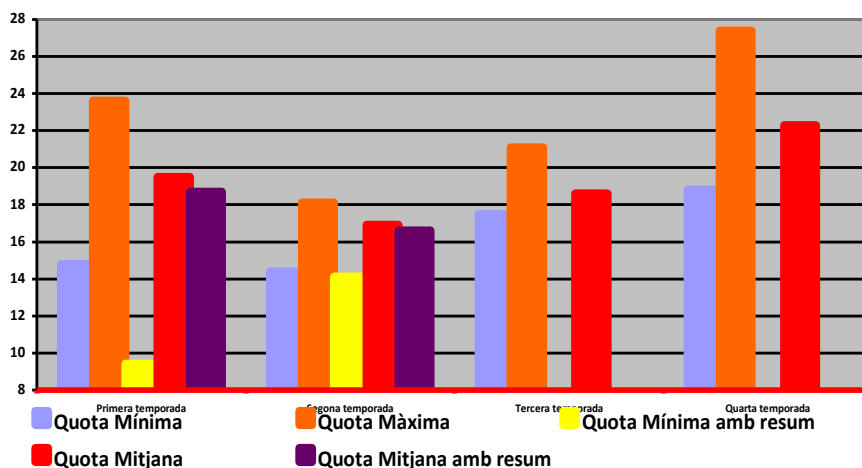

Figura 20. Gràfica comparativa de la quota d'audiència de la 1a, 2a, 3a i 4a temporada de El Foraster elaborada amb les dades extretes de la pàgina de El Foraster a la Wikipèdia⁴⁰

A partir de la gràfica anterior (Figura 7), podem detectar que la quarta temporada del programa ha fet els seus màxims històrics pel que fa a la quota màxima d'audiència i la quota mitjana, assolint també la quota mínima més elevada de la seva història. D'altra banda, també podem adonar-nos que, tot i que la segona temporada no es van assolir quotes tan elevades com en les altres tres, el programa va seguir mantenint un bon nivell d'audiència, tot i tenir nivells inferiors, en comparació amb la resta. Pel que fa al nombre d'espectadors (Figura 8) que han vist cada edició del programa, també en podem fer una comparativa que, tot i que no sempre es dóna el cas, en aquesta ocasió concorda bastant en relació amb la comparativa del *share*, des del punt de vista dels nivells.

⁴⁰ Wikipèdia. El Foraster (programa de televisió): [https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

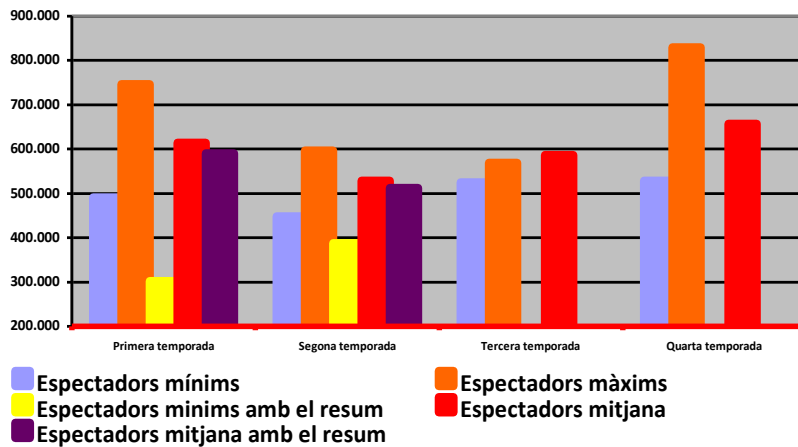

Figura 21. Gràfica comparativa del nombre d'espectadors que van veure el Foraster en la seva 1a, 2a, 3a i 4a temporada elaborada amb les dades extretes de la pàgina de El Foraster a la Wikipèdia⁴¹

7.1.1.1. Primera temporada (2013-2014)

Data d'emissió	Poble	Comarca	Província	Audiència	
				Espectadors	Quota
25 de setembre de 2013	Benifallet	Baix Ebre	Tarragona	527.000	18%
2 d'octubre de 2013	Bràfim	Alt Camp	Tarragona	614.000	20,2%
9 d'octubre de 2013	Peramola	Alt Urgell	Lleida	528.000	18%
16 d'octubre de 2013	Tortellà	Garrotxa	Girona	539.000	17,2%
23 d'octubre de 2013	Belianes	Urgell	Lleida	747.000	23,6%
30 d'octubre de 2013	Els Muntells	Montsià	Tarragona	664.000	21,4%
20 de novembre de 2013	Vall Fosca	Pallars Jussà	Lleida	728.000	22,2%
27 de novembre de 2013	El Port de la Selva	Alt Empordà	Girona	661.000	21,1%
4 de desembre de 2013	Santa Maria d'Oló	Bages	Barcelona	693.000	21,6%
15 de gener de 2014	Salardú	Vall d'Aran	Lleida	647.000	19,9%
22 de gener de 2014	Borredà	Berguedà	Barcelona	535.000	16,5%
29 de gener de 2014	Espolla	Alt Empordà	Girona	491.000	14,8%
5 de febrer de 2014	Resum de la 1a temporada			302.000	9,4%

Figura 22. Detall de les poblacions visitades la primera temporada de El Foraster a partir de les dades de la Wikipèdia⁴²

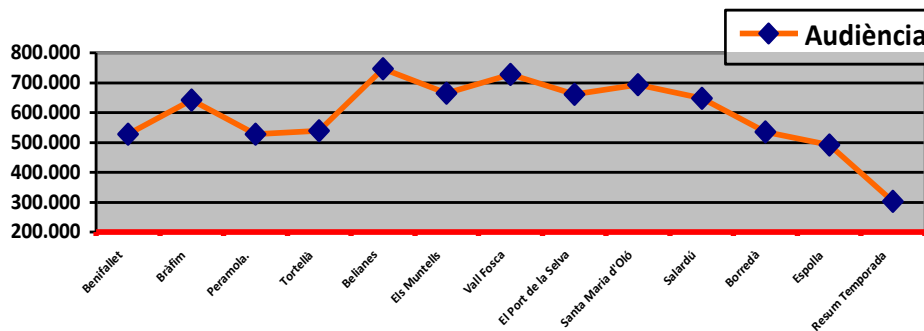

Figura 23. Audiència de la primera temporada de El Foraster

⁴¹ Wikipedia. El Foraster (programa de televisió): [https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

⁴² Wikipedia. El Foraster (programa de televisió): [https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

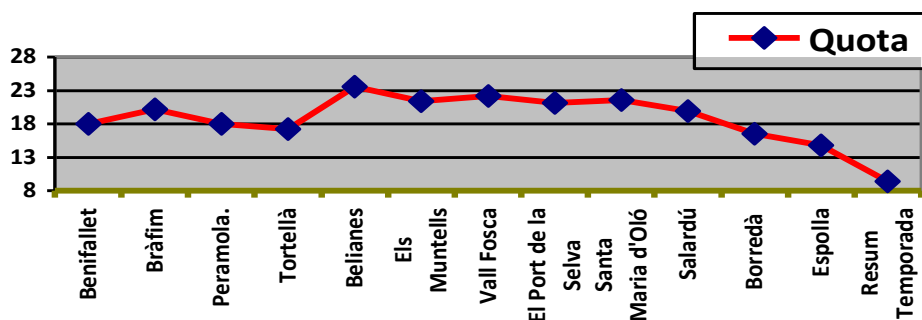

Figura 24. Quota d'audiència de la primera temporada de El Foraster

Com hem pogut comprovar la quantitat d'espectadors de la primera temporada va oscil·lar entre els 491.000 (Espolla) i els 747.000 (Belianes), si no tenim en compte el programa de resum final. Als programes centrals de la temporada es va mantenir estable però va patir una davallada al final de la temporada, accentuada pel programa resum que va fer baixar l'audiència fins a 304.000 espectadors.

Pel que fa a la quota d'audiència, aquesta es va anar mantenint durant els deu primers programes entre el 18 i el 22% de *share* (arrodonint), amb algun programa que va fer algun pic més alt, com ara el de Belianes (23,6%) o el de la Vall Fosca (22,2%). Els dos darrers programes de la temporada, Borredà (16,4%) i Espolla (14,8%) van fer baixar la mitja i amb el programa resum (9,4%) el descens va ser molt accentuat.

7. 1.1.2. Segona temporada (2014)

Data d'emissió	Poble	Comarca	Província	Audiència	
				Espectadors	Quota
4 de maig de 2014	Godall	Montsià	Tarragona	490.000	14,4%
11 de maig de 2014	Molló	Ripollès	Girona	495.000	16,2%
18 de maig de 2014	Llafranc	Baix Empordà	Girona	575.000	17,2%
1 de juny del 2014	Prades	Baix Camp	Tarragona	597.000	17,7%
8 de juny de 2014	Alfés	Segrià	Lleida	534.000	17,9%
15 de juny del 2014	Osor	Selva	Girona	515.000	16,3%
22 de juny de 2014	La Torre de l'Espanyol	Ribera d'Ebre	Tarragona	448.000	17,7%
29 de juny de 2014	Arsèguel	Alt Urgell	Lleida	574.000	18,1%
6 de juliol de 2014	Resum de la 2a temporada			387.000	14,1%

Figura 25. Detall de les poblacions visitades la segona temporada de El Foraster a partir de les dades de la Wikipèdia⁴³Figura 13. Audiència de la segona temporada de El Foraster

⁴³ Wikipèdia. El Foraster (programa de televisió): [https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

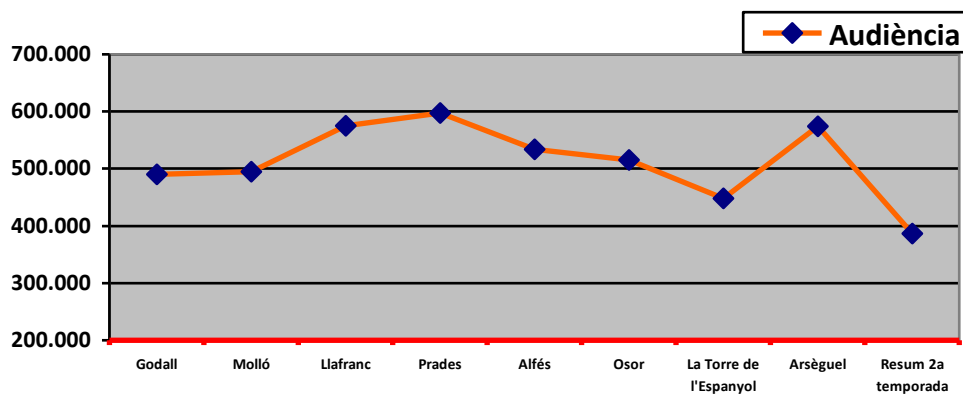

Figura 26. Audiència de la segona temporada de El Foraster

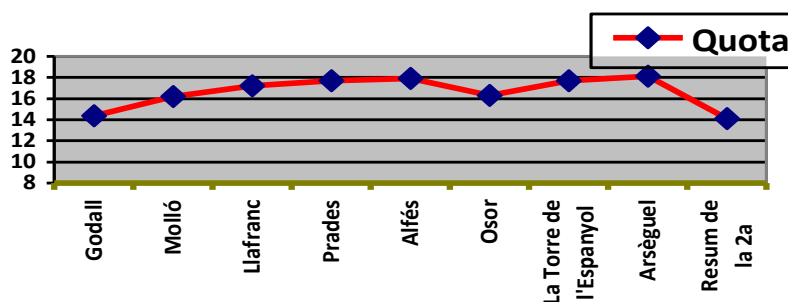

Figura 27. Quota d'audiència de la segona temporada de El Foraster

La segona temporada va suposar un descens tant dels espectadors del programa com de la quota d'audiència. Pel que fa als espectadors, aquests es van mantenir entre 448.000 (La Torre de l'espanyol) i 597.000 (Prades), sense tenir en compte el resum de la temporada. Destaca, d'aquesta temporada, que va començar estable, es va mantenir amb un lleuger ascens per després anar baixant fins al pic més baix. Tot i això, tot seguit va fer una pujada considerable amb Arsèguel (574.000) amb una diferència de 126.000 espectadors més però va tornar a baixar amb el resum de la temporada, col·locant-se per sota del programa de La Torre de l'espanyol, amb 387.000 espectadors.

Pel que fa a la quota de *share*, aquesta es va mantenir prou estable durant el centre de la temporada, oscil·lant entre el 16 i el 17 % entre el segon i el penúltim programa. El primer programa (Godall) va ser el més baix, amb una quota del 14,4% i el darrer (Arsèguel) el més alt, amb un 18,1%. La davallada més gran del *share*, igual que amb l'audiència, la va protagonitzar el programa resum de la temporada, fent-la baixar a 14,1%, tan sols tres dècimes menys que la de Godall.

7.1.1.3. Tercera temporada (2015)

Data d'emissió	Poble	Comarca	Província	Audiència	
				Espectadors	Quota
12 de gener de 2015	Sant Llorenç de Morunys	Solsonès	Lleida	563.000	17,5%
19 de gener del 2015	Salàs de Pallars	Pallars Jussà	Lleida	579.000	17,7%
26 de gener de 2015	Sant Bartomeu del Grau	Osona	Barcelona	568.000	18,5%
2 de febrer de 2015	La Pera	Baix Empordà	Girona	550.000	17,6%
9 de febrer de 2015	Espinelles	Osona	Girona	562.000	18,3%
16 de febrer de 2015	La Vilella Baixa	Priorat	Tarragona	583.000	18,6%
23 de febrer de 2015	Portbou	Alt Empordà	Girona	525.000	17,6%
2 de març de 2015	Queralbs	Ripollès	Girona	608.000	19,5%
9 de març de 2015	Barberà de la Conca	Conca de Barberà	Tarragona	659.000	21,1%
16 de març de 2016	Algerri	Noguera	Lleida	554.000	17,9%
23 de març de 2016	Llavorsí	Pallars Sobirà	Lleida	640.000	19,2%
6 d'abril de 2015	Sant Feliu Sasserra	Bages	Barcelona	647.000	20,3%

Figura 28. Detall de les poblacions visitades la tercera temporada de El Foraster a partir de les dades de la Wikipèdia⁴⁴

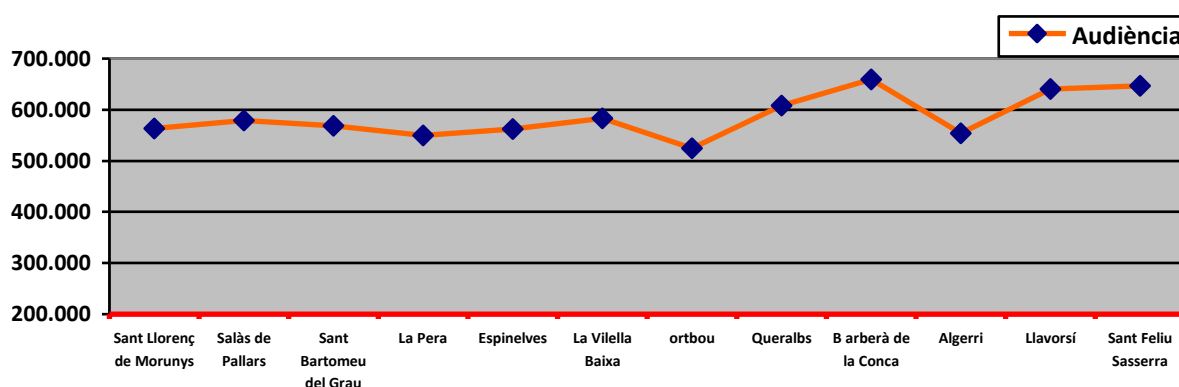

Figura 29. Audiència de la tercera temporada de El Foraster

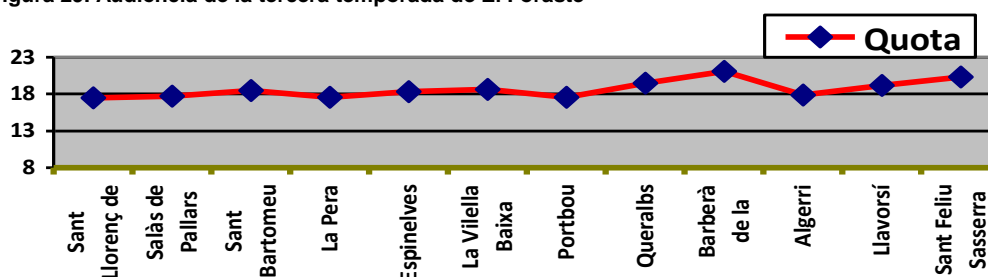

Figura 30. Quota d'audiència de la tercera temporada de El Foraster

La tercera temporada de El Foraster va fer pujar el nombre d'espectadors de nou. El programa amb menys espectadors va ser de 525.000 (Portbou) i el de més espectadors de 659.000 (Barberà de la Conca). El nombre d'espectadors es va mantenir durant tota la temporada, de forma força equilibrada, entre aquests dos nombres d'espectadors, fent una davallada a Portbou, recuperant en els dos

⁴⁴ Wikipèdia. El Foraster (programa de televisió): [https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

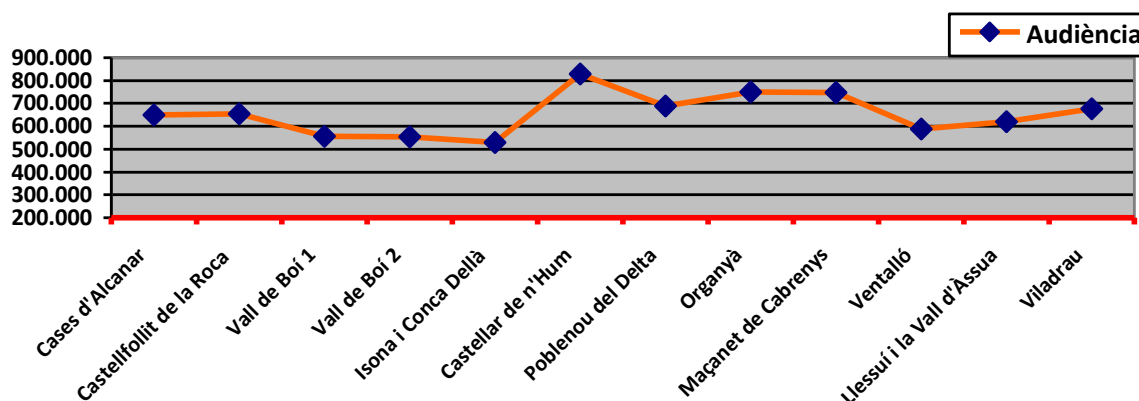
següents programes, Queralbs i Barberà de la Conca, tornant a fer una davallada a Algerri per, finalment, tornar a pujar per acabar la temporada amb un programa de 647.000 espectadors (Sant Feliu Sasserra).

Pel que fa a la quota d'audiència, aquesta va oscil·lar entre el 17,5% (Sant Llorenç de Morunys) del primer programa de la temporada i el 21,1% del programa de Barberà de la Conca. En aquest cas el recorregut que fan les línies de les figures 29 i 30 són bastant paral·leles.

7.1.1.4. Quarta temporada (2016)

Data d'emissió	Poble	Comarca	Província	Audiència	
				Espectadors	Quota
13 de gener de 2016	Cases d'Alcanar	Montsià	Tarragona	649.000	22,5%
20 de gener de 2016	Castellfollit de la Roca	Garrotxa	Girona	655.000	24,5%
27 de gener de 2016	Vall de Boí 1	Alta Ribagorça	Lleida	557.000	19,4%
3 de febrer de 2016	Vall de Boí 2	Alta Ribagorça	Lleida	554.000	18,9%
10 de febrer de 2016	Isona i Conca Dellà	Pallars Jussà	Lleida	529.000	18,8%
17 de febrer de 2016	Castellar de n'Hug	Berguedà	Barcelona	829.000	27,4%
24 de febrer de 2016	Poblenou del Delta	Montsià	Tarragona	689.000	22,7%
2 de març de 2016	Organyà	Alt Urgell	Lleida	750.000	24,8%
9 de març de 2016	Maçanet de Cabrenys	Alt Empordà	Girona	748.000	24,3%
23 de març de 2016	Ventalló	Alt Empordà	Girona	587.000	21,9%
30 de març de 2016	Llessú i la Vall d'Àssua	Pallars Sobirà	Lleida	621.000	20,4%
6 d'abril de 2016	Viladrau	Osona	Barcelona	676.000	22,1%

Figura 31. Detall de les poblacions visitades la quarta temporada de El Foraster a partir de les dades de la Wikipèdia⁴⁵ee

⁴⁵ Wikipèdia. El Foraster (programa de televisió): [https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

Figura 32. Audiència de la quarta temporada

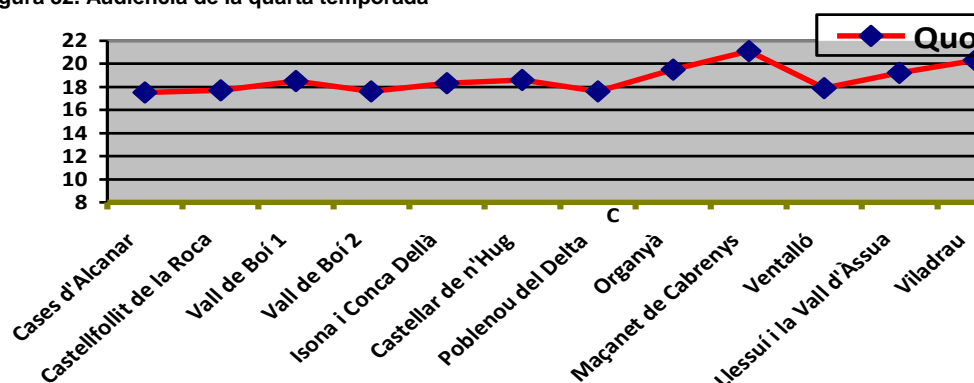

Figura 33. Quota d'audiència de la quarta temporada de El Foraster.

Durant la quarta temporada del programa es van assolir màxims històrics tant d'audiència com de *share*. Pel que fa a l'audiència, el programa amb el nombre més elevat d'espectadors va ser el de Castellar de n'Hug, amb 829.000 espectadors. El que va tenir l'audiència més baixa va ser el d'Isona i la Conca Dellà, amb 529.000 espectadors. En aquest cas, durant la primera part de la temporada l'audiència es va anar mantenint però a partir del sisè programa, el de Castellar de n'Hug, va fer una pujada que després va anar-se mantenint durant alguns programes, fins que va baixar amb Ventalló (a 587.000) i es va mantenir de forma ascendent dos programes més, fins a acabar la temporada en què, el programa de Viladrau va fer 676.000 espectadors.

Quant a la quota d'audiència el programa, aquesta va arribar al 27,4% de *share* amb el programa de Castellar de n'Hug, una xifra que tan sols supera l'especial de El Foraster a TV3 del setembre de 2014, que va fer un 28,9% de *share* amb 901.000 espectadors. D'altra banda, el *share* més baix de la temporada va ser de 18,8% amb el programa d'Isona i la Conca Dellà. Cal remarcar que, en aquesta temporada hi ha hagut altres quotes d'audiència elevades també destacables, en comparació amb les altres temporades, com ara el 24,5% que es va assolir amb el programa de Castellfollit de la Roca, el 24,8% que es va assolir amb el programa d'Organyà o el 24,3% que va fer el programa de Maçanet de Cabrenys.

7.1.1.5. Programes especials

Data d'emissió	Títol	Audiència	
		Espectadors	Quota
14 de setembre de 2014	El Foraster a TV3	901.000	28,9%
22 de desembre de 2014	Manual del bon foraster	338.000	10,8%
13 d'abril de 2015	El Foraster des del sofà	481.000	15%
20 d'abril de 2015	Les intimitats de "El Foraster"	528.000	17%
4 de gener de 2016	Una Vall molt especial	614.000	19,4%
20 d'abril de 2016	Els amics del Foraster	449.000	15,4%
16 de juny de 2016	Forasters a Madrid	667.000	23,1%

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

13 de juliol de 2016	Formentera	609.000	24,4%
14 de setembre de 2016	Mercabarna	492.000	20,4%
12 de novembre de 2016	Històries d'"El Foraster" (El Foraster acomiada en Pepe)	322.000	13,1%

Figura 34. Programes especials de El Foraster a partir de les dades de la Wikipèdia⁴⁶

Els programes especials de El Foraster, a diferència dels resums, han gaudit més del favor del públic. En aquest sentit cal tornar a destacar la gran audiència i l'elevat *share* que va fer el programa El Foraster a TV3 del setembre del 2014, amb 901.000 espectadors i un 28,9%. Tot i això hi ha hagut altres programes que també han tingut força expectació, com ara el de Formentera, que van veure 609.000 persones i va fer un 24,4% de *share* o el de Forasters a Madrid, que va fer un 23,1% de *share*, amb 667.000 espectadors.

7.1.2. L'audiència en línia

No hem pogut obtenir dades de les visualitzacions en línia de El Foraster a TV3 a la carta. Sembla ser que tot i la fragmentació de les audiències i el fet que, en l'actualitat, es consumeixen una gran quantitat de formats audiovisuals en línia, els nivells d'audiència, en l'actualitat, se segueixen mesurant amb audímetres, que només poden detectar l'estimació de les audiències dels programes vistos a través de la televisió. Si bé és cert que és fàcil conèixer les reproduccions fetes d'un determinat programa a internet, hi ha cert conflicte a l'hora de determinar si és una audiència real, perquè no es quantifiquen les visualitzacions per persona o per IP, sinó que es quantifiquen les visualitzacions i, per tant, si un veí d'un poble que ha visitat El Foraster mira el programa deu vegades perquè hi surt ell, es quantifiquen aquestes deu reproduccions i, per tant, és difícil esbrinar el nombre de persones reals que ha visualitzat el programa. Aquí, a més, s'hi afegeix la complicació del fet que, encara que es comptés amb les dades reals de les persones que han vist el programa *online*, hauries de tenir tota la informació de les altres cadenes o llocs d'internet on es poden consumir productes audiovisuals i això encara ho complica més. És gairebé impossible saber que consumeix cadascú perquè, d'una banda les empreses que ofereixen aquests productes per internet haurien de fer públiques les seves dades i, per l'altra, és molt difícil fer una comparativa entre el consum d'un programa a la pàgina web de la televisió amb algú altre que està navegant per Facebook, per exemple, mirant vídeos.

El director executiu de Brutal Media, Raimon Masllorens, explica que les audiències en línia no es tenen en compte a l'hora de valorar l'audiència i la quota de pantalla, "Jo cada matí rebo les audiències, jo sé què haurà fet El Foraster el dia abans, estic bastant pendent d'això. I aquí és on t'hi jugues tot. A TV3 a la carta no tinc accés directe, però tinc accés a una setmana més tard, em diuen: tota la setmana t'ha vist tanta gent. Es té en compte? Sí, es té en compte, es té en

⁴⁶ Wikipèdia. El Foraster (programa de televisió): [https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

compte perquè també, o sigui, tothom dirà El Foraster funciona molt bé d'audiència, coma, per cert i també no va malament en l'altra banda, però no és determinant. El que és determinant, per l'èxit d'un programa, és si ha funcionat en la seva emissió". Tot i això, Masllorens pensa que el fet que l'antena sigui determinant, aviat canviarà: "Cada vegada ho serà menys. Perquè cada vegada hi ha les finestres altres més amb èxit i arribarà un moment que és com ja hauria de ser i és que es comptés per IP, per això has de tenir la garantia de que tothom que ho està veient li entra el senyal per IP. Ara està passant una cosa *acollonant*, que no s'explica, però des de l'estiu Espanya ha perdut un milió d'espectadors. On són? (...) El que passa és que hem de saber ja si estan a Netflix o Telefònica, a HBO va entrar ahir o si estan a Youtube o si han apagat la tele".

L'exdirector de El Foraster, Xavier Morral, quan explica com es mesuren les audiències a través d'audímetres conclou: "I qui s'ho cregui, doncs perfecte, tot això com que li queden quatre dies... li queden quatre dies a tot això, perquè quan tot sigui digital realment no es podrà saber quanta gent ho està mirant, això sempre depèn de la bona voluntat d'aquesta gent, de que et digui aquí ho estic mirant o aquí no ho estic mirant, a no ser que sigui una tele o un ordinador que detecti, via infrarojos, qui ho està mirant, que detecti les formes de la gent que ho està mirant, per tant si són tres *nanus*, veurà tres *nanus*". Ens trobem al davant d'una qüestió força complexa. Aguilera, J. i Novella, A. (2010) escrivien en un article per l'Espai internet de TV3⁴⁷ que "Cal suposar que, si en un futur s'implantés el costum de consumir televisió per internet, via "streaming" seria molt més fàcil saber exactament què està mirant l'audiència en cada moment, tot i que tampoc es tindrien dades sobre qui és qui mira cada programa en cada moment". Potser si que seria més fàcil comptabilitzar les reproduccions però també s'hauria de comptar amb el favor de les pàgines web o els programaris que oferissin aquesta mena de servei perquè compartissin les dades de reproducció dels vídeos. D'altra banda, aquí es tornaria a complicar el fet d'identificar quin és el *target* que està consumint cada audiovisual.

7.2. Ressò mediàtic

Els mitjans de comunicació s'han fet ressò, tot sovint, de notícies relacionades amb el programa. En alguns casos la premsa comarcal, per comunicar als lectors la visita de El Foraster⁴⁸ o per altres qüestions, com ara per difondre la iniciativa de micromecenatge⁴⁹ del programa per ajudar a un dels

---

⁴⁷ Aguilera, J. i Novella, A. (2010) "Com es mesuren les audiències de TV? A Espai internet de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. <http://blogs.ccma.cat/espaiinternet/espaiinternet.php?itemid=36124> (Data de consulta: 15/01/2017)

⁴⁸ Nació Digital. "El Foraster visita Castellfollit de la Roca": <http://www.naciodigital.cat/garrotxa/noticia/15212/foraster/visita/castellfollit/roca> (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

⁴⁹ Tot suma. Detall del projecte del micromecenatge pel catamarà d'en Pepe: <https://www.totsuma.cat/projecte/1397/el-catamara-den-pepe> (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

protagonistes del programa, el Pepe de Castellfollit de la Roca, malalt de càncer, a acabar el seu catamarà i fer realitat el seu somni de creuar l'oceà. De fet, d'aquest viatge d'en Pepe se n'han fet ressò molts mitjans que, fins i tot, han fet el seguiment del recorregut i els imprevistos que ha patit en Pepe (Figures 36 i 37).

Figura 35. Imatge de la plataforma Tot Suma amb el projecte de El Foraster.

Figura 36 : imatge d'un titular del Diario de Ibiza

Castellfollit se vuelca con Pepe para que siga su viaje a Panamá

El marino, muy querido por sus vecinos y enfermo de cáncer, espera en Santa Eulària la ayuda para salir de nuevo al mar en su catamarán

Alberto Ferrer | Ibiza | 11.11.2016 | 09:31

Figura 37 : il·lustració d'un titular d'El Punt

També els mitjans s'han fet ressò d'iniciatives com la que va sorgir del programa de Barberà de la Conca, la cerca d'uns adoptants per a dues gosses. Una d'elles era la Neula, una gossa adulta amb problemes d'estabilitat. Alguns mitjans se'n van fer ressò, com ara Portal Nou⁵⁰. Aquesta iniciativa va sortir de l'emissió del programa i després va ser reforçada al Facebook del programa, que també es va encarregar d'anunciar l'adopció, una vegada s'havia fet.

Una parella adopta la gossa Neula, de Barberà de la Conca, gràcies al Foraster de TV3

Cap i Cua).

Figura 38. Imatge de la parella que adopta la Neula. Figura 39. Anunci de l'adopció a Facebook

⁵⁰ Portal Nou. Una parella adopta la gossa Neula: <http://elportalnou.blogspot.com.es/2015/03/una-parella-adopta-la-gossa-neula-de.html> (Data de consulta: 16 de gener de 2016)

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

Més enllà de l'aparició del programa o els seus elements als mitjans de comunicació de masses diferents a TV3, el canal que emet el programa, també internet ha suposat un lloc de difusió per a El Foraster, no només perquè hi tingui creat un perfil de Facebook (87.778 seguidors a 16/01/2017) i un de Twitter (14.218 seguidors a 16/01/2017) que manté actius sinó pel seguiment que l'audiència del programa fa de tot allò que es publica en ambdós canals així com fa preguntes sobre el programa i les seves emissions. Veiem a continuació tot un seguit de missatges de Facebook recent on alguns espectadors demanen informació sobre la nova temporada del programa:

Figura 40. Usuari de Facebook 1

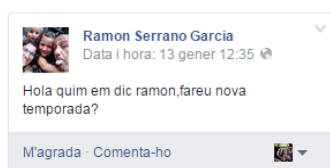

Figura 41. Usuari de Facebook 2.

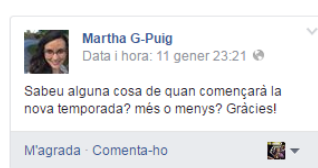

Figura 42. Usuari de Facebook 3.

L'exemple que proposem de Twitter se centra en la nova emissió del programa "Volando voy" (Cuatro) que ha començat recentment i que a alguns els hi recorda El Foraster.

Figura 43. Usuari de Twitter 1.

Figura 44. Usuari de Twitter 2.

A la periodista Inés Álvarez⁵¹ (El Periódico) aquest nou programa del canal Cuatro també li ha recordat a El Foraster i se'n fa ressò en un article:

Figura 45. Article d'Inés Álvarez sobre el programa "Volando Voy"

⁵¹ Álvarez, I. (2017) "La visita de 'El Foraster' Calleja". El Periódico: <http://www.elperiodico.com/es/noticias/tele/visita-lampolla-jesus-calleja-volando-voy-5215676> (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

La popularitat del programa ha fet que el presentador, el Quim Masferrer hagi estat protagonista d'espots publicitaris promovent el reciclatge. Aquests espots imiten la fórmula de El Foraster⁵² amb la finalitat de fer pedagogia entre l'audiència.

Figura 46. Fotograma de la campanya RE, SÍ, CLAR!

Figura 47. Fotograma del programa televisiu APM (TV3) corresponent al municipi de Bràfim.

El programa també ha format part, de vegades, del muntatge humorístic de l'APM, com ara el que es mostra en aquest frame, corresponent a El Foraster al municipi de Bràfim (Tarragona)⁵³

7.3. Premis i guardons

El Foraster ha estat premiat amb dos guardons:

-Premi Zapping⁵⁴ 2015 en la XXI edició dels premis. Va guanyar el premi a millor programa d'entreteniment/concurs. Els altres dos programes nominats en aquesta categoria eren "El Hormiguero" (Antena 3 – 7 y acción) i "El Club de la comedia" (La Sexta – Globomedia).

Val a dir que el presentador del programa, el Quim Masferrer, també va estar nominat com a presentador. En aquest cas es va endur el premi Ramón Gener, presentador del programa, This is opera, també de Brutal Media).

-Premi Ondas⁵⁵ 2016 a la 63ª edició dels Premis Ondas. Premi nacional de televisió a millor programa emès per emissores o cadenes no nacionals.

⁵² Re, sí, clar! Reportatge publicitari per fomentar el reciclatge. Residuscat. Generalitat de Catalunya. Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=TBQHeAuobJo> (Data de consulta 16/01/2017)

⁵³ APM. El Foraster a Bràfim. Youtube: <http://www.ccma.cat/tv3/alcanta/apm/xafarderies-a-el-foraster/video/4704871/> (Data de consulta: 17 de gener de 2017)

⁵⁴ Premis Zapping. Pàgina web del certamen: <http://www.premiszapping.org/> (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

⁵⁵ Premio Ondas. Pàgina web del certamen: <http://www.premiosondas.com/> (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

8. Conclusions

Després de quatre temporades en antena El Foraster, s'ha consolidat com un programa d'èxit, ja que ha aconseguit no només mantenir el nombre d'espectadors i el *share* sinó que ha millorat les seves xifres. A més, ha obtingut el reconeixement de la crítica, sent mereixedor de dos premis pel programa i una nominació al presentador. D'altra banda, a més de comptar amb una bona reputació entre el públic, de vegades també ha fet una tasca social que ha estat ben valorada per la premsa i per la societat. D'entre els possibles ítems del programa que poden contribuir al fet que sigui un programa d'èxit n'hem aïllat quatre: que el programa connecta bé amb el públic, que arriba a diverses generacions d'espectadors, que parla d'històries personals i que fa que la gent passi una bona estona. Més enllà d'això el format del programa, *factual* d'entreteniment, adaptat d'un programa danès també amb bona acceptació que porta per nom *Comedy on the edge*, és un format que a TV3 ha tingut, històricament, bona acceptació i que, darrerament, també està establint-se en altres canals. De fet, en l'actualitat han sorgit propostes similars a la de El Foraster, com ara el programa "Volando voy" de Cuatro, que alguns mitjans de comunicació i alguns espectadors han comparat amb El Foraster.

Quant a la producció, El Foraster és un programa complex de realitzar, que requereix tenir molts fronts oberts i que es va construint a mesura que avança el programa. No existeix un guió inicial, el programa es va creant a partir de les entrevistes i les imatges dels pobles que s'obtenen, així com de les imatges extretes del monòleg. Més enllà de la feina que, *a posteriori*, faci l'equip del programa, El Foraster el construeixen les persones que hi participen, vilatans de pobles que, amb les seves històries han d'aconseguir emocionar i fer riure, amb la complicitat del presentador i, aquesta és una de les claus de l'acceptació del programa, que se centra en la realitat, en persones reals que actuen sense un guió, sense unes instruccions, i que parlen de les seves històries, de les seves vides. Això fa que el públic es pugui sentir identificat amb aquella gent que, alhora, no viu tan lluny de casa seva, ja que El Foraster és un programa de territori que se centra en Catalunya. La riquesa paisatgística del país, el "paisatge humà" i la feina de guió del monòleg, producció d'imatge i so del programa, fa que el producte final tingui ritme, tingui un fil conductor i sigui variat.

Seria interessant poder donar continuïtat a aquest treball establint una comparativa amb altres programes *factual* d'entreteniment que s'estiguin emetent, en l'actualitat, a la televisió espanyola. D'aquesta manera es podrien establir similituds i diferències, tant amb els formats com amb els públics.

9. Bibliografia

- Aguilera, J. i Novella, A. (2010) *Com es mesuren les audiències de TV?* A Espai internet de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.
<http://blogs.ccma.cat/espaiinternet/espaiinternet.php?itemid=36124> (Data de consulta: 15/01/2017)
- Álvarez, I. (2017) "La visita de 'El Foraster' Calleja". El Periódico:
<http://www.elperiodico.com/es/noticias/tele/visita-lampolla-jesus-calleja-volando-voy-5215676>
(Data de consulta: 16 de gener de 2017)
- Barroso García, J. (2002) *Realización de los géneros televisivos*. Madrid: Síntesis. ISBN: 84-7738-428-2
- Bassols, Margarida (2001). Les claus de la pragmàtica. Vic: Eumo. Citada a Nogué Serrano, N (2015) "Sobre el tractament de vos en català" al bloc "En altres paraules": <http://en-altres-paraules.blogspot.com.es/2015/01/sobre-el-tractament-de-vos-en-catala.html> (Data de consulta: 26 de gener de 2017)
- Besalú, R; Medrano, A. (2016) *L'Audiència de televisió a Catalunya els anys 2013, 2014 i 2015*. OPA. <http://opa.upf.edu/informes/audiencia-de-televisio-catalunya-els-anys-2013-2014-i-2015>
(Data de consulta: 11 de novembre de 2016)
- Brutal Media. Pàgina a internet de la productora: <http://brutalmedia.tv> (data de consulta 11 de novembre de 2016)
- Cebrián, M (2004). *Modelos de televisión: generalista, temática y convergente con internet*. Barcelona: Ed. Paidós Papeles de Comunicación 41. ISBN 84-493-1537-9
- Comedy on the edge*. Pdf sobre el programa. Banjijay International:
https://www.banjijayinternational.com/formats/content/flyer/104733.pdf?doc_id=310919 (Data de consulta 11/01/2017)
- Contreras, J.M.; Palacio, M. (2001) *La programación de televisión*. Madrid: Síntesis. ISBN: 9788477388586. Citat a Violan, E. (2008) *Com fer un programa per a televisió. L'elaboració del projecte. De la idea a l'emissió*. Barcelona: Publicacions i Edicions Universitat de Barcelona.
- Corominas, J (1954) *Diccionario crítico etimológico de la lengua castellana*. 4 vols. Madrid, Gredos. Citat a Raluy, Á (2011) *El concepto estadounidense de "éxito" frente a su homónimo español: dos visiones sociológica, semántica y etimológicamente diferentes*. Universidad de Vic:
https://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/28730/1/ELUA_26_09.pdf (Data de consulta, 18 de desembre de 2016)
- Da Cunha, I. (2016) *El trabajo de fin de grado y de máster*. Redacción, defensa y publicación. Barcelona: FUOC. ISBN: 978-84-9064-390-7. Pàgina 51.
- Diec. *Diccionari de la Llengua Catalana de l'Institut d'Estudis Catalans*. Edició en línia:
<http://dlc.iec.cat/results.asp?txtEntrada=%E8xit&operEntrada=0> (Data de consulta: 10 de gener de 2017)
- DR. Pàgina a internet de la televisió pública danesa: <https://www.dr.dk/tv/> (Data de consulta 14/01/2017)
- El Foraster (2016). *Programa de Viladrau corresponent al 07/04/2016*. Televisió de Catalunya, Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals: <http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/el-foraster/viladrau/video/5593359/> (Data de consulta: 12/01/2017)
- Els amics de El Foraster*. Notícia de TV3 sobre el programa en què el Quim es retroba amb persones que han sortit al programa: http://www.ccma.cat/tv3/el-foraster/retrobaments-amb-vells-coneguts-a-els-amics-del-foraster/noticia/2_726720/ (Data de consulta: 16 de gener de 2017)
- García Horcajo, M. (2011) *Estrategias de hibridación en telerrealidad en programas de televisión generalistas*. Cuadernos del CAC 36, vol XIV (1) – juny 2011 (43-49):

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

---

https://www.cac.cat/pfw_files/cma/recerca/quaderns_cac/Q36_Garcia_ES.pdf (Data de consulta: 10/01/2017)

-Guba, E.G. (1981). *Criterios de credibilidad en la investigación naturalista*. A Gimeno Sacristán, J. y Pérez Gómez, A. La Enseñanza: su teoría y su práctica. Madrid: Akal, 148- 165. Citat a Cáceres Mesa, M. i García Cruz, R. Universidad de Cienfuegos (P. 3)

http://brayebbran.aprenderapensar.net/files/2010/10/rigor_cientifico.pdf (Data de consulta: 30 de desembre de 2016)

-Hill, A.(2007) *Restyling factual tv. Audiences and news, documentary and reality genres*. London and New York: Routledge. ISBN. 978-

-Hurtado de Barrera, J. (2007) *Investigación Holística. Algunos criterios metodológicos de la investigación*: <http://investigacionholistica.blogspot.com.es/2008/04/algunos-criterios-metodologicos-de-la.html> (Data de consulta: 13/11/2016). Informació extreta del llibre de la mateixa autora (2007) *El proyecto de Investigación*. Caracas: Ediciones Quirón-Sypal. ISBN: 978-96844-3440-1

-Jauset, Jordi A. (2008) *Las audiencias en la televisión*. Barcelona: Editorial UOC. ISBN: 978-84-9788-758-8

-Kantar-Media. *Medición de audiencias de televisión y vídeo*. Pàgina web de l'entitat: <http://www.kantarmedia.com/es/soluciones/medicion-de-audiencias/television-y-video> (Data de consulta: 16/01/2017)

-Lacalle, Ch (2001) *El espectador televisivo*. Los programas de entretenimiento. Ed. Gedisa. ISBN. 84-7432-803-9

-Lizarralde, Ch. (2013) *El docushow, un formato de moda en la tele española*. Terra.es: https://entretenimiento.terra.es/tv/el-docushow-un-formato-de-moda-en-la-tele-espanola_d2bcda1d46530410VgnVCM3000009acceb0aRCRD.html (Data de consulta: 13 de gener de 2017)

-Nogué Serrano, N. (2015) *Sobre el tractament de vos en català* al bloc "En altres paraules": <http://en-altres-paraules.blogspot.com.es/2015/01/sobre-el-tractament-de-vos-en-catala.html> (Data de consulta: 26 de gener de 2017)

-Pérez Serrano, G. (1994) *Investigación Cualitativa I. Retos e interrogantes*. Métodos. Madrid: La Muralla (p. 90). Citat a Cáceres Mesa, M. i García Cruz, R. Universidad de Cienfuegos (p. 6) http://brayebbran.aprenderapensar.net/files/2010/10/rigor_cientifico.pdf (Data de consulta: 30 de desembre de 2016)

-Premio Ondas. Pàgina web del certamen: <http://www.premiosondas.com/> (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

-Premis Zapping. Pàgina web del certamen: <http://www.premiszapping.org/> (Data de consulta: 16 de gener de 2017)

-Prix Europa. Pàgina a internet del festival: <http://prixeuropa.eu/home> (Data de consulta 14/01/2017)

-Raluy, Á. (2011) *El concepto estadounidense de "éxito" frente a su homónimo español: dos visiones sociológica, semántica y etimológicamente diferentes*. Universidad de Vic: https://rua.ua.es/dspace/bitstream/10045/28730/1/ELUA_26_09.pdf (Data de consulta, 18 de desembre de 2016)

-Teatre de Guerrilla. Pàgina a internet sobre la companyia de teatre: <http://www.guerrilla.cat/ca/> (Data de consulta 14 de gener de 2017)

-Tot suma. Detall del projecte del micromecenatge pel catamarà d'en Pepe: <https://www.totsuma.cat/projecte/1397/el-catamara-den-pepe> (Data de consulta 16/01/2017)

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

-Silva Alcalde, J.M. *Éxito o fracaso de los estrenos de programas en televisión* a Salgado Losada, A (coordinador) (2010) Creatividad en Televisión. Entretenimiento y ficción. Madrid: Editorial Fragua. ISBN.: 978-84-7074-366-5

-Úriz, M.J.; Ballester, A.; Viscarret, J.J.; Ursúa, N. (2006) *Metodología para la investigación*. España: Ediciones Eunat. ISBN: 84-7768-183-X. Pàgina 66-68.

-Wikipedia. *Docu-reality*: <https://es.wikipedia.org/wiki/Docu-reality> (Data de consulta: 13 de gener de 2017)

-Wikipedia. *El Foraster* (programa de televisió):
[https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_\(programa_de_televisi%C3%B3\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/El_foraster_(programa_de_televisi%C3%B3))

-Videoclip de la cançó "Gang of Rhythm" cançó de Walk Off The Earth. Youtube:
<https://www.youtube.com/watch?v=oHvI6z56zGc> (Data de consulta 16/01/2017)

-Vídeo de la cançó "Stranger in my own town" de Haldor Mar. Youtube:
<https://www.youtube.com/watch?v=zPBdlIdtFh0> (Data de consulta 16/01/2017)

-Vídeo de la cançó "Corrandes dins d'un sac" de La Carrau. Youtube:
<https://www.youtube.com/watch?v=evnhod54vOo> (Data de consulta 16/01/2017)

Altres recursos:

-Imatge de la portada: <http://www.proafed.com/premi-ondas-per-foraster/>

-Imatge de la notícia de l'adopció de la Neula: Portal Nou. Una parella adopta la gossa Neula:
<http://elportalnou.blogspot.com.es/2015/03/una-parella-adopta-la-gossa-neula-de.html> (Data de consulta: 16 de gener de 2016)

-Imatge sobre la campanya de reciclatge que va protagonitzar el Quim Masferrer: Re, sí, clar! Reportatge publicitari per fomentar el reciclatge. Residuscat. Generalitat de Catalunya. Youtube:
<https://www.youtube.com/watch?v=TBQHeAuobJo> (Data de consulta 16/01/2017)

-Imatge d'una de les aparicions de El Foraster al programa APM. El Foraster a Bràfim. Youtube:
<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/apm/xafarderies-a-el-foraster/video/4704871/> (Data de consulta: 17 de gener de 2017)

-Imatge de la Pick Up que condueix el Quim Masferrer extreta de la pàgina de la productora:
<http://brutalmedia.tv/brutalmedia/format2-2/> (Data de consulta 16/01/2017)

ANNEXOS:

NOM	DOCUMENT	PÀGINA
ANNEX 1	Fitxa de codificació de les entrevistes	71
ANNEX 2	Taules per a l'anàlisi de continguts	72
ANNEX 3	Entrevistes a membres de l'equip de El Foraster	86

ANNEX 1. FITXA DE CODIFICACIÓ DE L'ENTREVISTA

1. Programa
  - 1.1. Naixement de la idea
  - 1.2. Gesta programa
  - 1.3. Emissió a TV3
2. Elements tècnics
  - 2.1. Tractament so
  - 2.2. Tractament imatge
  - 2.3. Muntatge
    - 2.3.1. Tria del municipi i gravació al poble
    - 2.3.2. Muntatge per als guionistes
    - 2.3.3. Muntatge per al monòleg
    - 2.3.4. Muntatge per a l'emissió
  - 2.4. Les entrevistes
    - 2.4.1. Tria dels personatges
    - 2.4.2. Factors i criteris clau per a una entrevista vàlida
    - 2.4.3. El llenguatge
  - 2.5. El monòleg
    - 2.5.1. Procés de redacció i característiques
    - 2.5.2. El monologuista: memorització i improvisació
    - 2.5.3. Planificació del monòleg
    - 2.5.4. Preparació del lloc on es du a terme el monòleg
    - 2.5.5. Presentació del monòleg amb les imatges, al poble
3. Recorregut del programa.
  - 3.1. Primera temporada
  - 3.2. Segona temporada
  - 3.3. Tercera temporada
  - 3.4. Quarta temporada
  - 3.5. Previsions cinquena temporada
4. El format i el gènere
5. Impacte
  - 5.1. Audiència i Share
    - 5.1.1. Audiència televisiva
    - 5.1.2. Audiència en línia
  - 5.2. Ressonància mediàtica i difusió
  - 5.3. Premis i guardons
6. Narrativa del programa
7. Equip
8. Èxit
  - 8.1. Definició
  - 8.2. Claus de l'èxit de El Foraster
  - 8.3. Fórmula de l'èxit televisiu
  - 8.4. Comparativa amb autors

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

ANNEX 2. TAULES PER A L'ANÀLISI DELS CONTINGUTS

	CRITERIS I ARGUMENTS D'ÈXIT					
Subjectes entrevistats	Audiència	Reconeixement àmbit professional	Reconeixement de l'audiència	Premis	Format	Qualitat
Ferran Aixelà	"És un dels programes que té més audiència de TV3"	"Té el reconeixement de l'altra part de la professió, dels professionals de la televisió"	"La gent vol seguir veient El Foraster, li agrada molt, i tothom en parla molt bé"	"Fins i tot els premis que ens han donat, doncs deixen veure que és una feina que li donen molt de valor"		
Lali Colomer			<p>"Ha arribat a públic familiar. Una cosa que té molt bona El Foraster és que se'l mira l'àvia i se'l mira el nét, i quan aconseguixes que un programa assegui en un sofà a tres generacions o a dues generacions, acaba sent un programa d'èxit, perquè és un programa que es mira tota la família i això és molt difícil d'aconseguir i El Foraster ho ha tingut"</p> <p>"Hi ha molta gent que se'n recorda de El Foraster per la gent que ha sortit, pels personatges que s'han trobat"</p> <p>"A tots ens agrada treballar en programes que els miri molta gent"</p>		"És un format <i>novedós</i> , que és un format que fa que ja tingui un plus, al ser un format nou i diferent"	"A nivell més tècnic, a nivell professional, també hi ha una part de guió que també està molt ben aconseguida"
Marc Duran	"És el segon programa més vist de TV3 després del tele"					

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	notícies. Ho està petant, jo al·luciono, ho està petant”					
Oriol Japo	<p>“Crec que la nostra audiència majoritària és la gent del poble, perquè és la gent que sobretot entén la manera de fer i de parlar del Quim (...) jo crec que connecta molt bé amb aquest públic, que és un públic súper fidel i que ha anat creixent en els últims anys”</p> <p>“Perquè portem ja cinc temporades i a la gent li agrada, fins i tot un detall molt <i>tonto</i>, però al Twitter, quan emeten els programes, la gent alava les músiques, alava els <i>planos</i>, o sigui ens posen a tots eh... ens posen vermells”</p>		<p>“Perquè portem ja cinc temporades i a la gent li agrada ” (també argument per audiència)</p>		<p>“S’ha trobat un format diferent que no es veu ara mateix a la tele (...) una manera de muntar molt diferent que posa en comunió diversos estils”</p> <p>“És una manera molt fresca i molt diferent”</p>	
Reyes Marimón	<p>“Els resultats d’audiència són impressionants, això també et diu que és un programa d’èxit, els comentaris a les xarxes socials, el rebombori que qualsevol acció que comença El Foraster, acaba tenint, això també et diu</p>		<p>“La gent està pendent del que passa a El Foraster i això evidentment és el reflex d’un programa d’èxit”. (També argument per audiència)</p> <p>“Després el reposos i la gent el continua veient” (També argument per audiència)</p>			<p>“El Foraster és un programa ben fet, però ben fet amb tots els detalls i jo penso que l’equip de El Foraster és un equip molt exigent, que fa</p>

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	<p>que és un programa d'èxit"</p> <p>"La gent està pendent del que passa a El Foraster i això evidentment és el reflex d'un programa d'èxit".</p> <p>"Després el repotes i la gent el continua veient"</p>					<p>cada programa com si fos l'únic i que cada entrevista és com si fos la primera i que cada detall i el que n'anomene n els 'boniquismes', o sigui tot, tots els paisatges, totes les músiques, ostres t'ensenyen el poble com si només t'haguessin d'ensenyar aquell poble"</p>
Quim Masferrer	<p>"El Foraster és un programa d'èxit perquè té molta audiència i tot això, però a títol personal, que et puguis guanyar la vida coneixent gent... hòstia, això és molt xulo"</p>					
Raimon Masllorens	<p>"Una gran acceptació, una audiència, el programa més vist del 2016 i segurament del 2015, ara no ho sé, però segurament també ho seria, per tant això és un èxit"</p>		<p>"Una gran acceptació" (També argument per audiència)</p> <p>"Una gran majoria de la gent el té com un programa molt ben fet i que agrada a tothom"</p> <p>"A la gent li agrada entrar a la casa de l'altre"</p>			<p>"Una gran majoria de la gent el té com un programa molt ben fet i que agrada a tothom" (També argument per reconeixement de l'audiència)</p>

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

Xavier Morral			“Crec que és un programa... que ha generat una simpatia”			
Ramon Pardina			“La gent ho compra molt bé perquè ho fa molt bé –el Quim- i no sembla que s’estigui rient de la gent, sinó que ho fa, ho comparteix amb ells”		“És un format que no s’havia vist” “Té aquesta originalitat, tu fas comèdia a partir de gent i de llocs que coneixes”	
Joana Pardos					“És una fórmula que aquí no s’havia fet i que l’hem fet i ha funcionat”	“Tens el repor, el monòleg, els offus (...) tot això fa que, al final, sigui molt difícil fer-ho malament” “És molt difícil fer un mal programa amb totes les eines que tenim”
Jordi Parera					“Hi ha darrere tota una feina d’un equip molt compromés i molt implicat que també fa que el format acabi sent exitós”	“Quan la feina es fa amb determinació, amb ganes, amb la voluntat que surti molt bé i intentant-ho donar tot de les responsabilitats que té cadascú en la seva tasca perquè el resultat acabi sent el millor

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

						possible, es nota"
Jaume Rigual					<p>"S'han ajuntat un format molt adequat en aquest país amb un tio de 'puta mare' com és el Quim Masferrer (...) i un equip, que si el Quim és bo, tota la resta de l'equip està al seu nivell"</p>	<p>"Hi ha un equip súper sensible que ha sabut trobar una relació molt bona entre els continguts i la imatge que fan que tot ell funcioni molt bé"</p> <p>"Jo crec que també una mica l'èxit del programa és perquè ens ho passàvem molt bé fent-ho i això es nota"</p>
Tòniu Xou			<p>"Jo mai havia fet feina en un programa que tanta gent conegués i que tingués tant nom, llavors dins del nostre país petit jo crec que és un programa d'èxit"</p>			

CRITERIS I ARGUMENTS D'ÈXIT DE EL FORASTER							
Subjectes entrevistats	Presentador	Sentiment patriòtic i el territori	Cada capítol és diferent	Gent de veritat	Humor	Emocions	Proximitat
Ferran Aixalà	"El presentador és un gran encert (...) és una persona amb qui tens empatia des	"Aquest sentiment patriòtic de què bonic que és el nostre país, ens agrada molt	"Cada programa és totalment diferent a l'anterior	"Els personatges que et vas trobant són gent de veritat (...) no són	"I l'humor, l'humor, l'humor jo crec que és la clau de l'èxit número un. La gent estem en	"I emocionarse avui en dia va buscat i si es fa bé, com en el cas de El	

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	del principi (...) Té un equilibri molt gran entre l'emoció i el riure”	això també, som molt xovinistes els catalans en aquest sentit”	”	actors)	un període de crisi, en un període de males notícies i necessitem riure i riure”	Foraster, s'agraeix molt” “Si no juguéssim les emocions per començar, la meitat dels personatges que surten al programa no tindrien sentit (...) Sí, sí, les emocions sí, hi juguen un paper clau, clar que sí”	
Lali Colomer	“L'altre element crec que és el Quim, que és una persona que sap connectar molt bé amb la gent”	“El fet de fer territori. Catalunya no és Barcelona, fent El Foraster te'n dons compte que Catalunya són molts pobles i TV3 està molt implementada en tot el que és diguéssim territori (...) i això ha sigut un gran èxit, el territori”		“Els personatges també han sigut molt importants, saber trobar bons personatges i crec que això també forma part de l'èxit”		“Jo crec que és un programa que et permet riure, et permet emocionarte, i sí sí, jo crec que amb El Foraster tothom en algun moment s'ha emocionat i tothom en algun moment ha rigut, per tant, sí sí, és un programa que toca les emocions, totalment.	
Marc Duran	“Perquè el Quim és bona persona i transmet aquesta naturalitat i transmet aquesta innocència que crec que agrada i no molesta”	“Perquè és de Catalunya i ara està molt de moda fer el catalanet” “És de la terra, Catalunya, que ara tots els programes estan fent		“I quan agafes l'essència de la gent i ho expliques, jo crec que arriba. Com menys filtres hi hagi, com menys artificial		“Perquè la gent, hi ha molta gent que se sent identificada amb aquests personatges o plora amb ells, riu amb ells, riu d'ells... jo crec que la gent se sent	“És un programa proper, i és un programa sense massa mitjans” “Aquest fet que sigui bastant auster i bastant en

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	<p>“Tenim un bon conductor, el Quim, li va molt bé la gent i jo no crec que actuï, a veure evidentment hi ha moments que deu fer una miqueta que actua i tal però és bastant ell, i pregunta i fa i desfà”</p>	<p>aquí això de Catalunya, independència i tot això, per lo tant és un programa catalanet”</p>		<p>sigui això, molt més arriba a la gent”</p> <p>“La gent dona d'ell i explica i és molt espontània i això agrada”</p> <p>(veure també columna Emocions)</p>		<p>identificada, es veu en aquell pagès, es veu en aquell altre que... i fan una mica de mirall (...) i està muntadet també que emocioni, t'hi posen la musiqueta perquè emocioni... jo crec que tot ajuda”</p>	<p>directe, de lo que està passant, encara que no és en directe però si la gravació, fa que doni molt de sí, doni molt d'ell mateix, expliqui coses que al·lucines que t'explica”</p>
Oriol Japo	<p>“Doncs jo crec que el Quim connecta molt bé amb el públic al que va dirigit el programa”</p> <p>“És la seva personalitat, que és un tio súper natural”</p> <p>“El Quim se'n fot de tot cristo, però se'n fot de tot cristo perquè és una persona de poble i ho pot fer”</p> <p>“Una persona molt receptiva i que la gent adora, que és el Quim, i fa que s'obrin més a ells innegablement”</p>	<p>“És un programa per la gent del poble, perquè s'ho passi bé, es vegin <i>reflexats</i> i gaudeixin molt”</p>		<p>“Històries increïbles que ningú t'explica”</p> <p>“Però hi ha un <i>fondo</i> espectacular que ens regalen les persones, o sigui, aquí el mèrit és d'ells”</p>		<p>“Jo crec que sense les emocions no funcionaria aquest programa (...) tu pots fer una cosa súper maca, però si no hi ha un rerefons, o una cosa que valgui la pena o una persona que t'expliqui de forma real...”</p>	
Reyes Marimón	<p>“És un 60 % Quim i no dic que no ho pogués fer amb una altra</p>		<p>“T'agrada de principi a fi. El Foraster</p>	<p>“Les reaccions de la gent també fan que sigui un</p>		<p>“És un programa d'emocions també,</p>	

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	<p>persona però fer El Foraster amb una altra persona no seria aquest Foraster, seria un altre programa, això està clar. El Quim li ha donat la seva empremta total”</p>		<p>tot i que és un programa que podries dir, <i>bueno</i> és cada setmana és el mateix... però cada setmana és un programa diferent i això també fa que sigui un programa d'èxit”</p>	<p>programa d'èxit (...) la gent està com si res davant del Quim”.</p> <p>“Tu veus, has vist, dues temporades de El Foraster, o tres, i veus un altre programa i et sorprendrà, et sorprendrà per això, perquè la gent et sorprèn. Són persones com nosaltres, com els de l'altre poble, però són úniques i això el que ho fa que t'arribi és les emocions, la sensibilitat amb la que t'ho expliquen”.</p>		<p>totalment”</p> <p>“Jo crec que les emocions que t'acaba ensenyant El Foraster és el que fa que cada programa pugui sorprendre, que cada programa sigui nou, que cada poble, al final és el que diuen, és el paisatge humà, el paisatge humà, vull dir, si no tens l'emoció, no t'aporta res”</p>	
<p>Quim Masferrer</p>		<p>“Jo vull creure que és aquesta veritat que t'he anat dient durant tota l'entrevista. Jo vull creure que, és a dir, els pobles no són platós, aquell poble és de veritat, aquell poble té una vida”</p>		<p>“I dius... acosta-t'hi per la seva gent, que aquestes vistes tan xules te les expliqui algú d'allà, perquè tindràs un plus afegit”</p> <p>“Vull creure que és aquesta</p>	<p>“L'emoció en forma d'humor”</p>	<p>“Gent que no coneixes de res t'expliquen una història que et fa emocionar o et fa riure”</p> <p>“L'emoció en forma d'humor, en forma de moltes vegades nostàlgia (...) moltes vegades de</p>	

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

				<p>veritat i també vull creure que és que de cop i volta gent que no coneixes de res t'expliquen una història que et fa emocionar o que et fa riure, i no els coneixes de res, però de cop i volta formen part d'això, que tothom té una entrevista"</p>		<p>tristeses (...) jo crec que és un programa d'emocions"</p>	
<p>Raimon Masllorens</p>	<p>"El Foraster té una veu que és el Quim, que el Quim, ell et diu, hòstia, vine amb mi perquè aquesta setmana anirem a veure aquesta gent i agafarem el cotxe i anirem junts, vine, vine amb mi, anem de viatge!"</p>	<p>"Vas a veure llocs com mai hi ha anat una càmera"</p>	<p>"S'ha trobat una manera, que és complicat, de donar veu a la gent que mai té veu"</p> <p>"Cada programa acabes fent una mica de família amb tota aquella gent"</p> <p>"Tu has anat a veure algú i has parlat amb ell i has entrat a casa i t'ha ensenyat el galliner (...) que al cap de 20 minuts te la trobis a la plaça i la salutis (...) la potència que té això de <i>revisitació</i> d'allò, perquè això t'està dient</p>	<p>"Que conèixer gent, que els coneixes sempre amb humor, però que mai et rius de ningú, que rius amb. Per a mi això és la clau (...) el gran plao de El Foraster és quan tu li estàs dient-li amb algú, i enfotent-te'n d'una manera molt blanca (...) la complicitat és màxima"</p>	<p>El paper que juguen les emocions "Molt gran. El dia que no la juguin, <i>palmarem</i>. El dia que no siguin reals parlarem"</p>		

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

				hòstia estem aquí amb un col·lectiu de gent (...) això és molt de veritat. Això et dóna aquesta veritat”			
Xavier Morral	<p>“Amb el Quim aconsegueixes tenir tot aquest registre”</p> <p>A la fórmula d'èxit d'un format televisiu “hi entra qui és el presentador, com ho fa, si se li troba, precisament, el to, al presentador, el registre adequat”</p>			<p>“Crec que un dels objectius de El Foraster no era donar a conèixer els pobles de Catalunya sinó la gent dels pobles de Catalunya amb les seves reflexions i crec que aquestes reflexions arriben, han arribat a la gent (...) la gent ha escoltat i ha vist el programa, més que l'ha seguit, l'ha escoltat i l'ha vist”</p> <p>“Abans et deia que hi ha dos conceptes fonamentals , un és el de la veracitat, però el més important de tot és el que et diré ara, que és el de la condició humana (...) Aquells</p>	<p>“L'humor forma part de la intel·ligència i no podem pensar només que l'humor és la base (...) l'humor pot ser un bàlsam, l'humor pot ser crític, l'humor pot servir per denunciar, l'humor pot servir per emocionar inclús (...) i l'humor pot ser respectuós”</p>	<p>“Estem fets d'emocions (...) si tu t'has emocionat en el rodatge, has d'intentar que el programa també emocioni. O si tu t'has sorprés, que en el programa també et sorprengui. Tornem a ser al mateix, intentar evitar tots els filtres possibles”</p>	

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

				<p>programes que d'alguna manera o altra no s'acostin a la condició humana, no serveixen per res, estan condemnats al fracàs"</p> <p>"Qualsevol persona, per simple que sembli, o per allunyada de la realitat, per molt que visqui allunyada de la veritat, o per molt que visqui en un poble molt petit que sembli que no li arriben tots els inputs de la modernor, aquella persona té històries, té una veritat per explicar"</p>			
Ramon Pardina	<p>"Crec que el Quim té un carisma molt especial i un talent molt fet a mida del programa aquest que estem fent (...) si m'arrisco a dir per què aquest programa no funcionaria o no ha funcionat en altres llocs i aquí sí, en part,</p>	<p>"Hi ha una cosa que a TV3 sempre funciona, això del territori, el viatjar pel territori"</p> <p>"Una cosa que la gent de Catalunya, suposo que en la majoria de llocs agrada, que és veure el seu poble, veure els pobles del</p>			<p>"Es fa aquesta petita història, aquesta construcció que és el monòleg, en què fem una comèdia a partir d'aquesta realitat i està molt ben defensada per part del Quim"</p> <p>"Té aquesta originalitat, tu fas comèdia a partir de gent i de llocs que</p>	<p>"Si només fos un programa d'humor, no tindria l'audiència ni l'acceptació que té (...) la tendència natural sempre quan tu escrius un monòleg és de fer riure (...) aquests monòlegs</p>	

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	segur com a mínim, és perquè el Quim és la persona perfecta per defensar-ho"	costat, veure la gent... però en lloc d'ensenyar-ho i ja està es fa aquesta petita història"			coneixes" (També és argument per Format, taula anterior)	són diferents també, és que no es tracta només de fer riure sinó de compaginar-ho amb altres emocions (...) la tendresa, la sensibilitat (...) el que ens vagin oferint els testimonis que ens anem trobant"	
Joana Pardos			"A la tele és molt difícil estar quatre anys seguits fent un programa que a més és un programa que és molt igual cada setmana"	"Les coses que ens preocupen són les mateixes i El Foraster, al final parla d'això, no parla de les vaques sinó de com és la vida del pastor"	"El fet de comptar amb l'humor ens permet abordar moltíssimes coses que potser al programa d'entreteniment li seria més difícil d'abordar"	"Tens moltes maneres d'expressar coses, de jugar una mica amb les emocions" "Jo crec que la combinació de riure i plorar és una fórmula infal·lible" "Si tota aquesta part no existeix, no hi ha foraster, per molt que ens porti a la lluna algú"	
Jordi Parera	"Per mi el gran èxit de El Foraster, el principal, és el Quim mateix, com a presentador i monologuista fa una feina excepcional i a més té un tracte amb les persones que és real"					"No és un programa només de riure, que és també l'alegria una emoció molt bonica, però jo crec que El Foraster té el mèrit de saber barrejar diferents emocions"	

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	<p>"Crec que és ideal i és la gran clau de l'èxit"</p>					<p>cap a l'espectador, des de fer-lo riure, fer-lo emocionar en un sentit més de tristesa o de nostàlgia"</p>	
<p>Jaume Rigual</p>	<p>"I a més que tu anaves a tot arreu i al Quim l'adoren"</p> <p>"S'ha ajuntat un tio de "puta mare" com és el Quim Masferrer" (També a Format, taula anterior)</p> <p>"És un format que a més se li ha escaigut a ell de collons perquè el Quim no renega (...) i és un tio de poble"</p> <p>"El Quim és molt bo perquè ell sap connectar molt bé amb la gent, té un toc d'humor molt bo, però és tan bon tio a la vegada"</p>	<p>"És un format que aquí a TV3 ens ha agradat molt perquè tothom, al final, el sentiment aquest de que tots som d'aquest país també fa que tu, el programa, encara que no coneguis Llessú o la Vall d'Àsua, sàpigues que allà tens un raconet 'de puta mare' a casa teva"</p> <p>"Als catalans (...) ens agrada que ens diguin que som 'la polla'"</p>		<p>"Perquè és la vida real de moltes persones i tu saps que allò que t'estan explicant no és una pel·lícula, és la vida real (...) i quan aquesta mare s'emociona amb el seu fill tu també t'emociones perquè això és real"</p>		<p>(El Quim) "S'emociona ell mateix quan ha d'emocionar"</p> <p>"Al final la tele, si t'emociona, també t'agrada molt més i en un programa de tele juguen un paper important – les emocions- però és que en aquest, a més, perquè és la vida real"</p>	
<p>Tòniu Xou</p>	<p>"En el cas de El Foraster el que permet aquesta fórmula és per un costat la connexió que té el Quim amb la gent i com és capaç de treure-li les coses que li treu a la gent"</p> <p>"El Quim té com una facilitat molt</p>	<p>"Hi ha <i>algo</i> de <i>xovinisme</i> en aquest èxit, ens agrada mirar-nos el melic, ens agrada veure lo macos que som, lo simpàtics que som, lo macos que són els nostres i pobles i té una mica de <i>tietisme</i> (...)</p>		<p>"Que es rigui i es plori a partir d'aquí en intentar ensenyar gent i llocs oblidats perquè normalment no tenen un lloc a les graelles televisives però que són súper interessants</p>	<p>"i per una altra banda també crec que és fórmula de l'èxit l'invent d'aquest monòleg, de poder anar tornant a veure la gent com se'n riuen d'ells mateixos"</p>	<p>"El Foraster és riure i plorar. Però no només El Foraster, la tele en general. Tu has de riure o plorar o el tercer element que seria la tensió, és a dir, l'acció (...) si aquestes tres coses no</p>	

El Foraster des de dins. Claus de l'èxit del format televisiu.

	especial per treure-li a la gent les històries”	jo crec que això és bastant normal, que és una sensació que tothom té i que a tothom li agrada veure la seva terra, veure que és maca i <i>bueno</i> jo crec que es basa molt l'èxit en això”		i bonics”		estan passant durant molt de <i>rato</i> , l'espectador s'avorrirà”	
--	---	---	--	-----------	--	---	--

ANNEX 3. ENTREVISTES A MEMBRES DE L'EQUIP DE EL FORASTER

Índex de les entrevistes contingudes en l'annex (per ordre alfabètic):

- Aixalà, Ferran (guionista) p. 087
- Colomer, Lali (localitzadora) p. 094
- Duran, Marc (càmera i il·luminació) p. 099
- Japo, Oriol (coordinador de postproducció i muntador) p. 109
- Marimón, Reyes (ex cap d'entreteniment de TV3) p. 119
- Masferrer, Quim (presentador i guionista) p. 124
- Masllorens, Raimon (productor executiu) p. 146
- Morral, Xavier (ex director) p. 161
- Pardina, Ramon (guionista) p.188
- Pardos, Joana (directora) p.194
- Parera, Jordi (cap de producció) p.212
- Rigual, Jaume (ex cap de producció) p.220
- Xou, Tòniu (realitzador) p.232

ENTREVISTES

Advertiment: s'ha respectat el llenguatge col·loquial dels entrevistats. Els textos inclouen barbarismes i expressions que no són correctes en el català normatiu.

Ferran Aixalà, guionista de El Foraster (3a, 4a i 5a temporada) i animador de públic

-Quants guionistes treballau al programa?

Vam començar sent quatre i després vam ser tres, després vam tornar a ser quatre i ara som tres. Això tenint en compte que som tres guionistes (monologuistes) però sempre hi ha el director o directora del programa i el Quim, que també formen part de l'equip de guió.

-Quina és la part de El Foraster que està *guionitzada*?

La part de El Foraster que està *guionitzada* és el monòleg. Tot el que seria reportatges i entrevistes a la gent del poble, poden tenir alguna indicació sobre a on anar depèn del que hi hagi dit la localitzadora o si saben d'algun punt d'interès conegut d'aquell poble, però en un principi la part que està escrita de guió és el monòleg que es fa l'últim dia.

-Treballau sobre terreny, al poble, o amb peces audiovisuals?

Normalment fins a la cinquena temporada només fèiem amb vídeos gravats i ara aquesta cinquena temporada a rodatge també hi va un dels guionistes amb lo qual també és qui fa com de cap de coordinació de guió perquè així quan li passem tot el guió de monòleg ell pot completar amb coses que va viure allí. En aquest cas és el Ramon Pardina.

-Has notat alguna diferència en aquest sentit?

Sí, es nota la diferència en el moment de traspàs d'informació, perquè no només ens arriben els vídeos sinó que la primera cosa que fem és una reunió en comú de la directora i el Quim amb els guionistes on no només ens ensenyen els vídeos sinó que ens expliquen coses que han viscut en aquell poble i ell també, en aquest sentit, trapassa informació de rodatge a nosaltres, per no només quedar-nos amb lo que realment es veu al minutatge de pantalla i ja està.

-Com és el procés de creació del monòleg?

Doncs ha canviat de la tercera o quarta temporada a la cinquena amb la nova directora. Fins a la quarta temporada ens enviaven els vídeos, nosaltres arribàvem a Brutal Media amb els vídeos vistos, fèiem una reunió amb el director del programa i ens deia cap a on ho havíem d'enfocar, cap aquí o cap allà, ens donava uns *inputs* i a partir d'aquí ens repartíem els pals i a partir d'aquí anàvem escrivint cada personatge i els pals. Ara mateix ho fem diferent, ara amb la Joana els vídeos els descobrim el primer dia de reunió i els veiem tots junts, i mirant els vídeos que no estan tan ben tallats sinó que estan bastant més llargs també decidim el que hi entra i el que no, i ella ens va dient, aquí tallarem i aquí hauria d'entrar part del programa, o això ens ho podem o així... i llavors la feina segueix sent igual, ens repartim, si hi ha 16 o 17 personatges, els repartim, se'n queda 5 o 6 cadascun, els escrivim, al dia següent els posem en comú. Són tres dies de feina i els dos últims els passem tots junts ajuntant-ho tot i aportant idees i traient idees dels altres.

-Què ha de tenir un monòleg de El Foraster perquè funcioni?

Doncs ha de tenir diferents coses. La primera és part narrativa que doni continuïtat al programa quan s'hagi acabat, d'acord? No pot ser que la primera imatge sigui de dia i a la segona de nit, sense que tu hi hakis posat una transició que t'expliqui que es fa de nit, o agafo la Pick Up, agafo el cotxe... coses d'aquestes són les que donen continuïtat. I perquè funcioni és intentar fer humor amb cosetes que moltes vegades segurament haguessin passat desapercibudes sense fotre canya, o sigui sense enriure'ns-en del personatge, sinó buscant la complicitat amb ell, sabent quins personatges entomaran bé, quins no... i llavors jugant els que entomaran bé. I anant arrossegant coses, és a dir, coses que hem vist en un personatge, si les pots *linkar*, enllaçar amb personatges posteriors, acostuma a funcionar molt. Com ara, tens un personatge que al principi del capítol et diu que aprofita els temps de vacances per "fer bullir l'olla" i "fer bullir l'olla" vol dir per ell "follar", doncs llavors de tant en tant, durant el programa, li diu en un altre personatge, durant el programa, que no tingui res a veure amb aquest, li dius "Ah! (a un altre personatge que no tingui res a veure amb aquest) Així què! Vosaltres també aneu a fer bullir l'olla!" Però això ja és una cosa que vas arrossegant durant tot el programa i que per l'espectador ja és una referència i per la persona que està escoltant el monòleg també, perquè ho ha sentit al principi del monòleg. Però que si a ell li haguessis dit "bullir l'olla" al principi, no sabia que vol dir. Arrossegat coses d'aquestes vol dir això.

-Quant de temps dediqueu a fer el guió del monòleg?

Tres dies seguits en què el primer és visionat de vídeos i escriptura lliure bàsicament, amb els ítems i paràmetres que ens ha donat la direcció i els dos darrers dies és confecció del monòleg definitiu juntament amb el Quim i la directora, anant salvant les parts del guió que més els hagi agradat i refent les que no siguin tan bones i buscant rematades finals. També de cada personatge es busca una rematada final, que hi hagi un riure final, que hi hagi un acudit final.

-També ets animador de públic. En què consisteix aquesta figura?

Canvia molt de fet d'alguns programes de tele amb aquest. En aquest en concret consisteix en el dia del monòleg mentre estem assentant a la gent al monòleg, perquè els assentem d'una forma estratègica perquè entre ells no es tapin, la càmera que els enfoca no es tapin els uns i els altres, anar-los entretenint, que no estiguin allà en silenci esperant que els hi diguin, tu seu cap aquí, tu seu cap allà, sinó explicar-los-hi en què consistirà la nit, explicar algun acudit, fer conya amb ells... sobretot tenir amb ells el màxim d'empatia, resoldre'ls qualsevol tipus de dubte i fer que la seva estona allà sigui agradable, que poden estar bastantes hores, que almenys estiguin a gust, s'ho passin bé, no tinguin al davant un escenari buit, sinó que tinguin una persona amb què hi hagi interacció i els faci riure. La meva feina consisteix en això, també consisteix en gravar recursos, és a dir en fer-los riure i fer-los aplaudir i hi ha vegades en què després, al monòleg, sortiran riures o aplaudiments que els haurem gravat amb mi en comptes de fer-ho amb el Quim allà, però això són secrets de la televisió.

I després, la meva feina del dia del monòleg es doble, una és aquesta i l'altra és anar cantant als càmeres, amb el monòleg a la mà, els personatges dels que està a punt de parlar el Quim, per tenir-los ja enfocats per poder tenir així la reacció: "Previngut el Josep Maria que estan a punt de parlar amb ell. Ara el Josep Maria" i el càmera l'enfoca. Aleshores el Quim li diu "Ei bon dia Josep Maria" i el Josep Maria li diu "Eh, com estàs" i llavors aquest "Eh, com estàs" no ens agafa desprevinguts, ja el tenim punxat.

-La gent que ve el monòleg se n'adona que hi ha un guió?

Intentem que no. El Quim també té una *xuleta* amb l'ordre del guió i la té amagada. I hi ha una ordre que no se la pot saltar ningú i és que ningú del poble pot veure ni es pot quedar cap guió per allà. Ho hem de tindre tot bastant amagat en aquest sentit. I realment sí que el monòleg és *guionitzat* però hi ha part del guió que és espontani, que és

el que li surt en aquell moment al Quim, depenent de la reacció del públic, però intentem que la gent no noti que hi ha un guió.

-En concret a El Foraster que fas per animar la gent?

Primer els dono la benvinguda, és molt important donar-los les gràcies per haver vingut, és molt important també agrair a la gent a qui hem gravat i sortiran en pantalla i agrair als que hem gravat i que al final per problemes de *minutatge* no podran sortir al programa, però ja han sigut tots ells realment molt generosos de deixar-nos entrar a casa seva, d'entrar a la seva intimitat i clar, moltes vegades tenim tant de metratge gravat i al final el programa dura cinquanta minuts, que hi ha molts personatges que hem gravat que, o per guió no ens funcionaven, o perquè ells no tenen prou salsa tampoc no els hem tret, però tot i així també els agraim que s'hagin ofert a participar al programa. Els explico en què consistirà la nit, que consisteix en què primer veuran el visionat de tota la *buti* i després hi haurà el monòleg. Se'ls explica que siguin naturals, que no hi haurà una persona que els dirà "ara rieu", "ara ploreu", que siguin súper espontanis, que realment el que funciona és això, que nosaltres també necessitem saber quan una cosa ha funcionat o no i no la volem provocar. Si funciona i la gent riu i allò es bo, perquè allò és veritat. Si fiques aquí un aplaudiment fals o un riure fals, es notaria molt i no funcionaria. Els hi faig diverses proves de riure, els enganyo dient-los que els faig fer una prova de so per riure fluixet, una mica més fort, una mica més fort i aplaudiments finals, i això també ja ho fem, a part de per sí, per calibrar el so, per ja gravar-los i tindre recursos de la gent rient. Moltes vegades aquests *planos* de recurs són del poble en general perquè després llavors estarem enfocant a un personatge. Llavors quan veus a molta gent rient, moltes vegades ja són els dos *planos* que agafem abans. I consisteix en explicar-los tot això, explicar-los les normes, que tinguin els mòbils apagats, que no facin amb la mà visera si hi ha un focus que els enfoca a la cara, perquè clar, necessitem il·luminar el públic, amb lo qual pot ser una mica incòmode mi estar mirant al Quim i que hi hagi un focus que t'està enfocant a tu. Que no vagin al lavabo si no els hi diem... vull dir, totes aquestes normes bàsiques de comportament a l'hora de gravar el programa, informar-los també de quan s'emetrà que normalment no ho sabem mai però ja els hi diem que serà a partir de la primavera en aquest cas, i.... després explicar acudits, fer-los riure, ficar-te amb ells, sempre amb una condició, no puc dir res que després s'utilitzi a monòleg, no puc avançar res del que es dirà també. Per això jo sé que s'ha escrit al monòleg, perquè jo en sóc un dels guionistes. Amb lo qual no puc avançar res perquè sinó després el Quim ho diria i diria "Això ja ens ho ha dit el *gordo* aquell abans, el Ferran abans"

-A quin gènere pertany el programa?

Doncs no en tinc ni idea. És molt fort, no ho sé, bàsicament també perquè estem intentant amb els guionistes omplir els fulls de l'SGAE per cobrar els drets d'autor dels programes i s'havia de definir encara des de la primera temporada a quin gènere televisiu corresponia El Foraster perquè és una de les caselles que demanen i no estava definit encara quin tipus de gènere era. Per tant, si els de l'SGAE i els de la mateixa productora t'ho saben dir, jo encara menys. Gènere, no és *reality* show tot i que hi ha part de *reality*, que és veritat, que és la gent del carrer, és entreteniment, és humor, no és documental, no és turístic, però és que té una mica de tot. És un format molt nou, molt diferent en aquest sentit, no sabia dir-te a quin gènere correspon El Foraster.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí

-Què determina aquest èxit?

Doncs... buff... doncs mira podríem dir que hi ha l'èxit quantitatiu i l'èxit qualitatiu. En el sentit que l'èxit quantitatiu es mesura per *share*, és un dels programes que té més audiència de TV3, amb el qual podríem dir que hi ha moltíssima gent que ens està mirant cada vegada que fem el programa i per tant això és un programa amb èxit d'audiència. I èxit qualitatiu és perquè dintre d'aquesta professió els companys de feina, fins i tot els premis que ens han donat, doncs deixen veure que és una feina que li donen molt de valor i que té el reconeixement de l'altra part de la professió, dels professionals de la televisió, amb lo qual podríem dir que és exitós en aquest sentit, perquè la gent vol seguir veient El Foraster, li agrada molt, i tothom en parla molt bé.

-Quines són les claus de l'èxit de El Foraster?

Doncs n'hi ha bastantes. Una és el presentador. El presentador és un gran encert, per començar, és una persona amb qui tens empatia des del principi, se'l veu bona persona des del principi, mostra una part de sensibilitat molt bonica, que t'emociona, alhora que també et fot alguna clatellada d'humor que és molt bona. Té un equilibri molt gran entre l'emoció i el riure i això està molt bé. No mostra prepotència, no et cau malament en un principi, amb lo qual el presentador, per mi, és peça clau. Més claus de l'èxit... doncs que cada programa és totalment diferent a l'anterior. Sí que hi ha hagut patrons que es repeteixen però clar, els personatges que et vas trobant són gent de veritat, no són gent buscada, no són actors, amb lo qual cadascú t'explica una mica la seva veritat i a tots ens agrada veure què passa a casa dels altres, com allò de la casa dels famosos, t'agradava veure la casa dels famosos

perquè és a veure, què té aquesta persona dins de casa, doncs aquí és veure que té aquella persona a dintre de la seva vida. La segona també aquest sentiment patriòtic de què bonic que és el nostre país, ens agrada molt això també, som molt xovinistes els catalans en aquest sentit i realment tenim un país preciós i tenim un equip de realització preciós que agafa unes imatges molt *xules* dels paisatges que tenim, tant de mar com de muntanya, en aquest país. Les claus de l'èxit jo crec que són aquestes. I l'humor, l'humor, l'humor jo crec que és la clau de l'èxit número un. La gent estem en un període de crisi, en un període de males notícies que necessitem riure, i riure i emocionar-se avui en dia va buscat i si es fa bé, com en el cas de El Foraster, s'agraeix molt.

-Hi juguen un paper important les emocions?

Totalment, totalment, totalment. Sí, sí sí. Si no juguéssim les emocions, per començar, la meitat dels personatges que sortirien al programa no tindrien sentit. Perquè hi ha personatges que surten al programa que no t'ofereixen una part divertida, t'ofereixen una part que realment t'emociona, una experiència vital, algunes coses que els hi ha passat a la vida que t'emocionen per bé o per mal, però t'emocionen. I ens agrada això, tenir empatia amb això. Sí, sí, les emocions sí, hi juguen un paper clau, clar que sí. De fet és un dels segells de Brutal Media, és a través de les emocions arribar a l'espectador. 'This is opera' que és un altre dels grans èxits d'aquesta productora juga també amb l'emoció a través de la música. Aquí és a través de les vivències humanes i l'humor. Però per exemple no tindria sentit el cas del Pepe de Castellfollit de la Roca i que tot el país es bolqués en un Verkami per complir el somni d'una persona amb un càncer terminal perquè se'n vagi i pugui construir un vaixell i anar-se'n a on ell vol, a l'altra punta del món, creuar l'atlàntic. Ostres, si aquella persona no t'emociona dius, *bueno*, adéu. Però, hòstia, hi va haver *mogollón* de gent que es va bolcar en això i la idea va sortir del programa de fer el Verkami, no va ser pas iniciativa del home, va ser el director en aquest cas, Xavier Morral, que va dir eh, muntem un *micromecenatge* i ho vam llençar i va funcionar.

-Quina seria la fórmula d'èxit d'un programa televisiu?

Suposo que depèn del format, depèn del format... si el format són un tele-notícies doncs el format d'èxit d'un tele-notícies per exemple serà que t'expliquin bé les notícies, de forma objectiva i que te les facin entendre (somriu). En el format televisiu d'entreteniment és que et faci riure, que t'ho passis bé, que tinguis ganes de canviar de canal, que no et provoqui vergonya aliena... de vegades sí, depèn de quin públic busques això, la vergonya aliena pel morbo... la clau és connectar bé amb el públic que tens, tenint molt clar amb quin *target* et dirigeixes, quin objectiu de públic tens, quin públic és el teu potencial i donar-li a

aquell públic el que vol. En el cas del Foraster el *target* és molt ampli perquè tant ens veu canalla com ens veuen padrins, com ens veuen pares i mares de família, amb lo qual ha de ser molt genèric però ha de tenir punts per tot, en el sentit que ens ha d'emocionar, ens ha de fer riure i això és algo ho tenim tots des de petits i fins a adults.

-Què és per a tu l'èxit?

Per mi l'èxit és... (silenci) per mi l'èxit és ahhhhh... és l'aplaudiment, el reconeixement, de... clar, és que hi ha dos vessants d'èxit, hi ha l'èxit personal i l'èxit professional. L'èxit professional és això, gaudir de l'aplaudiment del públic a qui vas dirigit i dels teus propis companys de professió, o sigui de la gent del teu sector, el reconeixement de la feina ben feta dels que estan al teu mateix àmbit, això seria l'èxit professional per mi, i l'audiència en aquest sentit. L'èxit personal és aconseguir realment o superar aquells objectius que t'has marcat, les expectatives a la vida. Estar bé amb tu mateix i ser feliç.

-Què suposa per a tu formar part de l'equip de El Foraster?

Doncs primer que és una feina on m'ho passo molt bé, suposa per a mi també tenir dins del meu currículum un programa d'èxit com aquest, en el sentit de poder *fardar* de què jo estic a l'equip d'un programa que ha guanyat un Ondas, que agrada tant, que té tan bones audiències i haver conegut gent meravellosa i tenir bons amics amb qui nosaltres també hem rigut, hem patit i ho hem passat bé, ho hem passat malament, escrivint i pensant en molts programes i conèixer gent meravellosa com el Quim, com els altres guionistes, com els directors que hem tingut, els càmeres que són magnífics i sempre passen desapercebut, els realitzadors... Per mi formar part de El Foraster és un motiu d'orgull.

Lali Colomer, localitzadora des de la segona temporada

-Com es decideixen els pobles que visiteu a El Foraster?

Bueno es tenen en compte diversos criteris, és a dir, la proposta l'acostumo a fer jo perquè com que ja n'he fet tants més o menys ja controlo el territori i ja sé quins se n'han fet, quins no se n'han fet, quins he anat a localitzar i no es faran perquè veiem que no funcionaran... per tant la proposta l'acostumo a fer jo i a partir d'aquí acabo de comentar-ho amb direcció o producció i una mica entre tots ho acabem decidint. I els criteris són variats, es tenen en compte bastants elements a l'hora de dir si un poble es fa o no es fa. Primer hi ha un tema de territori, és a dir, intentem que sempre tot el territori de Catalunya estigui representat, és a dir, que hi hagi varietat de pobles per Girona, per Lleida, per Tarragona i per Barcelona, això és important, no només ens centrem en un municipi sinó que tots els pobles estiguin repartits per tota l'àrea de Catalunya, i aquest és un element. Després un altre element que també és molt important és que el poble tingui menys de 1000 habitants, això és bàsic i després ja hi ha la part més de ja criteris periodístics, és a dir, que un cop arribes al poble i comences a parlar amb la gent, doncs que creguis que la gent que hi ha allà o el que passa en aquell poble donarà joc doncs perquè es pugui fer un Foraster. I això ja és més un criteri diguéssim periodístic, d'olfacte, bueno... aquí és la part meva professional de saber detectar doncs que hi han suficients històries doncs perquè en allà hi pugui anar el Quim i puguem construir tot el programa, tant a nivell de reportatge tant a nivell de monòleg, és a dir que doni joc, és un poble d'aquests que diem, *bueno*, aquest poble dóna joc o no dóna joc? I després un altre element que té i que cada vegada ho tenim més en compte perquè al portar tantes edicions, cada vegada és més difícil trobar pobles, és que en un poble passi alguna cosa, o que hi hagi un element que ens pugui donar joc, és a dir, doncs en aquest poble fan la fira de no se qué, o en aquest poble passarà un carnaval... doncs anar el dia del carnaval. Això són elements que també es tenen en compte. Ara en aquesta temporada anirem a un parell o tres de llocs que sabem que passarà una cosa en el poble, són d'aquestes coses que alteren la vida del poble, que tot el poble està bolcat en allò i això també dóna molt joc a El Foraster. Seria això a grans trets.

-T'ha passat d'anar a un poble amb la intenció de fer la localització i fer-te enrere?

Moltes vegades, i tant.

-I al poble no ho saben qui ets, en principi?

Bueno, hi ha de tot, al principi anava molt d'anònima, però ara em resulta difícil no dir-ho de seguida, perquè al final ho acaben descobrint i bueno, la gent al final ho saben, qui sóc i que vinc a fer.

-En quin moment es fa la localització d'un poble?

Intento anar amb molt de temps d'antelació, perquè clar si un poble dius, ostres, aquest no funcionarà, o per calendari no hi podran anar, doncs millor tenir una mica de calaix de pobles, és a dir, doncs no podreu anar a aquest podreu anar a aquest altre. Jo vaig molt *adelantada*, jo vaig bastant *adelantada*, vaig bastants mesos *adelantada*... Hi ha molts pobles d'aquesta temporada que jo he localitzat a l'estiu, perquè jo m'he d'assegurar que hi ha un marge doncs d'això, doncs que hi hagi alguna alternativa.

-La localització la fas sola?

Sí, sola, sempre vaig sola.

-En què consisteix la feina de localització?

Jo normalment sempre truco, *bueno* faig una recerca telefònica o m'intento informar una mica de quins elements hi ha en aquell poble i què... per exemple si és un poble que té riu, si és un poble que té muntanya, *bueno* m'informo d'aquell poble, què hi ha i truco a l'ajuntament, llavors m'asseguro quants habitants té... faig una mica de recerca prèvia i a partir d'aquí ja vaig al poble perquè la millor localització és la que és sobre terreny, és anar allà i trepitjar carrers, o sigui, conèixer la gent en persona i res, jo arribo allà i un cop allà doncs miro quines són... o sigui és important que quan arribo a un poble que no coneixes res ni a ningú, que les fonts, la persona que et pugui donar un cop de mà per conèixer veïns, que aquesta persona sigui útil de veritat, és a dir, que tu detectis que la persona que et pot posar en contacte amb gent o veïns o que et pugui explicar històries sigui una persona que entengui el programa El Foraster i el que busca. Si tu detectes que aquesta persona no entén el que tu estàs buscant aleshores t'has de buscar la vida intentant detectar qui realment és la persona útil que et pot ajudar. Clar jo per exemple vaig a l'ajuntament, si veig que l'ajuntament em venen unes coses que no m'interessen, de

vegades em diuen, aquí hi ha un museu... clar, El Foraster als museus no va, no és un programa de museus, llavors ja entenc que no estan entenent el que busco, doncs me'n vaig a un bar i busco el bar, o pregunto al bar, o pregunto pel carrer, o pregunto per una botiga, o sigui vaig ficant el nas a tot arreu on crec que em poden donar informació útil pel programa. I *bueno*, com que més o menys ja, com que ho he fet molts cops, més o menys ja sé detectar d'on puc treure material o d'on no el puc treure, però *bueno*, és una feina molt de terreny, de trepitjar terreny i de preguntar i de caminar i de ficar-te als llocs i de no tallar-te a l'hora de picar timbres, que al final és l'única opció que tens.

-I després d'aquesta visita amb quina informació comptes?

Bueno jo faig un informe de cada personatge que pot sortir a El Foraster faig un informe i explico les característiques d'aquella persona, doncs si per exemple és un senyor que és un pagès, doncs explico, faig un informe explicant doncs aquest senyor fa això, pensa d'aquesta manera, perquè també els faig entrevista per veure una mica per veure si tenen gràcia o no parlant o per veure si el que diuen és divertit i *bueno*, faig un informe perquè després això, la direcció del programa quan vagin a gravar sàpiguen què poden anar a fer amb aquest senyor. Jo els explico mira amb aquest senyor podríeu anar aquí, podríeu fer això i li podríeu preguntar sobre això, és una mica la meva funció en aquest sentit.

-Enregistres so i imatges?

No, només faig l'informe escrit i ja està, perquè és que per anar més ràpid... i després sí que tinc una reunió amb direcció i ho explico, mira aquí hauries d'anar, aquí perquè això perquè lo altre i tot això.

-Els llocs més habituals per obtenir informació quins serien?

L'ajuntament, el carrer... els bars són una gran font d'informació, les botigues, si al poble hi ha botiga doncs sempre és un bon lloc per anar a preguntar, *bueno*... els llocs més així, més típics del poble, la plaça del poble normalment si hi ha gent, sempre hi ha un grup... a tots els pobles sempre hi ha un grup de jubilats i *bueno*, a la plaça vas allà i preguntes allà. Les senyores pel matí, que van a comprar amb el cabàs, com que ja veus que és del poble, doncs també l'has d'abordar pel carrer i preguntar-li.

-Quant de temps pots estar en un poble per fer la localització?

La mitjana són dos dies. Perquè hi ha gent que potser et diuen, mira aquest no el trobaràs fins demà a la tarda, doncs llavors, almenys tens un marge de dos dies. També hi ha molta gent que veus que no et

servirà de res llavors fins que no trobes allò de triar el gra de la palla diguéssim, clar amb dos dies vas seguríssim.

-També ets guionista del programa?

Bueno, l'any passat sí, també vaig fer uns guions, aquest any només he fet localitzacions. La part de guió era la part que un cop gravaven ells, tornaven amb el monòleg i amb el reportatge fet, el guionista el que fa és ajunta les dues parts i escriu els "offus" del Quim, el que diu el Quim en el programa, els "offus", això ho fa el guionista.

-A quin gènere diries que pertany el programa?

Entreteniment.

-Creus que és un programa d'èxit, el Foraster?

Sí, totalment.

-I què creus que determina aquest èxit?

Jo crec que el format és un format *novedós*, que és un format que ja fa que tingui un plus, al ser un format nou i diferent, d'entrada doncs dius, ostres, això ja et crida l'atenció per un costat, l'altre element important crec que és el Quim, que és una persona que sap connectar molt bé amb la gent i després el fet de fer territori. Catalunya no és Barcelona, fent El Foraster te'n dons compte que Catalunya són molts pobles i TV3 està molt implementada en tot el que és diguéssim territori diguéssim més enllà de Barcelona i això ha sigut un gran èxit, fer territori i després que ha arribat a públic familiar. Una cosa que té molt bona El Foraster és que se'l mira l'àvia i se'l mira el nét, i quan aconseguixes que un programa assegui en un sofà a tres generacions o a dues generacions, acaba sent un programa d'èxit, perquè és un programa que es mira tota la família i això és molt difícil d'aconseguir però El Foraster ho ha tingut. Que als nens els encanta i a la gent gran també, i ha fet que tingui molt de públic en aquest sentit.

-Aquestes serien les claus de l'èxit, el Quim, el Format, el Territori i el fet que arribi a un públic familiar o creus que hi ha més claus?

Després a nivell més tècnic, a nivell professional, també hi ha una part de guió que també està molt ben aconseguida, de saber treure punta a les coses, els personatges també han sigut molt importants, saber trobar bons personatges i crec que això també forma part de l'èxit. Bueno, vull dir, és un conjunt de coses, però també seria la part aquesta de guió i de treure bons personatges, també crec que ha format part de l'èxit perquè hi ha molta gent que se'n recorda de El

Foraster per la gent que ha sortit, pels personatges que s'han trobat, vull dir, que hi ha una tria aquí també, hi ha tota una feina molt elaborada al darrere.

-Hi juguen un paper important les emocions?

En aquest programa? Sí, sí sí sí. I tant! Sí, jo crec que sí. Jo crec que és un programa que et permet riure, et permet emocionar-te, i sí sí, jo crec que amb El Foraster tothom en algun moment s'ha emocionat i tothom en algun moment ha rigut, per tant, sí sí, és un programa que toca les emocions, totalment.

-Quina seria la fórmula de l'èxit d'un programa televisiu?

És una pregunta molt difícil aquesta, jo crec que si la tinguessin els programadors... la pregunta del *millón*, perquè l'audiència d'avui dia, els espectadors, va tothom... jo crec que està tot molt fragmentat i és molt complicat trobar un programa d'èxit. No sé, jo crec que és un programa que et connecti amb la gent. Però no sé, tampoc sé si t'acabo de contestar amb aquesta resposta, però crec que la gent se senti identificada amb allò que estan explicant i que s'ho passi bé mirant la tele. Això també crec que al final tu el que busques quan mires un programa de tele és que t'entretengui, encara que t'estigui explicant una història o drama, però que com he dit que passis una estona i que desconnectis una mica de la teva vida: doncs mira aquesta gent també els hi passa això, o mira això que m'estan explicant, que està molt bé. Crec que aniria per aquí.

-Per a tu què és l'èxit, com el definiries?

Bueno, jo crec que l'èxit és estar content amb el que fas, jo crec que és això. Jo ho relacionaria amb això, estar content amb el que fas, independentment de si això que fas té molt reconeixement públic o no el té, a mi això m'és igual, jo almenys ho veig així. Que estàs content amb el que fas, encara que la teva feina o la teva vida, és igual, allò que fas, és una cosa molt minúscula que potser forma part d'una gran cadena, és igual, però oi que tu estàs content amb el que fas? Doncs ja està, per a mi això ja és l'èxit.

-I per a tu que suposa treballar a El Foraster?

Treballar a El Foraster a mi és una feina que per un costat és molt desgastant i molt cansada però per l'altre costat és molt agraïda. Per mi ha sigut molt agraït treballar a El Foraster, perquè també és veritat que, *bueno*, que al final desenganya't, a tots ens agrada treballar en programes que els miri molta gent, això al final també va una mica relacionat, però és un programa molt agraït de fer, perquè és un

programa que l'elaboració és molt complicada però després com que veus el resultat final i està tan ben fet tot i les peces encaixen tant, de cada u de la seva feina que ha fet, des del que fa el monòleg fins al Quim, fins al que grava, fins al muntador... o sigui és un engranatge del qual les peces quadren tan bé i el resultat final és tan bo, que és com molt agraït, no? Perquè tens la sensació que has format part doncs d'això, de tot un programa i que la teva feina ha sigut molt important, perquè al final, al costat de la feina de l'altre i de l'altre i de l'altre doncs el resultat acaba sent molt bo. I a nivell personal doncs també m'ha permès conèixer Catalunya però molt, vull dir, jo conec Catalunya de pam a pam. I *bueno*, he conegut gent molt interessant... en aquest sentit també ha sigut per mi molt gratificant.

Marc Duran, càmera i il·luminació

-Què suposa per a tu treballar a El Foraster?

Per mi suposa viatjar per Catalunya, que em mola, que m'agrada, conec poblets i conec paisatges sobretot, jo sóc més de conèixer més paisatges que gent. A mi m'agrada la tranquil·litat dels pobles, conèixer zones diferents, poder retratar aquestes coses, a part d'estar-hi, ràpidament i vaig a treballar i m'agrada poder retratar els paisatges. Hi ha dues unitats, una que retrata paisatges i l'altra que va amb el Quim. A mi m'agrada més la de retratar paisatges i fer *planos*, estar en hores maques de llum, triar els llocs amb les llums adients i poder-ho fer maco. A mi el que més agrada és això, i menjar bé, quan podem.

-Normalment llavors tu estàs en aquesta unitat B?

Nosaltres ens ho partim, *vale*? Són dos operadors de càmera en el qual hi ha tres dies i llavors fem un operador de càmera fa un dia sencer la primera unitat que és el Quim, l'altre dia fa la segona unitat, que és el Tòniu, el realitzador i l'últim dia ens el partim, de manera que puguem repartir la feina, perquè la unitat aquí és bastant dura, passes moltes hores amb la càmera al damunt de l'espatlla, i és més dura físicament i l'altra és més agradable, pot anar més tranquil·lament, pots fer allò: d'entrada anirem a retratar un molí que no se qué, ara mirem aquell paisatge, *hòsti* para aquí que mira això que és *xulo*, ho anem fent bastant així. El Tòniu normalment ho té bastant programat també ara, ha anat canviant segons el realitzador però ara ell té molt clar que vol anar a veure, a on ho vol anar a veure, i ens ho mirem bastant amb l'hora de sol, quina és bona perquè allà sigui maco, etc. Abans anàvem una mica més a l'aventura, les altres temporades però ara està bastant controlat.

-El dia del monòleg també graveu. En què consisteix aquesta feina?

Tot el paquet gran que hi ha, que són tres dies en allà, que són aquestes dues unitats, que gravem tot lo fort, les entrevistes a la gent i tot, i tot ho gravem aquests tres dies. Llavors el dia del muntatge hi ha un muntatge que s'ha fet prèviament, pels guionistes, els muntadors, el director, etc. que es passa a la pantalla. La meva feina o la feina dels càmeres allà... quan hi vaig jo la meva feina és il·luminar aquest espai i treure-li la possible gràcia que podia tenir, tu vas venir per exemple en un que era negre, que no tenia res, però hem anat a altres que hem anat al casal del poble, que hem anat a un pavelló... Segons el lloc s'intenta treure el màxim sentit. Què fa el director de foto en aquest sentit? Treure el màxim profit d'això. I en el monòleg controlar entre els dos càmeres i el realitzador controlar tot lo tècnic, les 3 o 4 càmeres que van alhora, entre els 3 ho maneguem tot.

La Il·luminació quan hi vaig jo la dirigeixo jo, si no la dirigeix el càmera o el director de foto que hi ha però la fan amb un esquema molt bàsic i molt senzill els de Teatre de Guerrilla. Ells porten els llums i ells són qui ho il·luminen, dirigits sobre unes premisses que es van marcar fa temps ja, que és una cosa bàsica, però a partir d'aquí si hi ha espais en els quals necessiten algo extra de llum, com de vegades hem fet de portar làmpades a les taules, o si vas en una església a Boí, més *leds* per il·luminar les columnes... una mica és localitza abans, durant la gravació d'aquells tres, un dels tres dies venen els de teatre de Guerrilla i hi van amb un de nosaltres i mirem que necessitem tècnicament, i llavors el dia del monòleg ja tenim tot previst el que farem.

-I en el muntatge no hi participes?

Jo no, jo només faig... els operadors de càmera diguéssim, només fem: anem a gravar els tres dies aquests i el dia del monòleg. En total fem quatre dies per programa. Llavors hi ha tot lo que són postproducció, són els muntadors, els guionistes, el director... *patim patam*... que allà a Brutal Media, a Barcelona, fan l'estructura del programa. Però nosaltres només ens dediquem a gravar el directe, lo del programa en allà, i el dia del monòleg.

-Preveieu el tipus de muntatge a l'hora de gravar... què és el que teniu en compte?

El muntatge de lo que és el Quim, con que nosaltres anem amb una sola càmera i és tota l'estona el Quim amb un personatge, el que tenim en compte és que ens estiguem movent tota l'estona. Això vol dir que estiguem ara endavant, ara en darrera, anant cap a un costat, anant cap a un altre... que mai canviem el *tamany* de plano, perquè després quan això es munta, que es munta amb *jamcat* que es diu, que és per tall, no hi hagi un salt molt alt entre una paraula o una altra. Nosaltres mai no sabrem com anirà muntat això, perquè a lo millor doncs un diu una frase i aquesta frase la diu però després interessa una frase que ha dit un minut després i això s'ha de muntar i es munta per tall, no hi ha més càmeres per reforçar això, sinó que és una sola càmera on surt el Quim i el personatge. Per tant ens hem d'estar movent tota l'estona endavant, en darrera i al costat perquè això quan facis el tall per càmera no salti, o sigui, de un plano curt, vagis a un plano més gran. Que d'un plano que estàs més a la dreta, vagis a un plano més a l'esquerra. Això en quant al Quim és totalment, tota l'estona movent-te movent-te movent-te, endavant, endarrera i d'un costat cap a l'altre. Això perquè sigui més agradable a la vista quan es munta.

Amb la segona unitat per exemple és fer planos macos o explicar coses, està molt en contacte la primera unitat amb la segona unitat i lo que ens diuen és, jo que sé, avui hem gravat un advocat i creiem que hi ha molts advocats en aquest poble, o immobiliàries, que és on vam anar a Calella, doncs *planos* de tot d'immobiliàries. O aquí, ens falten planos d'una casa que hi ha, que hem gravat... feu-los vosaltres de lluny. Doncs nosaltres els fem de lluny i els fem el més macos que podem. Anem com suplint el que la primera unitat no pot fer perquè està molt amb el Quim i a part fent "boniquismes" que en diem, que és fer el poble maco i explicar una miqueta què hi ha allà.

-En aquesta previsió de muntatge que feu amb el primer equip, us pareu en algun moment per canviar de posició?

Normalment la premissa és tota l'estona, tota l'estona anar-se movent. Perquè no ho sabem, no ho sap ni la Joana que és la directora, no se sap mai como es muntarà, per tant és tota l'estona, tota, anar-te movent molt suaument perquè no tremoli molt tot, anar-te movent perquè ells puguin tallar. En cas de que imagina't que una frase els hi falta, ells amplien una mica el plano perquè no salti tant. Això després a *postpo*. Però els càmeres l'únic que tenim és fer *planos* diferents dins de la mateixa situació i que tot valgui per fer qualsevol moment qualsevol paraula o frase que pot dir la persona entrevistada pot valer, per això ho hem de fer suau, que tot valgui.

-Quin tipus de material feu servir?

L'equip del Quim porta una càmera amb una òptica i després com que portem moltes hores la càmera aquí davant doncs porteu un estatiu. Un estatiu són uns ferros que portem una càmera a sobre i que fa que aquesta càmera es pugui repenjar a sobre de l'ombro una miqueta. Fa que puguis portar la càmera a l'ombro i portem una barra que ens va amb un cinturó a la cintura de manera que la càmera descansa allà i llavors no pesa tant. L'únic que fa es que t'estabilitza una miqueta la imatge i tu puguis descansar, no estiguis tota l'estona aguantant la càmera. A la primera unitat anem així, portem un petit *led*, molt petit, per si anem a una cova molt fosca i hem d'il·luminar algo, però il·luminem com si no il·luminéssim nosaltres, no és una llum de telenotícies o informatiu, sinó que ha de semblar que no hi hagi llum posada allà. Il·luminem molt poc. La base d'això és que nosaltres anem als llocs i la llum que hi ha és la que hi ha i aleshores ens hem d'espavilar perquè allò es vegi i quedi lo millor possible. No posem llum ni il·luminem, tot és tal com va. Al monòleg sí il·luminem i fem un teatre, però als reportatges que fem, normalment, a no ser que anem a una cova que no hi ha llum, la llum que hi ha és la que hi ha. Aleshores nosaltres i el Quim ja sap com posar-se perquè la llum li toqui a la cara i no li toqui un contrallum i quedem foscos.

Aleshores el que portem a la segona unitat són dues càmeres més amb tres o quatre òptiques diferents: una angular, un tele... per poder acostar-nos més o poder fer un espai més petit, una església per exemple, amb una angular es veu tota. Amb un trípode per una càmera i una slider, que és com un *traveling* petitet que fa un metre i mig i que podem posar a terra o podem posar amb uns trípodes i posem la càmera allà i és una càmera que es mou d'un costat a l'altre. Això per fer panoràmiques i paisatges i coses d'aquestes va molt bé.

O sigui que la primera unitat va "a pelo" diguéssim amb aquest estatiu *vale*, que és una cosa perquè es recolzi l'ombro i que pugui descansar l'operador i la cosa quedi més estable. I la segona unitat porta un trípode una altra càmera, una altra càmera i l'slider.

-I pel que fa al so?

El so en aquest cas és una premissa que van fer al principi del programa, que ja no volien que hi hagués la figura del tècnic de so, perquè és com més gent encara que està en el rodatge i deien que es perdia espontaneïtat. Jo no hi estic d'acord, és un tema que és com delicat, perquè ens fan fer de tècnics de so als càmeres i això del so és molt important en aquí i aleshores nosaltres sempre hem defensat que hi hagués un tècnic de so, però direcció i producció i tot això van decidir que no. Aleshores d'aquesta manera nosaltres posem dos micros,

posem un micro al Quim, que sempre el té aquí a la solapa, que no es veu, i un altre micro que és el que ell porta, el que fa les entrevistes. D'aquesta manera el Quim sempre està sonoritzat i el micro, aquest altre, el té pels personatges. I llavors tenim dos controls d'àudio i més o menys controlem que se senti bé. El que passa és que ja et dic, nosaltres som càmeres i *buena*, això del so sempre és una mica així, portem quatre anys i ja no es canviarà, però com que se salva, doncs ja val. La premissa és una miqueta que no siguem gaire gent, que no hi hagi molts tècnics perquè si estem entrevistant a la gent, doncs es talla. En principi que siguem doncs el càmera, el Quim i el director. I el productor sigui fora. Si hi ha una altra figura és un tècnic de so amb una perxa o un no sé què, doncs el convidat es pot tallar, per lo tant intenten que això no passi, jo ho entenc.

L'equip B normalment porta micròfons a càmera, que és per gravar si s'aprofita, però normalment totes les imatges que es graven amb la sonoritat, van amb música o van amb sons que vulguin posar després a postproducció, però normalment l'àudio no val. Pot ser que valgui, eh! Però normalment perquè quan estem treballant doncs anem xerrant, se'ns sent més a nosaltres que a l'àudio, això és un àudio de referència més.

-Quins tipus de *planos* feu servir?

Amb el Quim normalment fem un plano mig que hi entrin els dos personatges però ja et dic, també ens obrim al plano sencer, al plano figura, entrem una mica també a primer plano, o sigui anem variant a tota la gamma de *planos* que hi ha, des de primer pla a pla mig i a plano figura, fins i tot a pla general. No parem de moure'ns.

I a la segona unitat també és lo mateix, depèn d'on estem, que estem retratant i què fem, doncs anem canviant d'òptiques, depèn, hi ha teleobjectius, hi ha angulars, van variant bastant.

El dia del monòleg portem quatre càmeres, una càmera que és per un plano mig del Quim, que és una càmera que sempre està així, un plano que és com un plano general de l'escenari, hi ha una altra càmera a l'escenari que va gravant la gent com riu i com fa, normalment l'animador de públic ja li diu abans a quin personatge han d'anar gravant, ell té el guió i va xivant-nos per *walkie* qui va a cada moment i qui va després. I encara tenim una altra càmera al darrera, fixa al darrera, sense operador, que és un escorç del Quim diguéssim, que és des de darrera del Quim, amb el públic de *fondo*. Aquests són els quatre *planos* principals, després depèn de l'espai doncs fem *go pros* i les pengem perquè llueixi més.

-Com decidiu els paisatges que gravareu?

Normalment des de realització el Tòniu s'informa d'on anem i s'intenta situar una miqueta on som i d'on som doncs ell s'informa: hi ha l'ermita del qual, hi ha un pont no sé *quantos*... de vegades ens ajuda algú de l'ajuntament que ens porta a llocs que no coneixem i ens seria molt difícil arribar-hi i ens diu des d'aquí es veu molt bé el poble...si no ens espavilem nosaltres, doncs Google Maps, mirem la zona i quines coses ens agradaria fer, i a partir d'aquí si que ens distribuïm les hores de llum amb ells llocs: *hòsti* això serà molt *xulo* al matí, vale... tot això pensant que no hi ha núvols ni plogui, sinó que el sol és... que hi ha un cel net i hi ha sol. Doncs ens marquem una miqueta el que volem fer i ens fem un *planning* de tres dies i anem segons l'hora. Doncs avui volem fer una posta de sol, *vale* doncs a aquesta hora hem de ser aquí. Demà volem fer una sortida: doncs anirem aquí des d'aquest punt d'aquest punt que és molt *xulo* i farem una sortida. *Mentres* anem d'un lloc a l'altre ens trobem llocs súper *xulo* que parem, baixem, fem els *planos* i continuem, hi ha una mica d'improvisació i una mica de planificació. Però si que s'intenta retratar l'espai el més maco que és.

-Quins criteris utilitzes per decidir la il·luminació de l'espai del monòleg?

El monòleg, quan ho va fer el primer director de foto va marcar molt amb direcció com ho volia. Van fer moltes proves i al que van arribar és a que volien una cosa que no es notés, és a dir, no anem a muntar un espectacle a qualsevol lloc, sinó que sigui bastant casolà, com el programa, si és un teatre doncs que es vegi com un teatre normal, no anem a posar ni llums, ni rajos, ni històries, ni fums, ni coses... sinó que sigui com molt proper a la gent, molt normal. Sí que es reforça l'espai si és maco, s'intenta il·luminar, jugar una miqueta bé, i aquí ja ve una mica el gust del director de foto, però sempre s'intenta que quedi en concordança amb l'espai que és, és reforçar l'espai i ja està. I el públic que es vegi bé, que el que interessa són les reaccions de la gent, no un públic fosc i de color *raro*... no. O sigui que és una llum blanca mona més o menys i que vagi bé perquè es vegin les reaccions de la gent, no gran lluïment de la llum, sinó bastant auster, això són les premisses.

-Si per un cas l'espai on heu de fer el monòleg fos molt gran, quines eines teniu per fer-lo més acollidor?

Això ens ha passat per exemple en pavellons, pavellons d'esports, que l'ajuntament té el pavelló d'esports, que això per l'àudio és horrorós, perquè hi ha molta reverberació i la veu es nota, però el que fem normalment és com una caixa negra, *vale*? Si muntem un escenari i nosaltres hi posem les cadires i només il·luminem el que es veu, lo altre

queda negre, per lo tant, sembla negre. I aquest negre pot ser que hi hagi un metre o pot ser que hi hagi vint metres, no es veu. Aleshores, acotem la llum al que nosaltres volem veure. Muntem un escenari petit, muntem el seu trust, que són aquestes barres que hi ha on pengem les llums, muntem potser una mica de cortinatge pel costat i després les cadires i ja està. O sigui, d'un espai gran en fem un de petit, il·luminem només la part que ens interessa, la resta ho deixem negre.

-Una vegada feta la gravació, es poden modificar les imatges si no han quedat ben il·luminades?

Això en principi no ha de passar, en principi ja ho veiem si un personatge no es veu bé. Nosaltres hem d'il·luminar tota la gent i tot perquè tothom es vegi bé. Per això et dic que no és una il·luminació súper *xula* i creativa i tal sinó que és bastant funcional, llavors això en principi no ha de passar. Sempre si passa una miqueta, que un queda més fosc o un queda més clar o passa alguna cosa, sempre a *postpo* amb els muntadors doncs acaben d'ajustar la llum una miqueta: doncs mira aquest el pugem una miqueta, o aquest el baixem una miqueta. Però en principi durant la gravació ja ha d'anar tot ben regulat, il·luminem tot bé de manera que no hi hagi cap mena de cosa rara.

-Què diferencia la teva feina de la del realitzador?

Home, molt. I encara et diria més, del director. El director té el programa al cap, o es fa el programa al cap a mesura que l'anem trobant, perquè és un programa que s'està fent *work in progress*, o sigui, no hi ha guió. Ara mateix, aquesta última temporada és quan ho tenim més controlat encara, sabem quins personatges sovint farem, després ens en trobem d'espontanis, al principi era molt més espontani tot, ara la Lali localitza més i ens diu quins personatges hi ha, i anem molt més controlats. Aleshores el director va tenint el programa al cap. Què fa el realitzador? El realitzador ajuda a il·lustrar el que necessita el programa. Constantment estan parlant direcció i realització i estan dient: em falta això, *planos* d'arbres, em falten *planos* de tractors, em falta un plano que es vegi una posta de sol perquè hem anat amb el Quim a fer una posta de sol i acabarem des d'aquí amb una posta de sol... estan una miqueta passant-se una miqueta, com va per un costat o com va per l'altre. Realització és més de l'apartat de la imatge d'això, direcció és més del contingut amb el Quim, que és qui va amb la primera unitat. I realització va amb la segona. Per tant, els *planos* macos, els *planos* careta,, totes aquestes històries que reforcin les històries del Quim, tot això ho fa realització. I quina diferència hi ha amb mi? Jo he de fer tot això maco. Ell em diu, hòstia hem de fer això, hem de fer arbres, hem de fer tal, hem de fer rius, hem de fer pasqual... doncs ho faré el més maco que sàpiga. I en el monòleg doncs

és el mateix. O sigui, cadascú fa lo seu. Jo intento potenciar l'espai tal com és, bastant auster i natural.

-Quin nivell d'autonomia tens?

Aquest programa és bastant lliure. Lliure... a veure, si vas amb el Quim tu tens la premissa d'anar seguint el Quim tota l'estona, llavors hi ha moments que fem els reflexius, i aquests reflexius són jo que sé el Quim en una roca mirant a l'infinit, o en una barca mirant al port, o en un no sé què, que són moments en que es posa un off, una veu en off i ell allà només està mirant. Doncs aquí normalment els càmeres que fem això ja fa temps que ho fem i et donen autonomia com per crear, tu mateix tio, una mica d'aquí, una mica d'allà, grava un primer pla, ara te'n vas una mica més lluny i ho fas més obert, i tu vas com rotant perquè no salti i es pugui muntar. O sigui et diuen una miqueta el que volen però ja confien molt en nosaltres de com ho podem fer.

En els paisatges, en la unitat 2, doncs lo mateix, almenys el Tòniu en mi confia molt, *bueno* confia amb tots, vaja, de vegades diu, mentre jo faig això, jo faig uns *planos* d'aquests arbres i tu fas uns *sliders* d'aquests altres. I aquí ja va molt al gust de l'operador, a l'hora de decidir decideixo l'*enquadre*, el moment de llum... tot molt consultat sempre amb realització. Jo consulto molt amb realització: què et sembla això, o allò altre? Ell em diu això va bé per això, això no cal fer-ho perquè no ho muntarem. Ells tenen molt més el programa al cap i nosaltres plasmem el que ells volen.

-Creus que has aportat la teva empremta personal?

Jo crec que el Tòniu sempre m'ho diu... em diuen que tinc un bon ull i que sóc ràpid. O sigui, de seguida veig el plano. Per exemple passo per un lloc amb furgoneta i dic, para aquí, mira mira, el sol, tal... i ho retrato bé, tinc bon ull fotogràfic. Això se'm dona bastant bé.

-Per què creus que agrada el programa?

Una perquè és de Catalunya i ara està molt de moda fer el catalanet. Dos, perquè el Quim és bona persona i transmet aquesta naturalitat i transmet aquesta innocència que crec que agrada i no molesta... al principi era una mica delicat, jo me'n recordo als principis de tot que no sabies si se ne'n fotia de la gent i era aquesta línia d'a veure què, i s'ha anat transformant en molt més com una mica de gent, un que fa coses amb la gent i tot, i com un bon *nanu* que va pels pobles i coneix la gent i a veure que li expliquen, i això agrada, i ell ho fa molt. bé. I és proper, és un programa proper, i és un programa sense massa mitjans, anem allà amb una càmera i gravem, no portem ni helicòpters, ni grues, ni històries ni res, i amb això s'agafa molt l'essència de la gent. I quan

agafes la essència de la gent i ho expliques, jo crec que arriba. Com menys filtres hi hagi, com menys artificial sigui això, molt més arriba a la gent, i jo crec que la base és aquesta: 1- estem parlant de Catalunya, 2- el Quim ho fa molt bé, s'acosta molt a la gent, i 3- la gent és molt espontània i això agrada.

-A quin gènere pertany el programa?

Per mi això és entretenir, o sigui és entreteniment cultural casolà català. No sé... o sigui no és un programa cultural, *bueno* no crec que ho sigui massa perquè no t'està parlant de cultura, t'està parlant de persones. No sé és un gènere una mica poc definit, no te'l sabria definir. És un entreteniment personal també, perquè hi ha molta història íntima allà, vull dir, no és un concurs. Però no sé com descriure'l. Entreteniment personalitzat... no personalitzat tampoc.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí. Home és el segon programa més vist de TV3 després del tele notícies. Ho està petant, jo al·lucino, ho està petant.

-Què creus que determina aquest èxit?

Una mica les claus que t'he dit abans, és lo d'abans, per què té èxit? Doncs perquè és de la terra, Catalunya, que ara tots els programes estan fent aquí això de Catalunya, independència i tot això, per lo tant és un programa catalanet, tenim un bon conductor, el Quim, li va molt bé la gent i jo no crec que actui, a veure evidentment hi ha moments que deu fer una miqueta que actua i tal però és bastant ell, i pregunta i fa i desfà, *vale?* Té un personatge el Quim també... però ho fa bé i sap arribar molt bé. I després que després aquest fet de que sigui bastant auster i bastant en directe, de lo que està passant, encara que no és en directe però si la gravació, fa que doni molt de sí, doni molt d'ell mateix, expliqui coses que al·lucines que t'explica, etc etc. Aleshores tots aquests factors fa que tingui èxit.

-En l'èxit de El Foraster hi juguen un paper les emocions?

Sí, perquè la gent, hi ha molta gent que se sent identificada amb aquests personatges o plora amb ells, riu amb ells, riu d'ells... jo crec que la gent se sent identificada, es veu en aquell pagès, es veu en aquell altre que... i fan una mica de mirall, perquè com hi ha tants personatges, fan una mica de mirall amb la gent, i per això emociona i està *muntadet* també que emocionin, t'hi posen la musiqueta perquè emocionin... jo crec que tot ajuda.

-Quina seria la fórmula de l'èxit d'un programa televisiu?

Per TV3 que sigui que es parli de Catalunya, que hi hagi un tí simpàtic o uns simpàtics presentadors, que no tingui límit d'edat, que sigui des de l'adolescència fins a la vellesa, com menys personal millor, així és com impersonal i que parli, que hi hagi coses de persones, que la gent expliqui coses seves, així la gent fa la xafardera, li agrada saber coses dels altres o riure amb els altres i riure's d'ells i aleshores aquestes quatre coses fa que un programa a TV3 tingui una fórmula excel·lent.

-Què és per a tu l'èxit?

Jo crec que l'èxit és arribar fins a un punt molt alt on tothom (ho dic en global, no un programa, ni una persona, ni res), l'èxit és arribar a un punt àlgid, no sé si el més alt, però bastant alt, en el qual ets reconegut pel populatxo, per la gent en general. Per lo tant per a mi tenir èxit no és gens important. A mi m'agrada que un programa, una persona, un fet es valori per lo bé que s'hagi fet, no si es té èxit o no. L'èxit per mi és quan una cosa arriba a una mida bastant alta o alta, i el populatxo diu que allò està bé. La majoria, jo dic el populatxo, no és despectiu. Moltes coses que tenen èxit són una "puta merda", amb perdó però són una merda. Per a mi l'èxit és això però per a mi no és gens important. Home, sempre està bé que et reconequin, però també pot ser que estiguis en un lloc que no et reconequin i estiguis fent coses súper *xules* que no tinguin èxit. Per mi lo important és fer coses que tu gaudeixis fent-la i que estiguin bé segons el teu parer, *vale?* Jo per exemple he fet coses d'èxit que són una merda, també n'he fet, i no m'agrada gens, *vale?* L'èxit és allò però a mi me la... me la... vull dir al contrari, no... si està bé allò que faig i coincideix que lo que m'agrada que estic fent i *disfruto* fent-ho arriba a la gent i té èxit, collonut, però jo prefereixo no tenir èxit i fer una cosa que m'agradi i que hi cregui que no pas fer *telebasura* que tingui molt d'èxit i arribi a molta gent.

Oriol Japo, coordinador de postproducció de El Foraster (4a i 5a temporada) i muntador

-En què consisteix la teva feina?

Doncs és assegurar que un cop tot el material de rodatge arriba a la productora, aquí estigui assegurat, això vol dir que aquí hi hagi còpies de seguretat vàries, perquè no hi hagi cap problema, i organitzar-ho de tal manera que els muntadors cada cop que necessitin ajuda en abordar noves seqüències o en fer les típiques coses que fem per tots els programes, com la careta que més o menys sempre és la mateixa, els dards... aquestes coses les faig jo. Els muntadors fan més coses de contingut de nou programa. És més que res sempre estar a disposició del muntador pel que necessiti i donar-li un cop de mà, sigui baixant músiques, sigui muntant la careta o els dards i de vegades, fins i tot, si anem molt *apurats*, aportant noves idees i fins i tot muntant.

-Quines són les característiques del muntatge de El Foraster?

Combina un muntatge molt fresc, el que és l'entrevista amb el personatge, amb moments molt cuidats amb "*boniquismes*", clips molt macos per exaltar el que és la bellesa del poble, que al final que es vegi que els pobles on anem són petits però tenen un encant especial i són molt macos.

-Creus que és una aposta original?

No sóc gaire de tele, no puc comparar gaire, perquè sóc molt... veig molt cine i molt documental i tele sí que en veig però no tinc tants referents com altres persones, segur. Però sí que et puc dir que a mi, des del primer dia que vaig veure el Foraster, que va ser quan vaig començar a treballar aquí, no el coneixia abans, perquè no veig massa TV3, em va semblar original, una aposta original perquè, com a muntador, són dos estils molt diferents i fins que no et plantes fer un programa així, no saps si funciona. Vull dir, si una persona pensa en un programa que combina el *jamcat*, que és la manera en la que tallem els personatges, *jamcat* bàsicament és tallar sense que importi el *raccord*, que és una cosa que no es fa a la tele ni al cine, és una cosa que s'ho va inventar Godard i li van dir de tot, i aquí *bueno* ho recuperem, i *bueno*, t'expliquen combinar això amb els *time-lapses* macos, amb els clips macos de *detallets*, de persones, de fons, de muntanyes, això amb els reflexius del Quim que són moments súper èpics, súper macos... si t'ho posen al paper i no ho veus, lo fàcil és pensar que no funciona, o sigui que crec que demostra que funciona, que és de cinc temporades i crec que sí que és original i que està molt bé.

-Creus que el muntatge és més cinematogràfic que televisiu?

Només les parts que diria que són de clips i de reflexius, aquests sí, quan hi ha una música èpica, t'ho permet. Tot el que són entrevistes no et diria que... d'imatge et dic que no és tele, de textura, de com es veu el que és el programa però la manera de muntar jo diria que, el que és personatge sí que ho veig de tele, però lo altre sí que és cinematogràfic totalment.

-Com ho rodeu?

Nosaltres ara ho rodem ara amb les Cànon C300, unes màquines que es van posar de moda fa un parell d'anys, la línia de cinema de Cànon, i el que fem especial, que ho fa tothom, no és una cosa especial que fem nosaltres, però quan rodes ho fas d'una manera, amb un algoritme dins la càmera, que grava tot gris, d'una manera molt plana. Què fa això? Que quan arriba el material a postproducció, tu a l'hora d'*atalonar*, ("*atalonar*" és fer el color dels *planos*, o sigui, tu pots gravar un plano, però després li pots donar el color que vulguis, tu pots canviar el color del cel, el color de la jaqueta, dins d'uns límits, doncs gravar d'aquesta manera, dins d'aquest algoritme et permet arribar al límit de cada color), et permet fer modificacions que si ho gravéssim normal, que és com graves amb el mòbil o amb una càmera normal, no t'ho permet. I això és una cosa que fem perquè gravem en molts exteriors, de sobte el Quim entra dintre d'una botiga i hem passat d'una llum del sol a una ombra, necessitem aquest poder tenir aquesta, com t'ho diria... si no tinguéssim això, no podríem *atalonar* amb seguretat i que hi hagués una continuïtat de color. Perquè no pot ser que tu vegis un pla que sigui clar i un altre que sigui negre. És això, a l'hora d'*atalonar* tenir-ho en compte. Gravar així es diu amb *celock*.

-És busca que hi hagi tant de color també perquè transmet més vida?

Per una banda sí, el color és important per nosaltres, de fet quan es fa el monòleg al poble ja la pel·lícula, el que li diem *buti*, el que veuen els personatges que hem gravat, i a això ja li posem molt de color, ho podríem passar normal com si fos de càmera, però ja li fiquem color perquè el color, per nosaltres, ja defineix una mica el programa, que és un programa divertit, és un programa fresc, no és un programa gris d'estar seriós, és un programa divertit, és un programa fresc... Que fem així el color sí que és una característica nostra però no és una cosa que siguem esclaus d'això, perquè en altres programes, sobretot de la temporada passada que és de la que jo puc parlar, el programa que va iniciar la temporada va ser l'especial de la Vall d'Hebron, que era un programa amb molt de saturat, que vol dir que el color no té un to molt fort, o sigui, tu pots gravar una cosa que és vermella i la pots veure a la

pantalla molt vermella o més apagada, i era un programa més *apagadot* i anava molt amb el estil del programa, no era un programa per anar a riure, com és un Foraster normal, vull dir, el color es modula, va amb cada programa, amb cada temàtica.

-En quines etapes de El Foraster estàs present?

Doncs jo tinc la sort d'haver fet de càmera l'any passat en algun rodatge i fins i tot he pogut muntar algun plano meu i he anat a *postpo* de so. He fet moltes cosetes d'aquestes però diguéssim que el que és la meva tasca és des de que arriba el material a la productora el primer que faig és reparteixo el material amb el muntador i la persona que talla, perquè després de rodar hi ha una persona que és la talladora, en aquest cas la Núria Bonet, i ve tres dies a tallar els personatges les entrevistes, perquè és roden una hora i mitja o dos per cada personatge i hem de deixar-ho a una durada prudencial per començar a treballar amb monòleg. Normalment són de 5 a 8 minuts el que deixem. Aleshores, des d'aquest moment que es reparteix el material i decidim qui talla aquests personatges, la talladora talla uns personatges, el muntador uns altres i jo tallo uns altres, i aquí comença diguéssim la meva feina i ja fins al final del programa quan s'ha tancat el muntatge i se'm passa a mi perquè ja pugui gestionar el que és la postproducció de so i la postproducció de color, que és el que dèiem d'*atalonament*. I finalment tancar problema, tancar màster que diem, i enviar màster a TV3. Diguéssim que des que entren les targetes a la productora i fins que surt el programa a TV3.

-Quines són totes les tasques de postproducció?

La primera seria repartir el material entre el tallador i el muntador, tallar els personatges, després seria ja quan ens posem en la "buti", aquesta pel·lícula que diem, muntar, muntar alhora amb el muntador, perquè la talladora marxa el tercer dia però després s'ha de muntar i ho fem mano a mano, un fa una part o un dia i ens distribuïm així, muntar... exportar aquesta "buti", és a dir on treballes a l'ordinador passar-la a un vídeo i quan arriba el material de monòleg, sincronitzar aquest material de monòleg, donar-li al muntador perquè pugui treballar i normalment jo aquí ja agafo una nova buti i el muntador segueix amb aquest programa. O sigui jo faig "Buti" sí "buti" no, o sigui jo faig totes les butis de tota la temporada i quan acabo de muntar una buti, agafo una altra, el muntador segueix amb aquell programa i jo no el torno a agafar aquell programa fins que no està tancat de muntatge, fins que la directora no diu, això està tancat, li passem al Japo i ell s'ocupa, que és quan poso en marxa tota la postproducció, parlar amb els de color, parlar amb els de sono, que cadascú faci la seva feina, exportar el material, donar-li a cadascú el que li toca, els OMF als de so

i els EDL cap als de color i un cop fet, muntar-ho dins del *time-line* de Première i juntar-ho tot i màster, i revisar màster.

-I com s'envia a TV3?

S'exporta amb les característiques que ells demanen un vídeo, DVD CPro, es posa en un disc dur i s'envia. És un arxiu, no és una cinta ni res, és un arxiu dintre d'un disc dur.

-Te ne'n carregues tu del muntatge de so?

No. Jo el que faig és, un cop està tancat el programa m'ho passen a mi, ordeno cada pista, m'asseguro sobretot que la gent de postproducció de so, que és Polart (l'estudi de so), m'asseguro que els arribi ordenat. El que no pot ser és que de la pista 1 a la 5 tinguin, a la pista 1 música, riures i les cançons i tot barrejat i no, ha d'estar ordenat perquè tenen molt poc temps per fer... en general per fer un programa estem bastant pillats de temps i hem de procurar que treballant amb equip tots tinguem el màxim temps disponible per treballar. Per tant a la gent de postproducció ja se'ls hi passi el material preparat perquè puguin començar a treballar. Normalment posem de la pista 1 a la 5 tot el que és el poble, després de la 5 a la vint-i-pico, serien les pistes de monòleg i després ja serien, de la 25 a la 30, serien les cançons, les músiques i els "offus". I això s'exporta el que es diu un OMF, que és un arxiu, que se'ls envia als de so, i ells ho obren, i en el seu programa de so que és el ProTools, ells ja poden començar a treballar la *pospo* de so.

-Quants minuts us arriben?

La mitja d'una entrevista, una entrevista de 12 minuts és una cosa molt rara. Vol dir, normalment un personatge que hem fet en 12 minuts i que entri a programa, és molt *raro*, ha d'haver estat un personatge súper bo i funcionat molt bo i haver-nos dit el que volem, o haver deixat anar una bomba, *algo* molt bo, en molt poc temps. Això és molt *raro*. Això s'ha donat per exemple l'any passat amb el programa de Formentera amb el "Trankilito You know", que era un personatge molt bo, això es va fer, i jo vaig tallar aquesta entrevista i era una entrevista de 9 minuts, 9 minuts i va ser un dels *hits* del programa, i és que ens ho va donar tot i ens ho vam trobar, no estava ni preparada, ens el vam trobar per la carretera. I aquí tens la sort... però normalment has de picar pedra però jo crec que una entrevista normal de El Foraster seria entre 45 minuts i una hora i mitja perquè diguéssim que està el material de l'entrevista, el que seria pur contingut, però després tenim els recursos, o sigui, quan tu comences a muntar una seqüència, tu vas al *time-line* amb el nom d'aquell personatge i en aquest *time-line* et trobes el pur contingut de l'entrevista i també recursos, per fer

l'arribada amb la Pick Up, o quan surt el Quim amb la Pick Up o el que sigui i jo crec que la mitja està en una hora i mitja o dues hores.

-En total, quants personatges hi poden haver al programa?

Doncs no n'estic segur però crec que la mitja, pel que tinc entès, són uns 12 o 13 personatges per capítol, els que entren al programa final però jo he estat a programes que s'han arribat a gravar 30 personatges, no tots són d'una hora i mitja, n'hi ha que són més *curtets*, alguns que són de 40 minuts, alguns que són de mitja hora, però com a material jo diria que una mitja serien uns 20 personatges per programa i cadascun d'una hora i mitja. És molt material. També és important dir que aquí tenim una manera de saber si són personatges potents o no. Quan s'està rodant, la directora i el Ramon Pardina, el guionista, ells ja van buscant pals de cara a monòleg, ja van avançant feina i ells són els que només arribar de monòleg ja ens diuen el que hem de començar a tallar. Aquest personatge és un 1, un 2, un 3, un 4 o un 5. Això és una manera que tenim nosaltres per saber si és un personatge molt bo o no. Per tant sempre comencem pels 1, pels 2 o pels 3. A vegades, ja et dic, aquests 4 o 5 ens els deixem pel final. Doncs el sistema és de l'1 al 5 i és per donar importància. I els 1 són personatges súper potents, són personatges protagonistes.

Però no sempre tenim un 1, però no estem obligats a tenir un 1, si hi ha un 1 es diu, però a vegades t'arriba un programa sencer i hi ha 2 i 3 i has de fer un programa més coral i no basar-te tant en un protagonista. I és això, comencem a tallar els 1, els 2, els 3 i de vegades els 4 i els 5, de vegades la directora i els guionistes ho veuen tan clar que no entraran que ni els toquem. Hi ha moltíssim material. I el monòleg normalment és d'una hora i mitja. Una hora del que és el monòleg en directe i mitja hora de retakes, que bàsicament és agafar les parts que hem vist que no ha funcionat bé de reaccions o algo i ho hem de tornar a repetir.

-Quan de temps suposa convertir tantes hores de gravació en un programa?

Doncs mira, justament avui dia 30 de novembre et puc dir que ara mateix he tancat el programa de Calella i es va començar a rodar doncs farà un mes, més d'un mes. Mira, jo vaig començar el 12 del mes passat, justament un mes, i avui l'hem tancat. Doncs és això, un mes picant pedra, 9 dies de buti, i després són dues setmanes de muntatge pur i dur i una setmana de postpo. O sigui, un mes per fer un programa.

-Quins efectes feu servir?

Efectes com a tal, diguéssim efectes virtuoses, és a dir més efectistes, seria el *time-lapse*, perquè et permet una cosa que és crear una el·lipse molt fàcil que entén tothom, vull dir en un programa com El Foraster, on anem d'aquí cap allà sense parar i movent-nos, el *time-lapse* és una cosa que et salva la vida. I van molt bé, són súper macos i súper efectistes.

Altres efectes? La càmera lenta? Crec que només la vam utilitzar l'any passat al programa de l'any passat de Mercabarna, perquè era un lloc súper lleig i vam necessitar fer-lo maco d'una manera i la lenta és una cosa que fa que tot sigui maco... Però el que és el programa, el poble normal de cada dia, un programa no especial, jo només diria els *time-lapses* i la careta que és com el segell nostre, el que diem el *tiel-shift*, que és la careta, aquests *planos* amb miniatura, que veiem quan surten les lletres de Quim Masferrer, el Foraster.

Després utilitzem efectes que la gent no veu, per exemple el que diem el *crossfade*, que és una cosa que ens permet suavitzar el so de plano a plano, una cosa que és l'estabilitzador d'imatge, que ens permet això, un plano que està mogut, perquè gravem en condicions súper boges de vegades, doncs que el plano estigui estable... doncs aquests són els dos reis, aquests dos efectes són els que et salven la vida.

-Has introduït innovacions al programa?

Doncs no he sigut conscient però l'any passat el Xavi Morral (l'anterior director) em va dir que jo sense voler feia una cosa que al principi no va agradar però que després va agradar i es va assumir bastant bé i va ser el tema d'una cosa que el Morral en va dir "sundance" o "slowtv", al principi feien molta broma de què "Hòstia, el Japo mira pel·lis franceses o algo passa perquè fa *planos* súper llargs i posa músiques molt toves, músiques molt *down*", perquè jo sóc molt *pel·liculero*, sóc molt cinematogràfic i a mi aquests moments macos, aquests reflexius que hi ha del Quim m'encanten, és de les coses que més m'agrada muntar, i bueno, m'he guanyat com aquesta fama de que aquests moments èpics me'ls han de passar a mi perquè els bordo. I abans no sé si es feien tant, perquè ja et dic, no veia El Foraster, però sí que és veritat que em vaig guanyar aquesta fama que els reflexius els agafi el Japo perquè els munta bé i té moltes idees de músiques de pel·lícula i és una cosa que al final va quedar. Vull dir, no sé com anirà aquest any perquè hi ha una directora nova i al final l'estil pot canviar, però sí que es veritat que l'any passat tot aquest tema dels reflexius el jugàvem moltíssim.

-A quin gènere pertany el programa?

Buff... no sé si com a programa és entreteniment, entenc... també té una part... suposo que no és cultural per sé, com un programa normal per se, com per exemple "This is opera" d'aquí de la casa, Brutal Media, que és un programa cultural òbviament, però hòstia sí que és veritat que a El Foraster es veu tot Catalunya i es veu tradició, no, o sigui, no se li pot treure aquesta vessant cultural. Però si he de pensar en un gènere, *bueno* no sé, no és un gènere, però és entreteniment, és comèdia, suposo, però no deixa que a vegades veus seqüències que t'emocionen, seqüències tristes i de fet són muntatges molt maques de muntar, perquè la gent t'explica coses que, *bueno* descobreixes coses que no descobriries, són moments súper macos.

-No l'encabiries en el documental?

Sí, potser sí, també estaria aquesta vessant de documentar diguéssim la vida de les persones en un lloc. Sí, també, sí sí.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí, crec que sí, sens dubte és un programa d'èxit. Vull dir, sí, sí sí, i tant.

-Què determina aquest èxit?

Doncs jo crec que el Quim connecta molt bé amb el públic al que va dirigit el programa. Vull dir, és un programa que es fa als pobles i encara que el veu molta gent i estic molt segur que gent de ciutat el veu, estic seguríssim, crec que sobretot la nostra audiència majoritària és la gent del poble, perquè és la gent que sobretot entén la manera de fer i de parlar del Quim. Vull dir el Quim de vegades té una forma de parlar i unes paraules que aquí a Barcelona jo no les he sentit mai, i allà als pobles sí. Jo crec que connecta molt bé amb aquest públic, que és un públic súper fidel i que ha anat creixent en els últims anys. I jo crec que és això, és la seva personalitat, que és un tio súper natural, tal com el veus aquí treballant és igual allà al poble, potser al poble fa una mica el despistat... però *bueno*, ja és això, ha d'anar despistat per la vida per conèixer coses noves, que li expliquin, i sorprendre's. Però jo crec que és això, que l'èxit és que està súper ben enfocat el programa, és un programa per la gent del poble, perquè s'ho passi bé, es vegin *reflexats* i gaudeixin molt. I en aquest sentit ningú millor que el Quim, perquè l'entenguin i per fer broma d'ells, perquè el Quim se'n fot de tot *cristo*, però se'n fot de tot *cristo* perquè és una persona de poble i ho pot fer. Jo perquè si venguéssim la imatge del Quim d'un urbanita, no connectaria ni de bon tros, però com que és un *pueblerino* i va dirigit a

pueblerinos, amb el bon sentit de la paraula, hi ha una comunió, i crec que funciona.

-Quines són les claus de l'èxit de El Foraster?

Crec que s'ha trobat un format diferent que no es veu ara mateix a la tele, és el que hem dit, una manera de muntar molt diferent que posa en comunió diversos estils, ja hem dit lo del *jamcat*, els personatges, les entrevistes i els clips macos, amb *sliders*, amb *travelings*... una cosa molt diferent. Parlàvem d'això, és una manera molt fresca i molt diferent i després jo crec que hi ha dos claus, que una és el Quim, com connecta amb els personatges que entrevista i els personatges. Vull dir, no miro molt la tele però no crec que hi hagi molts programes de tele que se'n vagin a un poble amagat a la vall de no sé on a trobar una dona gran de 99 anys que t'expliqui la seva vida, o sigui són històries quotidianes que segurament tots tenim gent al volant que ens pot explicar històries així però no parem atenció i el Quim va allà, posa l'orella i ens expliquen històries increïbles, i crec que això ara mateix, aquestes tres coses no les té ningú: històries increïbles que ningú t'explica; una persona molt receptiva i que la gent adora, que és el Quim, i fa que s'obrin més a ells innegablement i un estil molt particular que ha funcionat, perquè portem ja cinc temporades i a la gent li agrada, fins i tot un detall molt *tonto*, però al Twitter, quan emeten els programes, la gent alava les músiques, alava els *planos*, o sigui ens posen a tots eh.... ens posen vermells.

-Hi juguen un paper important les emocions al programa?

Coi. Totalment. Jo crec que sense les emocions no funcionaria aquest programa, perquè pots fer un programa molt maco però si no hi ha res al darrere... una cosa és forma i una altra és *fondo*. Vull dir, tu pots fer una cosa súper maca, però si no hi ha un rerefons, o una cosa que valgui la pena o una persona que te l'expliqui de forma real... o sigui, tothom et pot explicar una història, però pot ser mentida, o sigui, és la història i com te l'expliquen. O sigui, és forma i *fondo*. Nosaltres com a professionals de l'audiovisual crec que aportem una manera de fer, una forma molt maca, però hi ha un *fondo* espectacular que ens regalen les persones, o sigui, aquí el mèrit és d'ells.

-Quina seria la fórmula d'èxit d'un format televisiu?

Doncs és molt complicat, perquè si sapiguéssim la fórmula, bueno les productores... és com la fórmula de la Coca-Cola no? Vull dir a vegades veus programes molt ben fets, on hi ha molt d'esforç al darrere, on hi ha grans professionals i veus això i dius, això serà un bombazo. Jo vaig estar a *This is opera* i *This is opera* semblava que seria un bombazo, i no va fracassar però no va funcionar com vam voler. En aquest sentit crec que té molt a veure també la franja on et fiquen, perquè si

estrenes un programa a les 9 de la nit un dissabte no és el mateix que si et posen a les 11 de la nit un dimarts a la 2. Vull dir, la graella fa moltíssim, i juga un paper súper clau, perquè és que jo no crec que es facin programes mediocres a la tele l'any 2016, no ho crec, no es fan programes de *relleno*, sí que pots trobar programes més fluixos, més fluixos, que no funcionin tant... però crec que la *parrilla* fa molt. I després sobretot connectar amb un públic, vull dir que sigui un programa súper dirigit a algú. Aquí ja no val això de faig una mica de tot per tenir-los a tots contents. Aquí lo que val és: he de tenir un *target* súper clar i me'ls he de guanyar i els he de tenir contents. No sabem què passa en El Foraster que el *target* és súper clar, que diguéssim que són els pobles, però l'audiència va creixent. No sé si és el boca-orella entre els pobles que ens van mirant més pobles o què, però és un públic súper fidel que veu tot el que fem, ja podem fer un resum que és un *refrito*, i ara et veu... o sigui, quan fem els..., l'any passat quan s'emetien els programes nous, els segons programes feien més audiència que molts, o sigui el segon programa que era repetit de la tercera, feia més audiència que molts altres programes d'altres cadenes. O sigui, és espectacular, és un públic súper fidel. I és això, has de connectar amb ells i donar-los el que volen i sentar-te amb ells. O sigui, no val que ara el Quim se'n vagi a ciutat, vull dir, no és el que ens toca a nosaltres.

-Per a tu, què és l'èxit?

Un èxit televisiu suposo que ja no és el tema de l'audiència, perquè fer programes de cinquanta minuts en un mes, crec que és un èxit ja de per si, vull dir, tingui audiència o no, guanyi un Ondas o no... aquí al Foraster estem súper mal acostumats perquè tenim audiència, guanyem premis... vull dir, ens tenen molt ben cuidats però, veus altres programes de companys de professió o programes on hem estat abans els que hem treballat aquí a El Foraster que s'ha fet molta feina, gent molt professional, i no han funcionat. O sigui, jo crec que l'èxit ara mateix, ara la cosa està millorant i hi ha més feina, però l'èxit ara mateix és ser capaç de fer programes de 50 minuts tenint feina i ser capaç de tirar-la endavant en un mes. I si hi ha una cosa dolenta que té aquesta professió és que cada cop els calendaris ens estan *exprimint* més i s'estan fent més curts. Vull dir, a cine tinc entès que és diferent, vull dir tu pots fer una seqüència i pots donar-li les voltes que vulguis i potser tragues en fer una seqüència una setmana, però és que aquí en una setmana has de tenir la *buti* del poble, la que passem al monòleg... vull dir aquí volen que siguis bo i que siguis ràpid, i és això, jo crec que, que és un èxit tirar endavant un programa amb tant de material, amb tantes persones al darrere, perquè has de treballar en equip, has de saber treballar en equip i tirar-ho endavant i si després funciona, *hòsti*, doncs és un premi genial, però abans has de fer bé la feina tu, sentir-te

bé, que l'has fet bé, que ho has donat tot. I això ja és un èxit. Després tot el que hagi de venir doncs encantat de la vida.

-Si et possessin molts programes de televisió al davant i haguessis de valorar quins tenen èxit i quins no, què valoraries?

La història. Jo crec que la història ho és tot. Vull dir, és el que hem dit abans, a mi la forma em dóna igual, tu em pots posar un programa, no et diré mal muntat però em pots posar un programa gravat amb un iPhone, amb mala qualitat, que les músiques no estiguin quadrades al 100%, o sigui muntades a nivell professional com faríem aquí, però és que si la història és potent, em dóna igual, em dóna igual com estigui gravat, em dóna igual que estigui muntat... per mi la història és la reina i la història és tot. Després ja ho farem maco, com diem aquí. Aquí es munten els personatges i després ho fem maco, primer lo important és la història, que estigui ben explicada, que s'entengui... i després ja la farem pujar, ja li posarem una música, ja li farem un clip d'entrada... però lo primer és la història, lo que m'estàs explicant, com m'ho estàs explicant i que m'ho expliquis d'una manera honesta, que no m'estiguis enganyant.

-Què és per tu l'èxit, a nivell personal?

Doncs ara mateix a nivell laboral et diria que poder fer aquesta feina, perquè vinc una mica de rebot. Jo vaig fer un any d'història, vaig fracassar, vaig fer dos anys d'història de l'art, em vaig cansar, i vaig fer filologia anglesa, vaig acabar-la per fi... però encara estava molt lluny del vídeo, vull dir jo vaig aparèixer al vídeo perquè la meva nòvia d'aquell moment em va regalar un iPhone que tenia càmera de vídeo i jo tenia un ordinador amb un iMovie i dic, com funciona això? Vaig començar a trastejar i em vaig donar compte que m'agradava fer vídeos, quan jo anava per historiador, historiador de l'art i com a profe d'anglès. Bastant de *rebote*. I aquests últims tres anys no he parat de treballar a Brutal Media, vaig començar a fer sincronitzacions d'àudio i vídeo a This is opera i després ja m'he quedat a This is opera, a El Foraster, vaig fent petites coses que em surten, he estat amb el Mago Pop a El Terrat, vull dir, ara mateix l'èxit laboral no són els premis, no és que triomfi el programa, si no és poder treballar d'això i que la gent valori no la teva feina com que "Que bo és el Japo!" sinó que hi ha una progressió, vull dir, jo ara mateix no estic en una posició de dir "Sóc muntador", sí sóc muntador, he muntat programes, vaig muntar dos Forasters l'any passat, ajudo molt i la meva feina és important a dins del programa, perquè moltes coses de les que faig acaben al programa i m'enorgulleixo molt de veure coses que faig, però crec que estic en una etapa anterior encara a tot això i l'oportunitat que em donen aquí de seguir aprenent i aprenent dels millors, amb els muntadors que tenim, amb els realitzadors, ja és un èxit.

Reyes Marimón, excap d'entreteniment de TV3, membre de l'àrea d'entreteniment i porta la direcció executiva d'alguns programes. Ha portat la direcció executiva de El Foraster la 3a i 4a de El Foraster

-Com es decideix que un programa, com ara El Foraster, entri a formar part de la graella de TV3?

Això depèn de cada programa, cada programa es decideix per ell mateix. Aleshores, Brutal Media va venir amb el pilot i la que era en aquell moment la cap d'entreteniment i cultural li va agradar i hi va veure grans possibilitats en aquell programa i al final ha sigut així, ha sigut un encert, com podia haver estat el contrari perquè de vegades tens unes sensacions amb un programa que li veus opcions i possibilitats i al final no acaba sortint, no sempre, això no és una ciència exacta. *Bueno*, normalment s'encerta.

-Perquè quines característiques ha de tenir un programa perquè s'emeti per TV3?

La primera característica que ha de tenir és que el programa lligui amb la cadena, i això ho vaig dir el dia dels Ondas, el programa ha de ser fidel, primer de tot, al nostre llibre d'estil. El llibre d'estil de TV3 ens marca una manera de fer però després hi ha moltes altres coses. El programa ha de presentar novetat, ha de ser fresc, ha de ser interessant... *bueno* també depèn de la graella que tens en aquell moment. Si tu estàs fent tres programes de cuina, com que no tenim deu dies a la setmana, com només en tenim set, doncs potser, molt probablement, no podrem fer un programa de cuina. Depèn molt del moment però ha de tenir uns condicionants bàsics i, això, El Foraster els tenia.

-Què és el que fa que un programa continuï a la graella?

Moltes coses, primer que l'audiència l'accepti, tingui èxit i funcioni. Primer nosaltres hem d'estar contents del programa que estem fent, perquè si nosaltres no estem contents, això ja és un gran inconvenient. Hi ha programes que n'estem molt satisfets i després no funcionen a nivell d'audiència perquè l'audiència tampoc és una ciència exacta, però són moltes coses però primer jo crec que nosaltres mateixos, i quan parlo de nosaltres parlo de cadena i també, evidentment, de la productora que l'està fent, n'hem d'estar contents, ha de ser el programa que volem fer. I després doncs evidentment doncs l'audiència, els resultats que hem fet tenen molt a dir.

-En quina quota d'audiència està el llindar per mantenir un programa en antena?

És que no hi ha una quota d'audiència per mantenir un programa en antena. Normalment el que s'acaba mirant amb l'audiència és la mitjana de la cadena, a partir d'aquí, tu saps que hi ha programes que estaran per sobre i hi ha programes que estaran per sota, però no demanes a cada, o a tots els programes dius *bueno* si passa, si està per sota del deu, doncs el traurem, no és aquest el plantejament que ens fem. Una altra cosa és *bueno*, a l'hora de renovar un programa, que sí que t'ho miris, que el programa no estigui desgastat, que no vegis que el programa ha anat perdent espectadors a mesura que ha anat avançant en capítols i temporades, que tu li notis un cert desgast.

-Ha passat que es deixin d'emetre programes a mitja temporada?

No sé si hi ha algun cas però jo no recordo ara cap cas de que s'hagin deixat d'emetre programes que estaven o fets o pactats. Una altra cosa és que tu després no renovis. Es valora sempre, però es valora tot, no només l'audiència, també la satisfacció que tenim amb els resultats, més enllà de en audiència.

-I aquest més enllà, que inclou?

Bueno doncs tot, vull dir, si realment és el programa que t'imaginaves, si realment està donant el resultat, però no d'audiència sinó de qualitat, de tot el que t'havies plantejat. Els programes normalment, tant els interns com els associats, normalment no tenim pilots de tots els programes, de molts es fan pilots però de molts altres no, aleshores sobre el paper tu t'imagines un programa, una altra cosa és que després acabi funcionant de la manera que te l'imaginaves, o no. O també tu també pots tenir un pilot i dius, *vale*, aquest pilot al quart programa, ostres, ja se m'ha gastat, saps?

-Intentar refer un programa és complicat? De cara a l'audiència, si ha vist els primers programes i ha vist que no li ha agradat i tu intentes fer un gir i és el mateix programa, la gent és reticent?

Hi ha programes que aconseguen donar-li la volta. Hi ha programes que els hi costa més. Però sí que hi ha programes que aconseguen donar-li la volta. El que passa és que també de vegades és un tema de pressupost, de no continuar en un programa, i nosaltres darrerament hem tingut, *bueno* ja ho saps, que això és una cosa pública, hem tingut dificultats amb el pressupost, amb les retallades, i hem hagut de deixar coses, i hem hagut de deixar de fer coses que potser hauríem fet més temporades. Intervenien molts factors. El que passa és que el que sí que està clar és que si nosaltres creiem que aquell programa no és el que considerem que hem de tenir doncs evidentment, no es renova.

-Com es decideixen les temporades televisives, en televisió?

Aquí també hi intervenen diferents factors. En principi la disponibilitat de la graella i de la producció. Nosaltres, evidentment, si tenim la graella tota completa el segon trimestre, doncs evidentment El Foraster no podrà anar el segon semestre. Però un altre tema és que a nivell de producció sigui viable tenir els capítols per emetre'ls en condicions, o sigui, tu programes quan tens la certesa que no hauràs d'interrompre l'emissió, vull dir que la producció no tingui cap problema, i evidentment aquí hi ha molts factors i un programa que es basa sobretot en una cara, doncs també has de comptar amb la disponibilitat del protagonista, en aquest cas el Quim.

També hi ha una estratègia de cadena i de programació, també pensa que hi ha molts altres programes a posar a la graella i aleshores això ja és més cadena que decideix quan ha d'anar una cosa o una altra. El que passa és que clar, si cadena decideix al gener i la producció no està preparada, doncs aleshores tindrem un problema. Però evidentment tot això es pacta abans i si es queda per emetre al gener, doncs la productora haurà de tenir els programes pel gener, per l'abril, per quan sigui.

-A quin gènere pertany El Foraster?

El gènere així global és l'entreteniment, El Foraster jo crec que són moltes coses, El Foraster és un programa d'entreteniment, és un programa d'autor, és un programa de territori, és un programa d'humor... encabir-lo en un únic gènere és *bueno*, a mi se'm fa difícil. És un 60% Quim i no dic que no es pogués fer amb una altra persona però fer El Foraster amb una altra persona no seria aquest Foraster, seria un altre programa, això està clar. El Quim li ha donat la seva empremta total.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí, totalment

-Què creus que determina aquest èxit?

Moltes coses, o sigui, primer quan tu veus El Foraster, ostres! T'agrada de principi a fi. El Foraster tot i que és un programa que podries dir, *bueno* és cada setmana és el mateix... però cada setmana és un programa diferent i això també fa que sigui un programa d'èxit. Després les reaccions de la gent també fan que sigui un programa d'èxit, perquè nosaltres per exemple, teníem, al principi, teníem por que la gent comencés a veure el programa perquè abans d'emetre'l se n'havien gravat uns quants i la gent no el coneixia, i teníem la por que quan la

gent comencés a veure el programa, no tingués aquesta espontaneïtat que tenen quan el Quim visita els diferents pobles, i això no s'ha perdut, i per mi aquest també és una d'allò de que El Foraster és un programa d'èxit perquè la gent està com si res davant del Quim. Després els resultats d'audiència són impressionants, això també et diu que és un programa d'èxit, els comentaris a les xarxes socials, el rebombori que qualsevol acció que comença un Foraster o que d'alguna manera comença amb algun dels programes de El Foraster, acaba tenint, això també et diu que és un programa d'èxit. I parlem per exemple del cas del Pepe, no només amb el Verkami, no només amb les xarxes socials, sinó que se'n fa ressò la premsa comarcal però també la premsa nacional, i això... la gent està pendent del que passa a El Foraster i això evidentment és el reflex d'un programa d'èxit. Però a banda de tot El Foraster és un programa ben fet, però ben fet amb tots els detalls i jo penso que l'equip de El Foraster és un equip molt exigent, que fa cada programa com si fos l'únic i que cada entrevista és com si fos la primera i que cada detall i el que n'anomenen els *boniquismes*, o sigui tot, tots els paisatges, totes les músiques, ostres t'ensenyen el poble com si només t'haguessin d'ensenyar aquell poble.

-I les emocions hi juguen un paper important?

Sí, és un programa d'emocions també. Totalment.

-Creus que aquestes emocions també determinen l'èxit del programa?

Sí, perquè... jo crec que les emocions que acaba ensenyant El Foraster és el que fa que cada programa pugui sorprendre, que cada programa sigui nou, que cada poble al final és el que diuen, és el paisatge humà, el paisatge humà, vull dir, si no tens l'emoció, no t'aporta res. Aleshores, El Foraster és això, tu veus, has vist dues temporades de El Foraster, o tres, i veus un altre programa i et sorprendrà, et sorprendrà per això, perquè la gent et sorprèn. Són persones com nosaltres, com els de l'altre poble, però són úniques i això el que ho fa que t'arribi és les emocions, la sensibilitat amb la que t'ho expliquen...

-Quina seria la fórmula d'èxit d'un programa televisiu?

Jo també penso que depèn del programa i també depèn del moment. Depèn de moltes coses. Però jo crec que un programa, i això és el que et destacava ara de El Foraster, un programa t'ha de sorprendre, un programa t'ha d'enganxar, si t'ha d'entretenir, t'ha d'emocionar, però... i sobretot, en aquests programes que van per temporades més o menys llargues, que ja no estem amb la primera o amb la segona temporada, t'ha de sorprendre. I hi ha programes que això ho aconsegueixen.

Que et sorprengui partint de la base que el programa està ben fet, que el programa té una qualitat i està ben treballat.

-I amb això tindríem un programa d'èxit?

Tampoc és una fórmula matemàtica, eh? Però *bueno*, jo crec que tenim números per tenir èxit.

-Com definiries l'èxit, el concepte èxit?

Bueno, és una mica el que dèiem abans, vull dir, l'èxit en el cas de El Foraster és tot, és la satisfacció que tenim, és quan el comentem que t'agrada de principi a fi, és que la gent el comenta, és que la gent el veu, és que després el reposes i la gent el continua veient.

-En el cas de El Foraster s'han ofert programes especials i de resum. És TV3 qui els demana? I si ho demana TV3 quin és el criteri per demanar aquests programes? Per què creieu que pot anar bé un especial determinat o un resum determinat.

Normalment TV3 fa l'encàrrec a la productora, però ho parlem sempre amb l'equip que fa el programa perquè no té cap sentit que nosaltres demanem uns especials sobre uns temes i que el Quim per exemple no s'hi vegi, o l'equip no el vegi... això evidentment també ells proposen.

-Però llavors això ja es fa quan tanqueu la temporada i ja s'acorda?

Es pot fer en el moment de tancar la temporada o es pot fer, depèn, o es pot fer després. Sempre es parla tot, per això els programes els fem en col·laboració amb les productores.

-I en el cas dels especials i dels resums i això, és també per necessitats vostres de graella, d'allargar una temporada, per exemple?

No és un tema d'allargar temporada, és un tema també d'experimentar altres coses. Vull dir els especials amb El Foraster, després, a la quarta temporada, es va decidir fer especials, se n'havia començat a parlar ja feia temps i vam pensar doncs potser, mirem-ho, pensem-hi... i no és exactament El Foraster, era una altra cosa, no era el mateix Foraster. El Foraster va a pobles petits, *bueno* doncs se'n va anar a un territori petit com era la Vall d'Hebron, però no ho has provat, i dius doncs *bueno*, però no fas un programa a la Vall d'Hebron per allargar temporada, el fas perquè creus que serà un Foraster més *xulo*.

-Em referia més aviat als especials de resum...

Bueno, també ens sembla que són maneres *xules* de tancar les temporades, perquè a més els resums de El Foraster no són resums normals de dir, agafo dos minuts del primer, tres del segon capítol... no, se li dóna també un... es *guionitzen* aquests resums... o amb els Amics del Foraster, que el Foraster recull una mica els amics que s'ha anat trobant en aquella temporada, o es troben a casa d'un mirant El Foraster i entenem que és una bonica manera de tancar la temporada.

Quim Masferrer, presentador i guionista

-Com se't va plantejar la proposta de ser el presentador de El Foraster?

En Xavier Morral, director de El Foraster i el Raimon Masllorens, el productor executiu, van veure un format danès en un festival internacional de televisions i em van ensenyar un capítol, un capítol del programa aquell i ells estaven mirant de fer la versió catalana de el 'Comedy on de edge' danès, jo feia temps que volia fer un programa sobre pobles, perquè sóc de poble i fins i tot havíem arribat a fer alguna vegada un pilot en el que els pobles fos l'eix central d'un programa de televisió... i quan me'l van ensenyar la primera sensació va ser... hòstia, jo crec que no puc fer-ho això, vull dir ho vaig veure... també el programa danès és molt diferent, és a dir, van a buscar molt l'humor, un presentador boníssim, molt intrèpid... i la primera sensació va ser de dir hòstia no sé si anem bé amb mi, vull dir, francament... però després van veure que en el procés aquest de fer la versió catalana podríem començar a trobar ingredients que s'acostaven una miqueta més, o que jo podria portar a terme, no? I després aquí vam dir, si fem poblets de menys de 1000 habitants, la versió danesa és diferent en aquest sentit, és un format de 25 minuts, nosaltres és un format de 50, no només buscar humor, sinó buscar el paisatge humà, fer territori... jo sóc d'un poble petit, per tant conec molt bé com s'estructuren aquestes petites comunitats i a partir d'aquí aquella primera por vaig veure de que es convertia en una mena de... no... puc arribar-ho a fer això... i finalment els vaig acabar dient, escolteu Xavier, Raimon, el millor és que ho provem, i ja us n'adonareu vosaltres si sóc la persona adequada o no. I vam fer un primer pilot que va anar molt bé, molt. I a partir d'aquí d'aquest 'Comedy on the edge' vam fer la versió catalana que és El Foraster fins al punt que en el darrer Festival Input de televisions públiques on ells havien vist la versió danesa, doncs El Foraster català hi va ser representat, o sigui van escollir la versió catalana, la qual cosa també et fa molt content.

-Tu havies fet de presentador de televisió abans?

Sí, jo havia presentat la gala dels Gaudí, havíem presentat un programa que es deia Villa Guerrilla i com a col·laboradors amb El Terrat, amb el Fent Amics, també amb El Club de l'Albert Om... jo vaig començar a fer televisió l'any 2000. El que sí que és cert és que no havia fet un programa en el qual jo n'era el conductor d'aquesta manera com és en El Foraster, no? O la gala dels Gaudí, que evidentment aquí doncs va ser un programa de televisió de només un dia, la tercera edició dels Gaudí que la vaig presentar jo.

-Vas tenir dificultats amb el tema de les emocions, tenint en compte que venies del món de l'humor, del còmic?

A veure, aquí el que ens va passar una mica és que en el primer programa, el pilot, anàvem molt orientats com de cara a l'humor, a partir del que t'explica la gent, després de... un humor que no apareix en el reportatge però sí que apareix després en el monòleg, però de seguida ens en vam adonar, fins i tot en el mateix pilot, de què hi havia moments en els que la generositat de la gent es desviava i no anava cap a un costat d'humor sinó que t'explicaven coses molt seves i que aquestes coses et podien arribar a tocar, et podien arribar a afectar i fins i tot aquesta mena com d'agraïment de dir, gràcies per compartir aquesta història que ens esteu explicant, ja bé sigui d'humor, o bé sigui emotiva. I aquí jo vaig tenir un primer handicap, que era el de dir, doncs bé, el que has de fer, tu has de fer d'esponja, has de rebre el que t'expliquen i gestionar aquest moment. La veritat és que jo, segurament, a nivell professional no havia treballat mai aquest tipus d'entrevista però que és una cosa tan orgànica com deixar-te portar, vull dir que tampoc no era una cosa de dir, és que estic entrant en un terreny inhòspit que no sé com fer-ho, senzillament deixar-te portar, escoltar molt i de la mateixa manera que t'expliquen una cosa que pot arribar a emocionar fora de la càmera, amb la càmera passa exactament el mateix. Per tant, primer va haver-hi com una mena de xoc, en el sentit de dir no podem deixar escapar aquestes coses que ens expliquen, no les podem descartar perquè senzillament no són coses que no se'n van cap al terreny de l'humor. I de fet en El Foraster, a mesura que ha anat evolucionant, totes les històries són vàlides, tothom té una entrevista i hi ha programes que són molt emotius. Per què? Perquè no sé mai que preguntaré, no sé mai, per tant, què em respondran i el millor és deixar-te portar i el millor és seguir consells com el del meu pare, de "vés als llocs a aprendre i no a ensenyar", si vas als llocs a aprendre, aprendràs coses, si vas als llocs a escoltar i no xerres molt, doncs t'explicaran moltes coses i en el fons és tenir present això i parar molt les orelles i deixar-te portar pel que et transmet la gent, no? Vull dir, tampoc era un repte molt difícil interpretativament, com ho faré o no, perquè és la veritat... és a dir, en cap moment quan

algú m'explica alguna cosa emotiva no hi ha una interpretació sinó que jo em deixo portar i a lo millor he arribat a emocionar-me, he arribat a plorar i he arribat a estar molt cansat i he arribat a riure molt, perquè les situacions t'hi porten.

-El procés que es du a terme abans de que tu vagis al poble a gravar, quin és?

Per part meva, zero. És a dir, si que hi ha l'equip del programa que han localitzat el poble, per poder fer la tria, perquè cada temporada intentem que es representi molt bé el territori, perquè com et deia abans ensenyar el territori és molt important en aquest programa i una de les coses que ens fa més contents és saber que després hi ha molta gent que fa la ruta de El Foraster, per tant gent que fa territori, aquesta és una cosa que ens fa molt feliços a tot l'equip, però a part de l'equip de localització, l'equip de direcció que sí que marxen d'aquí a rodar ja amb unes coses que creiem que són importants, a mi em mantenen molt verge. Però també és volgut, jo no participo en la tria de pobles, no vull participar-hi, si que ho vaig començar a fer la primera temporada perquè ens estàvem com provant i perquè no anem aquí i perquè no anem allà... i després m'agrada aquesta mena de arribar a un lloc que no sé que m'hi trobaré i que tot el que em passarà serà sorpresa, perquè per mi és molt més fàcil de gestionar també. I fins i tot hi ha pobles que jo me n'assabento molt poquet abans de marxar a gravar que ens n'anem allà. Per tant, a mi, a diferència de la resta de l'equip, que estan tots molt especialitzats, a mi se'm reserva una mica aquesta mena de virginitat quan arribes a un lloc de no saber què és el que et trobaràs.

-Quan tu entres al poble, aquell primer dia, és el teu primer dia de feina del capítol?

Sí, sí. *Bueno*, pot haver-hi alguna feina prèvia de dir escolta Quim anirem allà i podria ser que acabéssim pujant al Pedraforca... i cal que entreni? I són cosetes d'aquest tipus, que tampoc, perquè després resulta que si hem de pujar al Pedraforca, com així va ser, i jo em canso molt, vull ensenyar que em canso molt pujant al Pedraforca. Intentem que El Foraster sigui un programa de veritats, és a dir el que t'explica la gent és veritat, perquè t'ho expliquen gent, el que jo rebo és veritat, perquè no sabia que m'explicarien, l'orgull del dia del monòleg que hi ha tot el poble allà, aquella cosa que es respira és veritat, perquè hi ha l'orgull de ser d'un lloc i l'emoció meva de quan acabes el programa i et diuen, "hòstia, t'hem tractat bé? Has estat bé?" és de veritat. Perquè després de regalar-t'ho tot, et possibiliten fer un programa, encara s'atreveixen a dir-te, "has estat bé?", *bueno*, doncs és una emoció, no? Intentem que El Foraster estigui carregat de veritats i crec que és una de les claus del programa.

-Quan arribes a un poble et poses a parlar directament amb la gent?

Jo arribo, em poso el vestuari que se m'ha assignat per aquell rodatge, que s'ha fet un *footing* previ d'això, depenent del lloc que vas, no només per temes d'anar més o menys abrigat, sinó també per temes d'un estilisme que el porta l'Aizea del programa i engeguem la càmera i comencem a gravar. Sí que de l'equip, com t'he dit abans, està molt especialitzat, hi ha el Jordi de producció que té el contacte amb l'ajuntament, que són els que li han possibilitat on es farà el monòleg, on podran muntar el camp base, perquè necessitem un camp base, un espai on es comença ja a editar coses que anem gravant, però jo en aquest sentit la meva feina és la de conèixer gent, és la de conèixer el paisatge humà i per tant quan no els tinc al davant no puc avançar res. I a més a més a mi m'agrada molt que sigui així. És a dir, tu arribes a un lloc i pot ser que hi hagi algú de l'equip de producció que em digui, mira ara anirem a un lloc perquè hem quedat amb un senyor allà, però la majoria de vegades és tu vas pel carrer, et ve algú de cara, li preguntes i a partir d'allà comença una història. Aquella persona potser et suggereix que vagis a veure un altre, després ho valorem amb l'equip i tot plegat però jo en aquest sentit, de fet, no dista gaire de quan jo feia de foraster sense càmeres, a mi és una cosa que sempre m'havia agradat molt, anar amb cotxe, de vacances, sol, amb un poble de muntanya i veus un pastor i t'hi estàs dues hores xerrant i després entres en una església i trobes més interessant el mossèn que no pas la pròpia església romànica per molt maca que sigui, o te'n vas a comprar pastissos en una pastisseria i dius, *hòsti*, que bé que he estat aquest quart d'hora parlant amb aquesta senyora que m'ha venut els pastissos com si... jo ho havia fet això! I per tant aquí el que intentem és que sigui exactament el mateix. És veritat que fas un programa de televisió, que hi ha moltes coses a tenir en compte i que no tens la llibertat aquella de que no et segueixi cap càmera, però l'atzar hi té molt a veure. Jo sempre dic que si hem fet un programa en un poble, si hi hagués anat, o hi torno al cap de 15 dies, El Foraster hagués sortit diferent, perquè potser no m'hagués trobat aquell senyor que em va explicar no sé què i al no trobar-me aquell nen que passava per allà, no, m'hagués trobat un altre nen que, tal i qual ... i som pescadors d'històries, jo vaig a pescar històries i de vegades em diuen, "quantas històries que pesques pels pobles", i jo dic, "i les que em deixo perdre". Perquè, sempre dius, aquella senyora que em va passar pel costat i em va dir bon dia i no li vaig posar el micro... clar... sempre vas amb aquesta mena de sense xarxa, sense guió, i pendent de... sobretot jo el que intento, la preparació que intento tenir és la predisposició màxima a què em passin coses. És a dir, el dia que surti de casa sense predisposició, no em passarà res. Ara, si surts predisposat a què et passin coses, i a no dir que no a coses, a viure-les, tens bastant de

guanyat com perquè et passin coses. Per tant la meva preparació és predisposició a que passin coses.

-Com és un dia de gravació?

Molt dur (riu). Sí, és molt dur perquè gravem molt, perquè no tenim guió, hem d'aixecar un programa del no res, a vegades tu tens un guió de televisió d'un programa i dius, *hòsti*, hi ha un bon guió, anem tranquils perquè hi ha un bon guió. Aquí no. Jo sempre dic que la *Pick Up* quan arriba al poble està buida al darrera i l'hem d'anar emplenant i quan marxo el darrer dia està plena d'històries, però quan arribes sempre està buida. La buidor fa molta por. El foli en blanc fa molta por. És a dir, tu tens una entrevista aquí preparada, i la tens escrita. Però imagina't per un moment que tinguis un foli en blanc aquí, hòstia! Encarar allò, no... Per tant, es tracta d'emplenar la *Pick Up* d'històries i per fer-ho necessites rodar molt, gravar molt, no saps mai on hi haurà el regal on t'explicaran aquella cosa que et toqui, que t'emocioni o que et faci riure i per tant els rodatges són durs en aquest sentit però tremendament apassionants. El Foraster em permet conèixer gent, ara mateix no hi ha res que m'apassioni més que conèixer gent, vull dir, jo tinc una carpeta d'amics que cada programa la vaig farcint, però per un altre costat no deixa de ser dur, perquè no ens ha de fer mandra res, no ens ha de fer por res. Ostres, perquè no anem allà perquè potser... ens han dit que no hi viu ningú, però perquè no hi anem, ah, doncs no hi anem. Però anem-hi! Potser hi anem allà i no hi haurà ningú, però potser allà, vés a saber què és el que hi ha. Per tant, no ens ha de fer mandra res, no, i això fa que físicament sigui dur El Foraster, sigui dur per mi, sigui dur per l'Oriol, per tots els que ens venen a... el Marc, el Germán, els càmeres... absolutament per tothom, però si tots anem a la una i tots tenim aquesta predisposició, ens passaran coses.

-Tot el que veiem en 50 minuts, a banda del monòleg, en quant de temps es graven?

Nosaltres estem tres dies gravant el màxim que podem, tres dies en el poble... vam començar fent-ne dos però de seguida ens vam trobar... de fet en el programa encara s'arrossega, en aquest poble m'hi estaré 48 hores però ens arriba l'hivern, a l'hivern a dos quarts de 6 és fosc, no pots rodar, ens anàvem carregant de seqüències de nit i no podíem ensenyar el poble, volem fer territori! I llavors el que vam fer, per comoditat, és fer un dia més i poden ser rodatges de 14, 16 hores *tranquil·líssimament* i d'aquí marxem amb unes 40 hores de gravació entre l'equip de realització, l'equip del Tòniu que fa els paisatges i retrata el poble, més tot el que tenim nosaltres, pot sobrepassar *tranquil·líssimament* les 30 i 40 hores. Segurament aquí dins trobaríem algú que ens donaria aquesta dada més fixa. I després d'aquestes 40 hores nosaltres el que hem de fer és fer-ne un resum de 50 minuts, que

és el que projectarem en el poble el dia del monòleg, abans que surti jo a fer el monòleg. Per tant és una feina d'orfebreria, és una feina molt dura, és una feina molt dura pel que em pertoca a mi, és dir els companys de *postpo* la feinada que fan és incommensurable, per a mi aquí hi ha una feina que és molt complicada que és, en un moment has de començar a descartar gent que t'ha regalat coses. I a mi això és una cosa que em costa molt, em costa molt i a més és una feina de la Joana, la directora del programa, que dius... tothom que ens ha regalat coses per una qüestió de durada del programa no podrà acabar-hi entrant, i tot i que els avisem i que el dia del monòleg el Ferran els hi explica just abans d'ensenyar-los el que hem gravat, el reportatge i tot, per mi és un dels moments més durs. Per mi un dels moments difícils és aquest, descartar la generositat de la gent que ens ha regalat coses i que no hi entren i un altre moment dur però que aquest és molt més tècnic és que jo tinc molt poc temps per estudiar-me quinze folis de monòleg i per mi és un moment que és complicat perquè tens molts noms al cap, perquè has de tenir molt en compte la visió, perquè jo no puc dir el monòleg tal com raja, sinó que hem de tenir present que s'intercala el monòleg més el reportatge, llavors has de ser molt fi, tens molt poc temps i són un dia i mig que jo estic tancat a casa meva estudiant amb molt poc temps i és una mica calvari, calvari en el sentit que em recorda a les èpoques d'estudiant jo a la universitat que dius, va vaig a fer un iogurt i després em poso a estudiar... vinga va, ara 10 minuts de tele i... tens aquestes coses que... és un moment complicat l'empassar-te tot això i saber que t'hi jugues molt.

També hem de tenir present que amb els companys, amb el Ferran, amb el Ramon Pardina, amb el Javier, els guionistes del programa i també amb la direcció, la Joana, preparem el monòleg, el monòleg que està preparat ja pensat molt en el programa que farem, però clar, jo he estat també en aquests processos, jo he estat gravant, és a dir, quan parlem del Ramon o quan parlem de la Maria o quan parlem del Nil, d'un nen... jo sé qui són, jo sé... per tant no és que em caiguin 15 folis de cop i que jo me'ls hagi de... no, és a dir, tinc un cert avantatge en aquest sentit, el que si que hem de ser molt concisos a l'hora d'executar el monòleg: que sembli tot improvisat, que tot tingui una *soltura*, que després això es pugui editar... i aleshores el que faig és *empollar-m'ho* tancat a casa, m'aïllo de la meva família, aquests dos dies estic sol, perquè tinc el temps molt just i estudio molt, molt de matins, em llevo molt d'hora, el dia abans del monòleg haig d'intentar saber-me'l perquè el pugui dormir, aquesta és una cosa que es veu que està com bastant demostrat, almenys a mi em funciona molt, és a dir que si tu et saps el text i el dorms, l'endemà et ve molt més bé, però és molt just. El repte no és estudiar-te'l, estudiar-te'l és la base de la pizza, però després els ingredients són les intencions, són les actituds i també estar molt despert a què en el monòleg et pot passar qualsevol cosa, que una persona et contesta i que pot arribar a ser molt més bo allò que el que

hem escrit entre tots, perquè els moments que passen les coses sempre són molt interessants, però també és deixar-te portar i gaudir molt del moment i és un moment molt maco el monòleg, molt. Tens a tota la gent allà, tot el poble, el que et deia abans, notes l'orgull de ser d'allà, tothom es coneix molt entre ells, és un moment molt màgic i per tant no deixar que un estudi de 15 folis et pugui perjudicar el moment tan xulo d'estar al damunt d'un escenari comentant coses amb la gent d'allà, i que després l'espectador fa de voyeur d'això, l'espectador quan veu per televisió allò veu per un *foradet* el que està passant en aquell teatre que és una cosa de dedicatòries tan personals que fins i tot a nivell d'humor de vegades no li pot fer riure allò però veu que ells riuen del que jo he dit i tu gaudeixes veient aquell moment, no?

-Quines són les claus per fer un bon monòleg?

Les claus, primer de tot els guionistes són la gent. És a dir, nosaltres tenim un equip de guionistes, però vull dir l'essència, sempre està basat en el que ens explica la gent, ells són els protagonistes i si hi ha humor sempre és partint d'alguna cosa que ens han explicat i si hi ha emotivitat sempre és partint d'alguna cosa que ens han explicat. Per tant tenim aquesta matèria primera, és la matèria que ens regala el paisatge humà, que ens regala la gent. I després una altra cosa que també és molt important és que tot el que et passa en el monòleg ho vivim junts allà, és a dir, hi ha moments que ells riuen de mi, perquè m'han vist patir, perquè m'han vist suar... i jo puc arribar a riure de situacions que m'han explicat ells i que tot és una catarsi conjunta i aquesta és una cosa molt sana, tenir en compte això. I l'altra cosa és també és ser molt conscient quan escrius el monòleg i quan estàs a dalt de l'escenari de fer-ho tot amb el màxim respecte possible, és a dir ens en podem riure de nosaltres mateixos, i podem fer humor de tot però sempre i quant hi hagi uns límits de respecte i també que el monòleg obre petites finestres cap a l'emoció, cap a la dedicatòria, hi ha moments que no tenen preu de gent que et regala coses molt personals seves i que després les comparteixen amb la gent... hòstia, això és d'un agraïment extraordinari quan passa això, no? I llavors és viure molt aquests moments, viure'ls una altra vegada de veritat, que estigui tot carregat de veritat i el bon monòleg és aquell en el que la gent s'ho passa bé però els protagonistes són ells... són els guionistes i s'ho han de passar bé, per tant és aquell en el que funciona i també quan passen coses molt maques i és que de cop i volta de n'adones que tu has entrevistat una persona molt estimada del poble, cosa que tu no sabies, perquè tu acabes d'arribar allà, però de cop i volta tu parles d'ell o dius el seu nom i es poden arrencar uns aplaudiments i dius, ostres, a aquesta persona se l'estimen molt! O al revés, o aquesta persona, de cop i volta aquí hi ha hagut una reacció estranya, no? I són coses que si tu et deixes portar i les fas de veritat acaben sent un bon monòleg de El Foraster. Perquè ser guionista de El Foraster és molt difícil, no és un

guionista d'un *late* d'humor, genera'm acudits, no, fes-me no sé què, no. Aquí no, aquí tenim una base del que ens explica la gent i és complicat, no hem d'anar a buscar gags de vegades, si no senzillament hem de trobar maneres de relacionar les persones entre elles i és complicat de fer.

-A més també heu de jugar-ho molt bé perquè us podeu trobar coses molt similars en un poble i un altre, no?

Sí, però aquí hi ha una cosa... en el fons els pobles tots són iguals i en els perfils dels pobles, de la gent, és a dir jo sóc del meu poble, de Sant Feliu de Buixalleu, i estic segur que a tots els pobles hi ha un Quim Masferrer, hi ha algú que, no sé, que no sé si seria l'activista pel poble, o el que fa festes, jo he estat a la comissió de festes tota la vida... però jo moltes vegades estic gravant en un poble i parlo amb algú i dic: aquesta és la Marta? Aquesta és la Roser del meu poble. Es diu Marta i la meva es diu Roser i aquesta és carnissera i la meva treballa no sé on, però és que són... en el fons... els líders, són models que com que es repeteixen. Els humans no som tan diferents entre nosaltres. I El Foraster té aquesta cosa universal i estic convençut que es podria fer un Foraster a Guinea Bissau i ens passaria el mateix: ens importa l'amor, la feina, la salut, tenir la família... és a dir, són 4-5 temes els que ens importen i per tant hi hauria el perill de que sempre fossin els mateixos però l'interessant són els matisos, com vius l'humor? Com vius l'amor? Com veus la mort? En aquests matisos és on tots som diferents. I llavors el que sí que intentem és per exemple, tots els pobles, tenen una església, però no cal entrar a totes les esglésies dels pobles, tots els pobles tenen una escola, no cal anar sempre a l'escola, però malgrat ser models que ens repetim molt, és anar a buscar els matisos que ens fan diferents, no? I per això El Foraster en certa manera cada capítol és una aventura nova, cada capítol ensenyem coses noves, Malgrat sempre anar a pobles de menys de 1000 habitants te n'adones de que som molt diferents. I també acompanyats amb la riquesa que tenim a casa nostra, que paisatgísticament, i això el Tòniu, el realitzador... és que tenim un país collonut, és a dir, que diferent que és l'Empordà de l'Ebre, del Pirineu, de la terra ferma, és que clar, és que en dues hores i mitja et pots banyar a la Costa Brava i tocar neu al Pirineu i pots anar a veure la llum i els arrossars del Delta de l'Ebre, per tant és un poble que és petit i dius, no, els matisos són diferents, no? Paisatgísticament, també de la gent són diferents, no? Nosaltres hem d'anar a buscar aquests matisos.

-Quant trigueu a escriure el guió?

Amb el guió del monòleg hi estem unes tres jornades. És a dir, tres dies que són previs al dia i mig aquest que jo tinc d'estudi.

-Comenceu el guió plegats?

De direcció la Joana Pardos, la directora actual de El Foraster, visiona tot el material que hem estat rodant, ella aquí ja veu més o menys per on podria anar s'edita tot el que hem estat rodant i llavors el primer dels tres dies que tenim per escriure el monòleg de guió, tots els guionistes junts visualitzem totes les seqüències i un cop hem visualitzat aquestes seqüències ja anem dient cosetes, anem fent pluja d'idees, a partir del que acabem de veure: ostres aquí podríem fer això o aquí tu, Quim, podries dir això... o podríem lligar-ho no sé què... pam pam... ens n'adonem, ja que algú vam estar gravant i que diem, ostres, no acabarà entrant finalment, perquè entrem en un univers que el programa dura 50 minuts i no podem tancar-lo... el primer dia és molt boig. El primer dia és com el primer dia de rodatge, no tens res, no saps que passarà... La *Pick Up* ha arribat aquí i ha fet així amb el bolquet i ha bolcat un munt de material que està tot barrejat i es tracta d'ordenar. De fet dirigir no és res més que ordenar, una obra de teatre tens un munt d'idees i les has d'ordenar perquè a l'espectador li arribin en format de teatre i un programa de televisió és exactament el mateix. I el primer dia el que fem és ordenar totes aquestes coses, un cop que tenim més o menys clar per on anirem, els companys de guió ells fan el seu primer esbós en el que el segon dia i el tercer dia jo també estic amb ells, juntament amb la Joana, descartant propostes seves, afegint de nostres i de manera molt conjunta va creixent fins a tenir aquests 15 maleïts folis que haig d'estudiar.

-T'has trobat d'arribar als pobles i tenir pactades ja entrevistes?

Si, per exemple, quan es va a localitzar, la Lali Colomer, que és la *localitzadora*, ella clar, no només parla amb l'ajuntament ni només mira si el poble té predisposició... que aquesta és una cosa que ens fa molt contents, tots els pobles tenen moltes ganes de què hi passi el Foraster i això ens fa molt feliços.

-Us ho demanen també?

Sí, rebem una d'e-mails brutal, i això és allò que diem, és la prova de què podem estar molt contents de la feina que fem perquè quan s'ofereixen els municipis això és molt *xulo*.

Doncs la Lali un cop va al municipi, ella fa de forastera com jo feia abans i volta una miqueta per allà i ella ens passa un petit informe de

dir, per exemple, escolta'm, vaig entrar un moment a l'església i vaig parlar un moment amb el mossèn i és un mossèn diferent, no sé perquè... i t'ho deixa allà. Ah, d'acord, molt bé. O escolta, de cop i volta al lloc on vaig anar a dinar a la taula del costat vaig sentir uns senyors que parlaven de no sé què. Ostres, doncs *vale*, anem com *tinguent* aquesta informació. El que passa és que quan tu arribes allà, i que ets un foraster nou, perquè els dies són diferents dels que va anar-hi ella, és el que passa, el que et deia abans, que apareixen de cop i volta. Passa un nen amb una bici. Doncs entrevistem-lo! I es va obrint. I fins i tot hi ha municipis que dius ostres, a veure, perdona, ens n'hem anat a Gòsol, hem de pujar al Pedraforca, no pot ser que passem de llarg del Pedraforca, és una de les muntanyes màgiques, una icona del muntanyisme de casa nostra, per tant tu saps que has de pujar al Pedraforca. I després la Lali et diu, sí tranquils, podreu fer nit en un refugi, hi ha un refugi que el porta un tal Jordi. Ah, doncs aquest Jordi... el podem entrevistar a aquest, al Jordi? Sí sí, cap problema... Són aquestes cosetes. El que passa és que l'atzar, el dia a dia, el moment, el ser-hi, et porta a situacions que són impossibles de pactar-les, de guionar-les.

-Us heu trobat mai que no tingueu prou material i hagueu de tornar a un poble a gravar o quedar-vos-hi més dies?

No, no, no. El que sí ha passat és a nivell de, de... em consta de realització, és a dir de realització doncs a vegades en Tòniu... ara venim d'un rodatge però es veu que ens va ploure molt. I hòstia! I era allò pluja, pluja, pluja. I diu: tenim els *planos* de *Pick Up*, tots són amb pluja, els del poble són amb pluja... I llavors el que es pot arribar a fer és el dia del monòleg, hi ha un equip que marxa abans per fer això. Però de rodatge de gent, no. Sempre tens material, sempre... perquè sempre parlo amb gent. Catalogar aquestes entrevistes com a més o menys bones és un criteri molt... jo parteixo de que totes les entrevistes són bones, les descartades són boníssimes, encara que sigui algú que el que fa és explicar-te que fa cada dia. Hòstia és molt bo algú que t'expliqui què fa cada dia, i que a més a més t'ho expliqui, i que comparteixi... El que sí que ha passat és de vegades situacions d'aquest tipus... crec que a Horta de Sant Joan, el darrer rodatge, diuen que volen anar-hi fins i tot el dia abans el Tòniu per poder tenir... *bueno* és que volem veure una mica de sortida del sol, no?

-Quin és l'equip necessari per a gravar en un poble?

Ostres, aquesta entrevista l'hauries de fer més a producció... és que jo no ho sé, som 7 que marxem allà però abans hi ha hagut la Lali de localitzadora i després hi ha l'equip que no es mou d'aquí, de Brutal, és a dir l'equip de *postpo*, guionistes de *postpo*, però nosaltres que anem a

gravar som 7, hi ha dos càmeres, direcció, producció, l'Elianne que ja comença a editar, jo... set, sí, crec que som 7.

-Quan es fa el monòleg?

Al monòleg i tornem al cap d'una setmana i mitja, més o menys. I un cop nosaltres hem editat tot el que hem rodat, que hem *guionat* el monòleg, després tornem al poble i jo faig el monòleg. Però aquí entra en la màgia de la televisió, és a dir, a mi m'agrada molt que la gent digui, quan fas el monòleg? Perquè realment tens aquesta sensació que tu no marxés d'allà, o fins i tot companys de la professió que m'han dit, però com ho feu? Els hi projecteu abans el que...? A mi aquestes preguntes m'agraden molt, és a dir perquè la màgia de la televisió fa que tu gaudeixes d'aquell programa, que tu vius allà una història i que fins i tot hi ha coses que no cal que les entenguis com per poder-les gaudir, no? I a mi la gent que es pensa que el monòleg es fa el darrer dia, doncs em sembla molt bé... dius, hòstia quina sort poder viure el programa d'aquesta manera. O fins i tot de vegades em diuen: però que fas? El projectes allò 5 minuts i llavors tu surts a l'escenari i parles sobre aquells 5 minuts que acabes de fer? No, no, primer se'ls hi projecta 50 minuts, després dels 50 minuts torna a sortir el Ferran i després surto jo i faig 50 minuts més... és una mica la màgia de les arts escèniques, no només de la tele, d'una obra de teatre, de qualsevol expressió artística en la que com a espectador hi ha coses que no les saps, com s'acaben de fer. I això penso que és molt maco. El que sí que està clar és que quan tu marxés el darrer dia, el del monòleg, tens la sensació de ser una mica d'allà, jo almenys la tinc aquesta sensació, la sensació de què he conegut en primera persona a molta gent, que he fet, alguns d'ells amics, fins i tot, que després torno a visitar i que el dia del monòleg és una festa extraordinària, és un dia de... és que és d'orgull, d'orgull de ser d'un lloc, que és una cosa que costa molt d'explicar però que jo la noto a cada programa, notes allà que hi ha una... no sé, hi ha una mena de dir, hòstia jo sóc d'aquí i em veurà... molta gent veurà el meu poble.

-Qui decideix el vestuari que ha de dur El Foraster durant la gravació de les entrevistes i durant el monòleg?

L'Aizea que és l'estilista del programa, i em va... jo sóc una persona sense *look*, No he tingut mai... no m'agrada anar a comprar roba i no he tingut mai... jo vaig vestit amb samarreta i porto això perquè fa fred. Jo mai havia portat camises per exemple, les camises no m'agraden, trobo que és una peça de roba, la camisa, que no és còmoda. Aleshores aquí em van generar un *look*, doncs les camises a quadres... i jo m'he deixat portar per l'Aizea. I jo arribo als llocs i em diuen: aquest és el vestuari teu pel monòleg i aquest és el vestuari teu pel reportatge. I segons l'Aizea m'ha dit que no s'havia trobat amb

ningú que no li hagués dit mai que no em posaré això, perquè a mi no em fa res... Aquests pantalons! Perfecte! No tinc manies en aquest sentit.

-Portes maquillatge?

Em puc arribar a posar durant el reportatge, si hem estat rodant el dia abans molt, em posen anti-ulleres d'aquest, que és un roll-on d'aquests que te'ls poses a... però no porto maquillatge de televisió ni en el monòleg ni tampoc en el *repor*.

-La imatge que apareix de fons a l'escenari, quin és el criteri que se segueix per a triar-la?

Això ho decideix direcció i s'intenta que sigui una fotografia representativa o... pot ser que sigui representativa del poble o icona del poble, però pot ser que durant el rodatge, nosaltres, el que ens ha passat hagi sorgit una imatge nova que nosaltres la trobem que identifica molt la visita de El Foraster per allà. Per exemple a Gòsol, vam posar-hi el Pedraforca, perquè és representatiu d'allà, però de cop i volta pots posar unes castanyes, pots posar... perquè resulta que *mentres* anàvem gravant, tothom ens parlava de les castanyes, de no sé què... intentes que sigui molt representativa del lloc perquè és una imatge que serà molt present, sobretot en els plans curts meus, tens la imatge darrere... al pla general també, però vull dir que durant el monòleg tota l'estona tens aquella imatge allà per tant... Això seria més de preguntar a la Joana, perquè és de les coses que costa de decidir i que de vegades hi ha autèntiques discussions de si aquesta fotografia... entre la Joana i el Tòniu, el realitzador, perquè clar, el vestuari meu també ha d'anar acord amb la fotografia que hi ha al darrere, si hi ha una fotografia de neu, jo no puc anar blanc, perquè quedaria enganxat, i això que jo tampoc i participo, és de les coses que de vegades he sentit autèntiques discussions per si aquesta o aquella, o aquesta o aquella.

-Com ho feu per evitar les taques de suor a la roba i la suor de la cara?

En el monòleg normalment són llocs tancats amb focus i jo també sóc de suar molt, tant en el reportatge com en el monòleg. I el monòleg clar, tu comences que no vas suat i a mesura que vas avançant en el monòleg doncs vas suant. Que a mi és una cosa que m'agrada molt, ensenyar... que tot sigui de veritat el que passa allà. I després hi ha hagut alguna vegada que hem hagut de fer algun canvi de camisa perquè es notava que estava molt suada o... és a dir... els típics "Camachos" que ja et poses aquí sota *sobaqueres* d'aquestes perquè no suïs... i jo faig servir el consell del Pawlowski, per exemple, el

Pawlowski per exemple, *bueno* és una cosa que fa molta gent, posar-se compreses a sota perquè no surtin els "camachos"... a vegades fins i tot hem hagut d'acabar assecant, de dir parem un moment el rodatge i assequem un moment la camisa... però són coses d'aquestes que a mi no m'importen gens, és a dir, jo veure algú que està suant a l'escenari i que està explicant una cosa sempre m'ha agradat molt, però a nivell televisiu doncs... Però *bueno*, de totes maneres el monòleg acostuma a ser com bastant tirat. De vegades també passa que un cop has acabat de fer el monòleg la Joana et pot arribar a dir, hòstia Quim, m'hauries de fer un enllaç, perquè ens aniria molt bé per muntatge, que seria al començament del programa... i dius *bueno*, clar, jo ara vaig tot suat, això no podem muntar-ho al començament del programa i llavors pots arribar a assecar el paper en un moment donat. I durant el *repor*, no. Durant el *repor* si sues, sues. I del mateix *look* tens dues mudes, és a dir, tinc dues camises, que me les canvio l'endemà... que hi ha molta gent que sempre em diu, clar és que estàs allà dos-tres dies i vas sempre vestit igual. No, tinc dues camises, tinc no sé què... i ja està.

-Una vegada acabat el monòleg ja ha acabat la teva feina o intervens d'alguna manera en el muntatge?

Després jo haig de fer, haig de posar-hi totes les veus en off del programa, però jo com has pogut comprovar, no és que delegui, perquè jo no sóc el director per delegar, però que sí que m'agrada molt l'especialització de cadascú, i és una cosa que no estic a sobre del vestuari a veure si el vestuari m'agradaria que fos així, no... fins i tot quan la Joana diu, *hòsti* doncs aquí resulta que hem de treure aquesta entrevista, tampoc no... a postproducció també hi ha un equip que són molt més bons que jo de postproducció, perquè aquí, en definitiva, estem parlant de criteris, és a dir. Si féssim làmpades com aquesta, doncs les làmpades per tots, més o menys, és una cosa tècnica i ha de ser així. Però aquí estem creant emocions i per tant a vegades a algú li agrada una cosa, a un altre li agrada una altra... i aquí és interessant seguir els criteris de cada un dels companys de l'equip, que són, cadascú en el seu departament, són els millors. I llavors en aquest sentit jo sí que participo, evidentment perquè jo haig de posar les veus i puc arribar a assessorar en un moment donat o puc arribar a donar una opinió personal meva sobre alguna cosa de postproducció, però jo m'hi poso molt poquet i fins ara m'agrada molt el resultat final dels programes, molt.

-Qui decideix l'ordre d'emissió?

Doncs saps que no ho sé això? Crec que és una cosa que decideixen conjuntament, en aquest cas el Raimon Masllorens, el productor executiu, amb TV3. Però jo no sé massa com funciona. Sí que sé que hi ha un criteri d'aquesta riquesa que té el nostre país, doncs mirar

d'intercalar-la, és a dir, si fas un poble de mar, doncs el següent que sigui de muntanya, doncs si fas un Empordà, després anem-nos-en cap a Lleida, que es vegi... passem de la tramuntana a la boira i si no ens n'anem a la llum... per tant que els programes ensenyin una mica això, són molt diferents entre ells cada temporada, són molt diferents els 13 capítols, són molt diferents. No tan sols paisatgísticament, sinó la manera de ser de la gent. És a dir, d'on sóc jo, per exemple, crec que som molt més tancats de com són la gent de l'Ebre, per exemple. Hi té a veure una qüestió de clima, també, jo sóc d'una zona més aviat freda, del Montseny, de recolliment... al Pirineu crec que encara són més tancats... a l'Empordà la gent és, toca la tramuntana, tocats per la tramuntana, i això realment és així... per tant intentar veure la riquesa del nostre país, no només geogràficament, sinó dialectalment parlant també, no. Per tant, si has fet un programa de Lleida, després doncs, posa'n un de Girona, que és una altra manera de fer! Però quin és l'ordre i perquè aquest i no aquest... és una cosa més de... que crec que negocia el Raimon en aquest cas amb el Cap d'Entreteniment de TV3.

-TV3 us imposa algun contingut o alguna publicitat?

No ho sé. Jo sé que abans d'emetre el programa hi ha algunes vegades que hi ha com un espot o algo, però no ho sé.

-Les músiques, qui les tria?

El Tòniu.

-Tu no hi intervens mai?

No. Alguna vegada puc dir, hòstia, m'agrada molt... o allò que hem estat rodant veig aquesta banda sonora. Però partir d'ell... el Tòniu és molt bo posant músiques, vull dir, és que jo no... jo intento tenir molt poc intrusisme dins de... en definitiva sóc el presentador, no sóc el director del programa. Perquè te n'adones, te n'adones que el Tòniu abans que ha decidit una música hi ha un munt de... tenir en compte moltes coses, molt de criteri... i jo de cop i volta és molt agosarat dir: ah posa aquesta perquè m'agrada. No, perdona, hem de respectar, hi ha una persona que abans no ha decidit la que ha posat és perquè resulta que no sé què.

-A quin gènere pertany el programa?

Doncs aquest és un programa d'entreteniment. El que passa és que El Foraster és un programa d'entreteniment però com que parles amb persones, no amb personatges, i el que t'explica la gent, són les seves veritats, no és ficció... fa que aquest entreteniment per mi va una mica

més enllà. És a dir, et pot entretenir El Foraster però al mateix temps pots aprendre, perquè aprendre els uns dels altres és una cosa molt *xula*, i que no ens podem barrar el pas de dir... jo crec que veient El Foraster pots arribar a aprendre, no de mi, aprendre del què t'explica algú. I aquesta veritat, una altra vegada apareix aquesta, la veritat que hi ha al darrere, per mi fa que El foraster sigui molt més d'un programa d'entreteniment, tot i que està catalogat d'entreteniment.

-Per a tu seria un programa documental?

No, però fa país. És a dir, no és un documental però és un programa que fa territori, que fa país... és un programa d'humor però al mateix temps també és un... és a dir, aprens racons que no coneixes de casa nostra, pots arribar a emocionar... és a dir, no hi ha guió al reportatge però de cop i volta sembla que sigui un programa com si estiguessis veient una sèrie, no, de dir, ostres... Moltes vegades fins i tot et passen coses que et recorda una *sitcom*, és a dir, perquè parles amb algú i després al cap de 20 minuts te'l tornes a trobar i aquell és algú que l'espectador ja coneix perquè l'ha vist fa 20 minuts, no? El format és molt bo, el format és molt interessant. Fins i tot jo crec que les coses bones són aquelles que costa de respondre preguntes com aquestes, on l'encaixaries? Quan no saps on encaixar una cosa vol dir que és diferent, vol dir que hi ha alguna cosa prou *xula* aquí, quan tens feina a etiquetar...

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Bueno... a nivell personal per mi sí (riu) per mi... a mi El Foraster m'ha aportat moltíssim, moltíssim. Hauríem de definir també l'èxit...

-Què és per a tu l'èxit?

Per mi l'èxit, el meu, a nivell personal és poder-me guanyar la vida fent això, aquest és el meu èxit. És a dir, jo que sóc de Sant Feliu de Guixalleu, que no he passat per l'Institut del Teatre, que amb 17-18 anys mirava la tele a casa meva i deia, hòsti com m'agradaria poder estar al Persones Humanes amb el Calsada, el Miki Moto, i que després aquí al meu poble no hi ha ni tele local, com ho fas? I te n'has d'anar a Barcelona, i te n'has de no sé què... el teatre sempre ha estat la meva passió, però com faràs teatre? No pot ser... perquè, haig d'anar a Barcelona per fer teatre? Si el teatre precisament té una cosa que es pot fer des de qualsevol lloc... crear la primera banda, la primera companyia de teatre amb la que comences a fer els primers, les primeres actuacions sense cobrar i hi ha un moment que te n'adones que pots cobrar, després te n'assabentes que hi ha un càsting a TV3, presentem-nos, i no ens agafen... després de tot això, de tot això, dir: hòstia, te'n recordes quan tenies 14 anys i miraves el Persones

Humanes i deies, m'agradaria fer això. Hòstia doncs Quim t'estàs guanyant la vida fent una cosa semblant. Per a mi aquest és l'èxit, a títol personal. Un èxit en el que jo sóc conscient que malauradament no tothom es pot guanyar la vida amb el que li agrada, no? I per tant això és d'una satisfacció personal de dir, hòstia, que bé.

Llavors hi ha l'èxit del programa, que aquí no sé quan s'etiqueta una cosa amb èxit si es mira per índex d'audiència, que també, és un programa d'èxit perquè se'l mira molta gent, o és un programa d'èxit perquè agrada molt, encara que no se'l miri massa gent, perquè un programa pot ser molt exitós sense tenir un *share* de 20 i pico, però pel que m'afecta a mi... això ja són coses més tècniques, no, se si El Foraster és un programa d'èxit perquè té molta audiència i tot això, però a títol personal, que et puguis guanyar la vida coneixent gent... hòstia, això és molt *xulo*, eh! És a dir, que en certa manera, tornant abans que jo et deia que jo havia fet de foraster abans de El Foraster, i dius hòstia però és que ara estic fent el mateix però resulta que m'estic guanyant la vida amb això... aquest és el meu èxit, un èxit que també sóc molt conscient que tot és molt cíclic, no? I que hi haurà un moment que El Foraster s'acabarà i llavors haurem de tornar a remar i tornar... de fet la vida són experiències d'aquest tipus, jo tinc la sort d'haver viscut aquest moment que considero exitós personalment... fem *windsurf* els que ens dediquem a aquesta feina. Tu agafes la gran onada i la tens... però hi ha un moment que l'onada s'acaba i arriba a la platja. Després has de tornar a anar cap a dins a remar. Però tan interessant és l'onada com remar cap a dins. No sé, jo estic molt content dels meus espectacles de teatre i de la meva companyia d'animació, que vaig començar fent teatre de carrer i que jo considerava de dir, avui ens ha vingut a veure tota aquesta gent aquí, i no cobrem, és igual, però també era un èxit.

-Per què creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Jo vull creure que és aquesta veritat que t'he anat dient durant tota l'entrevista. Jo vull creure que, és a dir, els pobles no són platós, aquell poble és de veritat, aquell poble té una vida... i estem molt acostumats a acostar-nos als pobles, sovint... s'havia fet molt, a través del seu paisatge, és a dir, que maco que és aquell poble, perquè té un penya-segat, perquè té un llac, perquè... vés allà, veuràs quines vistes, veuràs que s'hi menja bé allà, o són molt típiques les galetes... i dius... acostat'hi per la seva gent, que aquestes vistes tan *xules* te les expliqui algú d'allà, perquè tindràs un plus afegit. Les vistes les veuràs igualment, però l'entusiasme amb què et parlarà de les vistes del seu poble, hòstia, és un plus més no? I llavors el que t'explica la gent és de veritat i a més a més després tens una cosa que és fantàstica. Com a espectador tu pots corroborar allò que has vist a la tele. Tu l'endemà pots agafar el cotxe i te'n pots anar a aquell poble. I si vas quedar fascinat per la

història que et va explicar l'Enric del carrer Major de Sant Feliu Sasserra, tu pots anar al carrer Major de Sant Feliu Sasserra, picaràs un timbre i sortirà l'Enric. I per a mi és això, crec eh, vull creure que és aquesta veritat i també vull creure que és que de cop i volta gent que no coneixies de res t'expliquen una història que et fa emocionar o que et fa riure, i no els coneixes de res, però de cop i volta formen part d'això, que tothom té una entrevista, que no cal que siguis una persona que fa tele perquè et vinguin a entrevistar... no cal que... que si aquest és molt famós, és molt no sé què... noooo, tothom té una entrevista.

-Quin paper juguen les emocions a El Foraster?

El 100%, és a dir l'emoció en forma d'humor, en forma de moltes vegades de nostàlgia, que també hi és, moltes vegades de tristesa, perquè també hi pot arribar a ser... jo crec que és un programa d'emocions El Foraster, no? I moltes d'elles emocions que l'espectador les veu i que no cal que les expliquis. Tornem a l'orgull del dia del monòleg, *hòsti* aquells primers plans de la gent del poble veient el reportatge o rient del que jo els hi acabo de dir, allò no pots... costa molt de transcriure-ho, és a dir, l'espectador també rep emocions en aquest sentit, no... i El Foraster bàsicament és un programa d'emocions.

-Quin ha estat el programa de més èxit de la història de El Foraster?

Si és per audiència si que te'l podria dir, perquè el poble que ha tingut més audiència és Castellar de n'Hug que va fer, crec, em sembla recordar, un 27,2 o una cosa així, tot i que hi ha un altre que és El Foraster que es va fer dintre de TV3 que va fer un 28... això el Raimon ho sap més bé que jo. Si l'èxit el comptem amb nombre d'espectadors, Castellar de n'Hug estem parlant de la ratlla dels 800.000 espectadors, no?

-Per què creus que aquest programa va tenir tanta audiència, tens alguna teoria al respecte?

No. No, no ho sé. No ho sé, no no no... sé que hi ha moltes casuístiques aquí, de l'hora de l'emissió, de no sé què, que moltes vegades et poden arribar a influir. El que sí que estem molt contents és de la mitja que fa El Foraster. Crec que de la darrera temporada no sé si és un 22, però que això és brutal, però no sé per què... potser Castellar de n'Hug tenia un audímetre, jo sempre ho he dit (riu). Però l'èxit no és això eh, no és que Castellar de n'Hug va tenir més èxit que un altre, no. Per mi no és això... el programa de la Vall d'Hebron per mi va ser un èxit, vam retratar l'hospital de la Vall d'Hebron els dies de Nadal amb gent, per Nadal.

-I perquè va ser un èxit?

Bueno, per mi va ser un èxit perquè ens vam emocionar, vam riure de situacions que a priori pots pensar que no... dins de l'hospital, el dia de Nadal? Que has de riure? Ens van ensenyar que no és veritat això, que allà hi ha humor i que algú que està allà dins ingressat es pot riure de si mateix i de la seva situació. I per mi va ser un èxit perquè en certa manera vaig descobrir què és la vocació, vaig descobrir... jo vaig dinar el dia de Nadal amb les infermeres de la planta d'oncologia infantil portant canalons de casa seva i una d'elles bevent cava fent guàrdia i aixecant-se cada dos per tres, anant cada vegada que tocava el timbre de l'habitació i una d'elles dient-me, per mi el Nadal és estar aquí, no és estar a casa meva. Hòstia, t'acaba de definir que vol dir la vocació, en el seu cas és infermera, vocació de mestre, vocació de periodista, és igual. Però aquella senyora, explicant-me aquell dinar, dinar allà jo amb elles, em va definir què és vocació, no? L'agraïment d'un pacient cap a un metge que li ha salvat la vida, hòstia! Això és... i no va ser dels programes de més audiència, és a dir, va ser un programa que no recordo, que va fer un 19 o un 20, que és molt eh! Però, i per mi, ostres, per mi poder fer un homenatge a través de El Foraster a la Vall d'Hebron a tot el personal sanitari de la sanitat pública d'aquest país, no? Hòstia, per mi això és un... a tots aquells que el dia de Nadal estan allà, no estan amb la seva família, i estan... per mi això és un èxit. I no va ser el programa que va tenir més audiència, vull dir que... Ara! Segurament, mirat des d'una altra òptica, o des de numerologia, més des de direcció executiva, potser l'èxit es valora en número d'espectadors. En el meu cas no, es valora per, primer de tot, a vegades, quan parles d'èxit ets molt egoista amb tu mateix, què és el que m'omple, que és el que em satisfà? I tot això que t'he explicat ara de la Vall d'Hebron, potser per un altre doncs seran unes altres coses, no... però per mi l'èxit del programa és aquest, no?

- Què ha suposat per a tu ser tan mediàtic?

Jo fa molt de temps que em dedico a... que la meva feina és molt pública perquè fa molts anys que faig televisió, i faig teatre i llavors doncs els que ens dediquem a aquesta feina som exhibicionistes, ens ensenyem, no ens amaguem, quanta més gent ens vegi millor, perquè vol dir que vindrà més gent al teatre i les nostres obres les veurà més gent i la televisió doncs exactament igual, surts per la tele... i llavors estàs com molt acostumat en certa manera a lidiar amb tot això, que forma part de la teva feina. Però jo personalment en defujo bastant... és a dir no... no sóc massa de... jo sóc de... estic molt bé en el meu poble tot i que per temes de feina i també de... a nivell de temes més personals estic molt aquí a Barcelona i no sóc d'anar a inauguracions o d'anar a sortir... sóc molt... però a mi, en el meu cas, ser una persona coneguda el que vol dir és que hi ha molta gent que et segueix, molta

gent que li agrada el que tu fas i també, des de la consciència que quan algú et demana fotos, que quan algú et demana... és perquè, en certa manera, la feina que tu fas té un retorn, i que ells... i que en certa manera, que em perdonin, jo visc gràcies a la gent. Vull dir, joestic treballant en una televisió pública, saps? I això segurament no seria el que més m'agrada de la meva feina, perquè sóc bastant casolà i sóc molt d'això... però entenc que sigui així, no? I entenc... Jo no he estat mai gaire mitòman, saps? De petit jo no era de, ostres tinc ganes de veure aquest, o aquell de la tele, no sé què... no he estat mai gaire així, però entens que tu que entres cada setmana a la casa de la gent i que per sort la gent s'emociona, doncs quan et veuen doncs... i a mi la gent m'explica coses molt maques, molt. Mira ara parlant amb la Vall d'Hebron, hòstia, jo m'he trobat una infermera de l'hospital Trueta de Girona dient-me: "Tio, gràcies pel programa de la Vall d'Hebron" i això no em va passar fa gaire. I hòstia, que maco que... Després hi ha una part que segurament és molt més... te'n vas un dia, surts de festa, i la gent et veu, vol fotos i no sé què, que és com més, pot ser més carregosa, tot i entendre-la, perquè jo ho entenc... però a mi la gent, i amb El Foraster se m'acosta per dir-me coses molt maques. Per tant... hi ha molta gent que em dona les gràcies pel Foraster... i dius hòstia "et dono les gràcies" de dir, hòstia... que xulo i que xulo que hakis vingut a dir-m'ho, saps? Però sí, la popularitat va molt lligada... els actors no ens amaguem, al contrari, volem que la nostra feina transcendeixi i que la vegi quanta més gent millor.

-Tornes als pobles després de la gravació del programa?

Sí, sí. Tot i que no ho he pogut fer amb tots, per una qüestió de temps. I m'agradaria tenir més temps per poder fer això i és una experiència molt maca.

-Et sents estimat?

Sí, sí sí.

-Com et reben?

Ostres... quan t'expliquen el que va suposar l'emissió del programa tens com una mica de... és a dir, tot el que t'ha donat la gent, a través de les seves entrevistes, la seva generositat... dius, clar... els hi podem tornar d'alguna manera això? I no pots tornar-los-hi, no saps com fer-ho... com se'ls ha de tornar això. És a dir, la generositat, la predisposició, el poder fer un programa... de quina manera pot haver-hi un retorn, no? I jo quan torno als pobles i em diuen, "hòstia Quim quan es va emetre el programa has de pensar que els mesos següents venia molta gent aquí, els restaurants estaven plens, la gent anava a comprar a les carnisseries, la gent es tirava fotos amb la gent que havia sortir al

programa" i dius, *hòsti, hòsti, hòsti*, no fem les paus, eh, però se'ls està com retornant una mica no, i quan t'expliquen això és molt maco. I fins i tot històries personals de cadascú d'ells "la gent m'ha reconegut, hi ha hagut gent que m'ha vingut a dir coses, hi ha hagut gent que..." doncs a mi em reben molt bé, em sento molt estimat en aquest sentit i jo que sóc d'un poble petit i que per tant conec molt bé la realitat de com funcionen els pobles petits, em fa molt feliç perquè malauradament els pobles petits acostumem a tenir megàfon quan hi ha desgràcies, no? És a dir, hi ha un incendi a Horta de Sant Joan, hi ha un incendi a... i que de cop i volta diguis, anem a Horta de Sant Joan i anem a parlar amb la seva gent... i que això interessi... doncs dius hòstia! Jo que sóc d'un poble petit a mi encara em fa més feliç. El que sí que també he de reconèixer-ho és que tampoc puc fer-ho tot el que voldria, m'agradaria molt tenir temps per tornar... ara, parlant de Castellar de N'Hug, fa temps que dic, haig d'anar a Castellar de N'Hug, perquè vull anar a saludar a en Pepet de Can Fanxico, que era un senyor que només demanava que la gent el saludés i que em consta que l'ha saludat una brigada de gent, tots els que van allà el van a saludar i és un home gran i penso... i haig d'anar i no he trobat el moment per fer-ho, però bueno.

-Per què trieu una Pick Up perquè sigui el vehicle de El Foraster?

La Pick Up, buscàvem primer un cotxe de segona mà que tingues aquesta estètica... El Foraster és una mica *loser*, és un romàntic que se'n va pels pobles i té aquesta cosa de faràndula, d'arribar en un lloc, fer el monòleg i se'n va... arriba sol, marxa sol... té un component *loser* que a mi personalment m'agrada molt perquè el fa més entranyable. I buscàvem un cotxe de segona mà, aquest no pot anar amb un cotxe nou. I llavors jo vaig demanar una cosa, vaig dir, m'agradaria molt que fos matrícula de Girona, ja que ha de ser vell... doncs anem a buscar de quan hi havien les matrícules, jo sóc de Girona, doncs matrícula de Girona. I llavors el Xavier Morral va dir, jo crec que estaria molt bé una Pick Up, és a dir, aquesta cosa de poble, que els pobles n'hi ha moltes. I el llavors realitzador del programa, el Ruy Balanyà, va dir "d'acord, matrícula de Girona, Pick Up, i jo trio el color". I en color taronja. El color taronja perquè a nivell de realització destaca molt: és a dir destaca sobre el mar, destaca sobre les vinyes... sobre qualsevol paisatge que hi posis el taronja sempre... sobre neu... i d'aquí va sortir aquesta combinació, una pic up de segona mà, amb matrícula de Girona com deia el Quim, i de color taronja com deia el realitzador, i s'ha convertit en una de les icones del programa.

-La camisa que portes també és una de les icones. Perquè es va decidir que portessis una camissa de quadres durant les gravacions?

L'Aizea. L'estilista del programa, ella va fer un disseny de dir, el *look* aquest d'en Quim que va molta bota, texà, i és un... *bueno*, no sé exactament, suposo que ho relacionava amb un cert entorn rural o... també modern, saps? No sé, aquestes... i és com el tema de la barba, vull dir. Jo vaig fer el pilot amb barba, jo no portava mai barba i vaig fer el pilot amb barba perquè jo pensava que aquell pilot no s'emetria mai, i estàvem fent proves i no em vaig afaitar... i vaig fer el pilot amb barba i després comença a rodar i després l'Aizea deia la barba et queda bé... jo ara per exemple tinc unes ganes d'afaitar-me que no vegis, però no em puc afaitar perquè... però jo m'afaitaria ara perquè la barba em pica i perquè jo no porto barba, *joder!* Porto quatre anys portant barba perquè vaig fer un pilot amb barba! Sempre portava barba de deixat, saps, de dir, si no tinc funció de teatre doncs allò, tinc 10 dies sense afaitar-me i m'afaito el dia de la funció. I ara porto 4 anys des de que hi ha El Foraster anant amb barba, tothom es pensa que he portat barba tota la meua vida i no, jo no porto barba, jo porto barba ara, *bueno...* són aquestes coses.

-La història del Pepe de Castellfollit de la Roca, creus que contribueix a que El Foraster sigui un èxit, que a través de El Foraster un tema com aquest pugui ser notícia?

Clar, perquè estem una altra vegada amb la veritat de El Foraster, és a dir, l'únic que fem és donar veu, és a dir, en Pepe s'estava fent el seu catamarà i si jo no hagués entrat a casa seva, ell seguiria fent el seu catamarà... i quantes històries hi ha d'aquestes? Però són històries que són de veritat. No hi ha un guió de dir de podríem fer un senyor que fa veure que fa un catamarà... no no no, aquí no fa veure ningú res, i llavors, com que són de veritat, per exemple en el cas del Pepe, aquesta il·lusió, aquesta heroïtat, no? De a partir de la seva malaltia de deixar una teràpia perquè ja el cos li deia prou i barrejat amb la il·lusió de fer el somni de creuar l'Atlàntic i ho estava fent ell sol i que a més a més acompanyat de que li faltaven uns diners per poder-ho aconseguir... com que és veritat aquí és... vam decidir de dir, ostres, doncs en el monòleg podríem fer una cosa que es fa molt que és un Tot suma d'aquests, fer un Verkami. Però una vegada més és veritat, és veritat el que passa allà, és veritat tot el que, quan arribes en un poble, a qui entrevistes i t'expliquen coses seves, t'expliquen coses personals, coses de veritat, algunes d'elles tenen una transcendència, perquè són històries sorprenents, la del Pepe és... Castellfollit de la Roca, un poble d'interior, que de fet la primera pregunta que li vaig fer jo, va ser, perdona, per què no el fas a Blanes, que tens mar? I t'estalviaràs 80 Km de... però primer una mena d'incredulitat del què m'estava

trobant... doncs fa que després la gent s'impliqui, però no només s'implica, en el cas del Pepe perquè vam fer un Verkami, però la Carme d'Arsèguel, una senyora que se li va morir el marit i que té un restaurant i que està sola i que la vaig anar a veure després em va dir... hòstia és que ha vingut molta gent aquí que volien veure les vistes que tinc des d'aquí a l'entrada del restaurant... i molta gent que m'han dit: "et falta alguna cosa, perquè tu estàs sola aquí, ho estàs tirant endavant sola... et podem ajudar d'alguna manera". Vull dir que hi ha com una mena de Verkamis que no els coneixem, que no arriben i que flueixen i que jo no tinc ni perquè saber i em consta que a través del programa algú ha recuperat algun familiar perquè l'ha vist... perquè són històries de veritat, perquè és veritat... i per mi aquesta és la força que té aquest programa, aquest humil programa d'entreteniment, que està basat en una plataforma, en una base d'una pizza de veritat, no?

Raimon Masllorens, director de Brutal Media. Productor executiu.

-El Foraster és un programa de Brutal Media. Quins altres programes que s'emeten actualment són també de Brutal Media?

Que s'emeten actualment estem fent una col·laboració a televisió espanyola que es diu Tips, els hi fem una secció pels divendres, una secció de viatges, molt *xula*. Estem gravant 'La Pelu', que serà una sèrie per televisió espanyola, no està a l'emissió però espero que molt aviat ho estigui, una... crec que una sèrie dramàtica... Estic a punt, espero també, perquè aquí tot, de vegades, s'aguanta per fil... de començar ja la producció del que seria el 'This is Art', que li direm 'Emocions', que també em sembla que serà per TV3 i per telefònica, espero, ho estem intentant lligar i estem també amb altres mil projectes, perquè desenvolupem molt, però en emissió ara mateix, no tenim res més.

-I formats que s'hagin emès que puguem conèixer i que hagin tingut èxit, quins ens podries esmentar?

'Opera en texans', que després es va fer una versió diferent per televisió espanyola que es diu 'This is opera', i així formats coneguts jo crec que res més.

-Com sorgeix la idea del programa El Foraster?

Jo estava ara fa, crec que fa... al 2012... 4 anys, a l'octubre del 2012, estava a Berlín que va ser molt bo perquè hi ha una cosa que es diu el 'Prix Europa' que es fa a Berlín, que hi ha diferents seccions de televisió i de ràdio i aquell any hi havia la secció de ficció, com sempre, que a nosaltres ens van seleccionar amb Tornarem, però hi havies d'estar tota la setmana perquè tu una vegada estàs seleccionat mires també part del jurat i, bueno, és molt maco el 'Prix Europa', i és difícil eh que et seleccionin, perquè agafen crec que són 10 o 12 produccions de ficció de tota Europa a l'any, i *bueno*, doncs mira, vam tenir la sort amb Tornarem. I aquell any també va donar la casualitat que vam fer una cosa que només va ser un any, dels programes més diferents que s'estaven fer, una espècie d'input però a dintre del 'Prix Europa', i ens van seleccionar 'Òpera en texans', llavors, ostres, estàvem en el mateix premi amb dues coses. Llavors jo vaig estar, jo sol, tota la setmana, amb la ficció i a l'últim dia, en una marató de tot el matí es veien una sèrie de programes allò que estaven triomfant per Europa. I nosaltres presentàvem Opera en texans. I va venir el Ramon perquè vaig dir, home va, i ho presentem junts i tal. I... i abans de que nosaltres féssim la presentació, vaig veure programes molt *xulos* allà i un es deia 'Comedy on the edge', que era un format Danés del segon canal de la televisió pública danesa, DR2, que vaig veure 'Comedy on the edge',

que era El Foraster. Bueno, em vaig... em va entusiasmar, vaig pensar que això per Catalunya era clavat, tot i que era un programa que no era igual, però *bueno*, vaig estar comprant el format, era un format que ja estava venut per Espanya, però al final el vaig aconseguir per Catalunya, tot això va ser llarg, però ho vam fer.

I *bueno*, i llavors quan ja el tenia, vaig pensar, hòstia, això ara com ho fem? I vaig pensar, *bueno* clar jo ara si vaig a la tele i els hi dic mira, tinc un format que he vist fora, que és molt *guai*, que és d'un còmic, un presentador, que va pels pobles, i visita el poble però a més al final farem un monòleg però després a l'editatge el tallaré i l'empalmarem i té molta gràcia, és molt bo eh! I em vaig veure fent aquest *pitch* i vaig dir "la puta"! això no sé com fer-ho! I vaig dir, aquest programa només es ven amb un pilot.

I llavors: amb qui, amb qui, amb qui...? I llavors amb el Xavi vam fer una llista de possibles presentadors i la veritat que a la primera que vam pensar d'aquesta llista va ser el Quim Masferrer, que és d'aquelles coses que ara veus en la distància que va ser un gran encert, i vam fer el pilot amb ell i res, a partir d'aquí vam anar a la tele, vam ensenyar el pilot, jo crec que allà va agradar molt d'entrada i va anar molt bé, va anar molt ràpid, que les coses amb la tele ja saps que són molt lentes, però en aquest cas va anar molt ràpid perquè ho van veure molt clar.

És un format comprat i adaptat.

-Què diferencia el programa original de la vostra versió?

El programa original és la idea aquesta de la persona que va pel poble i fa el monòleg, el que passa és que de realització és un programa, sincerament, molt poc afortunat, és brut, és un programa que està mal fet, i després no té cap cosa... jo crec que no té *inclús* ni la veu aquesta que nosaltres li hem donat, que per mi és una de les claus, que li hem donat al Foraster. És un programa que ni es justifica: és un senyor que baixa de... veus un mapa, para en un poble, que tot són pobles nevats, perquè Dinamarca és molt gran, hi ha pobles petits però deixats de la mà de Déu i el senyor arriba i després veu que fa el monòleg però, dura 25 minuts...

Nosaltres l'hem allargat, li hem donat color, li hem donat vida, li hem donat sentiment... Li hem donat moltes coses, de realització ens l'hem treballat molt, li hem donat aquestes pauses, li hem donat una admiració pel territori, li hem donat un respecte pel paisatge humà que jo crec que no té l'original, però sobretot per mi el més important és que li hem donat aquesta veu, aquest Foraster, aquesta veu interior que té el programa, això crec jo que és molt important.

-Quins són els atributs que tenia el Quim que vau pensar que podrien ser adients per aquest programa?

Jo de seguida vaig pensar, *bueno*, primera que a mi t'ho he de dir amb sinceritat, que jo el Quim l'anava veient, no m'entusiasmava Teatre de Guerrilla però sempre pensava que aquest noi tenia algo, que ell tenia una ànima diferent... jo crec molt en les ànimes de les coses, no? O sigui, la televisió pot arribar a ser molt freda però tu no pots enganyar a ningú i això ho tinc molt clar. Si tu no dius la veritat, allà hi ha alguna cosa que no saps per què... 'Sálvame!' és un programa horrible, a tu i a mi no ens agrada, però té molta veritat, és aquella gent, es baralla de veritat en aquell moment, i aquella gent defensen coses que després se'ls hi suda la polla tot eh, però el que defensen o ataquen o no s'é que a tu i a mi no ens interessa però jo crec que sí, i que les coses tu pots fer el que vulguis però hi ha d'haver-hi veritat i ha d'haver-hi ànima. I el Quim jo pensava que tenia això, després pensava que era una persona amb un punt... perquè a mi sempre a mi em va fer molta por la visió aquesta com de ciutat: me'n vaig a veure el zoo, avui veig les panteres amb els lleopards i amb els cocodrils... i això ho volia evitar molt... i el Quim ja vaig pensar de seguida que això ens ho trauria. I després que quan vaig veure el Quim, em va fer una pregunta, de lo primer, quan li vaig explicar, que vaig pensar: hòstia, hem donat en el clau! I és que em va dir: perquè hi anem en aquest poble? I llavors vaig pensar, *vale*, fem-ho junts, ja ho veurem, però ja és un punt de partida que a partir d'aquí ja direm coses.

-El programa pilot el teníeu pensat, va anar una mica sobre la marxa?

Vam estar mirant molt pobles on podíem anar, teníem clar que volíem que fos un poble petit... Al final va ser el Quim, que va dir, hòstia, he fet un *bolo* allà a Espolla i allà podríem mirar-ho i tal. Hi vam anar i vam pensar que podríem tenir sort i mira, va anar molt bé.

-Però teníeu previst tot el que faríeu?

No, teníem previst que volíem estar dos dies al poble gravant i després fer el monòleg, i teníem previst que volíem conèixer gent, que lo important era la gent. I vam aterrar allà amb el micro, vam treure el micro i vam començar a anar a la gent, pel carrer, a entrevistar-la.

-Per què el primer director va ser el Xavi Morral?

Perquè jo sóc un admirador del Xavi Morral, crec que és una persona amb un talent desbordant. I jo acabava de fer amb ell Òpera amb texans, havíem fet tres temporades i quan jo, mira, fixa't, quan jo vaig descobrir el format, quan vaig veure el format i vaig estar-lo negociant, encara estava amb la tercera d'Òpera amb texans i ens van dir que no volien la quarta a la tele i llavors li vaig oferir a ell, primer no el veia, però el vaig anar convencent, i després, ho va fer molt bé, com sempre.

-Com es comercialitza un producte d'aquestes característiques?

Entrem a la tele i vaig a la tele i li dic, al cap de programes, necessito que em donis mitja hora, serà mitja hora justa, no et dic que vinc però vull mitja hora. Me la va donar i a l'entrar li vaig dir, mira et podria fotre aquí un *speech* de tres quarts d'hora, tinc molta confiança amb ell, ja no és el Jordi Serra, però tinc molt bon rotllo amb ell i molta confiança i ell amb mi també, i llavors podem fer aquestes coses diguem-ne. I li vaig dir, mira he comprat un format, que sàpigues que és un format comprat, però no et vull explicar res, vull que el vegis. A quin vídeo el poso, a quina tele ho posarem. Té, va, te'l poso. I ja està.

-Li va agradar o el va entusiasmar?

Estava entre 15 o 20 minuts, perquè jo els pilots els faig més curts, faig un *teaser*, i no arribava als 30 minuts. I llavors ell em va dir, el va veure... el Jordi com que és un tio amb molta experiència ja en sap i mai et dirà ni molt malament ni molt bé, però jo vaig veure que li havia agradat, i em va dir, deixa-me'l ensenyar aquí a algú. I li va ensenyar a la Cristina Muñoz, que llavors era la cap d'entreteniment i la Cristina hi va creure molt d'entrada, ho va veure claríssim. I entre els dos van fer mans i mànigues perquè la cosa anés i anés ràpid.

-I llavors us van proposar ells fer 50 minuts?

Sí. Sí. Llavors la Cristina Muñoz em va trucar un dia i em va dir: mira, tu has passat un pressupost de X. Doncs haurà de ser de X menys un 30%. El de 25 minuts no pot ser, mira fes-me una prova de 50, si ens dóna, perquè de 25 no tinc un forat, però tinc un forat... podries per setembre? Dic, hòstia! Estàvem al mes de maig.... *bueno, a por todas!*

-Llavors, et dupliquen el temps i et redueixen pressupost?

Sí

-És molt gran la inversió inicial que va fer la productora per tirar endavant un projecte d'aquestes característiques?

Sí, en aquest cas... *bueno* hi ha vegades que et gastes més diners... o sigui, jo sempre he pensat, desenvolupar és l'actiu de l'empresa, és molt important, les productores hem de desenvolupar, per tenir un bon catàleg per anar a vendre, perquè nosaltres no venem a peça feta, venem sobre projecte, per tant has de tenir bons projectes i tenir bons projectes significa gastar-te diners. I a més a més molts projectes, estem parlant de formats de televisió eh, ficció i documentals és una altra cosa, però en formats de televisió molts projectes no hi ha millor carta de presentació que un pilot. Ara mateix n'estem fent un altre que estic súper content de com a quedat, que em tornava a passar el mateix: Què t'explico? Què t'explico? Què et dic? Si és que t'estic venent televisió... et dic que ho farem molt bé, que tal, i que... l'altre no et vull avançar de què va, però que hi ha molta emoció i que tal i que també ens hem inspirat en un format de Netflix... *buff*... tot serà igual. Després estàs pendent d'una trucada no sé què tal i qual. Jo et deixo allà el pilot i et dic: no no, si jo el que vull fer és això. Llavors has d'invertir, sí sí, i hi ha inversió aquí, pensa... als pilots intentes si tens gent de confiança intentes dir-los-hi, *hòsti*, no em cobris tot, els hi pagues una part... al Xavi li vaig pagar una part, al Quim no, el Quim va entrar a fer el pilot vinga, som-hi! Després li vaig pagar, però en aquell moment, som-hi! Als tècnics els hi pagues, però intentes arrodonir-ho, no com un programa normal, perquè la gent entén que un pilot... però després si surt, després els hi dones... El xaval que va fer la producció, l'Adrià, no havia fet mai tele! Jo li vaig dir, però si surt el projecte el faràs, et pagaré la meitat del que pagaria. Doncs el tio després va fer dos temporades i va marxar perquè va voler.

-El pilot de 25 minuts era d'Espolla i després es va emetre un programa en el format de 50 minuts d'aquest poble. El vau refer?

Sí, el vam remuntar, quan ja ens van dir que tenien el forat de 50 minuts, la Cristina em va dir, fem una prova amb 48 i si aquest us dura 45 ja ho entendre. I *bueno*, vam allargar-ho a 40 i pico, però va anar un o dos dies més a gravar alguna coseta més, no el monòleg, que ja l'havíem fet, però gravar algunes coses del poble que no teníem tan cobertes i potser algun personatge més, però ja lo important ja estava fet.

-És una producció externa El Foraster?

És una producció associada.

-En què consisteix una producció associada?

Hi ha dos maneres, però lo normal és que jo et presento un projecte i tu em dius, *vale*, perfecte, te'l compro, quan val? Val 10 pessetes? Val et pago les 10 pessetes i tu ja em portaràs la cinta i jo l'emeto. Això és la producció associada, que jo ho faig tot.

Hi ha el que se'n diu la producció associada mixta, que seria, val, això val 10 pessetes, però he vist que aquí de plató tens, de les 10, tres pessetes van a plató. *Bueno*, te'n pagaré 7, et resto aquestes 3 perquè jo et poso el plató i els tècnics.

-A quin gènere pertany El Foraster?

Factual, és un Factual.

-Què és un factual?

Factual és aquests programes que estan entre, són programes d'entreteniment però que estan amb un *look* que a vegades pot semblar una mica com de documental i rodats a fora, que no estan rodats a plató, que estan editats, que estan treballats. Jo diria que quasi tenen, a vegades, guió com una pel·lícula però que estan fets d'aquesta manera menys treballada que una ficció... no és ficció mai el factual, és veritat.

-Per tant l'etiqueta de documental, no la posaries?

Pel Foraster? No! Va de retro Satanàs! Si dius la paraula documental estem enfonsats! És un factual! Però el factual ara s'està fent... jo crec que és el rei de la televisió ara mateix i espero que per molts anys, a mi m'entusiasma. S'estan fent... *bueno*... coses...

-Quins altres exemples de factual ens podries donar?

Doncs mira, 'El Convidat' és un factual, Cuatro fa molt Factual, La Sexta fa molt factual, 'Salvados' és un factual, tots aquests programes que estan fets fora. I que hi ha inclús diversos gèneres dintre del factual, és el que et deia, tu pots arribar a fer aquests programes aspiracionals o de concurs, *bueno*, tu el pots fer, 'Mira quién canta' o 'Mira quién baila' o 'Gran Hermano', però també pots fer-lo en versió factual, saps?

-El 'Lo sabe no lo sabe' que feia el Juanra Bonet, seria un factual?

Sí, això és un factual. Aquest frega... aquest és un concurs, però hi ha concursos que són mig factuales, per exemple la màgia abans es feia a plató, però ara s'ha posat de moda, *bueno* i abans també...

-I 'Afers exteriors'?

És un factual també

-Quines característiques ha de tenir un poble perquè sigui visitat pel programa?

Més de mil habitants i ja està. Característiques aquesta. Una altra cosa és que dins de la cuina, nosaltres, el que fem és portar la Lali, que és fantàstica la nostra localitzadora, que va al poble abans, llavors, què volem? *Bueno*, ens agrada que el poble sigui un poble característic, sobretot també que tinguin quan hi anem nosaltres, nosaltres sempre diem que lo més important del Foraster és el paisatge humà. Hem fet pobles molt lletjos, objectivament lletjos, pobres, però que tenen una gent estupenda i gent amb coses per explicar i amb ganes d'explicar-les. Aquest poble és interessantíssim, encara que tingui un polígon. Després amaguem el polígon per fer-lo el més maco possible. Però el més important per nosaltres és que hi hagi gent amb coses per explicar i amb ganes d'explicar-les, perquè al final és el nostre guió, són els nostres components.

-Estàs satisfet amb les audiències aconseguides amb el programa?

Bueno... és el programa més vist del 2015 i 2016.

-N'heu analitzat la progressió?

Mira, ha anat pujant. La primera estàvem sobre, et parlo ara molt de memòria... sempre hem fluctuat entre, la primera un 18, la segona un 19-20, la tercera un 17 i la quarta un 22 de *promig* de temporada, eh. Però clar, depens molt del dia que l'emetem.

-De què depèn, de si hi ha futbol, per exemple?

Sí, si hi ha futbol, apaga i *vámonos* però depèn molt que... a nosaltres ens han emès, el diumenge una temporada, el dilluns una temporada i dimecres una temporada.

-I quina valoració en fas?

Dimecres

-Per què?

Mira, perquè a la tele, a TV3 els caps de setmana no xuten, no van bé, val? Llavors el diumenge, que va ser on ens van posar al principi, no va anar malament, sí vam pujar molt el diumenge, però a nosaltres ens va

penalitzar una mica. Dilluns, que en teoria és un *deixò*... però dilluns, hòstia a mi no m'agraden gens els dilluns perquè hi ha grans sèries de ficció, que són les coses que ens han fet més mal sempre a El Foraster, no sé per què, la ficció ens fa molt mal. Cada dia és molt "puta" eh... les graelles estan... cada dia hi ha bufetades... però no sé per què el dimecres és un dia que *bueno*, pues que... si hi ha futbol, la Champions, anem després, just quan acaba, amb lo qual no ens penalitza gaire, el futbol quan fa molt mal és dimarts, que és la Lliga quan l'emet TV3, els dimecres ja no l'emet TV3 i si juga el Barça acaba abans, jo... no sé, i és un dia que jo crec, no sé per què, fins ara, i ara et dic això i ara la temporada que començarà ara hi haurà unes ficcions del *copón bendito*, però de moment el dimecres s'ha anat com salvant una mica.

-S'emet a la mateixa hora, el dimecres?

Sempre començaria a aquesta hora, pensa que TV3 té el TN que comença a les nou, després té una franja de teòricament mitja hora, que l'estan allargant a 40 minuts, sempre, cada dia, i després el programa d'una hora. TV3 sempre té el TN, quan acaba el programa de mitja hora i després una hora.

-Creus que anar després de l'APM us ha ajudat?

No, l'APM no ens ha ajudat especialment. *Bueno*, és que no els hi estan funcionant gaire aquests programes de mitja hora ara, cap. Però si anés dilluns, aniria després del 'Crackòvia', dimarts és l'únic dia que no hi ha aquest programa de mitja hora i dijous hi ha el Polònia, sempre tenen aquestes franges.

-Què creus que augmenti l'audiència, a banda del dia?

Els catalans som una gent molt particular, no tenim molta tendència a què ens agradi lo nou i sempre... és difícil fer un amic català, saps el tòpic aquest? Però quan és amic teu ja és súper amic, és amic ja de l'ànima. Jo crec que amb els programes passa una mica el mateix. És difícil per un amic nou, un programa és un amic en el fons, saps que els dimecres vindrà a veure aquest amic a casa que és El Foraster i ens va costar una mica més. Jo també penso que és un programa, sincerament, i no vull que soni el que no és, però que no va ser fàcil d'entendre, perquè molta gent es va passant tota una primera temporada dient, que era això, que l'humor del Quim doncs no agradava, que el monòleg era *tonto*, que ens fotíem de la gent, i no sé què... però la gent ha anat com sortint de l'armari.

-Vau canviar coses o vau mantenir-lo igual?

No. L'única consigna en la quarta temporada, que els hi vaig donar a el Xavi i al Quim que jo ho volia *apretar* una mica més a nivell de sentiment, de cor. Però no m'atreviria a dir-te que si ha funcionat ha sigut gràcies a això, tampoc.

-Com es mesuren les audiències en televisió?

Hi ha uns aparells, fins ara, que això canviarà molt aviat, però hi ha uns aparells que es diuen audímetres, a Catalunya n'hi ha 762, repartits en un criteri que qui els ha repartit creu que és el millor i aquests et diuen quanta gent està veient cada programa cada sant minut

-Creus que és fiable?

Jo crec que és el què hi ha. Jo crec que dins de tot ha tingut moltes crítiques, 'Kantarmèdia' en algun moment gent molt enfadada, però amb la quantitat de milions que ens juguem tots plegats amb això, si no els hem *despellejat* encara perquè hem *despellejat* a tothom de tots els tipus, perquè és un sector que mou molts diners i molts interessos... si no els hem *matxacat* vius és que tothom, ja més o menys accepta bastant les regles del joc. És molt curiós, eh?

-Quan deies "això canviarà molt aviat" et refereixes al fet que avui dia es pot veure per internet la televisió?

Això és compta eh! Si tu vols veure El Foraster al dia següent només tens una manera, anar a a TV3 a la carta. A TV3 a la carta es comptabilitzen, jo sé cada setmana quanta vegada ha vist El Foraster fora de l'emissió en directe.

-Es té en compte això amb les audiències?

No, jo cada matí a les 10 rebo les audiències, jo sé què haurà fet El Foraster el dia abans, estic bastant pendent d'això. I aquí és on t'hi jugues tot. A TV3 a la carta no tinc accés directe, però tinc accés a una setmana més tard, em diuen tota la setmana t'ha vist tanta gent. És té en compte? Sí, es té en compte, es té en compte perquè també, o sigui tothom et dirà El Foraster funciona molt bé d'audiència, coma, per cert i també no va malament en l'altra banda, però no és determinant. El que és determinant, per l'èxit d'un programa, si ha funcionat en la seva emissió.

-El que és determinant és l'antena, doncs?

Cada vegada ho serà menys. Perquè cada vegada hi ha les finestres altres també més amb èxit, i arribarà un moment que és com ja hauria de ser i és que es contés per IP, per això has de tenir la garantia que tothom que ho està veient li entra el senyal per IP. Ara està passant una cosa acollonant, que no s'explica, però des de l'estiu Espanya ha perdut un milió d'espectadors. On son? O sigui, del pastís total quan van començar l'any... No, no, Telefònica! Pots utilitzar la lògica i dir, no clar, no, jo crec que estaran aquí, sí sí, estaran per allà. El que passa és que hem de saber ja si estan a Netflix o a Telefònica, a HBO va entrar ahir o si estan a Youtube o si han apagat la tele. Jo sincerament no crec que hagin apagat la tele, ni jo ni ningú, però hem de saber on són.

-Si aquestes empreses fan públiques les dades, no es pot saber on és aquesta gent?

Telefònica ha contractat un servei de *medició de medició*, ells, per veure quanta gent està veient zero, quanta gent... clar, perquè els mostrejos llavors ja passen a ser per enquesta. Hòstia però l'enquesta del 2016 quasi 17 és una cosa molt poc fiable... ho has de saber d'una manera més fiable.

-Quins són els principals "competidors" del programa?

Jo crec que depèn del que hi hagi. A mi quan em diuen, aniràs els dimecres, vaig corrent a veure aquell trimestre que hi ha als altres canals, per veure qui em farà més pupa i que estrena Antena 3, què estrena Tele 5, que estrenaran els altres. Però has de veure-ho, perquè no ho saps mal, perquè de cop i volta et trobes que aquesta temporada, em sembla que era aquesta, la quarta, que ens va fer mal el 'Master Chef' o 'Pesadilla en la cocina'. S'ha d'analitzar, és molt complicat aquest tema.

-Heu notat que altres programes han copiat el format de El Foraster o s'hi han inspirat?

Jo diré directament que Cuatro té un programa que és una còpia dolenta de El Foraster, descarada. Al país basc n'hi ha un que no me'n recordo com es diu que aquests ja els hi vaig dir jo que tiessin pel dret, perquè... i després jo crec que hi ha gent que està inspirant-se... però si vols que et digui la veritat, m'emprenya molt més la gent que està intentant fer òpera en texans en altres...

-Per què?

Perquè hi ha molta més gent que utilitza... Perquè t'emprenya perquè ara hi ha Economia en colors, ara hi ha un programa també d'economia que ens copia molt a televisió espanyola... i jo sé que t'intenten fotre l'equip, directament, altres productores. I ja els hi diuen, és que volem fer *algo* molt semblant a 'Òpera en texans', és que volem fer una cosa que s'hi assembli. Però *bueno*, jo també ho he fet de vegades, i l'evolució és donar-li una volta més al què ha fet l'anterior.

-Què suposen els premis per vosaltres?

Jo sempre dic que el premi aquella nit l'hem d'anar a celebrar molt i al dia següent seguir treballant. Els premis no em paguen la hipoteca ni el *cole* dels nens. Dit això que sembla molt fred, ens fa molta il·lusió com a tothom perquè és un reconeixement, és que l'altra gent et vingui i et truqui a la porta i et digui: hòstia, ho fas molt bé això. Bueno, doncs a tothom li agrada, però jo crec que s'han de valorar en la seva justa mesura, perquè després seguim.

-Què és l'èxit?

L'èxit és el reconeixement de l'altra gent. Personalment per a mi l'èxit seria més que reconeixement de l'altra gent és assolir les pròpies fites que a lo millor la meva, que no te la diré, però les meves són, *bueno* no ho sé, no passa per un Ondas, però fa dues setmanes ens van donar un Ondas, però estic entusiasmat en què ens hagin donat un Ondas. L'Ondas sí eh! Que a mi em feia molta il·lusió, t'he de dir, ho reconec perquè era una cosa que sempre pensava, *hòsti* la gent bona guanya un Ondas! I de cop estàs allà. No vol dir que siguis bo, en absolut, però bueno, però l'èxit és aconseguir les fites que un s'ha marcat.

-Quines creus que són les claus de l'èxit d'un format televisiu?

Depèn molt del format. Jo crec que no pots aplicar una mateixa fórmula. Cada programa has de veure quines eines utilitzaràs i com faràs aquell motlle. És que cada programa és un motlle diferent, qui vol fer *motllos* s'equivoca. I qui pensa, ara he fet bé això i ja està... no no no, perquè cada vegada comencem de zero tots.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Absolutament.

-Què determina aquest èxit?

D'entrada El Foraster té dues coses que per mi són molt contrastades, no ho dic jo, una que és una gran acceptació, una audiència, el programa més vist del 2016 i segurament del 15, ara no ho sé, però segurament també ho seria, per tant això és un èxit. I després, que jo crec que en una gran majoria, sempre hi haurà qui no, però en una gran majoria la gent el té com un programa molt ben fet i que agrada molt a tothom.

-Quines són les claus de l'èxit de El Foraster?

Jo crec que també no es pot parlar mai d'una sola cosa, jo crec que en té moltes. per mi que ha trobat la manera, que és complicat, de donar veu a la gent que mai té veu i tot això tenint aquesta primera persona que et parlava abans, és a dir, El Foraster té una veu que és el Quim, que el Quim ell et diu, hòstia, vine amb mi perquè aquesta setmana anirem a veure aquesta gent i agafarem el cotxe i anirem junt, vine, vine amb mi, anem de viatge! Que això ho hem aconseguit, que conèixer gent, que els coneixes sempre amb humor, però que mai et rius de ningú, que rius amb. Per a mi això és la clau, jo sempre he dit que el gran plano del Foraster és quan tu li estàs dient-li amb algú, i *enfotent-te'n* d'una manera molt blanca, perquè és un programa molt blanc, perquè quan a algú li diem: *vamos* home que tu, vinga, que me la volies fotre, eh nano? Estàs veient el *plano* d'ell pixant-se de riure, per tant, la complicitat és màxima. Si el Foraster fos que després aquest senyor ve aquí o a un altre lloc sense aquell públic i comencés a dir coses de la gent, perdria la màgia, la perdria, és que, ho dius davant d'aquella gent. Apa, com me la volies fotre quan em volies vendre aquell xai, va home va! Que ja ho sabem que no el vas vendre, que el vas treure de l'armari i li vas treure la pols, em cago en dena! I li dius a la cara i a més es pixa de riure, es *catàrquic*. És *catàrquic*! I sobretot vas a veure llocs com mai hi ha anat una càmera, a no ser perquè hi va haver una inundació o un incendi o un no se què i sobretot perquè la gent valora molt aquest *carinyo* amb el que ho fas, jo crec que això és bàsic. La gent li agrada entrar a la casa de l'altra, i amb el Foraster entrem molt a la casa, simbòlicament, entres molt a la casa de la gent... *bueno*, jo crec que és una combinació de moltes coses, no? I sobretot també que cada programa acabes fent una mica de família amb tota aquella gent. I per això jo crec que mai hem de perdre aquests pobles. L'altre dia, algú em deia, hòstia però obriu-vos més a pobles una mica més grans i tal... No. No. Perquè per mi hi ha una cosa que és molt bona que aquest any li he tornat a dir a la Joana (la directora) fem-ho perquè... que és quan tu has anat a veure a algú i has parlat amb ell i has entrat a casa i t'ha ensenyat el galliner o t'ha ensenyat no sé què, o t'ha explicat que la seva mare va morir fa un any. Aquella persona que al cap de 20 minuts te la trobis a la plaça i la

saludis! Eh! Anna Maria! Què fas? Estàs aquí? Ah! Què vas amb la teva germana? Ah! És la teva germana? Ep! Vinga, fins ara! O la vegis, un *plano* d'ella prenent-se una cervesa a la plaça. La potència que té això de *revisitació* d'allò, perquè això t'està dient hòstia estem aquí amb un col·lectiu de gent, perquè és un col·lectiu de gent tancat, *bueno* tancat, finit, molt finit.

-I el que dèiem de la veritat també, no?

Això és molt de veritat. Això et dóna aquesta veritat.

-Quin paper juguen les emocions?

Molt gran. I el dia que no la juguïn, *palmarem*. El dia que no siguin reals, parlarem. Això no m'hi voldria allargar molt perquè és com una de les, jo crec que la consigna d'aquesta casa. Això ja ho fèiem amb 'Òpera amb texans', ho he tingut sempre molt clar. I el que estem fent ara, el proper programa que farem amb el Ramon es dirà Emocions directament. I el respecte. La gent no para a Twitter quan el Quim... "M'encanta que tracti de vós a la gent gran". I tant, i tant que sí! Perquè és aquest respecte, és aquesta admiració. L'altre dia a Calella tu hi eres. Aquell senyor quan ens va dir: t'he fet honor, perquè s'havia vestit bé. No pots més que baixar i abraçar aquell senyor. Clar! Jo també et faig un honor! Clar! No ens hem de perdre aquest respecte.

-Quin ha estat el programa de més èxit de la història de El Foraster?

Castellar de n'Hug. El de més èxit no, el de més audiència.

-Per què creus que va ser aquest?

Està dins de la quarta temporada que és la més vista, era un dels primers, era un programa... t'he de dir que les audiències també les has de llegir amb perspectiva. Aquell dia, el capítol de 'Velvet' era dolent i el van començar deu minuts més tard i això ara ja mai ho sabrem i no sé què, no ho sé! Ho has d'analitzar dia a dia però amb molta perspectiva. Que aquell dia va ploure. Quan plou es veu més TV3, tu ho sabies? Ningú sap per què? La gent que té audímetres odia l'aigua? És que hi ha coses... no és veritat és que hi ha 760 audímetres, és molt, no manipulable, jo he parlat amb gent que en sap i em diuen que és *arxisuficient*, si estan ben posats, és un mostreig súper suficient, la gent que en sap d'aquests temes, però ja et dic... però sí que si un programa fa un 28, collons, alguna cosa ha tingut, podríem discutir si un altre dia hagués estat un 25 o un 26, però no podem discutir un 28, no podem dir, ei tio, has tingut sort. *Cooollons*, sort. La tele té un 10'9 de *promig* al mes eh, l'hem quasi triplicat!

-Quina audiència ha de fer un programa perquè es mantingui en antena?

Depèn del programa, perquè hi ha programes que tenen un gran component de servei públic, llavors els defenses més encara que no els vegi tanta gent, hi ha programes que tenen, que agraden molt a la cadena pel motiu que sigui i apostes més per ells. No es pot dir... I hi ha programes que a vegades a la cadena no els entusiasma i funcionen molt bé i el manté. Saps? O sigui, no ho sé. En el cas de El Foraster i dit per la mateixa cadena, és un programa que tracta molt bé la gent i això els agrada, té molt bones crítiques, això els agrada, té patrimoni i això els hi va molt bé, té territori, això els hi va molt bé, i a més té bones dades, i això és també dins de la cadena, molt incontestable diguem-ne.

-Quina diferència hi ha entre audiència i *share*?

L'audiència es *medeix* per tres coses. Cada matí les dades que et passen una són el tant per cent de Catalunya que està veient aquest programa. Una altra són el número d'espectadors total que està veient aquell programa i el tercer que et donen és el *share*, que és el tant per cent de gent que està veient aquell programa de la gent que està veient la tele. I aquest és l'important, el *share* és realment on ens hi juguem les faves, que evidentment té una relació bastant directa també amb els altres, podria dir normalment, però això sí que pot variar bastant i és amb la xifra que amb l'argot, què has fet, un 18, és de *share*. És el que realment és important. Perquè tu el que no pots és controlar a la gent que no vol veure a la tele, llavors la gent que no veu la tele, a mi...

-Quines vies de comunicació emreu per a treballar la difusió del projecte?

No, nosaltres... les fa la tele. Les promos de la tele, *bueno* després també fas premsa quan comences temporada, que d'això se n'encarrega la tele i després nosaltres, la tele ens encarrega que nosaltres fem les xarxes socials, i llavors tenim la plana a Facebook i tenim el Twitter.

-També els pobles fan promoció?

Bueno, el poble fa, depèn dels pobles, els pobles, cada vegada més eh! Si ha vingut el Foraster aquí, avui s'emet el Foraster, veus que l'Ajuntament fa coses, de vegades també del Consell Comarcal, de vegades el poble té un port important allà, no us perdeu el programa perquè ha vingut el port, el Club de tal... projeccions als pobles, als casals dels pobles, les que vulguis.

-I el fet que la premsa s'hagi fet ressò de determinades coses, com ara del Catamarán del Pepe, no deixa de ser promoció per vosaltres

Si, dins de les històries humanes, d'aquelles que vols explicar, aquesta també era molt potent.

-I creus que això també és clau per l'èxit vostre?

Ajuda, jo crec que totes aquestes coses fan que El Foraster... el que és important al final és tenir una marca, això amb tot a la vida. Clar quan tu comences un programa, doncs El Foraster jo crec que ara ja és un marca, és una marca que diu moltes coses, i una d'elles t'ajuda amb això.

-Heu hagut de fer front a alguna crisi?

Sí, hem tingut un parell de problemes, a més els dos a la tercera temporada, amb temes d'animals.

-I com es gestiona un tema així?

Nosaltres el que no farem mai és reeditar un programa i hi ha dos o tres programes que no es poden tornar a emetre perquè no ens dóna la gana de treure una part del programa. Nosaltres hem fet aquell programa pensant que és el programa que s'ha fet, llavors la tele, amb totes les reemissions jo els hi dic, aquest poble no el tornis a passar, jo no t'ho faré, perquè hi han hagut moltes queixes. Jo personalment crec que amb el tema dels animals hi ha molta hipocresia i molta *tonteria* perquè hem passat, jo què sé, la gent de pagès, la relació que tenen amb els animals és molt diferent de la relació que té la gent de Barcelona amb els animals, *hasta aquí puedo leer*.

Xavi Morral, exdirector de El Foraster

-Què ha suposat, per a tu, haver estat director de El Foraster durant quatre temporades?

(Pensa) Ha suposat fer un format de llarga durada tant en minuts, perquè és de 45 minuts, com en quatre temporades seguides, ha suposat treballar dirigir un programa de *prime-time* per TV3, però sobretot ha sigut l'oportunitat de posar en pràctica moltes idees i molts conceptes en un programa per a tots els públics, això pel que fa al format, i a nivell personal ha servit per conèixer 700-800 persones de les quals moltes d'elles a mi m'han fet repensar-me amb moltes coses de la vida. És a dir, jo he conegut moltíssima gent, moltíssima gent... i et posaré només un exemple eh, però jo ara fa 15 dies vaig anar a la Vall d'Aran, no hi havia anat des de que havíem gravat la primera temporada. És a dir, fa ara exactament, quan jo hi era feia exactament 3 anys que hi havíem anat i que ens va enganxar la gran nevada, primera temporada, i jo estava convençut que a mi no em coneixerien i havia una fira del cavall precisament i hi vaig anar a la fira del cavall que no sabia que hi era. I em van reconèixer, em van venir a saludar i no només això sinó que estaven molt contents que jo hi anés sense càmeres només pel gust d'haver-hi anat, saps, i sense dir que hi anava, saps, perquè els que som al darrere, doncs no és com el cas del Quim. I m'han acabat convidant a una barraca perquè hi vagi quan vulgui perquè, literalment, hem vist que t'estimes la Vall d'Aran, per tant, et dono les claus d'una casa, d'una casa perquè hi vagis una casa un cap de setmana i tal. I amb aquest senyor vam estar parlant, ara fa 15 dies, vam estar parlant molta estona, em va presentar la seva mare, em va presentar el seu germà, i és això. Fas amistats però sobretot et replanteges moltes coses.

-Quines són les tasques que desenvolupa el director de El Foraster?

Hi ha molts tipus de directors, suposo que hi ha moltes maneres de dirigir i hi ha molts perfils de director. Jo no sé qui sóc eh, no sé, no sé. Jo sóc molt invasiu, molt. Molt. I jo interpreto la tele com un mitjà de creació. I per tant, si és creatiu, jo m'hi implico. No és només una qüestió jeràrquica, sinó... crec que hi ha jerarquia, l'última paraula la tinc jo, l'última paraula a nivell de tancar la primera versió del programa, després si que evidentment si el productor executiu o la tele volen fer uns canvis perquè hi ha alguna cosa que a mi se m'escapa i ells consideren que s'ha de canviar, evidentment tenen l'autoritat. Però jo he tingut molta llibertat per poder fer el programa que he volgut i diguem que tot passa per la direcció. En d'altres programes no és ben bé així. Segurament és una frase que jo sempre dic "els defectes són les virtuts i les virtuts són els defectes", sempre, en tot. És a dir, en

qualsevol activitat humana. I per tant una virtut és que jo intervenc en tot però el mateix és un defecte perquè no tinc capacitat de delegar, no delego correctament. Però jo, per tant, a l'hora d'escollir els pobles, confio plenament amb la Lali, a la primera temporada era una altra persona, el Fèlix Merino, i al final hi ha un moment que t'has de confiar d'aquella persona, i a mi això m'allibera. És a dir, et diu: aquest és el poble, i això és com si el *sargento* et diu, "has de ocupar aquella *colina*", *vale*? I aleshores tu ets el general i envies tots els millors soldats i els millors tancs i tot per ocupar aquella *colina*. No saps perquè has d'ocupar aquella *colina*. Però en aquell cas et diu la Lali: aquest és un poble que jo, el meu nas, em diu que funcionarà. Doncs som-hi. Això a mi m'allibera perquè si jo i el Quim... Jo i el Quim hem anat a localitzar i ens condiciona molt perquè aleshores estàs patint per si sí, per si no, perquè allò que vas veure aquell dia potser quan hi vas al cap de dos mesos ja no és el mateix... per tant aquí si que delego moltíssim i un cop et diuen que aquest és el poble, *vale* som-hi. Evidentment estableixes uns criteris, que ja suposo que te'ls ha explicat la Lali, que és *bueno* una mica de representativitat de tots els pobles, després buscar que hi passi *algo*, alguna cosa, per exemple, que això ja ho parlarem després eh, però hi ha d'haver-hi com un punt narratiu, com un petit punt d'arrancada, i no és el mateix anar a Port de la Selva quan ja ha acabat la temporada que en plena temporada. Nosaltres hi anem quan tanca la temporada o quan comença la temporada. En el cas de Port de la Selva va ser quan comença la temporada. I en canvi a Castellar de n'Hug vam anar-hi el dia que s'acaba l'estiu per ells, que és quan acaba el concurs de gossos d'atura, l'endemà comença l'hivern per ells. Doncs vam anar-hi aquell dia. No tant per fer el concurs de gossos d'atura, que s'ha fet mil cops, sinó per veure el poble en el màxim apogeu i l'endemà. Per tant, confies en això. A partir d'aquí jo visualitzo el programa i intento que les peces es moguin en aquesta direcció.

Espanya és l'únic país on hi ha la figura del realitzador. A la resta d'Europa no existeix. Aleshores si tu per exemple entres a IMDB, veuràs que els directors del programa surt el meu nom i tots els realitzadors, perquè per qualsevol país que no sigui Espanya, el director també és el realitzador, *vale*? I aleshores surt per allà Ruy Balaña i surt el Tòniu Xou, i surt l'Alan Fàbregas, tots aquests són directors del programa. Per què? Doncs perquè a EUA, França i Alemanya es considera que la persona que dirigeix un programa també és el que fa servir la imatge per explicar el que vol explicar. I en canvi a Espanya es distingeix entre el director de continguts i el director d'imatge. Aquesta és una distinció que a mi em costa molt. Molt, perquè des de sempre jo he sigut molt visual i crec que de la mateixa manera que en el cine el director és qui també col·loca la càmera, després té un director de fotografia molt bo i té tots els ajudants del món i il·luminadors, etc. Al final, quan Almodóvar explica les històries les explica escrivint un guió però després posant la càmera i acabant de muntar. I jo entenc la tele igual

que deia Godard, no? Que és "una bona pel·lícula ha de semblar un documental i un bon documental ha de semblar una pel·lícula". Aleshores, nosaltres estem fent un documental, que és, estem documentant com es viu en un poble, que pensa la gent d'un poble, val? Però per l'espectador ha de ser com fruir d'una pel·lícula. per això li passen aventures al Quim, per això cada seqüència per si sola té com uns mecanismes que fa que hi hagi expectativa i resolució, que és la base de qualsevol seqüència i de qualsevol pel·lícula i de qualsevol conte i de qualsevol novel·la, expectativa i resolució. I això s'explica tant amb text com amb imatges. Per tant, jo amb tot el respecte pels realitzadors d'aquest país, que crec que tenen una funció i crec que estan molt bé, crec que en una escala jeràrquica, a mi, en els meus projectes, acostumo a estar, diguem, també controlant el paper del realitzador. Perquè vull que estigui al servei de la història que jo vull explicar. Per això amb molts realitzadors jo no puc treballar i ells no poden treballar amb mi, no sé si m'explico, és a dir, que per tant, aquest programa ha tingut sempre un realitzador, sort n'hi ha hagut d'aquests realitzadors, i han creat tot un llenguatge visual, però també en aquest cas aquell llenguatge visual està al servei d'aquesta història. És a dir, quan tota la gent diu: oh quines imatges tan maques que hi ha en el Foraster, és veritat perquè hi ha unes imatges molt maques perquè hi ha un equip que es dedica a crear aquestes imatges tan maques amb unes músiques ben seleccionades, *vale*? Però la clau és que tot això forma part d'un gran discurs i en aquest gran discurs un altre dels principis per mi fonamentals és que ha de semblar veraç, ha de semblar que arriba per naturalitat i que, per tant, la figura del director no existeix, no es nota, *vale*? Jo quan veig una pel·li que es nota el paper del director, em sembla un mal director, val? Quan hi ha una pel·li que hi ha una grua que s'aixeca de forma escandalosa és perquè *vale*, ara tens una grua, m'estàs ensenyant que tens una grua, per tant, per mi és un error. Al Foraster no hi ha drons, saps, només anem amb un slider, la primera i la segona temporada em sembla que era d'un metre i ara em sembla que és d'un metre i mig, és molt poc, anem amb materials... la càmera és molt bona, treballem amb òptiques de fotografia, per tant està molt bé, la qualitat és extraordinària, però tampoc no hi han els mitjans propis d'un programa de *prime-time* d'una *tv movie* per exemple o d'altres programes en els quals hi ha grues i *travelings* i coses d'aquestes, no funcionem així. I aquesta naturalitat fa que encara sembli tot, tot... tot és molt més harmònic, saps? Aleshores, aquesta harmonia passa per controlar tots els processos, no? I per tant jo crec que aquest és un programa bastant bicèfal, em sembla a mi, i bicèfal em refereixo sobretot al Quim i jo durant quatre temporades. Ara arriba una cinquena temporada i hi ha un canvi de director, *bueno*, ja ho parlaré amb la Joana, però durant aquestes quatre temporades jo crec que hi ha un respecte absolut entre la figura del Quim i la meua, no? I jo intento, i ja va ser amb 'Òpera amb texans' i després també amb 'El Foraster', jo crec que s'ha d'intentar fer el millor vestit possible

per la persona que fa la pantalla, val? I quan un programa fracassa, entre altres coses pot ser que no s'hagi fet el vestit correcte per aquella persona, per tant és un problema del director, quan un programa fracassa és culpa del director. Oh és que aquella persona no ho fa bé! No, és que a aquella persona no li han fet el vestit correcte perquè pugui fer pantalla. No dic que tothom pugui fer pantalla, però hi ha gent que té un talent però en canvi no se'ls hi ha trobat la manera. És a dir, jo poso com a exemple sempre el Juanra Bonet, el Juanra Bonet és un tio molt bo però fins que no va fer 'Lo sabe, no lo sabe', no havia realment triomfat. Fins aquell moment tots els vestits que li feien eren molt dolents. I ell intentava fer una gràcia que no li venia bé. A 'Lo sabe, no lo sabe' ell va poder realment... és un format que sembla senzill i no ho és, és extraordinari i revoluciona el paper del presentador, revoluciona el tipus de concursos que es fan de carrer però també la manera de gravar en la qual es veu la perxa, es veu el segon càmera, es veu tot. Hi ha com una mena de *soltura* que fa que el Juanra estigui pletòric. I a partir d'aquí ja creix, s'ho creu i ara ja pot fer qualsevol programa. A 'Òpera en texans' tot estava al servei del Ramon. I a El Foraster diguem que tot està pensat perquè el Quim pugui estar en la màxima plenitud, i ho està. Aleshores, el director no existeix, no es nota, i el realitzador pràcticament tampoc es nota, i si alguna cosa es nota, és el realitzador, perquè aquests *planos* que hi ha entre seqüència i seqüència, de lluïment, de descans, fa que la gent allà també gaudeixi dels pobles on estem, però i la gent parla de les músiques, sí, totes aquestes coses, però ja ho parlarem després eh si vols, però hi ha petits mecanismes que fan que res sigui, intentem que res estigui fora de lloc. I aleshores el meu paper és que res estigui fora de lloc. I que tot avanci.

-Si tu haguessis d'enumerar les teves tasques, quines serien?

Rebre la informació de la Lali (localitzadora), per tant nosaltres tenim un informe de 2-3 fulls, decidir quanta d'aquesta informació comparteixo amb el Quim, que la majoria de vegades és cap perquè vull que el Quim reaccioni amb naturalitat; decidir de tot el que tens a l'informe què prioritizes, que creus que et pot funcionar i què creus que no, per tant començar per allà; un cop arribes al poble establir un ordre de rodatge en el que hi hagi una part que és el que està pactat però una gran part funcionant pel nas, és a dir, intentar que les emocions, les sensacions que tu tens quan arribes al poble, trobar la manera de que això, durant tres dies, ho puguis retratar. I en el moment que comences a gravar, que trobes qualsevol persona pel carrer i l'atures i comences a gravar, començar a seqüenciar en directe, que això és el més directe que hem fet, seqüenciar en directe. Què vol dir això? Vol dir que quan estem gravant jo ja m'he d'imaginar com sortirà quan això estigui a la tele, perquè com anem sense guió jo ja he d'estar seqüenciant, ja he d'estar pensant si cal un clip o no cal un clip, si

aquella entrevista m'està anant bé i la puc allargar o no val la pena que l'allargui perquè el que tinc ja m'és suficient, si això després ho puc estirar per una altra banda perquè em portarà a visitar una ermita i per tant ja tinc com un final de programa. Tot això és al moment, en el directe. És a dir, com que jo no m'he de preocupar d'estar davant de la càmera, que el Quim sí, jo puc mentrestant preocupar-me pel que passarà després, un cop s'hagi acabat la càmera. És a dir, el Quim ha d'estar present del present, el càmera ha d'estar pendent del present, però jo he d'estar pendent del present i del futur. És a dir, el director en aquest cas li passa tota la línia temporal, que vol dir, en una situació semblant en d'altres pobles, què va passar, que va funcionar, què no va funcionar? El que m'havia explicat la Lali si també està aquí dins, si està arribant o no està arribant, què està passant en aquests moments i què passarà després. Per tant, a diferència dels altres, el director el que té és una línia temporal al cap.

Aquí el que és complicat és que a mesura que vas gravant van passant les hores del dia, se't van acabant, per exemple de vegades se t'acaben coses de l'informe, val? I has de començar, en directe, a veure què és el que t'està impactant i què és el que no t'està impactant. Si a tu t'impacta, és probable que li impacti a l'espectador. Per tant hi ha entrevistes que no estaven previstes la majoria de vegades i són les que t'estan donant *algo*. I per tant aquestes les allargues. Al mateix temps, has d'estar veient quan, per casualitat, se t'apareix un mecanisme narratiu, és a dir, la força de El Foraster, entre altres coses, són els mecanismes narratius, que són molt invisibles, però n'hi ha. Com una persona et porta a una altra, de vegades és la casualitat, de vegades és com a Sant Bertomeu del Grau, com dos cotxes es creuen, el cotxe del Quim i un altre cotxe es comencen a *pitar* i veus que això realment va generar una entrevista, doncs això ho graves, perquè això realment veus la imprevisibilitat de la vida, que és el que és com construeixes el personatge del Quim, que en aquest cas sí que és un personatge, com es va trobant la gent moltes vegades per casualitat. El com una persona et diu: si vols, et portaré cap a casa meva... doncs t'hi porto, saps? Com a la Vall Fosca, que a partir d'una església coneixem una persona, que aquella persona et porta fins al seu poble perquè et vol ensenyar casa seva i de casa seva resulta que t'ensenyà una nevera i de la nevera parles amb la seva mare que et parla de quan el seu marit es va morir amb tota la família als seus peus i ens llegeix un text ens emociona a tots. Per tant, aquí hi ha tots uns mecanismes narratius que fan que es visqui com una pel·lícula, i que no hi ha guionista que prèviament això ho pugui arribar a pensar, és impossible, és impossible. Per tant, quan tu en aquell moment veus que hi ha com una trama, que estàs *visquent* quasi quasi com dins d'una pel·lícula, és quan l'has de potenciar, i això és el que fem. Al final de cada dia totes aquestes imatges *s'ingesten* perquè en el rodatge hi ha una persona que està *ingestant* totes les imatges en un disc amb doble *back up*, perquè no es

perdin i aquesta persona al mateix temps les seqüència, és a dir que classifica cada entrevista i intenta posar les imatges de recurs també classificades, per exemple, Pick Up exterior, Pick Up interior, poble: poble exterior, poble interior, poble plovent, poble sense ploure, etc. *Sliders*, careta... tot això classificat. De manera que al cap de tres dies, mentida, al cap de dos dies, totes aquestes imatges, una primera remesa d'imatges ja se'n va cap a la productora i allà si que comencen a muntar i depèn de la temporada hi ha hagut dues o tres persones que comencen a tallar, a fer una primera versió de cada entrevista. De moment els clips d'enllaços no ens interessen, primer hem d'anar al contingut. Aleshores aquests clips d'enllaços es deixen per després, que ja hi entrarà el realitzador i farà les seves primeres versions, val, però serà per després. El que ens convé ara són les entrevistes, es fan uns primers muntatges de les entrevistes, de manera que quan jo torni del rodatge pugui veure'm això, faig un visionat d'aquestes entrevistes i les reajustem: hi ha continguts que ens interessin i continguts que no. Cada vespre de rodatge es fa un informe que s'envia també a aquests muntadors, a aquestes persones. En aquest informe intentem dir quins són els pals, els ítems, que ens interessa. Aleshores quan jo veig aquestes entrevistes, fem una segona versió, tercera versió... per deixar-les més o menys en la durada que toca. I un cop s'ha fet tot això arriba la segona part que és la construcció del monòleg.

Aleshores, abans de passar-ho a monòleg tornem al rodatge, *vale?* El rodatge, aquí torna a ser una sintonia, és un ball, és una coreografia entre el Quim, l'operador i jo, val? Clar, jo no sé si això t'ho han explicat o no però anem sense tècnic de so. Això ens porta problemes, eh, evidentment, però El Foraster intenta fer una cosa que per mi és sagrada, que ja te n'he dit algunes però te'n dic una altra, que és tan important el què graves com com ho graves, és determinant com ho graves, i això no s'entén moltes vegades. És impossible aconseguir naturalitat si portes 8 persones al darrere, és impossible, impossible, vale? És impossible que un programa sembli modern, saps?, si el què hi ha allà són estructures totalment clàssiques, no és un tema d'edat això, no és un tema... tinc 44 anys, vull dir que no és un tema d'edat. Amb el risc que suposa anar sense tècnic de so, nosaltres no podem *microfonar* les persones que entrevistem del carrer. Jo no puc estar dient que tot és improvisat, confiar en la improvisació i al mateix temps parar a una persona pel carrer, aturar-la, posar-li el micro i després continuar amb l'entrevista, perquè aquella naturalitat s'acaba d'esvaïr. Per tant, hem tingut problemes de so però hem aconseguit que persones que segurament no les hauríem pogut entrevistar, les haguem entrevistat. No entrevistem ningú que no vulgui sortir, però hi ha persones que, d'entrada, tenen unes certes reticències, però es deixen, ens donen la oportunitat, i aleshores en funció del Quim i de tot l'equip, i del monòleg i de com els tractem, acaben dient, ostres doncs realment m'ha agradat ser entrevistat i participar. Si aquí vas amb un tècnic de so, això ho

perds. No per culpa del tècnic de so, sinó perquè aquella pausa que hi ha per *microfonar* o aquella perxa gegant que envaeix l'espai, això ho perds... Es porta, l'equip és mínim, i vol dir que el Quim i jo ens hem d'entendre molt bé i l'operador ha d'entendre què és el que estem buscant perquè clar, jo estic pendent de l'entrevista però jo moltes vegades me'n desentenc de la imatge perquè jo confio plenament en el Marc, o en el Sergi, o en els operadors que hem tingut. Hem dit que són càmeres molt bones amb òptiques de fotografia, però al mateix temps són poc aparatoses, pesen moltíssim, tot el dia amb la càmera a l'ombro amb un *estatiu* que és un sistema de suspensió però que tot i així pesen moltíssim. Això implica que els operadors queden destrossats, perquè hi ha molt material que es grava que no serveix, no és com un programa normal que tu saps que vas a entrevistar a un metge, muntas els llums, muntas el... aquí no s'ha il·luminat pràcticament mai. Il·luminar és de covards. No s'ha fet servir en cap entrevista cap trípod, els trípodes s'haurien de desterrar de la capa de la terra, no serveixen per res els trípodes. Tot això, fora, fora, fora, de manera que és lo mínim, portem la millor càmera i la millor òptica possible per poder fer el que estem fent. Però a partir d'aquí, mínima expressió. Això del *workflow*, aquesta paraula horrible, el *workflow*, doncs el *workflow* és aquest, és deixar-se portar per la situació del moment, estar obert, el Quim està molt obert i al mateix temps jo li vaig donant indicacions al Quim, val? En els rodatges jo em poso en la línia visual del Quim perquè ell em vegi però no em vegi l'entrevistat i si jo veig que li puc donar alguna indicació, li dono. Val? Per no parar. Al principi li deia a cau d'orella però ara ja, al final vam aconseguir una llengua en llenguatge de signes que ja no calia ni dir-li a cau d'orella, de manera que l'entrevistat no se n'adonava, o sí que se n'adonava però com que ho veia molt de refiló pràcticament no em feia cas, i aconseguíem que l'entrevista, perquè clar com que jo estic a fora, tinc més perspectiva que la que pugui tenir el Quim que està pendent de la llum, està pendent de no fer ombra a la cara de la persona, està pendent de què ha de preguntar, de què li està responent, està pendent de què li està dient la persona, de que si l'operador està entrant a la seva ombra, per tant acostar-se més, acostar-se menys... està pendent de mil coses, dels moviments de les mans, del micro, etc. I per tant aquí hi ha una simbiosi. Per això quan et deia que és un programa bicèfal és que sense el Quim no es pot fer tot això, no es pot fer, no es pot fer, no es pot fer. I segurament el Quim et dirà que sense les indicacions d'algú que té el privilegi d'estar des de fora, també és molt més difícil d'arribar fins on arriba, perquè estàs dins, i l'altre està fora, i per tant té una perspectiva més àmplia. I aquest binomi es fa en tot el procés, perquè quan estem escrivint el monòleg ell també té un sentit de l'humor que jo no tinc i que per tant jo tinc una visió del programa però se m'escapen segons quins girs i aleshores ell sap aportar aquests girs i evidentment ell sap posar-se davant d'un públic, que jo no sé posar-me, vull dir que, per tant, quan ell es posa en el

monòleg, jo he fet dues temporades el paper del Ferran Aixalà i et puc dir que és molt difícil, molt difícil, molt difícil escalfar el públic, molt, molt... i ho feia perquè no teníem mitjans, no teníem ningú més i ho havia de fer jo. Però és molt difícil i aleshores tu te n'adones quan surt el Quim, que de seguida es posa la gent, que sap estirar els gags, que sap improvisar, i per tant tot aquest talent i aquesta creativitat li sumes a la visió en perspectiva i surt el programa que surt.

La creació del monòleg: hi ha un principi fonamental i és que hem d'explicar una història. Quan arrancàvem El Foraster, des de la tele, des de nous formats, especialment el Miquel, ens deia: heu de trobar un objectiu per cada capítol, heu de trobar un objectiu. I finalment això no ha sigut així, perquè al principi teníem molta por que durant 50 minuts s'establís un arc, en teoria en una pel·li, en el que sigui hi ha d'haver un arc. I aleshores nosaltres no volíem que fos un àlbum de fotos i, per tant, per poder establir aquest arc havíem de fer que en aquell poble hi passés alguna cosa. Algunes vegades ha sigut així, però més que un arc el que hi ha hagut és una estructura narrativa, és a dir, en el fons el que estem explicant és una història i quan tu arribes a un poble com és Salàs de Pallars, el que estàs fent és explicar com és un poble que un dia organitza una gran festa, val?, i què passa l'endemà. I en aquesta festa, que és una festa nostàlgica, com es viu en un poble que antigament, fa 200 anys o 300 anys, havia estat un poble capdavanter en tot el Pallars i que ara és un poblet molt bonic, molt turístic, perquè no té la preponderància, perquè no és ni tan gran com Tremp, ni és capital, ni té una estació d'esquí, saps?, vull dir que, per tant, ha canviat molt. Tu expliques tot això. Aleshores aquesta estructura narrativa és el que fas que deixi de fer un àlbum de fotos. Un àlbum de fotos vull dir que vas passant però cada foto no té res a veure amb l'anterior. Quan nosaltres ens plantejem el monòleg en el fons ens hem d'estar plantejant el programa sencer. Com explicaràs el programa sencer? I aquí apliquem aquest principi que és: quan tu estàs quatre dies de vacances en un lloc, quan tornes, als teus pares no els hi expliques el primer dia vaig fer això, el segon lloc vaig fer això, el tercer dia vaig fer això i el quart dia vaig fer això. Si no que primer, moltes vegades, segurament, els hi comences pel que més t'ha sorprès, després potser parles dels menjars perquè també t'han sorprès moltíssim i et guardes pel final moltes vegades la gran bomba, o de vegades comences per la gran bomba i et deixes la curiositat pel final. Doncs és així, quan estem a Castellfollit de la Roca el programa comença pel Pepe, que no va ser el primer que ens vam trobar, però de totes les històries, i ell ho explica, de totes les històries que m'han passat en aquest poble començaré explicant la que més m'ha sorprès, perquè és un poble que està a no sé quants quilòmetres terra endins, que és una roca, Castellfollit de la Roca, i va i a dins em trobo un *barco*, i no només això sinó que em trobo una història humana que m'ha robat el cor. Per tant ja comences d'una forma diferent, ja hi ha una manera

de narrar diferent. Llavors quan tu fas el monòleg has d'estar narrant no només sobre cada persona que apareix en el monòleg sinó tota l'estructura del programa. Per això una de les primeres coses que fem quan fem el monòleg és fer un primer ordre de programa. Aleshores, a mesura que s'està escrivint el monòleg s'està fent el resum que passarem al poble, el que nosaltres en diem la botifarra. És un resum que dura uns 40 minuts. Per tant, de tota la gent que hem entrevistat aquí ja hi ha un primer procés de selecció, no tothom hi cap, ja hi ha hagut gent que no pot, no entra en aquest resum. De tota la gent que entrarà al resum es fa monòleg, però no vol dir que tot el monòleg o tot el resum acabi apareixent al programa, sempre anem una mica més llargs per si de cas, perquè no sabem, al final, si aquell monòleg acabarà entrant bé o no, si farà més gràcia o menys gràcia, si tocarà més o tocarà menys, val? Aleshores, ja hi ha un primer procés de selecció, i al mateix temps que anem muntant aquest resum, s'està escrivint el monòleg, per tant jo vaig d'una sala a l'altra. I muntant te n'adones que hi ha coses que t'arriben més, que hi ha coses que t'emocionen més, que hi ha coses que et fan més gràcia, que et sorprenen més. Per tant, trasllades aquesta informació a l'escriptura del monòleg. Perquè si això sorprèn, ho hem de reforçar en el monòleg. I al mateix temps te n'estàs adonant de què és allò que t'està colpint i que per tant es mereix avançar-lo en el programa o que t'ho pots guardar. És a dir, en el fons també estàs començant a veure la línia narrativa, val? Per tant, aquest pas de sala a sala, a les dues, és el que et fa que a poc a poc, és com uns vasos comunicants, i un puja, l'altre també puja, l'altre puja i puja, i van pujant tots, es van omplint tots dos vasos, el de les imatges i el del monòleg. I aleshores hi ha algú que va dir "ostres és molt interessant perquè El Foraster és com explicar un acudit en dues parts, el reportatge explica la presentació de l'acudit i en el monòleg el remates", ara en el monòleg no només fem acudits, al principi era més d'humor, però ara no només són acudits, però encara que no siguin acudits, encara que siguin moments emotius, el reportatge també els presenta i ho remates en el monòleg. Per tant, escriure el monòleg és un dels moments més interessants perquè no és escriure un monòleg com seria pel Buenafuente, sinó que has d'escriure un monòleg pensant en les imatges, que les imatges ja t'aportaran una informació. Per tant hi ha frases, que nosaltres en dèiem frases d'enllaç, que són frases que les has d'escriure perquè el monòleg es pugui dir, perquè no sembli un robot, però són frases que ja saps que no sortiran a la tele, perquè aquella frase el que està fent es suplir el que en el reportatge dura un minut i mig. "Perquè després d'estar parlant molta estona amb aquesta senyora em va dir una frase molt interessant", però això ja ho haurem vist, en el programa o acabarem veient, però tu ho has de dir en el monòleg per després dir el que realment sí que apareixerà en el monòleg. Per tant quan escrivs el monòleg no és un monòleg del Buenafuente, de fet el monòleg del Buenafuente deu durar uns 10-12

minuts i nosaltres fem un monòleg de 45 minuts que el Quim té 24 hores per aprendre's, això és sorprenent.

I un cop passat això fem el monòleg. És el gran moment del Quim, hi ha alguns *retakes* al final del monòleg que serveixen per, ens curem d'espants, per si hi ha uns enllaços diferents, per si en lloc d'anar primer a aquell poble, anem a l'altre, o en lloc d'entrenar el senyor dels cavalls, primer fem un petit enllaç perquè primer anirem a un altre lloc i després a la botiga de pa, i després anirem al senyor dels cavalls. I després ve el muntatge, que en el muntatge, durant gairebé totes les temporades hi ha hagut la Joana que el que fa, la Joana i el muntador, fan una primera combinació, una primera formulació, que és, arran de l'ordre del monòleg, que acostuma a ser bastant fidedigna, fer una primera proposta, però ja amb enllaços. Aquells enllaços que en aquell resum el que és la botifarra, havien passat desapercebuts, perquè el que interessa en el resum és que ells es vegin, anar directes al contingut, i posar només els enllaços, les imatges boniques, només per quan sigui necessari i perquè ells comencin a intuir quin serà el resultat final, a part d'això, quan comencem a muntar el programa sí que ja, aquests enllaços, comencen a prendre vida. Per tant els *time-lapses*, les postes de sol, els *despertars*, tot el que és la *road movie*, tot això ja ho comencem a fer bé, i aquí, muntant muntant, és quan ens n'adonem que no tot i cap, per tant s'han de fer alguns sacrificis de continguts que han de desaparèixer i algun canvi d'ordre, perquè ens havíem equivocat, visualitzaves un programa que, finalment, quan ho veus, no acaba de funcionar. I quan ja hi ha un parell o tres de versions és quan entro jo, vaig començant a fer indicacions, val canviem cap aquí, canviem cap allà, això em funciona, això no em funciona, canviem aquestes músiques, aquest clip el canviem... i quan ja gairebé està tota l'estructura feta, és quan ja entrem a fer l'última capa de pintura que és, canviem un *plano*, canviem un altre, a mi m'agradava més aquest altre *plano*, aquest d'aquí és massa llarg, i acabem d'ajustar coses. I finalment, l'únic que queda per posar són les veus en *off*, que són també, que estan bastant de moda últimament però que semblen que no saps ben bé si forma part del monòleg o és una veu en *off*, són veus en *off* que ja s'allunyen d'aquell estàndard que hi havia hagut a TV3 durant molts anys i que ara potser s'està convertint en un nou estàndard que són aquestes veus en *off* que sembla que siguin improvisades. Però que jo, en tot cas, estàndard per estàndard, prefereixo aquest segon que el primer.

-Com recordes la fase embrionària del programa?

Vam fer un pilot. És a dir, la cosa és que Òpera en texans va ser seleccionat al 'Prix Europa', i hi va anar el Ramon i el Raimon, allà van veure un programa que també estava seleccionat al Prix Europa, que no sé si va guanyar o va quedar segon, que va ser aquest, 'Comedy on the

edge', el títol original és 'Comedy on the edge', que el que vol dir, *Comedy*, que també ve d'aquesta cosa d'*stand up comedy*, per tant és un comediant, però no vol dir comediant en la nostra accepció, sinó que ve a dir que és aquest monologuista, però al mateix temps és comèdia-monòleg *on the edge*, al llindar, "en el filo". El que vol dir és, en el format original el presentador porta l'humor a l'extrem vigilant que la gent no s'acabi d'ofendre. Per això és 'Comedy on the edge'. I aleshores realment és un format extraordinari, el Raimon va comprar els drets i aquí va ser quan vam dir, ostres, provem-lo de fer, provem-lo de fer. Es va consultar amb la tele, escolta, aquest format us podria interessar? Van dir, *vale* va sí, per tant valdria la pena fer un pilot i havíem de veure qui el presentava. I jo aquí vaig proposar el Quim, jo coneixia el Quim de fa molts anys, molts anys, molts anys, molts, havíem fet junts, *bueno*, junts no perquè no ens coneixíem, però havíem coincidit en un programa que es deia càsting, un programa que es va fer durant un estiu dirigit pel Piti Espanyol i la Sònia Sánchez, i el Piti Espanyol recordo que va arribar un dia a la reunió de guionistes, que jo era un guionista juntament amb l'Albert Espinosa i el Joan Tarrats i la Carmen Abarca, i va dir, acabo de veure uns tios que són boníssims, són tres tios que fan un espectacle genial, es diuen teatre de guerrilla i voldria que participessin en aquest programa. I va ser la primera intervenció de Teatre de Guerrilla a TV3. Després aquell programa va ser només un estiu, no va tenir molt d'èxit, però va servir perquè TV3 conegués Teatre de Guerrilla i Teatre de Guerrilla a TV3, i jo també conegués el Quim, el Xuri i el Fel. Al cap dels anys ells es van separar, jo no vaig treballar més amb ells, jo havia treballat amb ells també a El Club, jo estava de coordinador de guió a El Club, ells eren la junta directiva de El Club, del programa amb l'Albert Om, van estar tres temporades igual que jo, ells van plegar al mateix temps que jo, al final de la tercera temporada, i a partir d'aquí ens vam perdre la pista. Aleshores com que buscàvem algú que hagués de fer monòleg, que hagués de fer teatre, però que tingués una manera de gravar molt fresca, poc viciada per TV3, pels estàndards de TV3 i que al mateix temps li agradessin els pobles petits, i jo, d'algun cop que hi havia parlat, quan jo vaig marxar a Nova Zelanda, per telèfon vaig parlar amb el Quim, molts anys abans, ell m'havia explicat que el també havia fet viatges sol, i ell havia viatjat sol, amb la moto. Tot això em va quedar gravat i vaig pensar que potser el Quim ho podria fer. I aleshores vam proposar a la tele aquest nom, ens vam dir proveu-ho, vam fer el pilot durant un dia i mig i durant aquest dia i mig anàvem gravant i mirant les imatges, per veure si el to l'havíem d'anar pujant o baixant. Aquí jo crec que ja vam veure que ens enteníem molt bé i també vam anar veient quin és el to que havia d'anar trobant el Quim i cada cop, amb el temps, ha sigut un to que s'ha allunyat, ell sempre diu "jo vaig començar com a humorista i ara ja no sé què sóc" i això està bé, jo trobo que no saber ben bé qui ets perquè estàs obert a tot crec que és millor que estar encasellat. I realment jo ric molt, a les reunions de guió riuen molt, i en els

monòlegs la gent riu moltíssim, jo crec que la gent es queda molt amb l'humor "ai que he rigut avui" però jo crec que la gent no només riu, sinó que també moltes vegades s'interroga, s'inquieta, es pregunta coses i s'emociona i això no t'ho diu, "ai m'he emocionat molt", algunes vegades sí, però també és com més fàcil dir "he rigut molt". Però amb el Quim aconseguíeu tenir tot aquest registre. I això va ser el començament. Vam fer un pilot de 19 minuts que es va entregar a la tele, els hi va agradar de seguida, però aquí va venir la discussió de que no podia ser de 25 minuts com estava previst, com l'original,, sinó que per qüestions de graella havia de ser de 50 minuts, 45-50, jo vaig estar dues setmanes dient que era impossible i aleshores van dir, o de 50 minuts o no es fa. Evidentment el Raimon va dir s'ha de fer, sí o sí. Però vam fer una versió de 35 minuts que no funcionava gens però de cop i volta vam fer una versió de 40 i va funcionar molt millor que la de 19 i que la de 30 perquè vam estar obligats a obrir el ventall de registres, tant visuals com del Quim, aleshores vam crear aquestes veus en off diferents, vam fer clips molt més reposats, vam fer una estructura molt més variada, saps? I a partir d'aquí doncs ja està, ja teníem el format, que és una adaptació d'un format original, vull dir que no és un format original, l'únic que hem fet nosaltres és, això, ampliar els registres, ampliar el to i ampliar el *minutatge*, està clar.

-Per què es diu El Foraster, com va decidir el nom?

Nosaltres vam fer una llista de noms i la tele es va decantar per El Foraster, curiosament a mi no m'agradava i al Quim no ho sé, crec que tampoc, perquè en tot moment jo no he volgut mai que el protagonisme se l'emportés el Quim, el presentador. Si t'hi fixes, la càmera no està encarada cap a la cara del Quim, sinó encarada cap a la gent que entrevista. I jo és una cosa que sempre li dic al Quim, tu ja tens la possessió de pilota molta estona, en el monòleg, estàs en tots els *planos*, per tant en aquest cas el protagonista és la gent que trobem i per tant és com, salvant les distàncies, clar no s'hauria de dir El convidat, s'hauria de dir l'amfitrió perquè el protagonista no és l'Albert Om. I joestic convençut que l'Albert no vol ser protagonista, ell vol que el protagonista sigui Santiago Dexeus. Però l'amfitrió potser no funcioni tant, acústicament no es tan agraït com El Convidat. I nosaltres, no hauria de ser El Foraster, perquè jo no volia que el protagonisme se l'emportés el foraster, s'havia de dir Catalunya en miniatura, el Quim proposava *Village People*, però és un acudit que no s'hagués entès, i... teníem altres noms... s'havia de dir Bona Gent però finalment això no va ser el títol perquè es va descartar però vam dir, home, doncs això, ja que és bona gent, perquè sempre ho havíem dit, és que la gent en general és bona gent, això de què hi ha mala gent, això no és veritat, la gent és bona gent, per tant, anem a buscar la cara bona de la gent i que la gent ens expliqui coses per convertir-nos en més bona gent, i per això el que ve a ser un títol ha acabat sent la frase final.

-A quin gènere pertany el programa?

Això que en diuen, *docutainment*? No ho sé, no sé si és *docutainment*... És entreteniment... és entreteniment. Com diu el Víctor Amela, que per cert l'altre dia ens el vam trobar, si hi ha algun pecat que no se li pot perdonar a la televisió és el de l'avorriment, per tant és entreteniment, però també és un... documentem les vivències, les experiències, les opinions de la gent dels pobles.

-Però tu diries que és documental?

Bueno... mira, hi ha dos principis fonamentals, val, dos criteris fonamentals. I el primer és que el més important és la veracitat, val? I aleshores tot està plantejat perquè sembli veraç, tot. Tot està plantejat. Per tant, va amb camisa de quadres perquè volem fer gracieta i tot això? No. Perquè realment és una moda que no volia que semblés un presentador. Jo no vull que sembli un presentador. Els presentadors que sembla que ja van vestits de presentador, jo no els puc suportar, *vale*? Per tant aquí ja hi ha un punt de veracitat, per dir *algo*, per posar un exemple. Ell no té un bloc de notes com per exemple té el Toni Tortajada a Històries de Catalunya o al 300. Però ell té un micro. A través d'aquell micro, que és veraç, que funciona, que és el micro que gava de veritat, que no és attrezzo, ell ingesta tot el so del que li estan explicant, val? Per tant focalitza a aquella persona amb la que està parlant, tot l'interès. I a través d'aquest micròfon totes les paraules queden retingudes.

La manera de gravar és totalment... cerca sempre la veritat, la manera d'entrar als llocs... mai la càmera està dins de les cases perquè entri el Quim, sempre estem des del darrere del Quim, des de l'espatlla del Quim, si joestic des de dins, jaestic trencant una veracitat. Com pot ser que el càmera entri abans i em diguis que és improvisat, ja no és improvisat. Per tant hi ha molts trucs de la imatge que el que intenten és reforçar el concepte de veracitat. El cotxe, el cotxe, la història del cotxe és molt senzilla. No sabíem quin cotxe li havíem de portar al Quim, teníem l'opció de tenir un cotxe pagat per una empresa, però rodant, els primers capítols que encara no teníem cotxe, jo vaig veure que estava ple de *Pick Ups* per tot arreu i per tant, encara que sembli que sigui un extra que li afegim per construir el personatge del Quim, noo! Als pobles realment hi ha molta *Pick Up*, moltíssima. Per tant la gent de la Diagonal es pensarà que és un exotisme però no és així. I a més a més no volíem que fos blanc perquè es molt difícil després per càmera, no volíem que fos blau, perquè si fèiem pobles de mar, no destacaria, no volíem que fos verd perquè la majoria de lloc són verds els boscos, ni volíem que fos negra perquè és molt apagat i també per l'il·luminar i perquè destaquí costa molt, moltíssim. Aleshores, per tant, ens quedaven pocs colors i un d'ells és el taronja, però va ser taronja no perquè volguéssim destacar, sinó precisament perquè en els *planos*,

com que ja sabíem que faríem *planos* molt generals i que el cotxe se n'aniria lluny perquè estaria pujant una muntanya, volíem que es veiés. Per tant hi ha una veritat aquí al darrere, no intentem portar-lo en un 2CV perquè faci gràcia. És a dir, l'humor arriba perquè ha d'arribar, no perquè l'anem a buscar. Per tant, posar-lo en un 2CV de color rosa a mi no em fa gràcia, al contrari, em sembla bastant ridícul, saps? Però amb un cotxe que en els pobles hi és, en un color que per imatge et destaca, al final s'ha acabat convertint en una icona, però no perquè volguéssim que fos una icona, ni la camisa de quadres tampoc havia de ser una icona. De fet el que volíem és que usés una camisa, anés amb camisa, amb samarreta a sota perquè bàsicament hem de posar el micro i perquè el Quim sua molt, en texans perquè és el vestuari més còmode per anar per tot arreu i que, en canvi, en el monòleg, camises llises perquè contrastin, com que és el muntatge en paral·lel constant, si va vestit igual, hi ha menys contrast i per tant d'aquesta manera hi ha un contrast. Sempre hi ha una explicació i mai és a la recerca d'una icona o d'una cosa extraordinària o un foc d'artifici. No hi ha focs d'artifici.

-Com es va decidir la imatge gràfica del programa?

Més que les lletres, el que interessa, i això vam parlar-ho amb el Ruí, és que no volíem una careta gràfica. Per què? Perquè no pot ser que tota l'estona estem lluitant per la veracitat, tot constantment i que de cop hi hagi una part gràfica que et munti tota una historieta allà dins, no cal. Per tant la idea és, fem una careta adaptada a cada poble, perquè volem que cada poble tingui, sigui un petit homenatge a cada poble. Aleshores ell va trobar aquest recurs de fer aquestes miniatures, que és una imatge feta amb un *soft* i després accentués els colors i l'acceleres i et sembla que hi hagi una miniatura, i després en aquell moment ja començava a posar-se de moda aquesta tipografia, quan va començar no estava molt estesa, ara està estesa per tot arreu, però ens va semblar que aquesta cosa feta a mà li donava també aquesta cosa de bloc de notes, de que vaig per un poble i apunto el nom de la gent i prenc notes i tal. I per tant aquesta cal·ligrafia tipogràfica ens anava molt bé.

-En un moment determinat es va canviar la sintonia del programa, per què?

Es va canviar per un tema de drets. Però la sintonia és del Ruy, ens va dir, què tal aquesta cançó? I ens va agradar de seguida, ens va agradar molt, perquè té canvis de ritme però té aquesta cosa folk, parlo de la primera, té una cosa folk que ens anava molt bé, a més a més et trasllada ràpidament a un ambient així molt rural, saps, i la instrumentació és poc complexa, saps?, és molt bàsica... i això li dóna aquesta cosa també d'autenticitat. Que a mi... ens va agradar de seguida. I quan la vam canviar vam demanar-li a la gent que ens la va

fer que s'acostés a aquest esperit de la primera, tant pels canvis de ritme com per aquell llenguatge molt *unplugged*, diguem.

-I les altres músiques, qui les tria?

Normalment la tria entre el realitzador, el muntador i part de l'equip, és a dir, tothom té dret a aportar les seves pròpies músiques.

-I quin és el criteri?

Que a mi m'agradin (riu). No, no, no (segueix rient) (pensa). Mira el criteri, et diré que molta gent diu, quin és el criteri per a posar una música, a mi no em sembla tan rellevant. El que em sembla més rellevant és quan ha d'entrar la música. I això, tota la gent de *postpo* ho sap, que la clau no és quina música si no quan la entres i és el que jo en dic fer un Amenábar. Amenábar... em sap greu, eh? Si vols posar-ho, però Amenábar 10 minuts abans que arribi el moment de plorar ja t'està entrant els violins per plorar. Això no és manipular, això és fer-ho malament, saps? És confiar poc en l'espectador i inclús vol dir confiar poc en tu, confiar poc en el que tens, en el material que tens, que necessites posar una música abans d'hora per crear l'estat d'ànim que vols crear a l'espectador. Això és d'aquelles coses, aquells vicis que jo intento trencar. Per tant, jo crec que no és tan important quina música sinó en quin moment entra i entra un cop la realitat ja ens ha dit que estem en un moment *happy* o estem en un moment emotiu. Quan la realitat ja ens ha dit això, és quan la música ens acaba d'ajudar a tancar la seqüència, però no pretenc que la música ens generi el clima, o l'emoció que ha de sentir l'espectador. M'explico? I això és molt important, molt important. I això a vegades ve d'un segon, d'un segon. En el cas d'Amenábar ve de cinc minuts, però ve d'un segon.

-I la imatge que apareix al fons de l'escenari, com es tria, quin és el criteri?

Bueno això és molt llarg però al mateix temps és molt senzill. Ha de ser del poble, ha de servir tant com pel *plano* general com pel *plano* curt. Per tant en el plano general s'ha d'entendre ràpidament, s'ha d'entendre ràpidament què és, ha de ser de molt fàcil lectura, i en plano curt li queda que, el que tingui al darrere el Quim, sigui, li permeti que el Quim es desenganxi, el que se'n diu desenganxar, que no li faci coses rares al darrere, que li generi un fons harmònic, val? I per tant ha d'estar combinat amb el vestuari, per tant, si ell va de blau, el *fondo* no pot ser blau, i així, com tot. I que sigui simbòlic, que sigui simbòlic. A vegades hem anat a pobles que hi ha moltes oliveres però no hem anat a parlar amb ningú, al final, que tingui oliveres, per tant, per molt que hi hagi imatges molt maques d'oliveres, en aquell moment no hauríem de posar una olivera. I si anem a Portbou, és l'únic lloc que farem una

estació, per tant havia de sortir una estació sí o sí, perquè és l'únic que farem una estació. En canvi, muntanyes, la majoria de pobles tenen o bé muntanyes o bé camps o bé mar, però estació només, pràcticament, una estació tan gran com la de Portbou, només la té Portbou.

-Perquè vau decidir que durant els crèdits apareguessin entrevistes amb els protagonistes del monòleg?

Això ve ja des del dia del pilot, que el dia del pilot (silenci) vam tenir la sensació que la gent va estar molt contenta. Espolla, va participar en el pilot sabent que era un pilot, que potser això no acabaria sortint mai i tot i així es van entregar, tant l'ajuntament com tota la gent del poble. I a més a més nosaltres teníem el dubte que no sabíem què passaria. Perquè una cosa és anar a fer una obra de teatre allà, un monòleg del Rubianes, *vale?* Que parla de La Caixa o que parla de Jordi Pujol, i l'altra cosa és fer un monòleg sobre la gent d'allà mateix, val? I tens el primer dia, com que és un pilot, tens dubtes de saber com reaccionaran. I la reacció va ser com tan espontània i van riure tant i volien que no marxés el Quim, que després van anar-los a saludar. I ho vam gravar perquè volíem com deixar constància que realment el clima final era un clima de cohesió. I un cop ho vam gravar, vam dir, ostres això ens pot servir pels crèdits, perquè és una cosa que ja se sap que en el moment que entren els crèdits, la gent canvia de canal per veure que està passant en les altres cadenes. Si tu durant els crèdits estàs donant un contingut evites que la gent se'n vagi. No és que t'afavoreixi a tu, sinó que afavoreix el programa que ve al darrere, perquè la gent no t'ha marxat a veure que estaven fent a Tele5 o Antena3. Perquè a tu ja et queden 30 segons, a tu ja no t'afecta, però com a mínim fas que la gent es quedi fins al final perquè estàs donant un contingut extra i estàs, a vegada, com fent una última rematada de la gent que ja has conegut, que pot ser que sigui una abraçada com pot ser un últim comentari.

-Estàs satisfet amb les audiències aconseguides amb el programa?

I tant. I tant. No fem això per les audiències, no ho hem fet mai per les audiències, però les audiències estan molt bé.

-Heu analitzat aquesta progressió?

Jo no tinc una explicació... no la tinc. No sé per què la quarta temporada ha funcionat millor que les altres, no ho sé, no ho puc saber. Suposo que deu dependre de molts factors, eh, hem canviat de dia d'emissió, em sembla que ho vam començar diumenge, després vam passar... no sé quins dies ho hem anat fent, ja no me'n recordo, però potser depèn dels dies d'emissió... Crec que cada cop al programa hi ha

més registres, i com que hi ha més registres, ja no només és humor, que pràcticament va desaparèixer de seguida l'exclusivitat de l'humor, això va desaparèixer, aquesta exclusivitat, però cada cop hi ha més simbiosi entre tots els tipus de registres, la imatge, la narrativa, tot ha anat millorant, no? I això l'espectador suposo que també ho nota, no? I a més a més els especials jo crec que ajuden a crear un concepte de marca. I arrancar amb l'hospital crec que també va anar bé, aquesta temporada. Però no sé el perquè d'aquestes audiències. T'he de dir que és molt difícil fer aquestes audiències, molt, molt, molt, molt. I... són fenòmens estranys que impliquen un ser molt transversal en les generacions, molt, molt, molt, i són coses molt incalculables, és a dir, nosaltres no sabíem que els *nanus* ens mirarien el programa. De fet no estava previst que els *nanus* miressin aquest programa perquè és un programa que sobretot el que fa és parlar amb gent adulta, tot i que de vegades apareixen nens, perquè en els pobles també hi ha nens, però no estava previst això. És més, el tipus de discurs que hi ha al darrere, en les històries, acostumen a ser discursos madurs, saps, discursos de la vida adulta i per tant això creus que els *nanus* no entraran, saps? És més fàcil que els *nanus* entrin a Merlí, perquè si són més petits els arribarà de petita o tenen germans grans que ja ho viuen, que no pas que entrin a El Foraster. Jo crec que hi ha una part de ritme que ajuda, perquè els *nanus* volen ritmes alts i el Foraster té un ritme molt alt, molt alt, hi ha moltes seqüències, encara que no ho sembli, però hi ha un ritme molt alt, i això també ajuda. I els *nanus* crec, segons el Quim que quan els *nanus* veuen la gent riure, a ells també els hi agrada molt. Els *nanus* volen simpatia, i veure la gent rient, encara que no entenguin l'acudit, a ells els hi agrada.

-Com es mesuren les audiències?

Hi ha uns audímetres distribuïts, no recordo exactament quant, no recordo exactament quants, no sé si són 600 o 1200, al voltant d'un miler de cases de Catalunya, amb una representació demogràfica, per tant es té en compte si són la quantitat de població, el tipus de família, el tipus d'ingressos i la llengua que es parla a les cases i aleshores aquesta gent, que és secret, tenen prohibit dir-ho, tenen com l'obligació, tenen un comandament especial i tenen l'obligació d'anar marcant qui està mirant la tele, qui deixa de mirar la tele i per tant, cada persona, cada membre de la casa, *apreta* un botó diferent. És a dir, jo tinc el 3, tu tens 4... per tant, quan jo m'incorpo a mirar la tele, *apreto* el meu botó per dir, en aquests moments jo també miro la tele i quan marxo el torno a *apretar* per dir que estic sortint. I al mateix temps la tele aquella va marcant, va memoritzant quin canal està veient. I quan arriba el vespre tot això es trasllada a una seu central i a les 8 del matí ja saps les audiències. I qui s'ho cregui, doncs perfecte, tot això com que li queden quatre dies... li queden quatre dies a tot això, perquè quan tot sigui digital realment no es sabrà saber quanta

gent ho està mirant, això sempre depèn de la bona voluntat d'aquesta gent, de que et digui aquí ho estic mirant o aquí no ho estic mirant, a no ser que sigui una tele o un ordinador que detecti, via infrarojos, qui ho està mirant, que detecti les formes de la gent que ho està mirant, per tant si són tres *nanus*, veurà tres *nanus* i dos adults, etc. Però si s'ho creu la publicitat, que és qui s'ho ha de creure perquè és qui acaba pagant, doncs ho donem per bo.

-Quins són els principals "competidors" de El Foraster?

La veritat és que jo això no t'ho puc contestar massa, perquè la veritat, això no m'ha preocupat... hem de fer el programa nosaltres, hem de fer el programa i hem d'entregar un programa del que n'estiguem convençuts, però... no ho dic per quedar bé, ho dic perquè no, no, no... és que la tele és molt misteriosa, és molt misteriosa, no se sap perquè aquesta quarta temporada ha fet bones audiències, més que la tercera o que la segona i no se sap ben bé perquè el públic infantil, juvenil mira aquest programa, no se sap perquè... no es pot saber, no es pot saber. I tu pots competir contra 'Aquí no hay quién viva' o 'La que se avecina' i pots competir amb una pel·lícula i la gent t'abandonarà, però potser no... és que... és molt difícil, molt difícil.

-Què suposen els premis per a vosaltres?

Òstia... Sònia... està bé que la gent et regali, et regali, et regali... no un premi, sinó un reconeixement, saps? Està bé. Està molt bé, perquè realment són moltes hores de feina i veure que algú en certa manera t'està dient, sé que hi ha molta feina aquí al darrere, per tant, t'ho vull reconèixer, això està molt bé. Però per tant benvingut sigui, eh? Però jo no crec que ningú faci això per guanyar premis, saps? Quan les dolentes realment és molt difícil treballar, però no és necessari que siguin altes per continuar fent el que estem fent.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí, crec que és un programa, crec que és un programa... que ha generat una simpatia, saps? Crec que un dels objectius de El Foraster no era donar a conèixer els pobles de Catalunya sinó la gent dels pobles de Catalunya amb les seves reflexions i crec que aquestes reflexions arriben, han arribat a la gent. I per tant, la gent ha escoltat i ha vist el programa, més que l'ha seguit, l'ha escoltat i l'ha vist.

-Què determina l'èxit del Foraster?

Abans et deia que hi ha dos conceptes fonamentals, un és el de la veracitat, però el més important de tot és el que et diré ara, que és el de la condició humana. L'únic que funciona en aquesta vida és la

condició humana, és l'únic. Aquells programes que d'alguna manera o altra no s'acostin a la condició humana, no serveixen per res, estan condemnats al fracàs.

-Per tant, les claus de l'èxit del Foraster...

És que expliquem la condició humana. Òpera en texans explica la condició humana. I al que no hi hagi condició humana, a mi no m'hi trobaran. I quan dic condició humana vull dir perquè l'altre dia un senyor francès, a 20 Km de Burdeus, a un poble que es diu Carcans, em preguntava: i per què feies El Foraster? I no m'ho havia preguntat mai ningú... per què feies El Foraster? I aquest senyor, que no coneixia de res però vam estar parlant molta estona, eh, i al final era que potser per demostrar o per comprovar, o per mostrar que qualsevol persona, per simple que sembli, o per allunyada de la realitat, per molt que visqui allunyada de la veritat, o per molt que visqui en un poble molt petit que sembli que no li arriben tots els inputs de la *modernor*, aquella persona té històries, té una veritat per explicar. Sempre hem dit: tothom té una entrevista. És veritat això, que tothom té una entrevista, és correcte, el que passa que, de vegades costa més, de vegades costa menys de fer-la treure i és una frase maca de dir: tothom té una entrevista. Però no estem parlant de qui té una entrevista, no estem parlant de si té una entrevista o no. Estem parlant de què hi ha gent que té una visió del món, té el que en guió es diu un punt de vista en teoria, que d'una manera o d'una altra et pot transformar una miqueta, *vale?* i que a vegades un petit gest, una petita cosa que té a casa seva, una petita reflexió... retraten la seva condició humana, i aquesta condició humana automàticament la compares amb la teva. I, sense jutjar, tu estàs intentant establir un diàleg entre la seva condició humana i la teva, i això desperta interès. Si a tot això li sumes aquella estructura narrativa, que és un conte, saps, que és una descoberta... si tu a això li sumes una manera de gravar que fa que hi hagi les mínimes alteracions possibles, buscant sempre la veracitat, si tu fas que els *planos*, la càmera sempre segueixi l'acció, segueixi als protagonistes, no faci focs d'artifici, saps? Si tu fas que la música entri quan hagi d'entrar, saps, si tu fas que el monòleg estigui al servei de la història, saps? I si tu fas que les reflexions que hi hagi en els programes siguin reflexions noves, que te les creguis, el resultat és El Foraster i, en tot això, no hi ha cap foc d'artifici, en tot això no hi ha res que sigui com molt nou, res, res. Sembla molt fàcil...

-Hi juguen un paper important les emocions?

Sí, estem fets d'emocions, estem fets d'emocions. És a dir, és Aristòtil... és intentar arribar al final amb una mena de catarsi, és el que qualsevol obra de teatre genera, aquelles cinc últimes pàgines d'un llibre que te les estàs guardant perquè estàs plorant, doncs aquí no és aquest cas,

no és tan extrem, però intentem portar la narració cap al terreny de les emocions, sí. Sí, sí, sí, sí. Perquè nosaltres ens emocionem eh, durant el rodatge, vull dir que, per tant, si tu t'has emocionat en el rodatge, has d'intentar que en el programa també emocionis. O si tu t'has sorprès, que en el programa també et sorprengui. Tornem a ser el mateix, intentar evitar tots els filtres possibles.

Dec_07_2016-010

-Quina seria la fórmula de l'èxit d'un format televisiu?

El to i el tempo, resumint molt, molt, molt, molt. El to i el tempo, crec. I... evidentment, sí és que és molt difícil de dir, però... en el to hi entren moltíssimes coses. Hi entra qui és el presentador, com ho fa, si se li troba, precisament el to, al presentador, el registre adequat, però també l'ús de les imatges, l'ús de la música i el tempo, el tempo, no? Evidentment també hi ha una altra T, que és el tema, no? Però això del tema es pot posar una mica amb interrogants perquè segurament ningú hauria dit que un programa d'òpera, tot i que el que feien anteriorment, Nit d'arts, era un programa que funcionava molt bé, que tenia tots uns seguidors, però en general es pot dir que un programa d'òpera no serà, no tindrà mai molts seguidors. I aleshores si tu canvies el to, trobes un to adequat com el del Ramon i un tempo i una manera d'explicar, saps, que sigui honest... pots aconseguir que una cosa que és local sigui universal, no? L'honestedat és molt important.

-Què és per a tu l'èxit?

(silenci) No ho sé, no ho sé. És una bona pregunta. Però... no ho sé, sincerament.

-Quan parlem d'una cosa que té èxit o no té èxit, o una persona que té èxit o no té èxit, com es valora això?

Noo... és que l'èxit és, hi ha com un punt... és molt ambigu. No... saber que has... que has sigut generós amb el que tu saps respecte a la resta de la gent i que tu has anat a un poble amb tota la bona intenció i que has fet el millor que has pogut el millor que has pogut fer i que te'n vas a dormir sabent que, malgrat tots els inconvenients, has fet el millor que podies fer, per mi això ja és un èxit, és un èxit. És a dir, l'èxit és tornar als pobles i que la gent estigui agraïda, això és l'èxit. Ho dic de debò, eh? Ho dic de debò? I l'èxit és que aquest programa et canviï la vida, l'èxit és que et canviï la manera de veure les coses. I això ho dic de debò, eh? Jo en aquests tres anys llargs han passat moltíssimes coses i hem parlat amb moltíssima gent i jo m'he sorprès de moltes coses. És a dir, jo et dic que jo visualitzo les coses i al mateix temps intento deixar-me endur per la sorpresa i jo m'he endut moltíssimes

sorpreses de moltíssima gent, val? I hem rigut i tal però he vist el valor de l'autenticitat, val? I aleshores per mi això és clau, l'autenticitat. I quan nosaltres hem fet un programa, quan l'entregues, quan l'acabes, que creus que és autèntic... autèntic vol dir que és la teva pròpia visió, no t'has amagat, no tens por d'oferir la teva pròpia visió, autèntica, d'una gent d'un poble que creus que també són autèntics, val? I aleshores si tu d'això n'estàs satisfet i creus que has sigut autèntic, doncs això s'acosta bastant a la satisfacció, *vale*? Jo no sé si parlaria d'èxit, parlaria més satisfacció. Jo em sento satisfet d'haver fet El Foraster, però no, no, no, però el barem que jo faig servir, no, no, no, no és el de l'èxit, perquè és que no, no m'interessa l'èxit, saps? És que, de debò, és més la satisfacció, la satisfacció de la gent quan hi vas a veure'ls i veus que estan satisfets i la meva pròpia satisfacció.

-Quin ha estat el programa de més èxit de la història de El Foraster?

El que ha tingut més audiència o el que ha tingut més èxit?

-El que ha tingut més èxit.

No ho sé, perquè jo no ho sé, perquè les audiències són molt relatives, nosaltres hi ha programes que pensàvem que no acabarien de funcionar per audiència i de vegades depèn del què estiguin fent altres cadenes, depèn de la *promo*, depèn del que sigui, funcionen molt bé, hi ha programes que els hem lluitat moltíssim, moltíssim i per tant els hi tenim molt de *carinyo*... jo per exemple un dels rodatges que he *disfrutat* més és Portbou, per mi és un programa, per mi és un programa del que n'estic satisfet perquè, ja et dic, parlar d'èxit, no parlaria d'èxit, parlaria de satisfacció, però jo n'estic molt satisfet de Portbou perquè tot lliga, si t'hi fixes l'estructura narrativa lliga tot perfectament, de fet aquest estiu hi he tornat a anar a Portbou... i hi hauré d'anar cada any... estic molt satisfet de l'hospital, del programa especial de l'hospital, perquè la manera de treballar, tot, va ser molt diferent i tot és molt, molt molt diferent. Hi haurà gent que llegiràs que van criticar, perquè no hi havia crítica en el programa. Evidentment sempre et poden arribar a acusar de que nosaltres no vam tenir el valor de fer crítica i tal, que som uns venuts, no és això, al contrari. Hi ha gent que viu de criticar i no és que El Foraster sigui un programa on no es pugui criticar, nosaltres el que volíem fer és un procés mental diferent i és: senyores i senyors, el dia 24 i 25 de desembre, en plenes festes de Nadal, aquí hi ha tot un personal que està treballant, que ho està donant tot, per vocació i per pocs diners. No cal criticar per dir que les coses no van bé. A vegades la millor manera és dir: fins i tot en aquests dies la gent ho està donant tot. No és que vulguem crear una imatge idíl·lica, al contrari, el que estem dient és: fixeuvos el que tenim, val? I què estan pagant a aquesta gent, i en quina situació estan

treballant i guaita, guaita on dormen, fixeiu-vos on dormen, i tot i així hi van. Crec que això és una altra manera d'arribar a la crítica, saps? I tot això en un programa que això sí que era molt difícil de fer, de trobar el to. Per tant jo estic molt satisfet d'aquest programa, estic molt satisfet també del programa de Barberà de la Conca, que és aquest poble que s'està dividint perquè té una esquerra, que és un poble que ho està passant malament i que per tant arribar la *troupe* de El Foraster, que en teoria ve a fer humor a un poble que s'està escardant, també era complicat de trobar el to. I allà jo crec que també va ser un bon programa. I el de la Vall d'Aran, el de Salardú, perquè treballar amb neu és molt agraït... i et diria que el de Madrid també està molt bé, és un bon programa el de Madrid que realment aportem visions de la jugada, visions de com es veu Catalunya des de Madrid, de com ho veuen els catalans, els que viuen a Madrid... que no era tan fàcil, no era tan fàcil. Com que sembla tot molt fàcil i sembla que tot flueix, sembla que no hi hagi contingut profund, però n'hi ha, n'hi ha, n'hi ha, n'hi ha.

-Per anar a un poble, amb qui parleu? S'han de demanar permisos?

Sí, prèviament ja hi ha aparegut la Lali, la Lali en principi hi arriba d'incògnit però moltes vegades ja la detecten i aleshores ja s'hi presenta a l'ajuntament. Ella evidentment diu la veritat, i és que no depèn d'ella l'elecció del poble, i aleshores finalment escollim el poble i un cop nosaltres, especialment jo, o el Raimon i jo, decidim que aquell poble hi creiem, aleshores producció hi truca, diu que si hi hi podem anar i si ens diuen que sí busquem unes dates i intentem que el poble no alteri el seu dia a dia perquè nosaltres hi anem, val? Però evidentment quan hi arribem el poble ja ho sap, perquè són pobles petits que de seguida ja sap que l'endemà arribarà El Foraster. I aquí es produeix una selecció. O sigui, la gent que no vol sortir, com que ja sap que hi som, ja s'amagarà, la gent que vol sortir, moltes vegades es deixa veure i després hi ha la gent que ni una cosa ni l'altra, que pot ser que tinguis la sort de trobar-te'ls, d'entrevistar i que et regalin una bona història, pot ser que no te'ls trobis, pot ser que te'ls trobis i que no et regalin cap bona història. I mai sabrem que tota la gent que s'ha amagat, si realment no s'hagués amagat, i haguéssim potser... fet, *bueno*, tenen tot el dret del món, saps? Però potser, mai se sap, haguessin tingut una història molt bona i potser nosaltres els hi haguéssim gravat bé i els haguéssim tractat bé, saps, perquè crec que en general tractem bé a la gent. L'humor forma part de la intel·ligència i no podem pensar només que l'humor és la base, està fet amb base a la mofa, jo no hi crec en això, al contrari, és a dir, en una situació límit l'únic que et pot salvar és que en aquell moment t'ho agafis amb humor, saps, i quan fas teràpia és el primer que et diuen. Per tant, humor pot ser un bàlsam, l'humor pot ser crític, l'humor pot servir per denunciar, l'humor pot servir per emocionar inclús, perquè una emoció

seguida d'humor o humor seguit de l'emoció encara el contrasta, encara ho accentua tot. I l'humor pot ser molt respectuós, *vale?* Pot ser respectuós.

-Quines són les feines que es fan durant els dies de gravació amb la gent del poble?

Els càmeres han de poder retratar tots els canvis diguem, temporals, per tant han de poder... com que hi haurà moments en què hi haurà el·lipsis temporals, han de poder retratar com passa la tarda, han de poder retratar com s'arriba al capvespre, el despertar... tot això estan bastant, com si diguéssim, obligats a fer els *time-lapse* de nit, *time-lapse* de bon dia, però al mateix temps han de poder retratar tot l'entorn, el paisatge de l'entorn, després han de poder generar poesia, perquè tard o d'hora necessitarem poesia, aquell arbre solitari, aquella casa solitària, aquella bala de palla solitària, que és un plano que genera poesia, val? I si hi ha canvis de climatologia també s'han de poder retratar perquè, si es posa a ploure, hem de poder tenir uns *planos* que expliquin que de cop i volta es posarà a ploure, perquè la següent entrevista serà sota la pluja i no s'entendrà... i al mateix temps moltes vegades ens coordinem perquè tenim algunes idees conjuntes i diem, ostres, hem trobat a faltar... estem parlant molt d'això, estem parlant molt d'aquesta altra cosa, doncs perquè no anem a fer un llenyataire que hi ha allà, perquè estem parlant molt de la llenya, de la fusta... doncs anem a fer aquell llenyataire, doncs aleshores l'endemà fan un clip sobre aquell llenyataire. O, per exemple, ara no me'n recordo com es deia... a Maçanet de Cabrenys vam veure una foto amb gent, una foto antiga, i vam dir, ostres, doncs retratem cares del present per fer el contrast amb aquella foto en blanc i negre amb les cares del present. Aleshores aquest equip es va dedicar a retratar cares del present, llavors no només van fer paisatge, sinó que també van fer persones. Per tant, cada vespre intentem fer com un traspàs d'informació per dir: com anem, *vale*, que ens falta retratar, això fantàstic... i a vegades hi ha seqüències que anem junts, hi ha seqüències que s'han de fer a dos i tres càmeres. Castellar de n'Hug es fa amb tres càmeres, Poble Nou del Delta hi ha molta cosa que està feta a dues o tres càmeres, perquè anar amb una càmera és impossible, perquè tot passa tan simultàniament que si tu estàs fent entrevistes, no podràs fer els recursos que necessitaràs per poder-ho explicar.

-L'equip necessari per gravar a un poble, quin seria?

Hi van tres càmeres, de les quals hi ha dos operadors i un realitzador, el realitzador porta també una càmera, producció i ajudant de producció, la persona que ingesta totes les imatges, les va classificant, el Quim i jo. Som vuit. L'ajudant de producció va amb l'equip de "boniquismes" que li diem, perquè moltes vegades has de traslladar molt de material,

has de traslladar l'*slider*, has de pujar dalt de tot d'una muntanya... has d'estar vigilant un *time-lapse* mentre els altres dos se'n van a fer un plano a l'altra punta, o has de demanar permisos per entrar una granja perquè des d'allà s'ha d'agafar una imatge... I la persona que està *ingestant* va amb l'horari canviat, durant el dia dorm i de nit està *ingestant*... i la persona de producció va amb mi, el Quim i l'altre operador per demanar drets i també moltes vegades per avançar-se, perquè hem vist una granja... vés a mirar si a aquella granja hi ha algú, o allò que teníem previst per ara ajornem-ho... o ens diuen d'anar a alta mar, necessitaríem una segona barca... per tant la persona de producció, corrents, va a buscar una segona barca per poder fer *planos* seguiment des de la segona barca... per tant no és una producció estàndard, és una producció diferent, és una producció que fa logística, fa recerca, saps? Moltes vegades la persona de producció ens envia persones que ell ha vist que podríem detectar. És a dir, tothom fa servir el nas en aquest programa. I els operadors es reparteixen les jornades entre els dos operadors, perquè el seguiment és molt dur, i per tant pel pes de la càmera i tot fan un dia i mig i un dia i mig.

-Normalment el *minutatge* del material excedeix el programa. Quins criteris feu servir per editar-ho i que tingui la durada desitjada?

Per programa surten unes 13 o 14 persones, normalment, això ho tenim estudiat més o menys, entre 12 o 13 persones i entre dues i tres seqüències col·lectives, és a dir, per exemple, la visita en una escola, la visita en una reunió... són seqüències col·lectives. Més o menys entre 12-13 i 2-3 de col·lectives. Ens n'anem a una mitjana més o menys de 16 històries per programa, per això et dic que el ritme és molt alt, perquè si diem que dura 45-50 minuts, això vol dir que cada història dura uns 3 minuts. És molt poc tres minuts, molt poc, perquè per aquí falten els enllaços, falta el llançament dels dards, falta la careta, falta tot això, és molt, és molt, és molt ràpid. Però en podem arribar a gravar 24, 28, 30 i en el cas de la Vall Fosca 43 persones. És una barbaritat, però, hi ha històries que apel·len, és a dir, jo els hi dic als alumnes, no? Quin sentiment vols provocar? Què vols provocar en qualsevol moment? Quan tu arribes, quan tu estàs... a la vida diària, o en un sopar, tu moltes vegades vols provocar una reacció. Quin sentiment? Però no només és una reacció, si no quin sentiment vols provocar? I a vegades pot ser d'admiració, pot ser d'enveja, pot de ràbia, pot ser de tristesa, pot ser de compassió... El ventall és molt ampli, però com a mínim n'has de voler provocar un. Aleshores, el criteri és que hauríem, en tot el programa, hauríem de poder provocar la major varietat d'emocions possible, val? I de la manera més autèntica possible. Per tant no val la música per provocar tristesa, insisteixo, val? Si la història no és prou trista, no cal que intentem provocar tristesa, escoltem-la tal qual. Llavors, de totes les històries que ens expliquen algunes arriben abans

a generar una emoció i per tant aquestes són les que segurament passen per davant, saps? I amb emoció no vull dir tristesa, perquè algun pot ser que sigui curiositat o sigui incredulitat o sigui una sensació de paradoxa o inquietud o... sobretot perquè ens hem de qüestionar, ens qüestionem... un dels referents que tinc sempre és per què la contra de La Vanguardia fa tants anys que funciona, saps? I és perquè en el fons parla de la condició humana, sempre, sempre són històries de persones normalment anònimes, són científics moltes vegades o antropòlegs o psicòlegs coneguts, més o menys mundialment coneguts però tampoc són Stefen Howkings ni Isaka Simof ni Barak Obama. Són gent coneguda en el seu camp però que la gent normal no els coneixem, per tant són persones desconegudes que a partir de la seva pròpia experiència t'intenten aportar una veritat, que parla de la condició humana, i això fa anys i anys i anys i la gent se les passa per Facebook. Per tant la gent té, està àvida d'aquestes històries, de preguntar-se coses, de buscar punts de llum. I El Foraster és un detector de persones que poden aportar un punt de llum sobre la vida quotidiana, val?

-Com feu arribar els programes a TV3?

Es a una mescla d'àudio i es fa un *etalonat* de color i un cop s'ha acabat tot el màster, que es revisa dos cops perquè no hi hagi cap error ni res, s'envia per disc dur a TV3, allà *s'ingesta*, tornen a fer una altra revisió des de direcció de TV3 i quan finalment ja està tot *xeguei* és quan ja es pot emetre.

-L'ordre d'emissió qui el decideix?

El Raimon Masllorenç (Productor Executiu).

-TV3 us imposa algun contingut o alguna publicitat?

No, zero.

-Quines vies de comunicació empreu per treballar la difusió del projecte?

Hem tingut un *Community Manager* que treballa molt amb el Facebook, jo crec bastant en el Facebook, més que en el Twitter, i poca cosa més, sí que hi ha tuits, però que els tuits són del moment, vull dir... sobretot és el Facebook, no sé en quant estem però Déu n'hi dó, va pujar molt de pressa, de seguida. Jo crec que és el Facebook el que crea comunitat. Potser el Twitter es crea esperit crític, però la sensació de comunitat la crea el Facebook.

-Llavors també hi ha les promos de TV3...

I als pobles els avisem del dia de l'emissió però suposo que entre ells... algun poble ha fet una pantalla per veure's.

-Partint de l'experiència de les quatre temporades, hauries plantejat el programa igual, ara mateix, o hauries canviat alguna cosa del programa pilot?

Crec que hem fet bastant el que volíem fer, crec que en cada moment no n'hem sabut més i hem tingut molta llibertat per part de TV3, moltíssima, moltíssima, el Raimon també ens ha donat molta llibertat al Quim i a mi i hem tingut molta sort de cara, vull dir que no crec que haguem de canviar res, és dir, l'evolució que hi ha hagut de la primera a la quarta és una evolució lògica, és a dir, intentar pensar que la quarta *ojalá* hagués sigut la primera igual que la quarta, no perquè és que no podem arribar a la quarta sense haver fet la primera, la segona, la tercera... és que és impossible. Mira, quan fèiem 'Òpera en Texans' amb el Ramon, el Ramon i jo som fans de Beethoven i Beethoven només té una òpera, Fidelio. per tant, només li podíem dedicar un programa i el volíem fer des del primer dia, però la primera temporada no el vam fer perquè vam dir, Ramon, jo no el puc fer, encara, tot i que ja portàvem 13 capítols, jo no estic capacitat encara per fer Beethoven, perquè encara no dominem el programa, el programa encara ens domina a nosaltres. I per tant el vam fer a la segona temporada. I és segurament un dels millors programes de tot Òpera en texans, si no és el millor, gairebé, dels tres millors, de 36 programes que hi ha. En el cas de El Foraster no passa això perquè no es dona la mateixa circumstància però segurament Portbou, en què tot va lligat, si l'arribem a fer abans potser no l'haguéssim fet igual. I algun poble de la primera si l'haguéssim fet a la quarta, hagués quedat diferent. Però jo em reviso els de la primera i estic molt content dels de la primera tal com els vam fer i reviso els de l'última i crec que també, que han anat canviant les coses i ens hem anat trobant i cada cop la sincronització dins de l'equip també cada cop és millor. És dir, abans et deia això del realitzador, de què a la tele, per exemple, estan en igualtat jeràrquica, i aquí no és exactament igual, però això no vol dir que no sigui determinant, m'explico? I a vegades és més fàcil estar en igualtat de condicions perquè els papers queden perfectament distribuïts que establir una línia jeràrquica, perquè això sempre dificulta les coses. I en canvi, si t'hi fixes, tothom alava la imatge d'aquest programa. Per tant, hi ha una presència decisiva de l'equip de *boniquismes*, que li diem nosaltres, per acabar de crear tot aquest enllaç, saps, i la selecció musical i tot.

-Quan tu et mires un capítol de la primera temporada, un poble, i et mires un de la quarta, quines són, des de la teva visió de director, des de la teva visió més crítica, quines són les diferències més grans que hi trobes?

La narració a la quarta temporada és més fluida que a la primera, la manera de narrar és més fluida. Les frases són menys curtes, per entendre'ns, les frases audiovisuals són menys curtes. Hi ha menys costures i per tant tot flueix més. I ens fa menys por atacar diverses emocions i per tant el risc... hi ha més riscos i, per exemple, la Vall d'Àsua, l'arrancada de la Vall d'Àsua, és una gran... per mi, és una arrancada *mooolt* narrativa que crea *tooot* un clima. I per exemple, en el cas de Madrid, tota aquella conversa que hi ha, que és una conversa política sobre l'estatut, en el qual El Foraster és un programa en què no hi ha mai debat polític perquè ja hi ha mil programes que ho fan, llavors nosaltres anem a fer un debat sobre la vida, allà si que hi ha un debat, no pots anar a Madrid i no fer-ho. Hi ha aquesta cosa de buscar sempre la naturalitat, buscar la veracitat i la naturalitat. Aquest verb que està tan de moda que és integrar, integrar, integrar, integrar, jo sempre els hi dic als guionistes: integrem, integrem, integrem, integrem i al Quim integrem. Per tant la naturalitat diu que si vas a Madrid i no parles del procés, estàs anant contra natura, per tant has de parlar del procés, però si vas a Castellfollit de la Roca, no cal parlar del procés, perquè ja hi ha altes històries.

-Tu creus que des del primer programa fins avui hi ha hagut una evolució en la naturalitat? Cada vegada ser més naturals i semblar més naturals, vull dir?

Segurament sí, segurament sí. Sí, tot i que de la mateixa manera que els alemanys el seu pensament està condicionat pel seu idioma, que no és exactament igual que la nostra manera de pensar però que també està condicionat pel nostre idioma, només pel fet de posar el verb en un lloc o en un altre et condiciona la manera de pensar, la tele pel fet de ser tele i pel fet de ser tele i pel fet d'haver d'engegar una càmera i pel fet de posar un *plano* darrere de l'altre no tens la llibertat màxima i, en aquest cas, el format, també ets presoner del propi format i crec que hem guanyat naturalitat però seguim sent presoners del propi format. I hi ha coses que a mi m'hagués agradat fer a El Foraster i que no hem pogut fer, perquè hauríem de canviar el format i deixariem de potser de fer coses que ens estan funcionant o hauríem de posar menys persones per obrir noves finestres i penso que com al final el que volem és escoltar persones, això no hem acabat fent. Però sí que té moltes limitacions, té moltes limitacions.

Ramon Pardina, guionista

Nom de l'arxiu d'àudio: Dec_08_2016-001

-Quina és la part de El Foraster que *guionitzeu*?

Realment només el monòleg. En un sentit més ampli si que construïm les escenes de manera que tinguin un fil narratiu que sigui coherent amb la història que creiem que es pot explicar després de... és a dir, si que organitzem el material de manera que tingui un fil conductor, això no és ben bé *guionitzar* però *bueno*, sí que també és una part d'estructurar la informació perquè un capítol tingui un desenvolupament.

-Treballeu sobre el terreny (al poble) o amb peces audiovisuals (vídeos ja enregistrats)?

Actualment les dues coses. Actualment el que estem fent ara és, jo acompanyo als rodatges i tinc contacte directe amb les situacions i tal i la resta de companys si que treballen amb un *premontatge* de les diferents situacions que hem gravat al poble.

-I llavors tu que fas amb la informació que extreus sobre terreny?

Normalment em dedico a anar apuntant una mica el que es va comentant de cara a primer escollir la part de l'entrevista que creiem que ens donarà més joc i després anar apuntant coses que després puguem estirar de cara a l'escriptura de monòleg, són com dues coses.

-Ha canviat molt la forma de fer en monòleg, tenint en compte que ara també vas tu al poble durant la gravació de les entrevistes?

Jo crec que ha canviat més perquè ha canviat el director i cada programa quan canvia el director es treballa diferent, al final la persona que marca com es treballa sempre és el director del programa i cadascú s'ho fa d'una manera. De cara a mi personalment sí que es nota, en fi, és molt més fàcil escriure un cop ho has viscut en directe que no quan veus un muntatge que és escapçat de la situació, clar, tu tens més inputs, tens una idea més clara de com és la personalitat de la persona que hem gravat en una situació, tens més informació que a lo millor la pots fer servir al monòleg, tot i que no està enregistrat a càmera, però a vegades, i això és una cosa que al Quim li agrada molt fer, complementem el que es veu en imatge, al reportatge, amb alguna cosa que ens ha dit fora de càmera i que és significativa i que evidentment no posem en un compromís a la persona en qüestió.

-Com és el procés de creació del monòleg?

Ara normalment anem al rodatge, després de cada enregistrament, de cada situació, *bueno* jo he pres nota, si tenim temps, depèn de com vagi el rodatge, compartim una mica impressions amb el Quim i la directora, si hi ha alguna idea, ho diem, si el Quim diu, ostres, jo crec que s'ha d'anar per aquí, doncs jo també prenc nota i ho tinc en compte, això al final de cada situació que es roda durant el dia. Al final de cada dia fem un repàs de tot el que hem gravat la directora i jo, que serveix per això, per anar decidint cap a on tirem cada història i què ens interessa seleccionar i que no i després si hi ha alguna idea que creiem que pel monòleg servirà, també seleccionar-la. Si jo dic, oh, quan escrivim el monòleg jo crec que ens donarà joc que el personatge digui no sé què, i si la directora està d'acord, doncs ja muntarà el reportatge de manera que surti això perquè nosaltres puguem fer aquest joc. Això al final de cada dia, aleshores, quan comencem l'escriptura del monòleg, que són quatre o cinc dies després d'haver fet el rodatge, fem una primera reunió en la que repassem tots els guionistes ja, el Quim, la Joana i jo, que estàvem allà més el Javi i el Ferran, que són els altres dos guionistes, veiem aquest primer muntatge de vídeos i ja posem en comú les idees que han sortit durant el rodatge o les indicacions de cap a on podríem tirar cada persona que surt en el reportatge. Aleshores, després de posar això en comú i tenir les línies generals, entre els tres guionistes ens ho repartim de manera més o menys equitativa, per papers, diguéssim. Aleshores cadascú fa la seva part i jo al final del dia m'encarrego d'ajuntar-ho i de vigilar, fer una correcció, de que no es repeteixi cap cosa, que no hi hagi coses que siguin contradictòries, que estiguin la majoria de coses que hem parlat prèviament, si jo tenia apuntada alguna cosa que no hi és doncs ho afegeixo... *bueno*, acabar de corregir, d'afinar aquesta primera versió del monòleg que després en el segon i tercer dia doncs ja treballem tots junts una altra vegada.

El treball conjunt és, es llegeixen, el Quim i la Joana, que encara no s'ho havien llegit, i a partir d'aquí comencem a corregir, el què ens agrada, el que no ens agrada, si una cosa no funciona doncs busquem alternatives, si s'ha de rematar un gag d'una manera diferent doncs ho fem entre tots, si hem tirat el guió per una banda però aleshores ho veiem ara i pensem que s'ha de tirar per una altra, doncs repassem el vídeo i tornem a refer-lo, *bueno*, és en funció de les indicacions de la Joana i el Quim que anem corregint el monòleg.

-I el monòleg acabat, ja queda tal qual com el dirà el Quim?

Abans hi havia més canvis, quan ho feia el Xavi, si que aprofitava l'últim dia per fer més coses. Ara bàsicament, a no ser que hi hagi alguna cosa molt particular, que l'últim moment es decideixi afegir una situació que

s'havia descartat pel que sigui, ja bàsicament els canvis que hi ha és de fer-s'ho seu el Quim, que és qui ho ha de recitar, el que ho ha d'actuar. Un cop s'ho aprèn de memòria doncs ell mentre s'ho va aprenent ja s'ho va fent a la seva manera per dir-lo com a ell li surt més natural, però ja és més un tema de... a no ser que sigui alguna cosa particular de què afegim una informació que no teníem fins ara per algun motiu, és més un tema de que el Quim quan s'ho estudia s'ho fa seu i que quan ho assaja potser canviem manera de dir coses perquè *bueno*... i a vegades en aquest procés també se li acut alguna cosa, no? I ho afegeix, i després hi ha una part d'improvisació sempre, *bueno* com a tots els monòlegs i en aquest també, vull dir que si el públic reacciona d'una manera i té unes rèpliques, si veu que una cosa funciona molt potser l'estira més, *bueno*... hi ha sempre aquest marge d'improvisació.

-Què ha de tenir un monòleg de El Foraster perquè funcioni?

Bueno, no sé què ha de tenir. Sí que sé que és diferent a un monòleg d'un altre tipus de programes, de programes tipus 'Buenafuente' o el 'Club de la Comedia'... és bastant diferent. Està pensat perquè funcioni molt dintre de l'ambient on es fa el monòleg, o sigui, clar, és un... està escrit per un públic limitat, que és el d'aquell poble, i és molt important que funcioni amb la gent que l'està escoltant ara mateix, és més important això que a lo millor a casa funcioni tan bé. Lo important primer és crear aquest clima de complicitat amb la gent d'allà i això fa que enlloc de tirar de referents més externs, com és un monòleg d'actualitat o un monòleg típic de cosa quotidiana que podria fer un humorista, doncs es mou amb referents propis que hem creat en aquest univers del poble, no. I això ho fa diferent. I en tot cas sabem que al final la gent també li fa gràcia en la mesura que té... el monòleg de El Foraster si tu el veus per escrit sense tenir en compte res més, li ensenyes a una persona que està fora i segurament no li farà gràcia ni entendrà res. Si tu fas un monòleg de 'Buenafuente', si que li funcionarà i la farà gràcia, en canvi aquí no, és estrany... però sabem que un cop junt amb la situació, amb la reacció del públic que hi ha, amb la narració que estem fent de cada persona que surt al poble, doncs agafarà una dimensió diferent i això fa que coses que a lo millor sobre el paper sembla que no hagin de fer gràcia, després muntat i posat a lloc, funcioni.

-A quin gènere pertany el programa?

(riu) televisiu? Sí, jo suposo que és un *docushow*, vull dir, té part documental i de show de televisió, monòleg, de comèdia, *docushow*.

-Tu creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí, home (riu), fa por de dir-ho però sempre crec que està clar que sí, El Foraster...

-Què determina aquest èxit?

Hòstia, ni idea. Si ho sabés, faria cada programa igual, no en tinc ni idea. És que no ho sé. No ho sé perquè a més aquesta mateixa fórmula s'ha intentat exportar a altres llocs i no ha funcionat i crec que totes les persones que treballem en aquest programa hem treballat amb programes que han sigut un èxit i programes que han sigut un fracàs i crec que ningú sap perquè un serà un èxit i un altre no, *bueno*, crec, eh?

-La fórmula de l'èxit existeix o no?

Jo crec que no, vaja, si algú et diu que sí doncs que te l'expliqui... pel que m'he trobat diria que és molt difícil de saber.

-Les claus que han fet que El Foraster tingui èxit, quines creus que són?

Home hi ha una cosa que a TV3 sempre funciona, això del territori, el viatjar pel territori, després hi ha programes que fan això mateix i que no funcionen tampoc, o sigui que no només és això. Després crec que el Quim té un carisma molt especial i un talent molt fet a mida pel programa aquest que estem fent, i crec que... si m'arrisco a dir perquè aquest programa no funcionaria o no ha funcionat en altres llocs i aquí sí, en part, segur com a mínim és perquè el Quim és la persona perfecta per defensar-ho, perquè és muntar la part de comèdia i la part més entranyable, vull dir és una persona propera, que té molt bon tracte amb la gent, no?

-Llavors les claus de l'èxit de El Foraster serien territori i Quim?

(riu) Ostres és que, és clar, jo no ho sé... jo crec que sí que és un format que no s'havia vist, sí que agafa diguéssim una cosa que la gent de Catalunya suposo que en la majoria de llocs els agrada, que és veure el seu poble, veure els pobles del costat, veure la gent... però en lloc d'ensenyar-ho i ja està es fa aquesta petita història, aquesta construcció que és el monòleg, en què fem una comèdia a partir d'aquesta realitat i està molt ben defensada per part del Quim, la gent ho compra molt bé perquè ho fa molt bé i no sembla que s'estigui rient de la gent, sinó que ho fa, ho comparteix amb ells i llavors *bueno*, té aquesta originalitat, tu fas comèdia a partir de gent i de llocs que conèixer. Construeixes un relat nou a partir del que normalment a la

gent li agrada que és veure el seu poble i la gent que coneix per televisió.

-Hi juguen un paper important les emocions?

Sí, *bueno*, totalment. Sí sí, si només fos un programa d'humor, no tindria l'audiència ni l'acceptació que té. És evident. La tendència natural sempre quan tu escrivs un monòleg és de fer riure però una cosa que hem après, aquests monòlegs són diferents també, és que no es tracta només de fer riure sinó de compaginar-ho amb altres emocions.

-Com ara?

Bueno, doncs això, la tendresa, la sensibilitat, *bueno*, emocions... a vegades l'humor et porta a un distanciament irònic, doncs aquí no, aquí també has de valorar altres tipus d'emocions que no són humorístiques, l'amor, la llàstima, la tendresa, *bueno*... el que ens vagin oferint els testimonis de la gent que ens anem trobant.

-Què és l'èxit?

Vaja, aquest tema de l'èxit no el porto massa bé, no sé si sóc la millor persona perquè em preguntis sobre l'èxit. No home, si em preguntes relacionat amb la meva feina si que et puc dir que és treballar d'acord amb el que t'agrada i amb el que ets bo. O sigui, més o menys tots tenim unes habilitats que vas descobrint al cap del temps i quan tu estàs bé és quan tu pots desenvolupar aquestes coses que se't donen bé, en el lloc de treball adequat, llavors per mi, si pots fer això i et pots guanyar la vida, doncs ja seria això l'èxit. I èxit en televisió és que es continuï emetent, i tampoc, és que depèn, perquè hi ha programes... o sigui pots dir que l'èxit d'un programa de televisió és que tingui una audiència molt gran però també hi ha programes que tenen una audiència petita però que fan la seva feina perquè són divulgatius i, no sé, a lo millor un programa de ciència mai tindrà l'audiència que té El Foraster, però si té una audiència suficient i té una part divulgativa que si no fessin aquest programa per televisió no n'hi hauria cap més, doncs també té èxit. O, no sé, avui en dia un programa, recordo un dels meus programes preferits de la història de la televisió que és Herois Quotidians, en van fer només una temporada però per mi és un programa boníssim i de tant en tant em miro coses que estan penjades por *ahí*, vull dir que, no sé, suposo que l'èxit és molt relatiu i la manera... et diria que la qualitat però com que la qualitat també és subjectiva doncs... no tinc una resposta molt clara. És que clar, des d'un punt de vista televisiu l'èxit és l'audiència, però després si t'ho mires amb una mica més detall, tampoc és tan així, perquè hi ha programes que tenen poca audiència i que la gent que els fa està súper

content i perquè compleix un paper i s'allarga en el temps, i fins i tot hi ha programes que no s'allarguen en el temps però hòstia, per mi, que s'hagi fet un programa com això que et deia, Herois Quotidians, ja és un èxit, perquè no se n'han fet molts... depèn de com t'ho miris.

-El llibre de El Foraster, com sorgeix?
Bueno, és un llibre d'encàrrec, com molts altres. És un llibre que tractava de traspasar l'univers del programa de televisió, que era un programa d'èxit, en format literari, *bueno* en format de llibre. Tot i que té la forma d'un dietari, doncs evidentment no podia ser un llibre normal i corrent, havia d'incorporar material audiovisual, fotogràfic, extres, perquè *bueno*, és el que se li demana a un llibre d'aquestes característiques. I quan es va pensar es va pensar que pogués ser una mena de complement del programa de televisió, d'oferir això, una sèrie de vivències que no es podien explicar amb el programa d'una hora, algun material inèdit, reflexions sobre com es va rodar tal cosa o sobre com va anar trobant un personatge o el que sigui, com un material complementari al que era el programa de televisió.

-L'encàrrec qui us el va fer?

És una col·laboració d'Ara llibres i la productora, Brutal Media, no et sabia dir d'on va sortir primer la idea.

-Ha tingut bona acceptació?

Jo crec que no l'esperada. Però això... tu que em preguntaves per l'èxit, això també, tu creus que un llibre funcionarà molt bé perquè està basat en un programa d'èxit i després el treus i no funciona tan bé com t'esperaves. Jo crec que a la gent li continua passant bastant això.

-Què suposa per a tu formar part de l'equip de El Foraster?

Primer treballar en televisió en un programa que funcioni, no sé si d'èxit o no d'èxit, sempre va bé, perquè ja et dic, no és l'habitual, la vida d'un guionista passa per molts programes i la majoria no funcionen. De fet hi ha més programes de televisió que no han funcionat que no els que sí han funcionat, i treballar en un que té una trajectòria, que està molt consolidat, que està acceptat per la gent... doncs *bueno*, això professionalment és important. Després la forma de treballar, crec que és un programa molt particular i tot i que el format estigui comprat a fora, la manera com s'ha dut a terme aquí a Catalunya és molt particular i té una metodologia de treball molt diferent a d'altres programes i això ha fet que aprengui més coses, diferents maneres de treballar i... i també he anat veient, perquè he tingut la sort d'estar a la primera temporada, com s'ha anat creant aquest programa amb personalitat pròpia, veient-ho amb el que podria haver estat si

haguéssim comprat el format tal qual i l'haguéssim implantat igual que l'estaven fent a l'estranger, doncs tot això és un aprenentatge molt gran.

Joana Pardos, directora de El Foraster

-La cinquena temporada començarà al 2017 i tu n'ets la directora. Quin paper jugaves abans, al programa?

Abans feia una mescla entre guió i subdirecció perquè feia tota una part de guió que no és la de monòleg però després la feina que feia sempre el Morral era sempre a rodatge i jo feia la feina de dirigir el programa a la sala, diguem. O sigui, el sempre estava a l'exterior i jo a la sala. Llavors una mica ell parlava de la feina, de com imaginava el programa i... i com havia anat el rodatge, com havia anat el monòleg i la meua feina era mesclar el monòleg amb les seqüències, amb el rodatge de reportatge. I llavors fèiem el programa a partir de les dues peces, del rodatge del monòleg i de la "buti". Doncs jo entrava a la fase d'unir el monòleg i la *buti*, que és anar format les dues parts, fer offus, fer tota la part de *postpo*, color, àudio, tot el que s'ha de fer fins acabar el programa.

-Has agafat les regnes d'un programa que ha tingut molt bona acollida per part del públic. Suposa molta pressió?

Bueno, la pressió no és tant per l'audiència sinó perquè quan estàs en una cinquena temporada és com que t'has anat superant a tu mateix no, ja és un punt de, has fet mil coses, o sigui El Foraster ja ha fet moltíssimes coses que ara ja les anem com repetint i la gràcia és superar el que hem fet que és el que costa, quan ja has fet tot, has fet. Totes les situacions que havies imaginat inicialment, el repte d'alguna manera és aconseguir fer coses diferents i a la primera és més fàcil que a la segona, a la tercera més difícil, a la quarta més difícil i a una cinquena ja les idees costen més de trobar. I llavors una mica, per a mi, el que més pressió fa és aconseguir no estar repetint tota l'estona el mateix perquè al final els elements amb què jugues són els pobles i els elements que trobes als pobles al final s'assemblen molt i aconseguir encarar les entrevistes perquè quan l'espectador ho vegi li faci la sensació que està veient coses diferents, que no sempre li estem mostrant les mateixes històries en diferents cares, és com potser la cosa més complicada quan vas una cinquena.

-Quines són les tasques que desenvolupa el director d'un programa d'aquestes característiques?

Primer parlo, pensem poble on podem anar, seria la primera fase, imaginar aquesta temporada a quins llocs ens agradaria gravar, si tenim ganes de fer alguna cosa de muntanya, de mar, de neu, si hem de fer especials... o sigui, imaginar quin tipus de programació volem fer durant tota la temporada perquè sigui diversa perquè al final si no ho planifiques una mica, quan t'hi trobes a sobre és difícil trobar varietat perquè *tens que* preveure l'estacionalitat. Per exemple, ara comencem la temporada i van dir, sí o sí el primer poble ha de ser de mar, perquè després ens costarà molt fer un programa de mar, o volem fer un poble de neu, doncs ja sabem que ho hem de planificar abans per poder-ho fer mentre hi ha neu. Doncs totes aquestes coses les pensem abans i li donem indicacions a la Lali perquè vagi a localitzar. Un cop la Lali torna de localitzar tinc una reunió amb ella per veure què ha anat trobant als diferents pobles i triem quins ens agrada fer dels que ella ha dit. A partir d'això imagino una mica un guió imaginari, perquè al final fem realitat i per molt que planifiques, i nosaltres més perquè de tot el que tenim localitzat la Lali igual localitza, no sé, deu personatges i a un Foraster hi surten uns 15 i d'aquests 15 potser només n'hi ha quatre de localitzats. Llavors vol dir que per molt que facis un guió és un guió molt molt imaginari, és com una carta als reis del que t'agradaria trobar o fer allí però després contínuament has d'anar refent el guió perquè tot el que havies imaginat doncs pot canviar o no existeix o trobes coses molt millors. *O sigui*, a vegades no canvies només per anar per perdre coses sinó per guanyar-ne, també has de tenir els ulls oberts i no anar encarcerat amb el que tu t'havies imaginat i perdre oportunitats de fer coses més interessants que et puguin anar sortint sense que ho haguessis previst, no? Llavors fem una mica aquest guió imaginari, que un guió imaginari és mira, anem a... mira ara anem a Horta de Sant Joan, no? Doncs al guió imaginari d'Horta de Sant Joan era... ens agradaria fer alguna història d'algun bomber, per tota la història de l'incendi d'Horta de Sant Joan, ens agradaria fer alguna cosa al port, perquè és com un espai molt emblemàtic... o sigui imaginem quines coses ens agradaria fer, però mira finalment no vam trobar cap personatge que ens agradés per fer port i vam fer els ports amb el bomber, llavors tu pots demanar doncs fer això o vull fer lo altre, però si després no trobes personatges que t'ajuden a fer-ho com que al final el programa no tracta tant de quines coses fem o quines trobem sinó de com són les persones que ho expliquen i les coses que els hi passen, al final només és una excusa dir, vull anar a fer una freqüència de pesca... és igual la pesca, el que importa és què li passa al pescador, quines històries explica ell, com és, si és una persona entranyable, si és una persona divertida... al final acabem una mica treballant amb emocions no tant amb acció, no? És igual si pesca o si és ramader, la cosa és com és ell. I això fa que encara que ens haguem imaginat coses després

acabem renunciant a aquestes coses perquè el que ens ha de guiar són les històries humanes.

I després d'aquesta fase de fer aquest guió imaginari ho parlo una mica amb el realitzador perquè el meu guió imaginari també ell pugui pensar com podria pintar aquest poble per a donar-li una identitat, no? Al final tots els pobles que gravem molts són molt iguals, per exemple s'assembla molt un poble de l'interior de Tarragona que de l'interior de Lleida i el que hem d'aconseguir nosaltres és pintar-lo d'alguna manera que el faci especial, i sempre amb el realitzador intentem trobar una atmosfera, una música, una manera de rodar... imaginem com l'ensenyarem. Després d'això ja anem a rodatge, un cop allà és rock & roll, anar adaptant-nos al que anem trobant i després d'això són tres dies de rodatge, jo al rodatge vaig fent una mica amb el Quim, fem com entrevistes a mitges i al vespre és molt important, cada nit, anar com destil·lant en quina cosa ens quedem de cada personatge, perquè els muntadors rebran el material abans que nosaltres tornem i ja tenim que anar com donar indicacions de com serà el programa: hem entrevistat a cinc persones i d'aquestes cinc persones al primer dia ens quedem amb aquest tema, amb aquest tema i amb aquest tema, i tot això al vespre ja ho hem d'haver destil·lat, fem com un guió per a què els muntadors tinguin una guia i així ells ja poden començar a treballar mentre nosaltres encara estem rodant, perquè El Foraster és com una maquinària, és com un engranatge que estan treballant moltes peces alhora i que per tal de tenir la *buti* el dia que toca, hem d'estar com fent totes les fases alhora, potser en un altre programa s'esperaria a acabar de rodar, arribaria el material i direcció parlaria amb els muntadors i es faria d'una manera, més d'una cosa darrere l'altra i nosaltres ho hem de solapar perquè sinó no arribem. Llavors l'últim dia de rodatge ja parlo amb els muntadors i decidim amb què ens quedem i amb què no, perquè normalment portem molts més personatges dels que necessitem, i amb aquesta tria ja li donem una mica una personalitat al programa, no? Ara amb Horta de Sant Joan, per exemple, hi ha molts personatges que estan molt vinculats amb alguna cosa relacionada amb la pluja, i com que n'hem fet una mica de la pluja el *leitmotiv* del programa, doncs a l'hora de triar els personatges i de què parlem amb els personatges i les històries que ens expliquen, els que ens quedem i als que renunciem ja van marcar quin tarannà tindrà aquest capítol.

A partir d'aquí muntadors comencen a fer la *buti* i paral·lelament anem treballant amb escriptura de monòleg i anar *pulint* la *buti* per aconseguir que quedi amb els minuts que toca, que normalment és entre 45 i 50. I la redacció del monòleg i el muntatge de la *buti* treballen molt en paral·lel perquè potser una seqüència té una part que no ens agrada molt com a seqüència però els monologuistes potser hi troben un gag o hi treuen punta i té molta més potència pel monòleg que pel reportatge en sí, o sigui, no sempre mana el reportatge, de

vegades al monòleg acaben sortint coses que fan que algú que estàvem quasi bé a punt de descartar l'acabem ressuscitant d'alguna forma perquè el monòleg és bo, no? Llavors és un treball paral·lel tota l'estona. Quan tot això està fet, acabem *buti*, acabem monòleg, el Quim té un parell de dies per estudiar, jo durant aquells dos dies acabo de donar de voltes a... una de les coses que té El Foraster és que després, com que les seqüències no es munten de manera cronològica i podem intercanviar els llocs dels personatges com vulguem, hi ha tota una part de fer com plans B. De dir, si no començo el dia amb aquest personatge, el començo amb l'altre, necessitaré que al monòleg el Quim digui tal cosa, aleshores mentre el Quim memoritza el monòleg jo vaig preparant plans B que també farem el dia del monòleg, que són els *retakes*, que quan has vingut algun dia, vas venir veritat a un monòleg amb el Ferran? És tot el que fem al final. Què més? Després d'això fem el rodatge del monòleg, quan acabem... *bueno* al rodatge del monòleg, vols que et doni més detalls de la feina meva allà... és estar una mica dirigint al Quim a nivell de to i assegurar-nos de que tenim tot el que necessitem perquè el monòleg al final és com el fil de cosir que ens ajudarà a cosir tot el capítol, no? I si et deixes alguna peça al monòleg després ens pot donar problemes per construir la història. Llavors sí que el monòleg és un moment de molta concentració perquè el Quim ho tira tot en una hora i no parem, ja saps que és com una obra de teatre que intentem, això és molt important, que la gent que estigui allà s'ho passi allà s'ho passi bé i que la seva experiència sigui de vaig a veure un espectacle, no estic tornant tard d'un rodatge de tele, perquè com que ens interessa que s'emocionin, que riguin, que s'ho passin bé, si anéssim interrompent perquè potser el Quim no ha dit alguna cosa com està previst o amb el to que calia, jo no l'aturo, jo vaig prenent notes i al final repetim totes les parts que toquen. I després d'això ja està. Parlo amb el muntador i el guionista que està a la sala per dir-los quines coses de monòleg han funcionat i quines no, quines m'han agradat a mi i quines m'agradaria incorporar al programa i com m'imagino una mica l'ordre de programa, que de vegades no és el que hem fet a la *buti* i a partir del monòleg un personatge que potser era el número 5 passa al número 1 i el que era el número 1 passa al 10, perquè potser com hagi anat el monòleg també canvia el to d'una seqüència. De vegades un personatge que era molt tronat resulta que el dia del monòleg s'emociona i canvia molt el to de la seqüència i el lloc on la tenies col·locada ja no et funciona. Llavors després del monòleg hi ha com un replantejament de tot el que teníem previst i ja *guionat* de *buti*, doncs tornar a replantejar si l'ordre que teníem ens val o convé fer algun canvi, no? I després d'això els muntadors amb el guionista ja treballen fent el capítol i mentrestant jo ja començo amb el següent. O sigui, és com una roda, en aquest punt jo ja estic anant al següent rodatge *mentres* ells estan muntant el capítol, llavors quan torno del rodatge, faig el visionat d'aquest programa i començo a fer la segona *buti*. Entens? Sempre estic com amb dos o tres programes oberts.

Sempre tinc un que estic fent *buti* o rodant, l'altre que és el que s'està muntant i un tercer que estem ja tirant màster i revistant tot l'acabat final. Sempre hi ha com tres fases obertes, és com tenir tots els passos que es fan servir per fer un Foraster, tenir-lo cadascun en un estadi. Estàs sempre amb un programa a l'estadi 1, un programa a l'estadi 2 i un programa a l'estadi final. I la idea és que sempre puguem tenir tres oberts, perquè són dos sales que sempre estan en marxa i la sala del Japo, que fa una mica de suport a l'Eliana i el Gerard que són els altres muntadors. I després d'això gravar *offus* i ja tot el que queda és la part de *postpo* que suposo que t'ho devia explicar el Japo que bàsicament el que jo faig és revisar.

-Quines característiques ha de tenir un poble perquè el visiteu?

Buff... no hi ha una regla allò establerta de dir: mira, si té això, funciona. De vegades pot ser que passi alguna cosa especial que vulguem fer, per exemple Calella, hi havia una travessa a mar obert, volíem fer un poble de costa, però als pobles de costa ja havíem utilitzat una mica tots els motius que li podien donar una excusa per anar, el tancament de la temporada, l'obertura de la temporada... i Calella a l'hivern tenia molt poca activitat i hi ha molt poca gent i vam aprofitar un cap de setmana que fan una travessa a mar obert, com una maratón però al mar. I a vegades hem anat perquè... no sé, a Castellar de n'Hug hi vam anar perquè era lo dels gossos d'atura, o a la Torre de l'Espanyol vam anar perquè era un moment de l'any on fan una festa com molt privada on planten un pi enmig del poble i els nens petits puguen a dalt del pi, o sigui, moltes vegades hi ha un esdeveniment o alguna cosa que fa que aquella setmana sigui especial. O un carnaval per exemple a Godall vam anar perquè era el carnaval de Godall, que és bastant sonat... De vegades el motiu és precisament el contrari, és retratar un poble en l'ambient més natural i més poc adulterat possible i això ho fem quan el poble ens cita alguna cosa especial. Per exemple un dia vam anar al poble més petit que hem fet al foraster, que eren 40 habitants, que no recordo quin era i allà el que ens interessava és que no hi hagués cap esdeveniment que fes que hi hagués més gent o que s'alterés la quotidianitat d'aquests quaranta veïns, però sempre al final necessites un *leitmotiv* que et dura una hora, que et fa fer com circular durant tot el reportatge i de vegades pot ser això, un esdeveniment o pot ser el més normal. És com anar d'un extrem a l'altre. De vegades el motor que et fa funcionar un programa pot ser l'excepcionalitat o la normalitat. És que entre lo excepcional i lo normal, totes les gammes de grisos que t'imagines pel mig servrien d'excusa per fer un programa. El que sí que és important és que sigui un lloc on intueixis per la localització que la gent és oberta, que els hi vingui de gust que tu hi vagis... perquè ens ha passat que hi ha pobles que no volen que hi vagi El Foraster perquè no els hi agrada, i és important que la gent estigui de cara i que tinguin ganes de jugar amb tu, si només anem a jugar

nosaltres, no té gràcia. Potser aquest sí que seria un argument per no anar a un poble, si a un poble no volen que anem, no? Perquè al final per a ells el que estàs explicant és la seva vida i les seves coses i si no tenen ganes d'explicar-ho doncs no té sentit tampoc fer-ho.

-Llavors aquí entenc que hi ha aquelles dues premisses que una és que hi hagi varietat geogràfica o diversitat als diferents programes...

Al principi estàvem bastant obsessionats amb això i ara ja no tant. Això és una, pot ser una diferència entre la cinquena temporada i la primera. La primera estàvem molt preocupats de que hi haguessin pobles de totes les demarcacions, que hi hagués mar, que hi hagués muntanya, que hi hagués... Ara com que ja n'hem fet tants ja no estem en condicions de triar tant i si tenim intuïció de que un poble està bé, mira... ara per exemple hem fet Horta de Sant Joan i la Lali ha anat a localitzar el poble del costat que és Casserres perquè fan una festa molt xula i està a res, és un poble que està a 10 Km. Això segurament a la primera temporada no ho haguéssim fet mai, però ara tampoc ja no estem per renunciar a coses, si el poble funciona, anem.

-Màxim 1000 habitants?

Màxim 1000 habitants tot i que a vegades si és un poble que té més de 1000 habitants perquè a l'estiu té molta gent o perquè té pistes d'esquí i a l'època d'esquí hi ha més gent però realment els que viuen són mil, també els fem. O sigui si és un poble que en té són 1500 però els que viuen reals són 800 també els fem.

-Estàs satisfeta amb les audiències aconseguides amb el programa?

Sí clar, jo no visc massa pendent d'això, no em preocupo massa però sí clar això sempre és un... almenys un argument perquè la tele vulgui continuar fent El Foraster.

-Hi ha hagut una progressió, l'heu analitzat?

No hem fet una cosa sistemàtica ni amb cap tipus de base científica ni res però si que detectes que quan hi ha un poble que en sí ja és un símbol d'alguna cosa o que són pobles com molt característics que tothom hi ha anat o que tothom coneix, com Port de la Selva o no sé, Salardú... quan tens pobles que són marca, sí que és cert que són els que fan més audiència. O sigui, si que intueixes que, aquest, fem el que fem, xutarà segur. Per exemple Calella, que és un d'aquesta temporada està molt bé, jo estic molt contenta i és un programa molt *xulo*, però Calella encara que no hagués anat tan bé faria bona audiència, perquè

hi ha molta gent que ha anat a Calella, que passa l'estiu a Calella o que va a menjar-se una paella a Calella. En canvi potser fas Bot, i ningú sap ni on està, llavors ja...

-També passa a la inversa no, de gent que no coneix el lloc i després fa turisme als llocs que surten a El Foraster...

Això sí que passa molt, això sí que passa molt perquè sí que ens ha passat amb personatges coses molt surrealistes *tipo...* al primer capítol, al capítol de Benifallet surten una parella d'avis que ell havia estat a punt de morir i ella se la veu molt enamorada, són molt *monos*. I a ell li agrada molt ballar. I ella li fa un regal cada dia que és ballar una cançó que és molt maca i cada dia la ballen i llavors la van ballar allí al monòleg, va ser una seqüència molt emotiva, tot el poble es va posar a plorar i tal... doncs aquests, jo crec que és una de les seqüències més *xules* que hem fet a El Foraster, doncs jo un dia estava per Benifallet i me'ls vaig trobar i em van explicar que tenien club de fans del Miquelet i la Cinteta, i jo al·lucinava! Però qui ha fet això? I el tenen i la gent quan va a Benifallet els va a veure i els busca... O pobles *tipo* els Muntells, a l'alcalde que jo el conec, perquè està molt a prop de casa meva, em deia que després de El Foraster hi ha moltíssima més gent que va als Muntells que abans. Clar sí que té una transcendència turística si tu vols de descobrir Catalunya a través de El Foraster. No sé, per exemple ma mare, que no seria neutral que diguéssim, però sí que és cert que moltes vegades hi ha zones de Catalunya que ha descobert pel Foraster. Mira ara va anar uns dies a la Vall de Boí perquè des de que havia vist El Foraster de la Vall de Boí diu, hi he d'anar. Doncs això segurament com li ha passat a ella li deu passar a més gent. Perquè al final té aquesta part El Foraster d'ensenyar els llocs de manera molt preciosista.

-Què creus que fa que hagin anat augmentat les audiències al programa?

No ho sé, jo crec que potser el Quim. El Quim s'ha anat fent com de veritat, és un personatge que no existia, sí que abans el coneixia qui seguia Teatre de Guerrilla o qui l'havia seguit al teatre o això, però el Quim amb El Foraster jo crec que s'ha anat construint un personatge, que jo no li diria personatge perquè és bastant ell, perquè és molt com és ell, i cada vegada s'ha fet més proper. Jo crec que el Quim ha evolucionat molt fent El Foraster. Com fa les entrevistes ara és molt diferent de com les feia al principi. Té un punt... que *bueno* que ha anat creant a poc a poc una capacitat de generar molta intimitat entre ell i les persones que entrevista... i jo trobo tota aquesta evolució del Quim si que fa que el programa tingui més personalitat i que potser la gent també... no sé si és un motiu perquè hi hagués audiències o no però si que... et vas com *encarinyant*, te'l fas part de casa teva i la gent... a mi

em dona la sensació de que El Foraster, el format funciona molt bé però que depèn molt de qui el fa no? Nosaltres vam fer la prova amb la versió espanyola amb el Santi Millán per exemple i malgrat que érem la mateixa gent i fèiem les mateixes coses no va funcionar gens, perquè no tenia aquesta capacitat de ficar-se al nivell de les persones que estava entrevistant. I el Quim potser pel seu origen o pel seu tarannà o pel que fa li és molt fàcil fer això i jo crec que és una de les coses que suma més al programa.

-Teniu estudiats quins són els principals competidors de El Foraster a nivell d'audiència?

Jo no, la veritat. Ja et deia abans que no m'ho miro massa i no miro, el dia que s'emet El Foraster, no miro que fan els altres canals, no en tinc ni idea. El Raimon segurament que sí. Però... no.

-Et volia preguntar també sobre si el canvi de dia i hora del programa el 2016 us ha afectat...

Jo crec que no ens ha afectat massa, eh... l'únic avantatge que tenia emetre els dimecres és que també jugava moltes vegades el Barça i llavors guanyàvem una setmana, això és l'únic que em preocupava, que guanyàvem setmanes de no fer entrega, però pel que fa l'audiència, no ens va afectar.

-Què suposen els premis per vosaltres?

No ho sé, a mi no em guien massa però sí que fa il·lusió pensar que reconeixen la feina que fem, al final és una manera de que el públic expressa que els agrada el nostre programa, es pot expressar moltes maneres i expressar-ho amb un premi i expressar-ho amb un premi és una altra manera d'expressar-ho no... que t'expressin que les coses que fas estan bé doncs sempre et fa il·lusió.

-A quin gènere pertany el programa?

Entreteniment.

-Amb algun matís o entreteniment i prou?

Sí, jo crec que sí.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí, jo crec que sí, sí. Sí perquè al final és una fórmula que aquí no s'havia fet i que l'hem fet i ha funcionat i a la tele és molt difícil estar quatre anys seguits fent un programa que a més és un programa que és molt igual cada setmana i això ara tal com estan les teles que costa molt que repeteixin amb un mateix programa i que puguis anar temporades i temporades... cada vegada hi ha menys programes a la graella que tinguin una continuïtat en el temps i El Foraster de moment s'està mantenint, això clar, està molt bé.

-Què creus que determina aquest èxit?

Bueno, que és un *cocktail* de moltes coses que fan que sigui molt fàcil fer-lo funcional, que fa que sigui molt fàcil que el programa corri, que sigui entretingut... al final és, tota l'estona tens moltes maneres d'expressar coses, de jugar una mica amb les emocions i al final tens el *repor*, el monòleg, els *offus*... tens moltes maneres d'explicar les coses i és molt difícil que... és com anar en cotxe i portar moltes mesures de seguretat, si va malament el reportatge et pots esforçar molt en el monòleg, si de vegades el reportatge és molt bo podem fluixejar més del monòleg i fins i tot quan les dues coses fallen és un programa que va tan muntat i que et pots trobar amb altres recursos com els *offus*, els clips de *boniquisme*... tot això fa que, al final, sigui molt difícil fer-ho malament, no? Tens moltes eines per aconseguir fer un programa, *bueno* més o menys, no serà de 10 però no baixaràs del 6. I *bueno*, això és una manera de que aconseguis controlar la qualitat, no... que no deixes mai perquè al final tens molts recursos per fer que el programa estigui bé i després sobretot el tema de les emocions, com que tractem amb.. el fet de comptar amb l'humor ens permet abordar moltíssimes coses que potser al programa d'entreteniment li seria més difícil abordar i jo crec que la combinació de riure i plorar és una fórmula infal·libre, no? I El Foraster això ho té fàcil.

-Juguen un paper important les emocions a El Foraster?

Total, o sigui, mira ara una discussió que tenia amb el Raimon sobre un dels especials que volíem fer era... ell volia anar al País Basc i una cosa que a mi em va tirar enrere és que la Lali, de la seva localització, el balanç que en feia era que les persones amb les que s'havia trobat eren molt poc expressives, que els hi costava molt parlar de les coses que els hi passaven, en canvi les coses que ens duïen a fer eren molt divertides i bastant curioses, doncs el típic anar a tallar troncs... tots els tòpics bascos, no? Al final jo és un programa que no vaig voler fer perquè per molt que fos molt espectacular totes les planificacions que ens havia dut la Lali de seqüències a fer, d'accions a gravar, si no hi havia tota aquesta part més emocional de poder parlar amb les persones i que ens

expliquin el que senten, el que els hi passa, el que els hi agrada, el que no els agrada... si tota aquesta part no existeix, no hi ha Foraster, per molt que ens porti a la lluna algú. O sigui, encara que poguéssim anar a la lluna si l'astronauta no està disposat a obrir-se una mica, no hi aniré, per molt que sigui la lluna, saps?

-Quines són les claus de l'èxit de El Foraster?

El format, això que t'he dit, que és molt difícil fer un mal programa amb totes les eines que tenim, amb totes les eines per narrar que tenim i dos, el treball amb les emocions. Crec que és la fórmula que fa que el programa funcioni. O sigui que tu, al final, estant parlant amb un pescador o amb un pagès o amb una cuinera, al final parles coses, per coses universals, que encara que parlis amb un senyor que té vaques als Pirineus un que està en una oficina a Barcelona segurament també es preocupa dels seus fills, de la mateixa manera que també es discuteix amb la dona de la mateixa manera i també té somnis de la mateixa manera. Al final és igual que te'n vagis al cul del món, les coses que ens preocupen són les mateixes i El Foraster al final parla d'això, no parla de les vaques sinó de com és la vida del Pastor.

-Quina seria la fórmula d'èxit d'un programa televisiu?

Ui... que difícil, que difícil... home clar és que depèn si és un format d'entreteniment o és un format informatiu... Parlem sempre d'entreteniment?

-En aquest cas sí, ho pots centrar en l'entreteniment

(silenci) No ho sé, per a mi crec que explicar històries de persones, no? Si tens això i aconseguixes explicar-ho o ensenyar-ho d'una manera mínimament innovadora, sempre funciona.

-Què és per a tu l'èxit?

Que el que tu fas, sobretot en la nostra feina, també tingui un sentit per als altres. Jo crec que el que nosaltres fem amb El Foraster, amb cada mínima seqüència que fem està bé que qui hi estigui participant tingui un motiu per participar-hi, saps? Però això des de la persona que entrevistes fins a l'espectador que se'l mira. Al final el sentit pot ser molt banal, simplement entretindre's o divertir-se, que això ja em serviria o pot anar més enllà o fer reflexionar o fer pensar en alguna cosa que té a veure amb la teva vida, no? Obrir-te algun món que no haves obert. I això, si pots... d'alguna manera si el que tu fas pots fer que faci petits moviments al món, més enllà, encara que siguin molt petits, a un lloc molt, molt petit, això li dóna sentit a la feina. Si al final fer una audiència o no fer-la, estar una graella o no fer-la, això passa,

saps? D'aquí a 10 ningú se'n recordarà de El Foraster, si al final hi ha l'experiència que hi ha en el procés de fer-la, tant a qui el mira, com als que el fem, com als que participen... és el que té més capacitat de transcendir, no tant si has fet un 25 o has fet un 21.

-Per anar a un poble, amb qui parleu? S'han de demanar permisos?

Quan anem a un poble parlem amb l'ajuntament però en un sentit... perquè ens ajuden, perquè normalment coneixen a tothom, ens poden donar vistes per trobar coses que necessitem fer o de vegades fins i tot perquè necessitem permís per entrar a rodar a un lloc on ens fa molta gràcia, no sé... a una església o a on sigui. Però no és imprescindible, hi ha pobles que hem anat a gravar sense comptar amb l'ajuntament pel que sigui, perquè potser hi ha una associació de veïns que ens ha ajudat més o perquè fins i tot és un poble que no té ajuntament, que depèn d'un altre poble, com Calella per exemple. Calella depenia de l'Ajuntament de Palafrugell i ens van ajudar molt, molt, molt, per exemple, del Club Vela Calella o de l'oficina de turisme... o sigui sempre busquem algú que... l'important és tenir un aliat que sigui molt "dicharachero" i conegui a tothom. Al final el nostre objectiu és algú que ens pugui fer de Cicerone i anar-nos guiant, no pot ser que et perdis aquest avi que és súper entranyable... o has de conèixer a aquest d'aquest parc que és un *catxondo*... o... *bueno* que entre ells es coneixen i a més a més ara, abans no tant eh, però ara la gent ja ha vist el programa i això també té un risc, que vénen tots els *freakis* i això també és important filtrar-ho.

-Quines són les feines que es fan durant els dies de gravació amb la gent del poble?

Un equip som el Quim, un càmera i jo i el que fem és o bé anar a veure personatges localitzats o bé anar pel carrer i anar abordant el que trobem i el tipus d'entrevistes que fem són molt creatives en el sentit que has d'anar... no ho portes com previst, has d'anar a partir del que intueixes en aquell moment que pot commoure d'alguna manera a aquella persona, ja sigui per portar-la cap a una vessant còmica o cap a una vessant més emotiva, això has de saber veure-ho ràpid i encarar l'entrevista cap a un costat o cap a l'altre i tot això sense que s'escapi perquè al final els estàs abordant al mig del carrer o quan estan comprant o a un bar o tal i això també té un art, saber com crear una mínima intimitat o un punt de complicitat al mig del carrer, que no és fàcil. Normalment quan quedes amb algú per entrevistar-lo quedes en un espai on l'altre ja té una predisposició a que tu l'entrevistis i *bueno*, hi ha com unes regles del joc que fa que tot sigui més fàcil. El Foraster és com un joc d'esgrima, has d'anar tota l'estona veient cap a on pots atacar i ser molt ràpid per a treure coses originals i fer que cada

personatge sigui diferent perquè al final a tothom li podries preguntar les mateixes coses i faríem personatges clonats, és anar veient cap a on "coixeja" cadascú i anar cap allà.

-Quant de temps hi esteu, en un poble?

Tres dies rodant. I després mig dia més que de vegades jo hi vaig i de vegades no, que estan el productor i el realitzador situant-se una mica, mirant quins llocs hi ha per gravar, de vegades quan hi vaig jo és perquè la localització que ha fet la Lali és fluixa, falta gent i intento aquella tarda mirar si conec algú més... però això, tres dies i mig, a no ser que sigui un programa excepcional com el de Gòsol que vam pujar al Pedraforca i que només la pujada al Pedraforca era una seqüència que suposava invertir quasi una jornada de rodatge i llavors això va fer que rodéssim quatre dies.

-I aquest mig dia que em comentes, quan es fa?

El dia abans. És mig dia i tres dies.

-Què és el més difícil del rodatge al poble?

Trobar persones interessants, això... sí perquè això és una angoixa... jo al matí m'aixeco pensant com... què trobaré? És com un salt al buit cada dia. I estàs allà i penses ens mirem i fem... anem a per aquell? No no no... anem a per l'altre? És com una loteria... és anar... al final amb coses molt intuïtives, de mira, aquest no sé perquè em diu el nas que pot estar bé, però no tens cap argument, és una cosa purament intuïtiva... i vas fer. Potser el més difícil és això, és anar organitzant el temps perquè al final són només tres dies i és tan atzarós trobar històries xules que quan van passant les hores i no has trobat històries que et permetin sabent que ja vas omplint el calaixet de personatges del programa... moltes vegades vas fent personatges però no els fiques al calaix, ja saps que directament van la "morgue" perquè no pots fer res amb ells. Llavors és preocupant quan portes un dia rodant i no en tens... potser això és el més angoixant del rodatge i el més difícil.

-L'equip que porteu al poble a rodar, humà i tècnic, quin és?

A veure anem amb un equip un càmera, el Quim i jo, ai perdó, i productor. I després a l'altre equip va l'ajudant de producció, el realitzador i un director de foto. I després està la Elianne que és una ajudant de *postpo* que compacta el material i el prepara per enviar-lo als muntadors, nosaltres treballem de dia i ella de nit.

-El monòleg en quants dies el feu?

Tres dies escriure i dos dies més de memoritzar el Quim.

-Quines són les claus per fer un bon monòleg?

Em preguntes la part que jo menys controlo, perquè aquesta just m'he estrenat o sigui... porto el meu quart programa fent monòlegs i no sé... el Ferran segur que t'haurà dit moltes més coses que jo però la clau per a mi és pillar molt quina és l'essència d'aquell personatge. Si de vegades, no sé, hi ha algú que repeteix molt una paraula, no? Però això pot ser... en la seqüència en sí és molt difícil veure-ho però si has estat allà amb ella rodant te n'adones que té aquesta mania, de repetir una paraula tot el *rato*, de fer un gest, alguna cosa que puguis generar com un estereotip, una cosa que el Quim pugui imitar, per exemple. Això amb les coses més físiques, perquè hi ha un gest, perquè repeteix alguna cosa, perquè té una mania o que fa *algo* especial, ser capaços de captar aquestes coses que de vegades en la seqüència no es veuen però que si el monòleg no ajuda llavors o acabes traient, a la seqüència ho veus. I l'altre el mateix amb les coses més interiors. Ser capaç de veure què fa especial a la persona i poder jugar amb això. Al final, per exemple, aquesta setmana vam entrevistar a Horta de Sant Joan a un senyor que al final era un escombri que recollia els residus separats no, el reciclatge. I el tio s'havia inventat un eslògan que era "Horta porta a porta". Però tu li veus la cara de com ell explica que s'ha inventat l'eslògan, que tampoc és que sigui el gran eslògan de la vida, però com se l'ha pintat, com ho diu i tot... i és igual la feina que fa, aquest tio se sent el més orgullós del poble amb el seu eslògan i sent que fa una cosa que està molt reconeguda i que la gent està molt content de que ell ho faci... i això es nota amb què ell estava molt cofoi, molt així no? I al final es saber captar aquestes cosetes per jugar amb elles, perquè si et quedes només amb el que estàs fent és el que et deia, no vas més enllà, has d'aconseguir veure que fa singular a aquella persona, per a mi és com la gràcia dels monòlegs, ser capaços de veure això que per a ells és molt difícil fer-ho amb les seqüències, per això les jornades de fer molt de *brainstorming* plegats van bé perquè el Quim, el Ramon i jo hem estat a rodatge i podem ajudar-los a entendre totes aquestes coses que en una seqüència es veuen però que hem d'aconseguir que l'espectador les vegi, i això ho fem amb el monòleg.

-Perquè ara feu un visionament plegats el primer dia, oi?

Primer dia fem visionat plegats, repartim pals, aquella tarda els monologuistes escriuen els pals que cadascú li ha tocat, el Pardina fa una mica fa recopilació, coordina la feina dels altres i arrossega els gags, vol dir que potser tenim un gag amb un tio que explica que es posa *catxondo* bevent aigües, que ara teníem un a Horta... doncs la

broma de l'aiguardent l'anem arrossegant amb altres personatges. Doncs aquest punt d'anar arrossegant el gag això ho fa el coordinador de monòleg molts cops, o sigui, a partir de la feina que han fet els altres busca vincles entre els personatges i això és molt important perquè això és el que fa que a cada seqüència puguis mesclar diferents personatges, a través del monòleg. Això fa molt poble, fa molta comunitat, que a través de la teva seqüència acabes rient o emocionant-te amb el veí, saps? I això és el que fan la tarda aquesta i un cop el Ramon ja ho ha unit tot, fem lectura de monòleg i anem rectificant, els gags que no ens agraden els refem... a partir d'allà ja són dos dies de treballar plegats millorant el monòleg. I al final fem una lectura més d'assegurar-nos que està escrit per dir-ho des d'un escenari, el que et deia abans. Que potser la primera fase del monòleg està escrita més pensant en el que necessitem pel programa perquè és la nostra feina però al final de tot jo faig com una revisada final per veure que tot sigui vàlid per dir-se des d'un escenari. Perquè moltes vegades estem escrivint d'una manera que és molt pràctica per a nosaltres però després al programa no té cap sentit quan estàs assegut en una cadira allà en un teatre. Llavors has d'anar jugant amb aquestes dues maneres de fer, la del teatre i la de la tele.

-Com ha de ser el lloc on es fa el monòleg?

Busquem un lloc que... intentem que sigui un lloc on la gent del poble hi faci coses, que quan hi vagin no s'hi sentin estranys. Si ells el Casal és on ho fan tot, doncs ho fem al Casal. Si ells es reuneixen sempre a la plaça del poble doncs hem fet monòlegs a la plaça del poble, saps? O sigui, intentem buscar un lloc on els fan... quan hi ha espectacles al seu poble, doncs allà. I és molt important quan comencen a arribar la feina que fa el Ferran, que des del minut 0 que arriben sentin que s'ho estan passant bé, que estan còmodes... perquè al final si volem que riguin i s'emocionin i estiguin *entregadíssims*, han d'estar molt còmodes i busquem la manera perquè des de que arribin sigui un joc i per això la figura del Ferran és important, que fa que el públic estigui calent tota l'estona, perquè hi ha moltes fases, no? Tota la fase de fer aplaudiments i riure per tenir coixí, la fase de veure la "buti", la fase d'asseure'ls, que per asseure'ls els torturem durant una hora que sembla el joc de les cadiretes, ara asseu-te aquí, ara allà, *bueno* ja ho has vist tu algun cop que has vingut, que s'enfilen i no hi ha manera... clar, realment quan comença el monòleg pobra gent, porten tres hores allà asseguts a la cadira. I quan surt el Quim és quan han d'estar més entregats i aconseguir que no estiguin cansats és la clau que part de la responsabilitat d'això és del Ferran que ha d'estar allà donant-los marxa tota l'estona.

-Normalment el *minutatge* del material gravat excedeix la durada del programa. Quins criteris feu servir per editar-lo i fer que tingui la durada desitjada?

Mira, el monòleg normalment dura una hora i deu o *algo* així, la buti acaba durant uns 50 minuts... o sigui, quasi cada cosa dura una hora, no? Sumant... I el programa ha de quedar en 47. O sigui, que la meitat de tot, morirà. Però abans ja ha mort molta part, o sigui, quan ja hem destil·lat tot, anem duplicats.

Els criteris que es fan servir depenen de cada programa, cada programa és un món, de vegades és molt fàcil perquè cau pel seu propi pes, ostres aquest monòleg no ha entrat, no ens ha fet riure, no ha funcionat i el personatge a més a més de reportatge tampoc no funcionava molt, doncs ja està, aquest fora. Però hi ha capítols, per exemple a Gòsol i a Calella que ha sigut com matar fills, perquè tots m'agradaven molt. De fet he trigat molt i en això potser jo he fet anar malament als muntadors perquè els hi feia fer tot perquè no em decidia, *bueno*, espera, encara no... deixa'm. I al final tenia un programa allà d'una hora i deu allà... i què mato? Era incapaç de treure-m'ho de sobre perquè tots m'agradaven, i en cada capítol funciona d'una manera. Per exemple, si ja està clar que algú és dolent, això és fàcil, aquest el mates. Però si és un programa que més o menys pot estar bé, intentes equilibrar, dius *bueno* a veure, que tinc? Tinc seqüències emotives i deu de riure, doncs me'n carrego una de riure, perquè si no... per anar equilibrant, que no sigui tot molt tronat. O hi ha programes, com per exemple Gòsol, que hi ha personatges molt molt bojos. Els pocs que hi ha sensats, semblarà un poble de tronats, saps? Llavors intento equilibrar una mica... o a Gòsol també ens passa que hi ha molta gent gran. Tinc una seqüència de joves que potser no és la millor del món però la deixo perquè dóna una mica de color, als monòlegs normalment els adolescents són molt divertits, tenen molta vergonya i té un punt graciós que potser no el tenen els personatges però li dóna un ritme al programa... Els motius normalment estan molt relacionats amb equilibrar el programa, siguin de to, siguin en franja d'edat, o sigui de tipus de coses. Si tens per exemple tres avis parlant al costat de la llar de foc, doncs pot ser un motiu per carregar-te'n un, perquè això ens passa molt a l'hivern, de tindre moltes xerrades així a casa... i agafa tot un to com molt dens i molt repetitiu. Al final és equilibrar que les seqüències siguin diverses i que s'expliquin coses diferents.

-L'ordre d'aparició dels personatges, creus que condiciona l'acollida del programa?

Sí, totalment. Bueno, de vegades també és una cosa molt nostra, eh... Jo sóc de fer canvis fins a última hora, o sigui em passo la vida canviant les coses i a partir del tercer dia que estic canviant coses ja penso que

qui s'ho mira a casa realment li dóna igual veure la versió 1 que la 10 que he fet. Vull dir que aquesta cosa també de canviar les coses d'ordre trobo que les acabem fent més per nosaltres que per l'espectador o perquè qui s'ho mira s'ho passa millor, perquè al final ningú s'acaba adonant de totes les voltes que li has donat... però mira, jo no ho puc evitar. No ho sé... la qüestió de l'ordre és sobretot tindre un bon principi i un bon final i no tindre panxes grans pel mig. Per exemple hi ha trossos que fan panxa... fem un canvi d'ordre perquè al mig de la manxa hi hagi algun petit tro, no... si tens dos personatges com molt densos fiques un al mig que sigui més lleuger... una mica l'ordre està relacionat també amb el que et deia també de l'equilibri, de si tens dues seqüències amb dues senyores grans, emotives i molt entranyables i tal, doncs separem-les bé d'una punta a l'altra. O també qüestions de personatges que et trobes dos cops, també els intentem separar... personatges que jo també munto d'una manera molt musical i si sé que un personatge necessita una música molt emotiva i un altre necessita més una música més *rockandrollera*, em va bé *juntar-los*. En canvi si ja sé que dos els vull muntar de manera com molt entranyable, molt serena, més calmada i tal, aquests els he de separar, no els puc ficar junts, si els dos els he de muntar amb el mateix to. La veritat és que a mi pensar les músiques que ficaré, m'ajuda molt a fer l'ordre del programa.

-Quan dius "panxa" a què et refereixes?

Quan dic panxa vull dir que nosaltres fem un visionat cada vegada que plantegem un ordre i t'ho estàs passant bé, el programa corre molt, va bé, va bé, t'interessa i et capta l'atenció i hi ha un punt on et comences a avorrir, no saps per què, no saps per què... de vegades no és culpa d'aquell punt sinó de què vens cansat d'abans. Potser abans has comés algun error que fa que tu allà comences a caure... o no, o potser està vinculat amb aquell mateix moment perquè és una seqüència que està mal muntada, que està massa estirada o perquè a continuació va seguida d'una altra que té el mateix to i ho fa molt repetitiu. Has de detectar perquè en aquell moment t'estàs avorrint i al final si fessis com una línia de ritme, si hi ha un punt que estàs molt a baix tota l'estona i es manté, amb la mateixa... que ni puja ni baixa, allà has de ficar al mig *algo* per trencar això, aquesta monotonia de la línia.

-Qui decideix l'ordre d'emissió?

Normalment nosaltres però de vegades TV3 diu, ostres m'agradaria començar la temporada, com que la comencem al gener, amb *algo* nadalenc... i normalment sempre tenim algo preparat, per exemple farem segurament la nit de reis a Rupit. Doncs o sé quan començarà el programa però si comença al juliol potser a TV3 no li farà gràcia tenir una nit de reis al juliol i s'ho guardarà pel novembre, saps? Al mateix és

el mateix sentit comú el del Raimon i el de la tele, és que quadri una mica amb el moment de l'any.

-Quan començarà la nova temporada?

No estic segura, no em facis massa cas perquè no ho sé, trobo que comença al juny.

-Els programes com es fan arribar a TV3?

Si anem molt pillats amb un motorista que el porta (riu). De vegades ha arribat el propi dilluns, ara no, ara s'envien amb un missatger i s'envia el màster en un sobre i ja està. Però de vegades hem anat molt, molt, molt pillats i fins i tot l'hem anat a persona perquè era el mateix dia de l'emissió. Això sí que ens ha passat, al final de temporada d'anar molt pillats, sí.

-TV3 us imposa algun contingut o alguna publicitat?

Ara no, alguna temporada hi havia hagut publicitat d'Estrella, em sembla. I l'únic que TV3 intervé és quan hi ha alguna cosa... de vegades ha sigut algun gag sobre algun polític... però normalment ho batellem, eh? O sigui, és molt, acaba sent un *shock*... discutim molt abans de... acaba sent un punt de conflicte quan això passa. No és: traieu això i ho traiem sinó que ho batellem molt, dient que té sentit fer-ho. Ha passat en gags sobre polítics i ja està jo diria, poca cosa més.

-Quines són les vies de comunicació que empreu per a treballar la difusió del projecte?

Jo et dic el que sé però no vol dir que sigui tot, perquè tampoc no estic molt posada en això. Però diria que a xarxes socials hi ha un parell de persones que s'hi dediquen, però no ho controlo gens, eh? I els propis ajuntaments també fan... però és que no en tinc ni idea. Sé el que puc saber, de veure-ho, saps? Però no treballen amb nosaltres, vull dir és com una cosa com externa.

-La teva feina com a directora, varia molt de la de l'anterior director, el Xavier Morral?

Potser el Morral funcionava més decidint les coses a posteriori, no? Per exemple jo intento que la *buti* tingui un guió que ja he intuït que em servirà per a programa malgrat que després el canviï i el Morral era una mica més anàrquic. Però potser jo també ho estic fent ara perquè vaig més cagada que ell, o sigui, jo sóc nova fent aquesta feina i sóc com més artesana, intento com tot el que puc controlar i fer-ho prèviament ho faig per anar més tranquil·la davant. Potser el Morral ja era més

anàrquic perquè ja portava més temporades fent-ho. No sé com seré d'aquí a un temps però de moment intento no saltar-me passos. I després potser el seu estil era de delegar menys i jo potser delego una mica més... O sigui, no ho sé, però és bastant continuista la cosa, eh? O sigui, no hi ha grans canvis.

-Alguna cosa que hagis canviat?

Fer reunions de pobles i guió amb l'equip. O sigui el Morral no parlava amb ningú abans de rodar i jo intento fer una reunió, la reunió que t'he dit abans amb el realitzador, la Lali, si està lliure el guionista també, que no sempre és possible perquè sempre està treballant en el següent programa... però intento que quan decidim anar a un poble i què volem fer en aquell poble, aprofitar a totes les persones de l'equip per poder treure idees més *xules*, per poder tenir més caps pensant. Això és una de les coses i l'altre que no me n'he sortit és la de ficar una dona a monòleg, perquè el Morral en aquest sentit sempre havia treballat amb homes i jo crec que és un dels problemes del monòleg de El Foraster, que de vegades té un punt... una única mirada... i ara havia començat amb la Carol Sariné però al final no s'hi ha pogut fer tant com voldríem perquè té més coses a la productora però això sí que és una cosa que crec que és una mancança que hauríem de cobrir.

-Què suposa per a tu formar part de l'equip de El Foraster o dirigir aquest programa?

A mi a nivell professional, no tant ara dirigint, sinó el pas a El Foraster aquest temps m'ha servit per ser més flexible en la manera de narrar. O sigui, potser jo venia d'una manera de narrar més tradicional i El Foraster com que m'ha fet més juganera. Crec que ha augmentat la meva capacitat de fer coses més creatives i més original i no anar tant amb les peces com prefixades d'abans, sinó de pensar en explicar les coses començant pel final o començant per un punt per a on no començaries mai. O sigui, m'ha fet mirar-me les coses d'una manera més encarcarades. O sigui que jo potser venia de fer coses més periodístiques i si que El Foraster en aquest sentit m'ha ajudat a potenciar la part més creativa. I a nivell personal el fet d'estar dirigint si que el que em fa és que crees més vincles amb els personatges i sí que com a experiència vital és molt més interessant perquè al final tu també t'acabes emocionant amb les històries que fas. Per exemple amb el monòleg d'ahir, era un monòleg on hi havien moltes seqüències emotives i al monòleg vaig veure com una cosa molt *catàrquica* amb un personatge que tot el poble estava com molt emocionat i vaig veure un moment com molt *xulo* i jo estava allà amb el Marshal prenent notes i plorant alhora, saps? Que això al final, jo estic allà prenent notes perquè estic dirigint però si estic plorant és perquè també jo, persona estic allà. I això és molt *xulo*.

Jordi Parera, cap de producció (5a temporada)

-Quina diferència hi ha entre un cap de producció i un productor?

Ben bé, a nivell de terminologia no sabia dir-t'ho perquè en funció del projecte en el qual treballis et diuen: portaràs la producció i ja directament t'*autoanomenen* el productor. En el cas de El Foraster doncs va ser cap de producció el càrrec, jo crec que en el fons a nivell de càrrec acaba sent el mateix. Productor cal distingir a vegades si se li afegeix al final executiu, seria la persona que posa els diners per a poder desenvolupar el projecte. Quan és cap de producció o productor dins de l'equip tècnic crec que ja se sobreentén que és la persona que s'encarrega de la logística més, i el pressupost de fer la gestió.

-En què consisteixen les tasques que fa el productor?

Concretament les tasques jo diria que és logística a nivells generals, des de logística de transport, logística amb el material, organització, contacte amb els ajuntaments i logística in situ en el poble de com es munten les seqüències d'entrevistes, a qui entrevistem primer, també un contacte amb les regidories o amb la persona del poble o turisme per a l'organització i el bon desenvolupament del muntatge, des d'on deixem el material, on ens allotgem, on mengem, també una gestió del pressupost, de controlar que el que es gasta estigui dins dels barems que s'han acordat i també una gestió de l'equip humà del projecte, des de citacions, també hi ha una mica des de la part de producció sempre la intenció d'intentar cuidar una mica l'equip, que tothom pugui cobrir les necessitats que té en el seu departament.

-Quins membres de l'equip estan sota les teves ordres?

Sota les meves ordres directes tinc el meu ajudant de producció, la meva ajudant en aquest cas, la Cristina i aleshores a nivell més transversal... El Foraster també és un format molt familiar, jo crec. Aleshores, directament, la jerarquia, tot i que podria estar preestablerta, no s'executa en el camp pràctic, que diguem, molt activament. Sí que doncs jo sé que els càmeres, per exemple, han de complir amb el que se'ls hi demana... o en el moment en el que tu pactes tot el tema pressupostari amb ells, també en el fons també estàs marcant una jerarquia aquí però... també a nivell personal no m'agrada marcar una jerarquia molt bèstia a mi a l'hora de treballar perquè crec que és més fàcil si tot es fa de forma més transversal. Però sí que de forma més directa tinc una ajudant i aleshores a nivell més transversal serien càmeres, guionista també, l'Eliane... Diem que per sobre tindria la Joana i el Quim. La resta doncs podríem parlar de què sí que hi ha més un control des de la meva figura.

-Tu ets qui fas l'estimació del temps necessari per a fer cada programa?

Bé el temps que es necessita ve marcat ja des d'abans, s'ha establert que per a fer el Foraster es grava en tres dies cada poble, aleshores, en un cas que des de direcció es demani per algun requeriment que té el poble, un dia extra, sí que sóc la persona que s'ha d'encarregar de valorar amb producció executiva si aquest dia es fa o no es fa.

-El pressupost te n'encarregues tu?

Sí

-És similar en tots els programes?

El pressupost del que partim de cada programa sempre és el mateix exceptuant el cas dels especials. Els especials, com que la mateixa paraula ja ho diu són especials i surten de la lògica dels programes que fem normalment, aquí sí que hi ha unes despeses extra que no tenim en els pobles normals i corrents. Per la mateixa casuística del format de l'especial que hi ha quan vas a Madrid o vas a Formentera t'implica uns desplaçaments que no són dins del territori català ja... llavors també n'hi han que tenen uns costos inferiors que quan vas a un poble, com per exemple quan fas un especial a l'hospital de la Vall d'Hebron que et quedes aquí a Barcelona mateix i aleshores hi ha una despesa inferior. És una mica en funció de quin especial es planteja.

-Compteu amb patrocinadors?

Directament des de la productora no, no comptem amb patrocinadors, el que sí que hi havia a les altres temporades era un patrocini amb Estrella Damm però que és pactat directament amb TV3, això crec, t'ho sabrà dir millor el Jaume, que portava la temporada anterior. El que quan són molts pobles sí que comptem amb la col·laboració dels ajuntaments o de les oficines de turisme regionals en els pobles on anem. No ens fan una aportació econòmica directa però sí que ens faciliten coses, ens faciliten serveis més aviat, no pas diners en metàl·lic.

-Els programes especials, qui els proposa?

Els programes especials vénen proposats des de producció executiva i direcció, el Quim desconec si hi té una participació o no també però podria ser, aleshores a mi ja em venen com fets i *amotllats*. A mi em diuen, podem fer un especial d'aquesta temàtica, aleshores sí que m'encarrego de produir-lo però, a priori, jo no faig cap proposició d'aquests especials.

-I, en aquest sentit, des de TV3 us fan demandes o propostes?

Ho desconec totalment. No ho sé.

-Ets tu qui converteix el guió literari a guió tècnic?

No, això ho fa la Joana. En el moment d'anar a rodar al poble dius?

-En el moment en què està tot rodat, abans del monòleg, el guió que porteu el dia del monòleg.

El guió que va a monòleg bàsicament té la durada que el Quim vulgui donar-li. La Joana és qui una vegada fet el monòleg si ha vist que falta alguna cosa de contingut o alguna cosa a ha quedat malament fa *retakes*. Però a priori la feina que fan els guionistes és la que després es trasllada directament a l'escenari.

-Però el document, qui se n'encarrega de confeccionar-lo, el que porteu el dia del monòleg?

A mi me l'envia la Joana al matí abans de marxar a monòleg i jo l'imprimeixo.

-Com es gestionen els permisos als pobles on aneu a gravar?

En funció de cada poble hi ha una casuística diferent. A priori, permisos com a tal, document amb autorització, no en fem, perquè ja és una acord que es fa via correu o telefònica hi ha una acceptació per part de l'ajuntament o no, però en el moment que hi ha l'acceptació ja via *mail* doncs normalment no formalitzem cap document per acordar que sí que hi hem anat perquè aquest és com un pacte tàcit, que diem, el que sí que en casos de zones que *abarquen* parcs naturals o zones protegides en aquest cas sí que cal demanar permisos especials per, per exemple quan vam anar a gravar a l'estany de Sant Maurici, ara que hem estat fent Horta de Sant Joan, el parc natural dels Ports, en el cas del Pedraforca, el Cadí-Moixeró... són zones que com que no és d'àmbit de l'ajuntament sinó que ja és un àmbit Generalitat sí que cal demanar un permís a parc.

-Les principals dificultats amb les quals t'acostumes a trobar (en la logística)?

La primera complicació seria més d'un tema de dates, doncs saber quan hi ha intenció d'anar a un poble... perquè també és una roda, tu pots engegar un poble quan a muntatge ja estan en un procés de que el poble anterior la Joana ja ha pogut fer la seva supervisió i que ja has fet el monòleg del poble anterior també, vull dir, fins que no saps una cosa no pots quasi bé avançar l'altra. Aleshores, a vegades sí que la dificultat

que m'agradaria més vèncer seria poder tenir més temps per poder anticipar més les coses perquè si no de vegades tens la sensació que fas les coses com si no estiguessin preparades quan realment és que no hi ha hagut més temps per preparar-les millor.

-Convocar tothom és difícil (és a dir les persones que entrevistau)?

A rodatge aquesta és una altra de les complicacions que ens trobem. Més enllà de la geografia del territori, que aquesta també pot arribar-ho a ser, si hi ha molta distància entre un personatge o altre, o si el personatge mateix té altres compromisos a la seva vida diària, com és ben normal, si que de vegades *agendar* una mica qui és grava, perquè tu vens amb una planificació establerta i a l'hora de després passar-la a l'acció i veure si la gent pot adaptar-se a aquest *planning* que has fet tu, acabes fent molts canvis i del pla inicial el que acaba sent és la nit i el dia, és totalment diferent. Però és ja una cosa que saps tocarà fer perquè evidentment ningú es podrà adaptar al cent per cent perquè tenen altres compromisos i no és una gran dificultat, si hi ha bona voluntat per part de la gent del poble, que sempre hi sol ser, s'acaba trobant el moment

-Signen els participants alguna mena de contracte de cessió de drets?

Sí, signen una cessió de drets d'imatge. Bàsicament per un tema burocràtic qualsevol persona que surt per la televisió ha d'haver acceptat prèviament ser gravada i que la seva imatge es pugui emetre. La gent que parla, sobretot els personatges que surten principalment. Si estem gravant al carrer i passa gent, aquí sí que no podem demanar els drets de tothom que passa pel carrer, perquè és espai públic també, però amb la gent que parles i entrevistes, sí que necessites un document.

-S'han de contractar assegurances, de responsabilitat civil, accidents, de reposició de materials o de robatori?

Sí, però això és una assegurança ja genèrica que té la productora i que cobreix a tots els projectes, aleshores en aquest sentit jo me'n desentenc bastant perquè ja sé que aquesta assegurança existeix, de responsabilitat civil perquè també amb l'empresa de lloguer de material també hi ha una assegurança de material, llavors és una part que no em toca intervenir-hi. En el tema material sí que em preocupa bastant perquè en el fons cada cop que s'espantilla una cosa hi ha les seves franquícies i entre franquícia i franquícia acaba sortint un *pico*. I, evidentment, en el tema personal encara més, si algú es fa mal,

independentment de la responsabilitat civil, ostres és que algú s'ha fet mal! És important, però normalment sempre tot va bé, toquem fusta.

-Qui s'encarrega d'assegurar-se que l'equip tècnic, al complet, està al poble, quan heu de gravar?

En aquest sentit sí que és una feina de l'equip de producció, meva i de la Cristina, que sempre hem de vetllar perquè l'equip quan està al poble no tingui cap mancança, però ja a nivell de coses més personals, quan nosaltres ja preveiem que anirem a rodar a un poble en el que ens plourà és com la nostra feina i la nostra obligació avisar l'equip de que es preveuen dies de pluja, que de vegades pot semblar una mica *sobreprotector* i dir, però si cadascú ja és gran, ja sap el que ha de fer, però són coses que cal dir, cal dir perquè serà un problema si un càmera o la directora o qualsevol persona de l'equip s'està tres dies rodant sense la roba adequada, perquè ho passarà malament a nivell físic i això afectarà tot el rodatge, perquè també és la roda, una cosa enllaça amb l'altra. Aleshores sempre és intentar cobrir tots els imprevistos que puguin haver-hi en el rodatge per totes les persones en l'equip de rodatge.

-Pot condicionar la meteorologia el temps de rodatge?

Pot condicionar moltíssim. Per un tema ja estètic, que si fa mal temps les coses no queden tan boniques, a no ser que sigui alguna cosa que vulguis jugar a favor del programa, la neu o la pluja... si és una cosa que vols jugar a favor del programa et pot anar bé però a priori s'agraeixen més els dies amb sol i que faci bon temps. També a nivell de l'equip és més dur gravar amb unes condicions meteorològiques de neu i puja que no pas en dies de sol o d'estiu o primavera, que tot és més senzill.

-L'equip tècnic està numerat i inventariat?

Tenim l'inventari, perquè en el fons a cada poble ens acabem enduent el mateix, és un material que tenim tot l'any nosaltres, que l'empresa de lloguer ens deixa per tot l'any, i sí que és la figura del realitzador, el Tòniu, la que s'encarrega de portar un control en què no hi hagin coses que es facin malbé, si alguna cosa s'espantilla avisar-me per tal que la pugui canviar, com de fer la supervisió diria de tot el tema del material i després jo faig com una supervisió d'aquesta supervisió per assegurar-me que tot, abans o després de cada programa està bé, que no hem perdut res, que tot continua funcionant, etc.

-A quin gènere diries tu que pertany el programa?

Buff. Crec que és una barreja de formats des del documental fins al show fins a un programa d'humor, no sé té com una barreja de *varis* formats, potser existeix un format que defineix tot això i el desconec, tampoc és que sigui molt entès en formats, però jo crec que té una barreja de molts elements, que això és una de les coses que el fa lluir per sobre d'altres programes de la televisió.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Sí, totalment.

-Què és per tu l'èxit?

Suposo que és molt subjectiu (riu). En el meu cas diria... no ho sé. És allò que et pillen... No sé, poder assolir les teves metes o tenir una satisfacció personal en tots els àmbits, laboral, personal, familiar, amistats, amorós... no sé... estar bé, en general.

-I si parlem de televisió? Què és l'èxit en televisió?

Això també és molt subjectiu, perquè a nivell científic semblaria que l'èxit és el *share* que acaba fent el programa, els espectadors que té. Des d'un punt de vista més artístic jo et diria que l'èxit és un programa ben fet, ben treballat, amb un contingut interessant, amb alguna cosa característica, original, però que no sigui nociu, encara que a vegades hi hagin formats que rebentin l'audiència, si el contingut que tenen a darrere no acaba de ser del tot ètic per mi no és un format d'èxit, aleshores.

-Per tant, que diries que determina l'èxit?

Què determina l'èxit... el productor executiu et dirà l'audiència (riu) però en un cas més artístic doncs la feina ben feta, potser seria.

-I les claus de l'èxit de El Foraster quines creus que serien?

Són difícils aquestes preguntes... Per mi el gran èxit de El Foraster, el principal, és el Quim mateix, com a presentador i monologuista fa una feina excepcional i a més també té un tracte amb les persones que és que és real, vull dir, és com a presentador i com a protagonista del format, jo crec que és ideal i és la gran clau de l'èxit. Després, més enllà d'això hi ha darrere tota una feina d'un equip molt compromès i molt implicat que també fa que el format acabi sent exitós. Perquè quan la feina es fa amb determinació, amb ganes, amb la voluntat de que surti molt bé i intentant-ho donar tot de les responsabilitats que té cadascú en la seva tasca perquè el resultat acabi sent el millor possible,

es nota, es nota moltíssim quan un programa està fet amb ganes o quan un programa està fet per sortir del pas.

-Creus que en El Foraster hi juguen un paper important les emocions?

Jo crec que sí. Sí, moltíssim. Perquè no és un programa només de riure, que és també l'alegria una emoció molt bonica, però jo crec que El Foraster té el mèrit de saber barrejar diferents emocions cap a l'espectador, des de fer-lo riure, fer-lo emocionar en un sentit més de tristesa o de nostàlgia, o d'*empatitzar* amb un personatge, té la virtut de poder generar diferents sentiments en l'audiència, jo crec.

-Quina seria la fórmula de l'èxit d'un format televisiu?

Si existeix la fórmula... sí, és que és bastant complicat també l'espectador és tan diferent, hi ha tants tipus d'espectadors... per cada espectador la fórmula serà diferent... Aconseguir trobar un format que aglutini el màxim nombre d'espectadors i els hi cobreixi les seves necessitats davant d'un programa, emocionals o... qualsevol tipus de necessitat que ell esperi davant d'un programa, trobar aquest programa... jo crec que és súper difícil.

-Encara que sigui difícil trobar aquesta fórmula, hi ha ingredients que hi haurien de ser?

Tinc un xoc de pensaments perquè hi ha formats actualment a la televisió que tenen moltíssim èxit que per a mi són una *basura* i aleshores no sé aquí fer el paral·lelisme de perquè programes que per a mi són una *basura* tenen tant d'èxit i programes que per a mi serien boníssims no els mira ningú. Aleshores per a mi un programa de molt èxit quin ingredient hauria de tenir, doncs que tingués una aportació a l'espectador en qualsevol dels camps, ja sigui d'entreteniment, coneixement, cultural, de diversió, qualsevol dels camps no nocius. No sabria com definir-t'ho disculpa, m'està costant...

-Què vol dir "no nociu"?

Que des d'un punt de vista ètic no s'estigui respectant a alguna persona en el programa o que surti de la moralitat o de l'ètica imperant en la societat, que hi hauria d'haver, clar això també acaba ser un terme subjectiu però *bueno*...

-Què suposa per a tu, com a professional, treballar a El Foraster?

En primer lloc una gran alegria, perquè és un format en el qual em ve moltíssim de gust treballar. El format m'agrada i el fet jo de ser de poble també m'agrada molt estar en contacte amb la gent i compartir experiències, vivències, amb la gent dels pobles. Aleshores, en certa manera és un programa en el qual em sento molt còmode treballant. A nivell més professional, també és cert que el fet de portar la producció d'un format tan exitós a Catalunya és una bona empenta curricular per futures feines que em puguin sortir després, això és una certesa, però a banda d'això és un format en el qual segur hagués estat molt disposat a treballar independentment del seu èxit o audiència o digues-li com vulguis, perquè m'agrada.

-Com vas venir a parar aquí?

Un cop vaig acabar Comunicació Audiovisual em vaig buscar la vida, buscar feina del que havia estudiat, suposo que és el que fan tots els estudiants que tenen ganes de treballar del que han estudiat. Sabia que em volia dedicar a la producció, vaig buscar feina de producció, el mercat estava fatal, també és un món en el qual si no tens molts contactes costa entrar-hi... aleshores com que jo no en tenia cap ni un vaig començar a treballar en llocs gratis, col·laboracions, etc. vaig començar a treballar també en altres coses per poder-me abastir perquè viure a Barcelona sent de fora costa i, finalment, una companya de la universitat que estava en un projecte aquí a Brutal em va oferir la possibilitat de treballar en un projecte que estaven fent aleshores, un mes. I va ser la primera *toma* de contacte amb el món professional, remunerat. I arran d'aquí doncs d'un mes va venir un altre, i un altre, i vaig continuar aquí a Brutal Media, després vaig marxar un parell d'anys i ara he tornat.

Jaume Rigual ex cap de producció (3a i 4a temporada)

-Què diferencia el productor del cap de producció de El Foraster?

Home no, el productor del programa és el Raimon Masllorenç i el cap de producció és la seva extensió dins de l'equip de rodatge en l'equip del dia a dia. El productor és en l'àmbit total del programa, ell defensa el programa i el ven a les televisions, o a la televisió en aquest cas, concretament a TV3. El pot vendre també a... és el que s'encarrega de comprar primer de tot el format, de comprar en un mercat que se'n va anar no sé si a Berlin i el va comprar en una televisió danesa, i llavors ell s'encarrega d'explotar aquest format aquí a Catalunya... *bueno* no sé si té els drets d'Espanya també... I el cap de producció, que és el que feia jo, *bueno* és una miqueta l'encarregat d'organitzar tota la logística de rodatge i fer que el programa funcioni a nivell real, del dia a dia, doncs això, que ens n'hem d'anar aquesta setmana que ve a rodar, no sé, a Queralbs, a Formentera... doncs tot això necessitava d'una organització i aquesta organització, qui s'encarrega d'aquesta organització és el cap de producció, el cap de producció tan a *pre*, com el dia de rodatge com també després una miqueta la *postpo*.

-Quines són les tasques que fa el productor de El Foraster?

Quan diem d'organització vull dir que en tot rodatge, *bueno* en el rodatge concretament, nosaltres marxàvem de la productora i ens n'anàvem a un poble a rodar, no? Doncs clar, en aquest poble has de venir preparat, que hi hagi algú que et doni llits, o sigui *hospedatge*, que et doni de dinar, de sopar, etc. Haver ja parlat amb el poble com perquè ells hi estiguin d'acord també, el fet que volguessin fer el programa a casa seva, diguéssim... una miqueta també l'anar amb tot el material tècnic i humà necessari, també te n'en carregues que estigui a punt per aquells dies, vull dir, doncs anar a buscar el lloguer de càmeres, tot el material de càmeres i llum i so... coordinar els operadors de càmera i el realitzador i tot l'equip humà que el fa possible, coordinar una miqueta que si ens n'anem a rodar, si avui és divendres i ens n'anem a rodar el dilluns, que tothom estigui preparat i que tothom estigui disponible. Després un cop arribes a rodatge, també es un material que es comença aquí i llavors comença la feina de postproducció, doncs que els muntadors comencin a tallar... comencin a fer la feina de muntadors, que realment no la sap ningú, només ells... i després també tota la feina dels guionistes, doncs convocar-los per fer les seves reunions de guió, preparar el monòleg... ostres, és que n'hi havia moltes de feines, però una miqueta seria l'organització i la logística *en quant a* gestionar equips de materials, de pressupost, també òbviament, tot té un cost, llavors has de saber quan pots fer unes coses, quan no les pots fer, els transports...

-Del pressupost necessari te n'encarregaves tu?

Del pressupost necessari per cada programa, bàsicament et ve estipulat, normalment pel que et diu el teu productor. Llavors el teu productor normalment, en tot projecte, et dóna unes eines i tu t'has de moure, t'has de regir a aquestes eines. I et diuen tu tens un pressupost de tant per fer cada programa, llavors jo sabia que no em podia passar. El pressupost era suficient per fer-lo. Sí que potser hi havia programes que es necessitava de més i hi havia programes que es necessitava menys. El pressupost per exemple tens un estimat aproximat per temporada, si tu et vols regir per aquest estimat per temporada, doncs ho divideixes a tants programes per temporada, doncs la divisió és fàcil. Si en vam fer l'any passat, crec que en vam fer 13 programes, més quatre d'especials i 17, doncs dividir el que tenia jo entre 17 programes. N'hi havia uns que me'n sobrava més, d'altres que no me'n sobrava tant i que em gastava de més, però perquè també vas jugant una mica amb això.

-I això inclou els sous?

Els sous, diguéssim, hauríem d'incloure els sous però la feina del productor, del cap de producció de El Foraster... clar... ja em venia una mica donat, ja es van pactar des d'un principi, des de la primera temporada, jo vaig fer la quarta. Em va venir donat, això és el que cobra la gent, diguéssim. No, ni negociàvem ni no negociàvem. És a dir, els sous bàsicament es negociaven directament amb el productor.

-Però, dins del pressupost dels programes s'inclou el sou o era a part?

No. Bàsicament els diners que jo gestionava era per logística, material per exemple també estava estipulat, quant ens gastàvem per programa, perquè material tu fas uns acords amb la casa de lloguer diguéssim, era Ovide la casa de lloguer, i tu fas un pacte, pactes un preu per programa per tota la temporada. I aquest preu es pacta directament entre la casa de lloguer i la productora i, en aquest cas, aquí el cap de producció no hi entra a disputar el preu, val? És més que res, t'encarregues de la logística i en quant als sous també, si en aquest cas, en aquest programa discuteixen directament els treballadors amb la productora. Hi ha cases que ho fan d'una manera, hi ha cases que li donen més marge de maniobra potser al cap de producció o més responsabilitat com per negociar costos directes com els sous o... en aquest cas no, però vaja, ja et dic, hi ha programes o cases que sí i hi ha llocs on no.

-Quins són els membres de l'equip que estaven sota les teves ordres?

Sota les meves ordres directes, *bueno... aviam*, és que això... sota les meves ordres directes, com a que sigui un ajudant directament meu hi ha una persona que és l'ajudant de producció, que aquesta persona, en televisió que ja tenir un ajudant de producció ja és molt, però aquesta persona en principi només estava en el rodatge i posa-li que en el rodatge tant del *repor* com del monòleg. Clar, llavors diguéssim que el cap de producció organitza tothom però no... coordina... fa que tothom s'assegui a taula a una hora de dinar, diguéssim però perquè això és una feina de cap de producció, que és organitzar una mica la logística del rodatge, però no, no diguéssim estar per sobre de les ordres de ningú. És a dir, en veritat si el director no vol dinar a les 3 perquè a les 3 ell creu que per necessitats del programa a aquella hora no es pot dinar, el cap de producció ha de buscar un horari alternatiu per dinar, potser abans, potser després. No sé si m'explico... En funció de cada dia, perquè en rodatge, el Foraster tenia una particularitat molt concreta i és que sempre manava el que estava passant a càmera, sempre mana allò, que és el *life* que li diem, i està gravant les coses que passen a la vida real, i a la vida real no paren de passar coses. Si hi ha una cosa que tu... si tu haves plantejar dinar a les 3 del migdia però és que a les 3 menys 10 està parint una vaca, i tu vols veure-ho allò, vols que el Quim ajudi al vaquer a que la vaca tregui el seu *bebeset*, doncs tu t'has d'adaptar a que, no pots dir, "*venga* tallem, vaca esperi's un segon, no pareixi encara, que anem a dinar i tornem", no no, tu t'estàs regint a això, que és la vida. Per tant, no és com un rodatge a l'ús de, *bueno* pues potser ja et fas hores de plató on talles a les 2 segur sí o sí encara que... o com a molt et *retrases* 5 minuts... no, aquí jugues amb el que està passant a la vida real i és el que necessites pel programa. Per tant hi ha dies que tu tens plantejades unes coses, *bueno*, hi ha dies no, pràcticament cada dia tu tens plantejades unes coses i després has d'anar-les modificant al moment.

-Tu ets qui fas l'estimació del temps necessari per a fer cada programa?

Doncs no sé, pot passar un mes o mes i mig... o dos mesos potser.

-Però aquest càlcul el fas tu?

Hi ha pobles que hem trucat un divendres, per exemple, per anar-hi al dilluns i hi ha pobles que no, que ens hem anat trucant durant tota una temporada, no, és que estem esperant que caigui la gran nevada, la nevada, la nevada, perquè creiem que és més interessant aquell poble amb neu. Per exemple Llesú i Vall d'Àsua, que ens vam estar esperant que nevés i nevés, vam endarrerir rodatges, vam fer que la gent de

postpo després s'hagués de posar molt més les piles amb aquest programa perquè estàvem endarrerint el ritme de rodatge però bé, perquè creus que les condicions meteorològiques, aquelles que farien que el poble estaria nevat, pot afavorir al resultat final d'aquell programa, val... però bé... a vegades, al final, ens en vam anar a rodar i no nevar. I mira que que ens vam anar a rodar amb un *parte* del Meteocat de TV3 dient-nos que nevava i que queia la gran nevada. I va negar a tot Catalunya menys a la Vall d'Àsua. De vegades passen aquestes coses. I què va passar? Doncs que potser acabàvem de rodar un dijous i el dijous pràcticament tornàvem a marxar i el dijous a la tarda nit va començar a nevar. Bueno... (riu) va ser molt graciós.

Però, quant es trigaria, en aprox. uns 2 mesos. Pensa que són... jo ho compto des d'enrere, si tenim 3 setmanes de postproducció, val? Per tant ja són 3 setmanes, per rodatge del *repor*, tot el que passa amb el Quim, doncs el *repor* eren uns 4 dies, més dóna-ls'hi entre el *repor* fins al monòleg han de passar uns 20 dies, més o menys perquè són 10 dies entre que els talladors agafen tot el material i comencen a tallar, s'asseuen els guionistes, s'asseuen els guionistes amb aquest material tallat, escriuen el guió del monòleg entre el Quim i el Xavi, per tant ja eren 3 setmanes més 20 dies més, ja són 3 setmanes més, 6 setmanes... i jo des de que trucava el primer dia fins que arribava el moment de marxar del poble, ja et dic, hi havia hagut vegades que jo trucava un dijous per anar-hi un dilluns. Llavors, la funció de la meva organització ràpida de dir, escolta que venim, us interessa? Sí! Doncs necessito buscar lloc per dormir. Posa-li doncs unes 8 setmanes, 2 mesos, perquè tant de lio.

-Però, aquesta estimació la fas tu al complet?

No, a mi ja se'm demana sí o sí, que la postproducció, per muntatge ja del programa, han de ser mínim 3 setmanes. També el productor, el Raimon, em demana que no se'n vagi molt més de les 3 setmanes, perquè clar, tu estàs fent un programa però també estàs... tu cada dia que passa de més tu has d'entregar aquest... tu tens un calendari estimat diguéssim per complir els terminis d'emissió a TV3 que si te'n vas d'aquests terminis estàs *pringant*, no existeix el no com a resposta, no pots dir, "ai no perdona, és que avui al final no us hem portat el programa perquè me l'he deixat a casa, ai que *tonto!*". Tu has de complir els terminis d'emissió, per tant, els terminis d'emissió volen dir que des del dia que s'emet TV3 ho ha necessitat *ingestar* i ha necessitat donar un mínim control de qualitat, que no és un control de qualitat en sí, no a nivell de contingut, sinó de que el format estigui bé, que no hi hagi cap error digital, de vegades hi ha errors digitals, informàtics, de quan es creen les pel·lícules en sí, llavors ells ho comproven, que quasi mai ens han demanat cap canvi perquè l'equip nostre de postproducció és *la hòstia*, però si que ens demanaven 2 o 3 dies entre *ingestar* i

l'emissió per poder ells visionar-ho primer. És clar, tampoc posaran una cosa en pantalla que no han vist, potser ens estem cagant en ells i no ho saben i s'ho traguen, llavors això... posa-li que ja bé una miqueta estimat, quins són els terminis. Des del dia que es fa un monòleg unes 3 setmanes, per fer el guió del monòleg, també eren uns 3-4 dies, també eren estimats, perquè és el que necessiten els guionistes amb el director i el Quim, per tallar entre que tornem amb tot el material del *repor* i el dia del monòleg, per tallar-ho tot i veure-ho tot em demanaven 10 dies, doncs més o menys ja ve estipulat així perquè és el temps que es triga. Després hi ha excepcions, com l'especial de Nadal a la Vall d'Hebron, que allò va ser un rècord absolut, és un programa fet tot ell en 10 dies, això no s'ha vist mai, però també això és una cosa de malaltia dels propis treballadors, de no dormir i molt RedBull però això no és vida, això ho pots fer un cop i ho fas perquè creus que val la pena, però ja està.

-Ets tu qui converteix el guió literari en guió tècnic?

Els guionistes fan un guió pel dia del monòleg. A nivell més tècnic s'ho preparen més el Quim, que és qui farà el monòleg, i el Xavi, qui creu que s'ha de donar més importància a un moment o a un altre, això ho fan directament entre el monologuista i el director. A nivell de producció jo m'encarrego diguéssim a imprimir els guions (riu), i que tothom en tingui un i que tothom se l'intenti llegir abans i saber per exemple que si estem parlant de la Maria del Bolet d'Organyà, que la Maria del Bolet d'Organyà ha vingut al monòleg sí o sí i asseure-la en un lloc concret perquè ràpidament el meu càmera, el meu operador de càmera sàpiga on està la Maria del Bolet perquè quan el Quim parli de la Maria del Bolet la trobem ràpid per càmera i puguem fer el plano del seu somriure magnífic (riu).

Clar, el dia del monòleg, s'han d'asseure a tots els nostres protagonistes en llocs concrets... això és un show perquè tu tens una persona que és molt alta i està clar que s'asseurà just davant d'una persona que tu vols tenir per càmera, has de comprovar que tothom entri bé, que no es mogui... i és difícil, els hi posem complicat perquè els fem estar pobres molta estona, però que no es moguin, que tota l'estona estiguin més o menys al seient, que un no s'enfilí o que *s'arrepengí* molt enrere... I que vinguin, sobretot, si no venen el Quim no cal que surti a l'escenari.

-Signen els participants alguna mena de contracte de cessió de drets?

Sí, però això ja al moment en què els gravem al poble, o sigui el moment en què els gravem el primer cop. Hi ha molts que no volen sortir, que no et firmaran els drets perquè no els hi agrada sortir per la televisió, i llavors s'ha de respectar la decisió de tothom. A veure, hi ha gent que els intentes convèncer... perquè també hi ha gent que graves i parles amb ella que després t'ho pregunta, ara hi ha poca gent, com que no us coneixia, però això perquè és? Doncs la tele, això, no vull saber res! I l'intentes convèncer perquè potser creus que ha valgut molt la pena, que ens doni el consentiment perquè ho puguem emetre.

-Com es gestionen els permisos als pobles on aneu a gravar?

Doncs això ho feia jo directament, parlava amb la persona encarregada de comunicació o de vegades directament amb el mateix alcalde si era un poble molt petit, els hi proposava i ells normalment feien com un ple, normalment eh, ja et dic que això va en funció de cada poble, hi ha pobles tan petits que el mateix alcalde és qui et contesta el telèfon de l'ajuntament i et diu, si home si, veniu, cap problema; quan veniu?; tal dia; perfecte, jo m'encarrego de buscar-vos això! Fins i tot hi ha hagut alcaldes que s'han ofert a que el Quim vagi a dormir a casa seva i tot. Llavors signem com una instància, els hi fem firmar, en quant aquest poble ens ajuda en temes de producció pel rodatge per fer el compliment del programa que anirà sobre això, sobre aquest poble, simplement com perquè hi hagi aquest compromís. *Aviam*, mai ha passat, però tu sempre... diguéssim que un cap de producció sempre s'ha d'assegurar que tot estigui sempre signat i ben lligat. Tu no pots enviar ara de cop a un equip de 8 persones i arribar allà i que et diguin que te'n vagis perquè allò té un cost personal i econòmic. Que mai ha passat, els pobles s'han portat magníficament bé. De fet els que et diuen que no volen que hi vagis ja t'ho diuen amb antelació. Però tu t'has d'assegurar de que t'han d'ajudar i de que et diuen que t'ajudaran... doncs que després no et deixin tirat. I si et deixen tirat doncs mira, almenys tens una constància de que tu et vas comprometre a ajudar-me i si no ho fas, pots aplicar els recursos que creguis necessaris, però, no ha passat mai ni crec que passi.

-Quines són les principals dificultats que us trobeu?

Com a tot poble diguéssim que hi ha bàndols... quan són permisos a nivell de que ens n'anem a gravar per exemple la Vall de Boí i necessitem el parc nacional d'Aigüestortes, doncs demanem un permís especial al parc nacional d'Aigüestortes perquè puguem passejar-nos per allà amb la càmera, etc. Després hi ha el permís de cada poble, de que l'ajuntament ens donava permís, això diguéssim que cada poble té

les seves normes, llavors tu si vols rodar en un espai públic, has de demanar permís a qui regenta aquest espai públic, en aquest cas l'ajuntament dels pobles. Aleshores que passava, que volíem anar a rodar en algun lloc que pertanyia a algú que estava empipat amb l'ajuntament i llavors no t'ho posava fàcil o et deia que no volia col·laborar amb el programa perquè creia que era una cosa que estava beneficiant, diguéssim, l'alcalde, com ajudant-nos a fer el programa. No ho veia tant com una cosa que col·laborava pel poble en sí, potser aquella persona s'estimava molt el poble, però de vegades es pensen que si ens ajuden, li fan un favor a l'alcalde, perquè l'alcalde es vanaglòria d'aquest programa.

Al final qui decideix o no a un poble, a part del director o la directora, és la localitzadora que és una de les feines més bàsiques d'aquest programa. La Lali és una de les persones claus d'aquest programa. És dir, s'ha conegut tots els pobles que segurament ens han demanat d'anar-hi els ha anat a veure, els ha visitat... i al final és ella la que ens diu, amb el seu nas, si aquell poble, com diem, té un Foraster o no té un Foraster, que vol dir que aquell poble té suc tan a nivell de càmera com a nivell de contingut... com perquè ens hi passem allà, ens hi entreguem amb cos i ànima a fer un programa.

-S'han de contractar assegurances, de responsabilitat civil, accidents, de reposició de materials o de robatori?

Sí però això ja entra dins de la feina de la pròpia productora. La pròpia productora ja té les seves assegurances de protecció civil per cada programa, assegurances de rodatge... Això ho gestiona diguéssim qui gestiona... és a dir... qui coordina tot... doncs aquests temes de la productora, l'administració de la producció, en sentit general de Brutal Media.

-Qui s'encarrega d'assegurar-se que l'equip tècnic, al complet, està al poble, quan heu de gravar? L'equip està numerat i inventariat?

El material normalment a cada programa era el mateix material, pot ser que en algun programa volguéssim provar alguna coseta diferent, però és un material que ja et ve donat, com he dit... quan el productor s'assenta amb l'empresa de lloguer de material doncs ja estipula un preu per un llistat de material ja definit. És a dir, doncs el realitzador em demanarà tantes càmeres, tantes òptiques... els operadors de càmera em demanaran un estatiu, etc. Tot aquest material ja ve estipulat de que és el mateix més o menys a cada programa. El que canvia potser és en el dia de monòleg perquè per les necessitats de l'espai o per la necessitat dels *tiros* de càmera, potser que el realitzador em demani posar unes òptiques o unes altres diferents o potser em

demani posar una càmera de més perquè creu que té un *plano xulíssim*, doncs això es valora si es pot assumir, si no... si compleixes els somnis del realitzador o del director, o no. No sempre es podia, i no sempre deu. Si no al final és com el nen, si li dones sempre el que vol, llavors sempre t'estarà demanant... no sempre es pot... (somriu) no no, es pot sempre que es pot. Es fa el que es pot, vull dir que al final és benefici en comú, evidentment... si el realitzador m'ho demana, és perquè vol el millor del programa i el meu màxim objectiu també és aquest.

-Quina és la capacitat d'influència que pots tenir en els continguts?

Et diré que en aquest programa el director sí que confiava bastant en mi, llavors, per exemple, hi ha hagut persones que hem entrevistat que han vingut donades perquè el director confiava en què jo si me n'anava a donar una volta pel poble, de vegades passava, coneixia gent i de vegades el meu nas veia que havíem d'entrevistar aquesta persona. Clar, pensa que la Lali tot i que feia una gran feina hi anava, posa-li, un mes abans que nosaltres i s'hi estava un dia o dos en aquell poble. Nosaltres ens hi estàvem 4 i hi anàvem un mes diferent, un mes després. És impossible que la Lali trobés les mateixes persones... segurament a cada poble hi ha el graciós que tothom coneix que aquest si que et diuen, has d'entrevistar aquest sí o sí, i que tothom t'ho diu, però després tu pots acabar coneixent a gent que té una història que ningú li hagués dit a la Lali, escolta vés a parlar amb aquesta senyora o amb aquest senyor, i de vegades parlant amb les persones acabes coneixent coses que... perquè sí que t'ho expliquen a tu i no li expliquen a ningú més perquè tu els hi has caigut bé en aquell moment i llavors amb aquesta mica de nas li expliques al director que passa això. També a nivell... hem tingut alguna influència negativa que pugui donar jo, és que jo a vegades també amb això que comentava dels permisos, potser hem gravat, però hem gravat dins d'un espai que ens l'han ensenyat però al final aquest espai no el regenta la mateixa gent, que és l'ajuntament, i llavors jo he de demanar un permís a posteriori amb la gent que regenta aquest espai per si puc emetre o no per televisió i que m'acabin dient que no me'l donen, que no me'l donen perquè no els interessa, per A o per B, és igual. Doncs jo he de dir que això que tenim, que aquest material que tenim, no ho podem emetre. Per tant això, si us plau, ho agafem i ho guardem, o ho llencem a les escombraries o el que vulguis fer... però no s'emet, perquè si no tindrem un problema tant la productora com TV3. Això ens ha passat també algun cop.

També pot ser que hagi influït en el sentit que hem plantejat que ens n'anem a rodar del 10 al 15 a un poble, i el monòleg el farem el 25. Aquest dia 25 al final no és el 25 i és el 26, i resulta que el dia 26 una de les persones que hem entrevistat al final no pot venir al monòleg,

perquè no estan obligats a venir, els hi demanem molt amablement que si us plau que ens ajudin i que vinguin, però clar, potser hi ha una persona que el dia 25 no pot venir, i nosaltres és sí o sí el dia que hem d'anar a gravar el monòleg, perquè abans no podem, etc. Doncs jo he d'avisar als guionistes que aquesta persona no pot venir finalment, llavors ells valoren si se'n parla, si no... ens hem deixat molt de material perquè al final la gent no ha pogut venir, o hi ha hagut persones que nosaltres com sabem que tenien un contingut important, un pes important dins d'un programa, com al final no han pogut venir al monòleg, doncs hem hagut de treure-ho malauradament.

-A quin gènere pertany El Foraster?

Com t'ho diria... no sé si seria ben bé *docureality*, entreteniment... hòstia ara m'has matat. És una mica de *docureality* amb entreteniment, perquè no deixem de reflectir la realitat, després amb aquesta realitat potser la caricaturitzem una miqueta i al final és el que fa que li treguis punta a una cosa que potser no en té tanta però pel fet d'entretindre l'espectador i el poble i perquè faci riure. Crec que seria una mica això, jo crec que sí.

-Creus que El Foraster és un programa d'èxit?

Home, és un programa que jo crec que encara l'èxit aquest no... de súper èxit, no perquè l'hagi fet jo, sinó perquè, ostres, en un moment actual sigui tan fenomen! I ja no et dic només d'audiències, perquè sí que fem unes audiències boníssimes en el moment actual de súper fragmentació de televisió, han tret la TDT, han tret les digitals... que tingui tan bones audiències actualment, *bueno*, sí sí, jo crec que ha estat de súper èxit. I a més és que tu anaves a tot arreu i al Quim l'adoren, sempre hi haurà algú que no, però això a tot arreu i amb tothom.

-Què determina aquest èxit?

Que s'han *juntat* un format molt adequat en aquest país, jo crec, s'ha *juntat* un tio de "puta mare" com és el Quim Masferrer, que ho fa molt bé, que ho fa bé, és boníssim el tio, és molt bo, i un equip, que si el Quim és bo, tota la resta de l'equip està al seu nivell. Tot això *juntat* fan un programa collonut, perquè si una de les peces fallés, jo crec que no... si l'equip és molt bo i això seria adequat però el tio aquest no ho fa bé o cau malament... hòstia no! És un format que a més se li ha escaigut a ell, de collons, perquè el Quim no renega, i ara que no sembli que jo ho estic dient en un sentit negatiu, però el Quim és un tio de poble, és com que ell era un intrús però no tant.

-Quines són les claus d'aquest èxit?

Bueno, una miqueta el que t'havia dit, pensava que em preguntaves per allò... El Quim és molt bo perquè ell sap connectar molt bé amb la gent, té un toc d'humor molt bo, però és tan bon tio a la vegada, o sigui s'emociona ell mateix quan s'ha d'emocionar... i més ara que ha estat pare... hi ha coses que està molt més tendre que fa dos anys. Ja et dic que també tothom, és un format que aquí a TV3 ens ha agradat molt perquè tothom, al final, el sentiment aquest de que tots som d'aquest país també fa que tu, el programa, encara que no coneguis Llessuí o la Vall d'Àsua, sàpigues que allà tens un raconet de "puta mare" a casa teva. I això t'agrada, a l'espectador li agrada, a part de que es distraurà veient-ho, però això agrada quan els catalans, entre cometes "ens mengem una miqueta la polla entre nosaltres perquè ens agrada que ens diguin que som la polla" i que més... perquè crec que hi ha un equip súper sensible que ha sabut trobar una relació molt bona entre els continguts i la imatge que fan que tot ell funcioni molt bé, o sigui, que el programa en ell funcioni molt bé perquè no t'has d'empassar una hora d'entrevistes o una hora d'un monòleg d'un tio, no, que ho estàs fent ara amb tocs d'imatges o de fotografia guapíssima... i perquè el Quim és molt bo, jo crec que el Quim és molt bo.

-Hi juguen un paper important les emocions?

Sí, sens dubte, perquè al final la tele si t'emociona, també t'agrada molt més i en un programa de tele juguen un paper important però és que en aquest, a més, perquè és la vida real de moltes persones i tu saps que allò que t'estan explicant no és una pel·lícula, és la vida real de la Maria del Bolet, del seu fill que se'n va a intentar classificar-se als jocs de Rio de 2016 i quan aquesta mare s'emociona amb el seu fill tu també t'emociones perquè això és real.

-Quina és la fórmula d'èxit d'un format televisiu?

Ui, no ho sé, i quan la tinguis me la passes (riu). No ho sé, depèn de molts factors, jo crec que no hi ha una fórmula d'èxit però *vamos* que, una miqueta el que et deia, que sàpigues trobar el que li agrada dir a la gent amb el que qui dona la cara davant de la càmera ho faci de collons, *bueno* o no, al final hi ha programes que no cal que doni la càmera ningú, però vull dir que, normalment, que la teva cara visible sigui un... i capti molt bé el que vols i capti molt bé les necessitats del programa, amb tot un equip al darrera que també estigui a l'alçada i que a més empenyi molt, que treballin de collons. No sé, crec que és això, quan tens aquests tres factors... però *vamos*, la cosa és de vegades et penses que tens un equip de puta mare i potser no l'acabes tenint, de vegades penses que aquest presentador és l'adequat però no l'acaba sent... i de vegades et penses que això agradarà gent sí o sí

perquè tu penses que a la gent li agrada això i tu no has de pensar en què a la gent li agrada això, pots pensar una mica teoritzant el que li agrada la gent, però no estàs mai segur, els gustos i la societat canvia i evoluciona, al que li agrada avui una cosa, demà ho veu... això li ha passat.

-Què és per a tu l'èxit?

Buff... hòstia aquesta pregunta fer-me-la a última hora... Èxit és quan tu aconseguixes fer una cosa que és el que vols, el que t'agrada i a més, clar... Ostres, així de primeres... de veritat... èxit, èxit... doncs no ho sé... èxit és que puguis fer el que t'agrada i a més la gent t'ho valori i a més t'ho reconeguin positivament i t'ho passis bé i... sent tu, que a més, a tot això, jo crec que també una mica l'èxit del programa és perquè ens ho passàvem molt bé fent-ho i això es nota. Quan fas programes que no t'agraden, *el anar* a una oficina cada dia sabent que no et motiva fa que la teva feina sigui pitjor. I una miqueta l'èxit en sí crec que és això, tens èxit a la vida, jo crec quan fas el que t'agrada i a sobre t'ho valoren i tu sents que t'ho valoren i t'ho passes bé llavors.

-En televisió creus que èxit és sinònim d'audiència?

No, no hauria d'anar lligat, perquè sí que hi ha... *bueno* és que no hauria d'anar-hi però segurament si que hi va. Hi ha molts programes que segurament creus que són un èxit de programa però potser pel fet de que hi hagi, potser pel fet de no estar posat en segons quins horaris, no tal... o dins d'unes plataformes que no estan dins de l'estudi d'audiències, doncs no entren dintre de l'èxit... però en veritat si que són programes on la gent s'ho passa bé i tenen reconeixement... no ho sé, crec que no, crec que no ho hauria de tenir.

Quan tu dius un programa d'èxit t'imagines la gent recollint premis perquè això vol dir, perquè la gent coneix aquest programa més que res i perquè està ben treballat però és que ja et dic, clar... no sé, jo crec que hi ha molts programes que l'èxit s'aconsegueix d'altres maneres, tot i que si, quan de vegades es diu "un programa d'èxit" és perquè té una audiència de l'hòstia i ara estem regulats per això i vinga, anem a jugar-hi...

-Què ha suposat per a tu com professional treballar a El Foraster?

Bueno, que ningú s'havia parat a fer-me una entrevista, segurament, per començar (riu) i, *aviam*, professionalment jo he crescut perquè he conegut un altre punt de vista que era la televisió que jo no el tocava tant, que em pensava que no m'agradava i veig que sí que m'agrada i... i ha sigut com una experiència molt positiva durant aquest any que he

estat treballant en aquest programa. A part també se m'han obert portes de gent que em truqui només perquè hagi estat el cap de producció de El Foraster. Això també molt, és com que et dona una mica de *catxet*, de currículum, perquè has estat en un programa d'èxit. Perquè segurament la gent sap que si tu has pogut fer això, sap que per arribar aquí, a construir això, la gent del mitjà jo crec que sap que hi ha d'haver-hi un equip de "puta mare" i llavors confien o els he enredat perquè pensin que el cap de producció és un tio que ho fa de "puta mare" (riu). I a nivell meu personal de creixement... doncs això, el descobriment de la televisió que no el tenia tant per la mà, diguéssim, i ara m'està agradant, crec que m'hi quedaré potser algun any més fent tele.

Tòniu Xou, realitzador de El Foraster (4a i 5a temporada)

-Quines són les tasques que du a terme l'equip de realització?

Bàsicament, en qualsevol programa de tele, l'equip de realització s'encarrega de no tant el que s'explica sinó del com s'explica, llavors podríem dir que en termes generals la realització és el com. És a dir, com fer atractiva aquella història i quins recursos necessita aquella història per ser ben explicada i perquè s'entengui i sigui atractiva a la vegada i entretinguda. En concret a El Foraster bàsicament li diem allò que nosaltres em, fem allò que nosaltres en diem "els *boniquismes*", és a dir la bellesa dels pobles i de la gent pels quals El Foraster va passejant.

-Aquesta seria la finalitat de la vostra feina però quines són les tasques que heu de fer per arribar a aquesta finalitat?

La realització té dos vessants, que és la vessant del rodatge, que és lo més important perquè del rodatge amb lo que surts és lo que tindràs, no hi ha marge de maniobra i després la vessant de la postproducció. Durant el rodatge el que jo faig és liderar l'equip B, que li diem nosaltres, que és l'equip que no va amb el Quim i la directora, que és un equip en que hi va un operador de càmera i un productor amb mi i anem *recorreguent* en paral·lel *mentres* el Quim va entrevistant la gent, nosaltres anem *recorreguent* els llocs més macos i intentant il·lustrar com et deia la idiosincràsia tant de la natura com de la gent a la que visitem. I després la part de postproducció, quan ja hem tornat del rodatge, tot això s'ha d'editar... jo ben bé no estic editant, hi ha un muntador i un ajudant de muntatge però jo estic allà amb ells perquè jo sóc el que conec més bé les imatges, com s'han gravat, i estic muntant amb ells, però no estic *sentat* tècnicament davant d'un ordinador muntant. Llavors muntem el que en diem la "buti" que és el vídeo amb tot el que hem gravat al poble que és el que passarem després al monòleg, tornem a anar a gravar al monòleg i un cop hem gravat el monòleg fem un a feina d'edició de casar el que hem gravat al poble, la "buti" i el que és el monòleg. I això també és una part d'edició. I llavors a part coses més concretes, el *frame* o la foto que veiem sempre darrere el Quim durant el monòleg doncs també és una feina que em toca a mi de buscar mentre estem aquí a la *postpo*, i després això doncs igual que és rodar tot el que serien els *boniquismes* que dèiem o aquests clips de recursos que ens lliguen una seqüència amb una l'altra, doncs també a l'hora de l'edició és igual, editar aquestes seqüències que ens lliguen d'una seqüència a una altra, aquests enllaços.

-La teva tasca en quin moment comença?

Comença diguéssim a una setmana de rodar, amb una reunió amb la directora, la Joana, on parlem del proper poble en què anirem a gravar. A partir d'aquí doncs ja es comencen a pensar idees, recursos, coses que puguin funcionar, localitzar per foto, buscar per internet, tant amb l'*streetview* per fer-te una idea de com és el poble com buscant fotos, doncs quines són les imatges més icòniques i les postals més conegudes. I a partir d'aquí doncs anar cap al rodatge.

-Ja tenies unes "regles del joc" marcades pels teus antecessors (els realitzadors de les primeres temporades) o has gaudit de llibertat?

Bueno aquí a Brutal Media és una productora que et dóna molta llibertat i deixa treballar amb molta llibertat però sí que és veritat que quan tu entres com a realitzador en un programa que ja està funcionant, que ja porta tres temporades i les tres temporades han tingut un èxit Brutal, *bueno*, lo primer és que no es noti que tu has entrat. Igual que si tu vas a tocar a una simfònica, tu com a director lo primer que has de fer és que no es noti que has entrat, a partir d'aquí, has d'aconseguir que es noti, és a dir, has d'anar posant petits elements que sense trencar el que la gent espera quan està a casa, que tothom espera el que ja ha vist durant tres temporades, però que sí que puguin aportar petites coses i puguis dir, aquí hi ha el meu segell, aquí es nota el Tòniu. Però sempre partint de que no has de trencar el que a la gent ja li agrada, que és el que la gent vol veure.

-Quines són les característiques de les imatges que enregistreu?

El Foraster té dues vessants a l'hora de buscar les imatges. Una que seria més la bellesa pura, ja sigui arquitectònica del poble o de la natura, és a dir, postals precioses dels llocs que visitem: un camp d'ametllers, la sortida de sol a unes muntanyes o uns carrers preciosos amb blancs, amb flors... i després el que és la vida. Per què ho separo molt? Perquè una cosa l'estàs gravant, només depens de la llum que faci, és a dir un camp d'ametllers només et canviarà si està tapat o fa sol o tens boira i, en canvi, la gent, depens de la gent. És a dir, canvia molt, té una part més documental per dir-ho d'alguna manera, tu has d'estar allà esperant que aquella persona faci *algo* interessant, a vegades fins i tot ho pots arribar a forçar, és a dir, pot ser que tu vegis *algo* que ha passat que t'agradi, tu ho ho has pogut captar i li dius, perdoni, ho pot tornar a fer? Però sempre ho has de fer amb coses que la gent se senti molt natural i siguin molt seves perquè no es vegi falsejat. És a dir, si tu per exemple has arribat tard a l'escombriaire que està agafant la bossa de *basura*, tu li pots tornar a demanar que agafi la

bossa de la *basura* perquè ho farà exactament igual que ho faria cada dia i no es notarà que tu estàs intervenint, però en canvi si tu agafes una senyora que està passejant per allà i li dius perdoni senyora, pot sortir de casa, escombrar, no sé què, aquella senyora ja li estàs fent fer una ficció i ella s'ho agafa com una ficció i ja és molt més complicat que coli.

-Quan graveu la gent quin tipus de plans busqueu?

Normalment a El Foraster tenim una cosa que és que quan gravem a la gent, com que no són protagonistes diguéssim de les seqüències, tampoc podem fer *planos* molt propers o veure molt la cara, és a dir no podem personalitzar molt amb aquests clips de gent. Perquè si personalitzem l'espectador estaria demanant: qui és aquesta persona? Ho pots fer quan és una persona que has entrevistat a part i dius mira ostra aquí tornem a veure la senyora Teresa com està una altra vegada escombrant el portal de casa seva. Però sinó sempre són imatges més genèriques sempre anar tant a primers *planos*, més imatges, poden ser imatges que en molt poc temps, en molt pocs segons, molt clarament et revelin que estàs a un poble, és a dir, per exemple, ara que deia això d'escombrar, algú escombrant a casa seva és una imatge que en molt poc temps entens que està escombrant i amb molt poc temps que això és una cosa que no passaria mai a Barcelona, o que no passaria mai a Girona ni a Lleida, que és una cosa que passa als pobles petits. Llavors aquesta imatge que en només en tres segons d'haver-ho ensenyat, tu ja has transmès això, això és el que busquem. És a dir, per exemple, un altre exemple, doncs una persona que treu el *butano* de casa i el deixa allà perquè passarà l'autobús i ho recollirà. Això també és molt de poble, això ja no es veu a les ciutats però això és més difícil d'il·lustrar perquè necessites tot el temps de la senyora que surt de casa, treu el *butano*, segurament si és una senyora gran a anirà molt a poc a poc i molt possiblement tota l'acció de treure el *butano* et duri uns set, vuit, nou segons. Llavors ja és massa temps per explicar aquella acció i és això, el que necessitem són accions que transmetin molt clarament la vida d'un poble i com més idíl·liques siguin millor, però que s'expliquin i tinguin una comprensió molt ràpida.

-Durant el monòleg, quins tipus de plans feu servir?

El monòleg és una bogeria, perquè és molt boig *poguer* asseure tota la gent, tenir-los a tots ben coberts a nivell d'imatge i és una feina bastant boja i al final realment l'important és poder tenir... és a dir quan el Quim està interactuant amb el monòleg amb algun personatge és poder tenir les seves reaccions reals. Nosaltres també gravem durant el passi de la "buti" i abans el Ferran, l'animador, els hi arranca molts riures i tenim molts riures i moltes reaccions que tenim gravades i de vegades ens salven el cul, però l'important és si tu tens la real perquè en el 80%

dels casos serà la millor, és a dir, quan el Quim té un moment tendre amb algú i aquesta persona reacciona tendra, es nota aquesta màgia del moment, o al revés, o el Quim diu una barbaritat i la a la persona a la que es refereix li fa molta gràcia, o no li fa cap gràcia però els del seu costat s'estan *descollonant*. Tot això, aquest punt de real és el que fa que t'ho acabis de creure i que sigui guai el monòleg.

Normalment el monòleg el gravem amb cinc càmeres i llavors tenim una càmera que fa el plànol màster que en diem, que és el plànol del Quim, que és un plànol americà, de genolls fins al cap, llavors tenim un plano general, que ens situa, que fa que entenguis que estàs al teatre, que hi ha gent assentada escoltant al Quim, i que sempre és un plano que anem variant, és a dir que no sempre té el mateix valor. Per exemple quan el Quim surt a l'escenari o es *despedeix*, normalment és una mica més obert, i en canvi quan està durant el monòleg el fem una mica més tancat o més ajustat a l'escenari, però en tot cas és un plano que et permet entendre on estem i que hi ha un públic que està escoltant el Quim. I després, a part del plano curt i el general tenim el plano escorç, que és una càmera fixa sense operador on veus el Quim i a tot el públic, i és un plano que punxem molt pocs cops però que ens pot salvar la vida, perquè et permet tenir una interacció entre el públic i el Quim en directe, cosa que no et dona cap altre plano a part del general, però estàs veient el públic d'esquenes. Llavors en un moment donat en què el públic reaccioni molt massivament a algo sol ajudar tenir aquest plano. Però és el que menys pengem. I el quart plano és el plano del públic. És una càmera que està únicament per agafar aquestes interaccions del públic mentre el Quim interacciona amb ells, els riures, un moment d'emoció, uns aplaudiments... i llavors depèn del lloc, però molts cops portem també una cinquena càmera que ens fa un plano súper general, és a dir, si el lloc és maco ens fa un general molt obert, molt més que el general diguéssim que sempre fem, que ens permet veure el lloc. Això ho fem per exemple, tenim la sort de rodar en una església, doncs és una pena que no vegis pràcticament res de l'església, doncs llavors tenim també un plano ben obert que punxem molt pocs cops, seria com un *beauty* però que ens permet veure el lloc.

-El muntatge a sala acostuma a ser similar pel que fa a attrezzo i a equip tècnic però, que s'ha de tenir en compte en el vostre cas, ja que cada sala és diferent?

Mentres estem gravant el poble hi ha un dels dies que ja anem mirant les opcions de monòleg que tenim, llavors entre l'equip de logística de "Guerrilla" que són els tècnics que munten tota la infraestructura, el director de fotografia, que és un dels dos dels operadors de càmera que ve a rodar, la Joana i jo, doncs entre els quatre veiem quina és la millor opció que tenim de jugar l'espai. De vegades ens trobem amb espais molt lletjos que l'únic que permeten és fer una caixa negra i que vegis

al Quim en un escenari amb el fons negre i a vegades hi ha com dèiem abans, si tens una església, un bar antic, la societat del poble o si tens un local maco, un *teatro* també així amb solera, llavors ens convé jugar l'espai, intentem fer lluir l'espai. Però canvia molt quan diem no, amaguem l'espai, perquè l'únic que necessitem és un lloc perquè el Quim actui i no hi ha cap lloc maco en aquest poble, de quan diem no no, tenim un espai maco, anem a jugar-lo. I canvia bastant el plantejament.

A partir d'aquí transformem el lloc a través de il·luminació, doncs pintem columnes, pintem parets... quan dic pintar dic amb focus. Tenim per donar-li una mica de joc i per acabar de culminar aquest espai amb la foto o *frame* que tinguem nosaltres darrere del Quim. És a dir si la foto de darrere del Quim doncs estem de tardor i són unes fulles de tardor molt vermelloses i grogues doncs la il·luminació de l'espai també mirem que combini bé fotogràficament i cromàticament amb l'espai i la foto.

-Quins espais eviteu?

Encara que l'espai sigui gran podríem acotar amb la llum, reduiríem el quadrat que volem de mida. Normalment el que més condiciona és a nivell tècnic. Els sostres baixos per exemple ens condicionen, perquè no podem posar llums, no podem il·luminar el Quim, fer els contres, il·luminar el públic... Llavors sostres baixos sol ser un motiu per eliminar un local de monòleg. L'altre les parets blanques, perquè fa que la llum reboti i això de la caixa negra ens ho complica molt. Una altra cosa que també tècnicament ens afecta és tenir prou distància al darrere d'on posem la pantalla, per poder fer retroprojecció, és a dir, projectar des del darrere, perquè si fem un projecció des de davant, des de dalt o del costat sempre perd potència i lo millor és poder-la fer des del darrere, que és com tenim més potència i més visibilitat. La mida també és important: cabrà tota la gent que calculem que vindrà? Necessitem unes distàncies físiques mínimes per posar el projector, la pantalla, el Quim, el públic... I també que no hi hagi miralls, vidres, que no reboti, si pot ser que no hi hagi entrada de llum des de l'exterior, perquè si no no podem acabar de revisar el resultat final del plano fins que ha marxat la llum, és a dir, ens hem d'esperar, anar-ho preparant tot i quan ha marxat la llum: si *venga*, ens funciona, canviem això i allò i que entri la gent. I també si és un espai que estigui tancat i que no estigui contaminat per la llum exterior encara millor. Però sempre són més condicionants tècnics. Estèticament si tenim per triar entre un i un altre triarem el que estèticament ens agradi més, *inclús* podem triar un lloc perquè tingui una relació amb la història del Quim. És a dir, per exemple, a Maçanet de Cabrenys vam gravar al bar de la Plaça, era com un bar molt antic, el típic casino de poble, tot molt maco, de fusta, i era un lloc on quan el

Quim arribava al poble el primer que feia era arribar al bar. I a més al bar hi havia una foto penjada on hi havia tota la gent del poble, de quan eren joves... és a dir tenia certa importància el lloc en sí. Doncs llavors amb més motiu te'n vas allà perquè té un sentit i té un valor dintre de la història. Si no el té el que ens fa triar entre un i l'altre és que sigui més maco o menys. I l'únic que ens fa descartar llocs és en temes tècnics, que no es pugui fer.

-El vestuari del Quim condiciona?

El vestuari del Quim també condiciona. La tria del vestuari i la imatge del darrere de l'escenari va en paral·lel. Tenim una noia de vestuari, l'Aizea, que ens prepara una sèrie de mudes per tot l'any. Llavors ella fa com una aposta però sense saber exactament com serà el poble, com serà el lloc on anirem... i durant la setmana que hem tornat de gravar al poble i estem fent la "buti" joestic buscant la foto del fons. Llavors un cop tinc la foto del fondo, no ens n'anem només amb una. Ens n'anem amb cinc o sis diferents, n'hi ha una més blavosa, una més vermellova, una més verdosa... Amb el vestuari fem el mateix: ens emportem el que en teoria està programat per aquell capítol però ens enduem dos o tres combinacions més de les que tenim preparades segons les fotos que tenim, ja intuïnt una mica: si tenim una foto grogosa, ens enduem un punt verdet o ocre, però que jugui bé i que destaqui el Quim, que no s'enganxi, que no sigui el mateix color, perquè seria una mica drama, perquè no es distingiria bé el Quim. I allà al monòleg és on ho acabem de decidir. Fem un passí de diapositives i quan hem decidit la guanyadora mirem els vestuaris que tenim, quin és el que millor ens funciona amb aquesta foto. L'última decisió del vestuari i del *frame* la fa la directora. Jo faig la meva proposta de *frames* i el vestuari ja el triem aquí entre la directora, el cap de producció i jo i llavors quan estem allà entre la directora, el director de foto i jo, mirem les postals, decidim la que millor ens funcioni i llavors també decidim el vestuari, però l'última paraula si hi ha dubte o si no estem d'acord, és de la directora.

-Durant la gravació de les entrevistes, quin és l'equip tècnic que porteu?

Durant les entrevistes anem dos equips, un equip que va la Joana que és la directora, el Quim, el Jordi, que és el productor i un operador de càmera. Això és el que nosaltres en diem el *life*. És a dir el Quim anant pel poble, preguntant a la gent, movent-se amb la Pick Up, embarrancant-la, *bueno*, el que coneixem com El Foraster. I llavors hi ha un altre equip, que nosaltres li diem l'equip B com et deia abans, que és l'equip de realització on anem un operador de càmera i jo que també opero, és a dir, anem amb dues càmeres, i un ajudant de producció. Aleshores anem amb la furgoneta i anem d'aquí a allà per fer tot allò

que et deia més dels recursos, és a dir, *mentres* el Quim està entrevistant una persona, en aquell mateix moment està havent-hi la posta de sol. Doncs *mentres* el Quim està entrevistant nosaltres estem en un altre lloc gravant la posta de sol. És més, pot ser que haguem deixat a l'operador amb la càmera gravant la posta de sol i jo me n'hagi anat a fer un altre plano. I mitja hora després, quan hagi acabat de pondre's el sol, l'anem a recollir.

A més hi ha l'Elianne, que és l'*edi*, que és una persona que està al camp base tota l'estona i que cada migdia i cada nit se li van portant les targetes que s'han gravat durant el matí i durant la tarda, va capturant-ho tot i ordenant-ho tot, de tal manera que quan aquest material arribi aquí a sala de muntatge no s'hagi d'ordenar, sinó que ja ens puguem posar a treballar directament.

-Podríem dir que treballeu com si es tractés d'una cadena de muntatge?

És un engranatge bastant bèstia i sobretot en aquest cas, perquè qualsevol programa de tele és un engranatge, perquè tu has de trobar la manera en la qual la maquinària mai estigui parada, és a dir, que el rellotge sempre vagi fent voltes i quan un descansa és perquè l'altre té feina i quan l'altre descansa és perquè un té feina. Però aquí El Foraster té un doble factor que ho complica més que és el fet d'haver d'anar a gravar dos cops. Que és el fet de gravar, muntar-ho, tornar a fer el monòleg, tornar-ho a muntar. És com si gravassis i muntassis dos programes. Llavors això fa que encara aquest engranatge sigui més bèstia i encara vagi tot més lligat.

-En què consisteix l'equip de so?

El so a El Foraster és una mica un drama, però *bueno* a El Foraster o a qualsevol programa de tele d'Espanya. El Foraster, per evitar espantar la gent, intenta anar amb el mínim d'equip possible i, per tant, no portem tècnic d'àudio, que té les seves coses bones, com això que acabem de dir, però té la seva cosa dolenta que és que no tens ningú que estigui controlant l'àudio perfectament. Llavors la persona que està controlant l'àudio és la mateixa que està gravant, controlant el focus, escoltant el Quim, perquè si el Quim diu, es mou cap aquí o cap allà el càmera l'haurà de seguir, escoltant la directora quan li diu, obrim-nos una mica més, tanquem-nos més perquè aquesta persona va a dir alguna cosa íntima o obrim-nos perquè ara vull veure el paisatge i, llavors la persona que està fent tot això és la mateixa que està controlant l'àudio i, com és normal, no és un control exhaustiu de l'àudio. Però, és lo de sempre, com que aquí lo important és lo real i lo que està *visquent* el Quim per damunt de tenir un *broadcast* perfecte, doncs ja ens funciona. Però a l'àudio hi ha molta feina de *postpo* d'àudio

de netejar, cops de micro, cada vegada que el Quim es passa el micro d'una mà a una altra, cada vegada hi ha un "cccufff, cuuuuf", tot això s'ha d'anar netejant, les Picaps evidentment estan gravades amb so ambient i has de triar el millor que tinguis, molts cops quan estem gravant paisatges normalment gravem ambients però molts cops o l'ambient no és bo o pel que sigui, com l'altre dia a Horta que ens plovia no podíem gravar l'àudio, i llavors has d'anar a recrear i buscar, doncs mira podem posar aquí un ambient, un ventet, anem a posar aquí unes ovelletes, llavors aquí hi ha bancs d'àudio i tal però sí que és veritat que intentem fer-ho lo mínim possible perquè com parlàvem abans lo important de El Foraster és lo real, tot això fa que et soni tot més a pel·lícula però que et tregui de lo real i intentem minimitzar-ho al mínim. Però ja et dic, és molt molt molt molt molt una feina d'orfebreria de la postproducció de l'àudio, d'anar-ho escoltant tot, arreglar-ho, millorant-ho... i després hi ha les músiques, molt importants també, que això és més una cosa de... jo faig una selecció de músiques del que em transmet el programa i després amb la muntadora anem en concret buscant les músiques que necessita cada seqüència o cada personatge.

Durant el monòleg hi ha la gent de "Guerrilla" i ho munten tot, l'àudio amb què s'escolta, s'encarreguen de tot lo tècnic, tant de llum com d'àudio. Però no hi ha ningú més de control d'àudio.

-Aquestes músiques quin paper juguen?

Les músiques són molt importants a El Foraster, ens ajuden a aixecar moments dels personatges, ens ajuden potser en un moment que pugui ser una mica tendre o una mica emotiu, reforçar-lo i explotar-lo i fer-lo encara més tendre i més emotiu i ens ajuden també en un moment en què pugui tenir una mica de misteri també a reforçar-lo, a aixecar-hi un moment de misteri, ens poden ajudar també inclús a transformar seqüències, ara per exemple vam gravar la pesca del calamar a Calella i ells anaven a pescar calamars i quan van tornar era com un drama perquè no havien pescat cap calamar, llavors aquesta seqüència ben editada i amb molta feina d'edició per part de la muntadora i amb una música que t'ajudi et pot portar a que sigui una seqüència irònica de com un home que diu que és pescador se'n va a pescar i no pesca. Doncs aquí la música t'ajuda molt, t'ajuda a transformar aquesta seqüència, diguéssim.

-És una tria subjectiva?

El muntador, la directora i jo seríem les persones que més influiríem a l'hora d'escollir la música. Sí, parteix molt del gust personal. Quan entres a El Foraster de la mateixa manera que et mires les imatges t'escoltes la música. Evidentment no canviaràs les músiques de dalt a baix, és a dir, no començaràs a posar tot ska i reggae, però sí que, lo

mateix que et deia amb la imatge, tu intentaràs que l'espectador no se n'adoni que t'han canviat a tu i que digui, segueix sent el mateix programa però a partir d'aquí dintre dels marges musicals en els que es mou aquest programa tu aniràs escollint evidentment tirant cap a les coses que més t'agraden o que tu creus que també funcionen. Per exemple, al realitzador anterior, pel que he sentit li agradava més la música cantada i jo l'any passat quan vaig anar una mica més cap a la música instrumental, perquè el mola més, aquest any la directora i la Lili són més de música cantada un altre cop i, tot això doncs *bueno*, és la creació col·lectiva.

-Hi ha alguna intenció de promocionar la música de casa nostra, per exemple?

Sempre s'intenta com a mínim que la cançó de l'inici sigui catalana, tot i que en algun moment hem fet excepcions. A partir d'aquí evidentment sempre que puguis posar *algo* proper i tal està molt bé i a més juga amb aquesta filosofia de El Foraster però també és veritat que, sense voler ofendre a ningú, la música catalana és, la cultura musical d'un país de set milions de persones, que està molt bé i jo crec que podem estar molt orgullosos amb la música catalana, però no es pot comparar amb la música universal. Hi ha milions d'alternatives més, milions de variants i sobretot, jo que com et deia m'agrada més la música instrumental, que és una música que potser té menys força popular però que si tu la fiques en una seqüència en què estan parlant t'ajuda molt més a aixecar el sentiment i a que la gent connecti. És música que la gent mai es posaria a casa seva però que l'escolten allà i fa que es posin a plorar. Són músiques molt pensades per sentiments o sensacions o moments. Doncs és perfecta.

-En quin moment comença la postproducció?

La primera etapa és quan tornem de gravar del poble, és el que en diem la *buti*. Arranca amb el anar muntant la *buti* i en paral·lel està reunit l'equip de monologuistes i es va muntant la *buti* i es va fent el monòleg en paral·lel. Un cop tenim la *buti* i el monòleg ens n'anem al poble a gravar al monòleg i quan tornem és la part final que és la de casar el que teníem amb el monòleg i anar-ho *pulint*, anar fent aquestes transicions amb musiquetes i imatges maques i aleshores ja passar a aquesta part de *postpo* d'àudio, que és aquesta part que et deia que és tan d'orfebreria perquè tenim un àudio molt brut que s'ha d'anar netejant i tota la part de *postpo* de vídeo que seria el color i l'acabar-ho de deixar maco.

-Feu servir storyboards?

No. No només no fem anar *storyboard* que jo a programes de tele no ho he vist mai, que no dic que no es faci, però han de ser programes molt concrets que tinguin ficció, sinó que aquí no tenim ni guió. Perquè aquí tot es viu. De sobte arribes al poble, t'enteres que hi ha mercat, doncs el Quim en aquest poble arriba amb el mercat. Tu això no ho sabies abans. O de sobte plou, no tenies previst que plugués, doncs has de jugar-ho, jugar que està plovent i has de fer un clip de pluja maco i has de posar una música que digui com plou i tot jugar-ho cap aquí.

-Quins tipus d'efectes feu servir?

De so en un moment donat alguna cosa, un tro, un so de pluja per reforçar... però sempre intentem prioritzar que soni lo més real. Entre una cosa que soni millor però que és més efectiva o una que soni pitjor i és més real, segurament triem la real, perquè et soni més com si estigués gravat de veritat, és a dir que no es vegi la trampa, que no es vegi que hem anat a buscar un tro perfecte.

I llavors d'imatge hi ha molt poca cosa, el color, un vinyet que li posem a tot el programa, però que és molt subtil, l'únic que podríem dir més d'efectes que hi ha al programa és la careta, que són uns *planos* gravats amb una tècnica que es diu *till shift* que és *planos* gravats intentant fer semblar que és una miniatura, una maqueta, desenfocues diguéssim donant la sensació que hi ha només un punt de focus molt petit i et dona la sensació que ho estàs gravant amb un macro i que estàs gravant una cosa més petita.

-També feu servir *time-lapses*

Sí, no ho hauria definit com a efecte però sí, el *time-lapse* és un dels recursos que utilitzem més, ens va molt bé, és molt visual, molt maco, i a més et permet fer transicions de temps, tant si es posa a ploure com si... diguem que el *time-lapse* ens salva força vegades el cul. És un recurs narratiu bastant bàsic a El Foraster. Per nosaltres és un element més del muntatge, un *time-lipse* o un *slider* del voltant.

-El guió que fan els monologuistes qui el converteix en el guió que hi ha el dia del monòleg?

Bueno, van creant-ho entre els guionistes i el Quim i la Joana està allà intentant-ho lligar, el monòleg i la *buti*, dirigint-ho tot i entenc que la versió final la fa la Joana, acaba de modificar el que ella consideri, li passa al Quim i ell s'ho estudia i ell canvia algun concepte per fer-s'ho més seu i dir-ho més a la seva manera.

-A quin gènere pertany el programa?

La veritat no ho sé, no t'ho sabria dir. Per mi té algo de documental, la tele no ho considera documental, ho considera entreteniment però per mi té algo de documental perquè és un programa que dona veu a persones que normalment no poden sortir en els pobles, i és un programa en què tenim bastanta vocació d'ensenyar el que passa que, evidentment ho tergiversem perquè el poble sembli maco, perquè tot sigui de postal però té una part, per mi, de documental bastant important. I després evidentment té una part d'entreteniment perquè el que es busca és entretenir la gent i divertir-la. No sabria què més dir-te a partir d'aquí, perquè no sóc un gran coneixedor dels formats tampoc.

-Quin paper hi juguen les emocions? Creus que hi juguen un paper important?

El Foraster és riure i plorar. Però no només El Foraster, la tele en general. Tu has de riure o plorar o el tercer element que seria la tensió, és a dir, l'acció. És a dir, o t'ha d'estar passant algo que tingui acció: el Quim està corrent seguint una moto i quan arriba es cau... acció. O algú t'està explicant algo que et desperta, et transmet emoció: *algo* tendre, una història del passat, algo que et colpeja dintre, o has de fer riure. Si aquestes tres coses no estan passant durant molt de *rato*, l'espectador s'avorrirà. Però això és amb El Foraster i amb pràcticament qualsevol programa de tele.

-El Foraster és un programa d'èxit, per a tu?

Home, sense dubte. Hauríem de valorar a veure quina és la manera de mesurar l'èxit i si amb el *share* és la millor manera però sí, sí, és un programa que *bueno...* jo mai havia fet feina en un programa que tanta gent conegués i que tingués tant nom, llavors dins del nostre país petit jo crec que és un programa d'èxit.

-Què creus que determina aquest èxit?

Bueno jo tinc una crítica que és que hi ha algo de xovinisme en aquest èxit, ens agrada mirar-nos el melic, ens agrada veure lo macos que som, lo simpàtics que som, lo macos que són els nostres pobles i té una mica de *tietisme* "aiiii que macuuu, oiie que simpàaatic, ooiii", a partir d'aquí jo crec que quí això és bastant normal, que és una sensació que tothom té i que a tothom li agrada veure la seva terra, veure que és maca i bueno jo crec que és basa molt l'èxit en això, en aconseguir tenir una narrativa del Quim i la gent del poble interessant, com parlavem abans, que passin coses, que es rigui i es plori i a partir d'aquí en intentar ensenyar gent i llocs oblidats perquè normalment no tenen lloc a les graelles televisives però que són súper interessants i súper bonics.

-Quines són les claus de l'èxit d'un format televisiu?

Doncs mira per mi és una mica per on anàvem abans. Per mi les claus d'èxit d'un format televisiu són que en qualsevol moment, l'espectador estigui sentint *algo*. I tornem al mateix: s'ho estigui passant bé, estigui rient, o estigui emocionant-se o estigui en tensió. Si tu aconsegueixes que això, evidentment després tingui un sentit i estigui tot ben lligat, però si tu aconsegueixes que això no pari, la gent estarà enganxada. El concepte estar enganxat.

-Quina seria la fórmula d'un format televisiu?

Bueno, jo crec que el cas de El Foraster el que permet aquesta fórmula és per un costat la connexió que té el Quim amb la gent i com és capaç de treure-li les coses que li treu a la gent, perquè hi ha moltes històries que han sortit de El Foraster que amb un altre presentador, amb uns altres directors, amb unes altres circumstàncies no haurien arribat a sortir. Però el Quim té com una facilitat especial per treure-li a la gent les històries i per una altra banda també crec que és fórmula de l'èxit l'invent aquest del monòleg, de poder anar tornant a veure la gent com se'n riuen d'ells mateixos, que no només sigui el reportatge i lo que ha passat, sinó que tu després puguis tenir un diàleg amb aquesta gent.

-Què és per a tu l'èxit?

L'èxit és fer alguna cosa que arribi a la gent. És a dir, hi ha moltes maneres d'arribar a la gent i hi ha molts nivells d'èxit però si tu aconsegueixes fer *algo* i que arribi a les persones que tu volies que arribés i que els hi transmeti *algo*, per a mi això és un èxit. Llavors podríem definir que s'entén més per l'èxit popularment que potser podria ser un destacar entre els teus, és a dir, pot haver-hi un programa boníssim i que no el miri ni Cristo, llavors, no tindrà èxit. Si tu fas *algo* molt maco i no arribes a ningú, per mi segur que no has tingut èxit. Has tingut moltes altres coses, però èxit no.

-I si no fas l'audiència esperada, encara que hagis arribat a la gent?

També, sí sí. Posem per cas, tu estàs fent un reportatge sobre sexe i diversitat funcional i tu només arribes a súper poca gent, fas una audiència de merda, però has arribat a tots els pares de xavals amb diversitat funcional. I els has obert la ment amb moltes coses, com amb la vida sexual dels seus fills. Doncs has tingut un èxit de puta mare. Encara que no t'hagi vist ni Cristo.

-Què suposa per a tu treballar a El Foraster?

Per a mi és primer una oportunitat de poder estar en un programa amb tant de *feedback* i amb tant d'èxit i que tanta gent veu i després sobretot per a mi té una part molt plaent que és que jo em sento molt a gust entre la gent humil i rural i m'encanta pujar muntanyes a les sis del matí perquè és una cosa que mai faria a la meva vida. És a dir, jo no veuria una sortida de sol ni de conya, estaria *sobant* sempre, perquè sóc molt nocturn i m'agrada molt dormir i aquest programa m'obliga a estar a les sis i mitja del matí a sobre d'una muntanya veient la costa brava de fons a quilòmetres i quilòmetres i tenint davant meu una planícia espectacular plena de boira i això és preciós, no puc més que considerar-me un afortunat.